

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

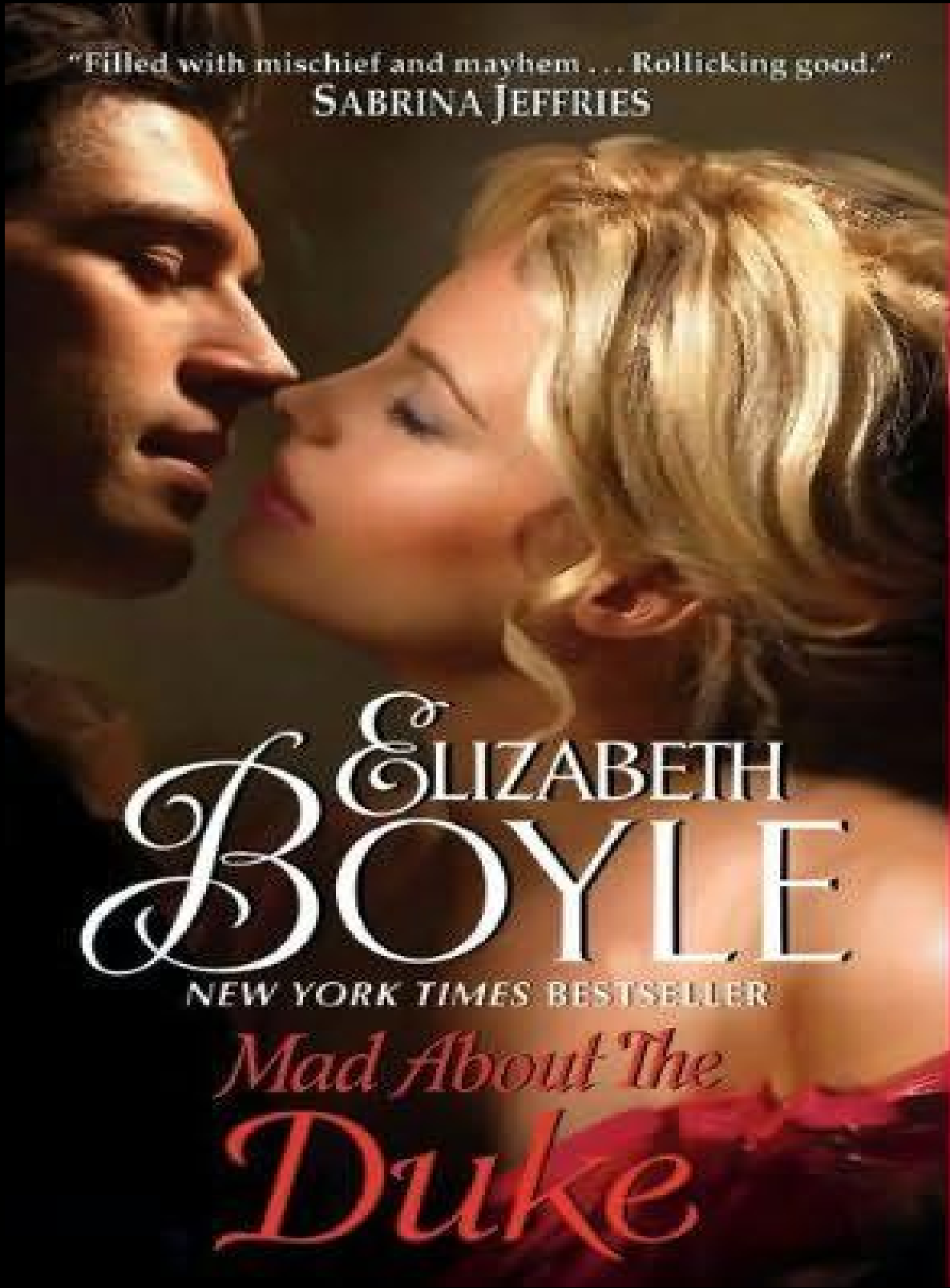
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Filled with mischief and mayhem . . . Rollicking good."

SABRINA JEFFRIES

ELIZABETH BOYLE

NEW YORK TIMES BESTSELLER

*Mad About The
Duke*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Elizabeth Boyle

Dük Hakkında Çılgın

 HarperCollins e-books

*Nicole Burnham, Laura Lee Guhrke ve
Julia Quinn'e,
Hepsi deliliği uzak tutmaya yardımcı
oluyor ve beni güldürmeyi asla
başaramıyorlar.
Teşekkür ederim, sevgili dostlarım.*

İçindekiler

[The Bachelor Chronicles Sterling Aile Ağacı](#)

[Bölüm 1](#)

Elinor, Leydi Standon, "Bu tam bir çılgınlık," derdi eğer...

[Bölüm 2](#)

Elinor ertesi sabah bir başlangıçla uyandı. O değildi...

[Bölüm 3](#)

Lanet olası listede ben yoktum," diye yüksek sesle mırıldandı James...

[Bölüm 4](#)

Eğer Elinor, Bay St. Maur'u işe alma planının...

[Bölüm 5](#)

James telaş içinde eve geldi, Richards'ı aradı ve...

[Bölüm 6](#)

İznim olmadan arabamı mı sipariş ettin?" Jack dedi ki...

[Bölüm 7](#)

Yani kim olduğumu, şeytanın ne yaptığını biliyorsun.

[Bölüm 8](#)

Elinor'un elleri Bay St. Maur'un ceketinin kaba yününde dondu.

[Bölüm 9](#)

James kendini büyük bir odaya sokulurken buldu.

[Bölüm 10](#)

Elinor sarsıntıyı, tekerleğin çatırtısını duydu. Her şeyi...

[Bölüm 11](#)

Tia, geliyor musun, gelmiyor musun?" Elinor seslendi.

[Bölüm 12](#)

Leydi Standon! Leydi Standon! Durun!" diye seslendi sefil alçak.

[Bölüm 13](#)

James "in kendine güveni biraz Elinor "un fantezilerinden faydalanabilirdi.

[Bölüm 14](#)

Minerva başını salladı, çünkü yeterince şey görmüştü...

[Bölüm 15](#)

Elinor, James'i her yerde takip ederdi. Ama gitmemişlerdi...

[Benim Bu Tırmık](#)

[Bir Dükten Aşk Mektupları](#)

[Küçük Siyah Elbisenin İtirafı](#)

[Skandal Kırmızı Elbisenin Anıları](#)

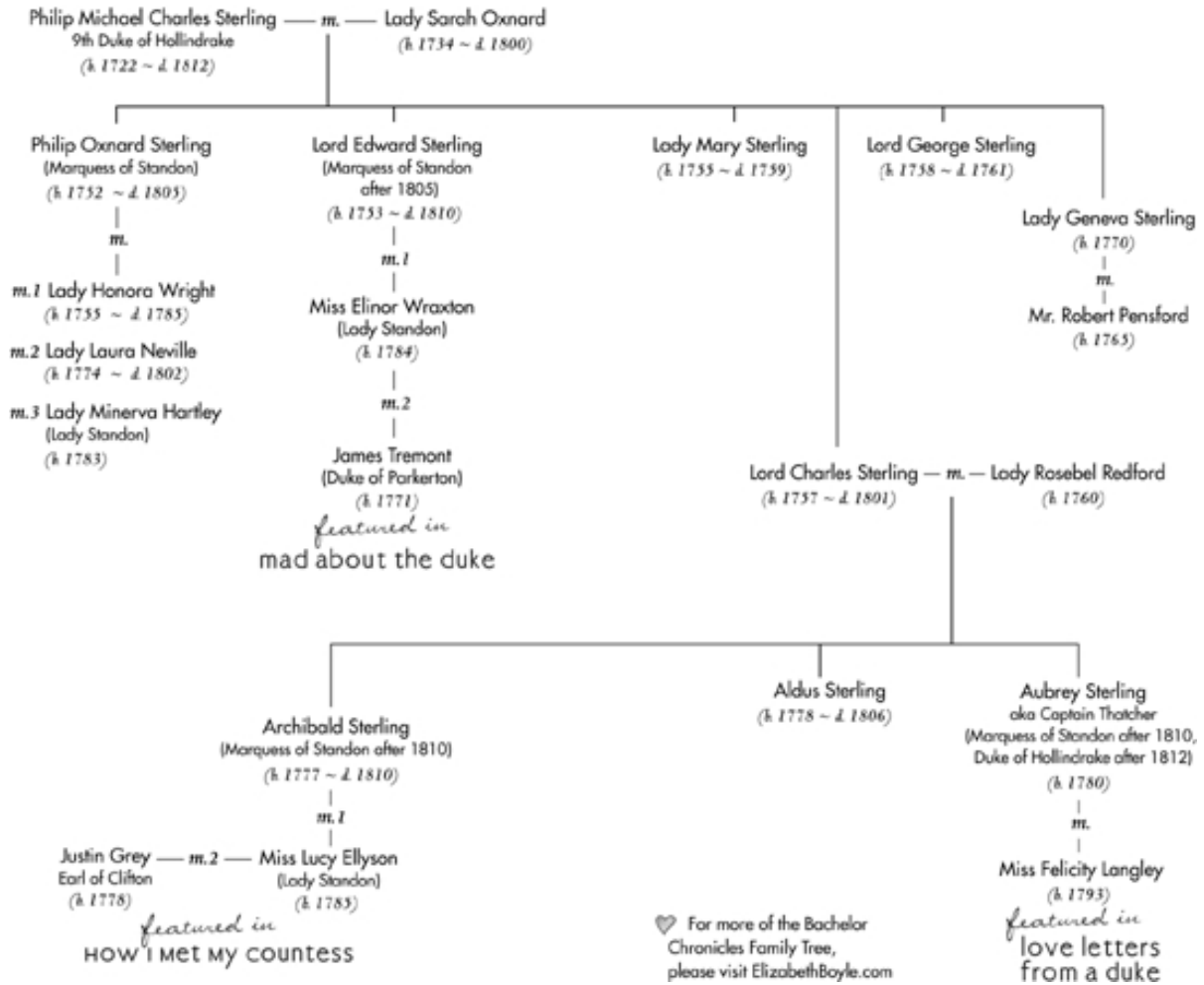
[Yazar Hakkında](#)

[Elizabeth Boyle Yazarının Diğer Kitapları](#)

[Telif Hakkı](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

The [BACHELOR CHRONICLES](#) Sterling Aile Ağacı

Bölüm 1

Elinor, Leydi Standon'a biri söyleseydi, "Bu tam bir delilik," derdi. bir saat içinde bir adama aşık olacağını biliyordu. Hem de sıradan birine.

Şairlerin, romantiklerin ve diğer her türden hayalperest aptalın coşkulu tonlarda ve çiçekli ifadelerle yaygara kopardığı türden bir ilk görüşte aşk.

İmkansız, derdi onlara. Ve tabii ki haklı olurdu. Çünkü insan bir anda aşık olamaz.

Bundan çok daha hızlı gerçekleşir.

Ama işte buradaydı, Brook Sokağı'ndaki evin girişinde duruyordu, daha bir hafta önce Hollindrake Düşesi'nin Elinor'a ve diğer iki Standon duluna ikamet etmelerini emrettiği yerde... ve gözlerine inanamıyordu... kalbindeki garip çarpıntıyı durduramıyordu.

Ama burada? Şimdi mi? Ve

onunla? Bu oldukça

anlaşılmazdı.

Aşık olmak şık bir baloda, Almack "ın nadide havasında ya da düzgün bir şekilde katıldığı bir ev partisinde gerçekleşirdi, onun gibi soyulan duvar kâğıtları ve yeni evinin sağladığı genel güzel mobilya eksikliği ile çevrili değildi.

Ve en iyi ikinci elbisesini giymiyor.

Elinor titreyen kalbini sakinleştirmeye çalıştı, çünkü eğer içindeki bu ateş patlaması aşık olmaksa, bu pek de onurlu bir davranış sayılmazdı. Öte yandan, karşısındaki adam da öyle değildi.

Bu tamamen yabancı adam, dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı adamdı.

gözlerini dikti. Elbette bu kadar günahkâr bir adam bir centilmen olamazdı.

Yontulmuş yüz hatları, kuzguni siyah saçları ve Tanrı'ya şükürler olsun ki boy...şey, onun nefesini kesti.

Tam o sırada onu fark etmeyi başardı ve hafifçe eğildi.

Elinor titredi ve bunun nedeni kapıyı kapatmayı unutmuş olması ya da adamın terbiyeden tamamen yoksundu.

Hayır, Lucy'nin geçen gece söylediği şey aklına geldi.

Doğru adam bir kadının gecelerini cennete çevirebilir.

Tanrı biliyor ya, bu hovarda şeytanın karşısında dururken böyle bir fikre inanmak kolaydı.

Bir şey söyle, demeye çalıştı kendine, ona bir bakış daha atarak. Ağzını açmazsan onun kim olduğunu asla öğrenemezsin.

Ama bunu yaparken bile, kendini tanıştırma sözcüklerini oluşturmaya zorladı, küçük kız kardeşi Tia'dan başka kim merdivenlerden aşağı fırladı, her şey heyecanlıydı, elbisesini örten büyük boy bir önlük.

"Oh, Elinor, çok şükür evdesin," dedi kız telaşla. "Isidore'un ve korkarım ki çok zor zamanlar geçiriyor. Ne yapacağımı bilmiyorum!"

Yavru köpekler mi? Hem de böyle

bir zamanda? "Ben de öyle," diye

itiraf etti Elinor. "Ah, zavallı

Isidore!"

Ve ikisi de fuayedeki yabancıya döndüler.

Birden Elinor'un aklına onun kim olabileceği geldi - Lucy'nin Hollindrake Dükü'nden göndermesini istediği avukat, ama adam o sefil ceketle hiç de kasabalı gibi

görünmüyordu ve aman Tanrım, gözleri morarmış mıydı?

Bunu nasıl gözden kaçırmış?

Sadece Lucy Sterling Londra'da yumruklarıyla dolaşan bir avukatla birlikte olabilirdi!

Ama ona tekrar baktığında, diğer adamın ne durumda olduğunu merak etti. Bu adamın boyu ve omuzlarının genişliği düşünüldüğünde, kendini yeterince idare edemeyecek kadar heybetli görünüyordu.

O kolların seni sardığını hayal edebiliyor musun? Seni o kollara doğru çektiğini. bir sandık duvarı ve onu var ..

Bu serseri, başıboş sorular Elinor'u hayal aleminden şoke etti. "Efendim, köpeklerle ilgili herhangi bir deneyiminiz var mı?" diye kabarmayı başardı.

"Pardon," dedi oldukça mağrur bir tavırla.

Ayağının bu kadar yüksekte olmasına gerek yok, diye düşündü. Ne de olsa, çok fazla bir kâhyanın üstünde. Ve ona öyle bakmamalıydı.

Çünkü omurgasından aşağı sıcak bir ürperti gönderdi. Ona her türlü skandal şeyi hayal ettirdi... onu kapalı ve kilitli bir kapıya doğru bastırdı... dudakları onun dudaklarına yapıştı...

"Isidore?" Tia dürttü.

Evet, Isidore ve yavru köpekler. Elinor kendini bir kez daha silkeledi ve iş. "Köpekler, efendim. Köpeklerle hiç deneyiminiz var mı?"

"Evet, elbette," dedi o mağrur tavırla.

Durdu ve Sör Galahad gibi onun yardımına koşmasını bekledi. *O olmasaydı Dinliyor muydu? Ona sorduracak mıydı?*

Görünüşe göre öyle. Sonra tekrar, onun sunduğu o önemsiz selamdan görmüştü ki görgü kuralları tamamen eksikti.

"Bize yardımcı olabilir misiniz?" diye sordu. "Bu Isidore'un ilk yavrusu ve şimdiye kadar sahip olduğum en iyi tazılardan biri."

"Onur duyarım leydim," dedi başıyla onu selamlayarak.

Adam başını kaldırıp Elinor "un bakışlarıyla buluştuğunda Elinor "un nefesi boğazında düğümlendi. Şunlar Gözler! Mavi. Derin, zengin mavi.

Sanki onu yutacakmış gibi baktı ve Elinor yanaklarında hafif bir kızarıklık oluşsa da ürperdi.

Tanrım, onun sorunu neydi? Lucy'nin Clifton Kontu'na, onun da Lucy'ye yeniden aşık olması, Elinor Sterling'in, Leydi Standon'ın bu tür peri masallarına duyarlı olduğu anlamına gelmiyordu.

O değildi.

Ve kesinlikle bir avukatla ya da iş adamıyla ya da bu adam her neyse onunla değil.

Kendi sorunlarım varken olmaz, diye düşündü Tia'nın aceleyle ilerleyişini izlerken.

Evet, evet, onun da kendi sorunları vardı ve bunlardan biri de bir koca bulmaktı. Elinor hafifçe ürperdi. Tekrar evlenmek istemiyordu ama başka ne yapabilirdi ki?

Tia "nın velayeti, Elinor "un üvey babasının kontrolünde kalmaya devam edecektir. Evli. Ve iyi bir evlilik.

İhtiyacı olan şey bir dükle evlenmekti. Daha azı olmazdı.

Omzunun üzerinden topuklarının dibindeki adama bir kez daha baktı ve göğsünün derinliklerinden yükselen iç çekişi bastırdı.

Eğer kocası bu adama benzeseydi, bir markize bile razı olabilirdi.

Özellikle de o kadar yakışıklıysa. Ve uzun. Ve...

Engibeli basamaklarda tökezledi ve arkasındaki adam uzanıp dirseğini sıkı ve destekleyici bir kavrayışla tutarken bile korkuluğa tutundu.

Ve lezzetliydi. Adamın dokunuşunun sıcaklığı Elinor'un içine işledi ve ardında şok olmuş bir şaşkınlık izi bıraktı. Elinor delirip delirmediğini merak etti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı yukarı doğru devam ederken.

"Rica ederim," dedi, tüylerini diken diken eden zengin ve derin bir sesle. omurgası.

Aman Tanrım, aklını başında tutması gerekiyordu. Derin bir nefes alarak toplumdaki yerini hatırlamak için elinden geleni yaptı. Makamını. Ve onunkini.

Ve aralarındaki mesafeyi.

Merdivenlerin tepesine ulaşmışlardı ve önlerinde, içinde Isidore'un gizlendiği açık çamaşır dolabı duruyordu.

"Aman Tanrım! Bu ne manzara!" diye haykırdı, çünkü orada üç yavru köpek vardı ve bir diğeri de gelmek üzereydi. Tia yeni anneyi bir yığın çarşafın üzerine çıkarmayı başarmış ve ısınmaları için hepsinin üzerine bir battaniye örtmüştü.

Elinor, ilk Leydi Standon olan Minerva'nın, en iyi çarşaflarının Isidore'un hapsedilmesi için kullanıldığını öğrendiğinde ne diyeceğini düşünüp ürpermekten kendini alamadı. Hayır, şu anki durumla ilgilenmesi daha iyiydi. Ve yavru köpekleri kastetmiyordu. Çünkü o ve bu yabancı durumu değerlendirmek için diz çöktüklerinde, kadının eteği adamın kalçasına değdi ve ikisi de birbirlerine baktılar.

Fuayede onu ilk gördüğü andaki gibi, aralarında bir şey parladı. Makamların ve saygınlığın çok ötesine geçen samimi bir sıcaklık. Elinor neredeyse ayağa fırlayacaktı ama bir şey onu orada tuttu.

Tamamen karşı konulmaz bulduğu bir merak.

"Dur, bir bakayım," dedi, sözleri güven verici ve becerikliydi. Tazıyı düzeltmek için uzanarak Isidore'a yumuşak ve nazik bir şekilde konuştu ve köpek ona hayran gözlerle baktı. Bir dakika kadar sonra bir sonraki köpek yavrusu geldi. "Ah, bunu bir başkası takip edecek."

"Bir tane daha mı?" Elinor'un nefesi kesildi. Çarşaflar değiştirilebilirdi ama Minerva'nın bir ev dolusu yavru köpekten hiç memnun olmayacağını tahmin ediyordu. Ayağa kalktı ve

Tia'ya doğru geri döndü.

"Kim *bu*?" diye fısıldadı kız kardeşi, sadece on dört yaşında bir kızın duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Lucy "nin avukatı," dedi Elinor ona, biraz daha ihtiyatlı bir tavırla. Adamın Isidore'a yardım edişini izlerken bile kibarlığı ve duruşu dikkatini çekmişti. Bir centilmen olmayabilirdi ama onda yanlış anlaşılmayacak bir onur duygusu vardı.

Bir kocada aradığı, hatta ihtiyaç duyduğu türden bir özellik.

"Dük için sık sık iş yapar mısınız?" diye sordu, içinde garip bir düşünce oluşmuştu. Başının arkasına.

"Dük için ne yapıyorum?" diye kekeledi adam, biraz şaşırılmış gibi görünüyordu. "İş,"

diye tekrarlardı kadın. "Sanırım siz bir iş adamısınız. Beyefendi Hollindrake Lucy'nin sorunlarını çözmesi için mi gönderildi?"

Bitmek bilmeyen bir duraksamadan sonra yavaşça başını salladı. "Neden, evet. Evet, öyleyim."

"Mükemmel!" Çünkü tam da ihtiyacı olan şey buydu. Doğru adamı bulmak için doğru adam. "Sosyete de herhangi bir bağlantın var mı?"

"Birkaç tane," diye mırıldandı başını eğerek.

Elinor başını salladı. "Benim için bir konuyu araştırabilir misiniz?" sesini alçalttı. "Gizlice, elbette."

"Size hizmet etmekten onur duyarım ama kime yardım ettiğimi bilmiyorum."

Elinor bir nefes aldı ve tam düzgün, saygın bir giriş yapacaktı ki, ne yazık ki Tia ondan önce davrandı.

"Bu benim kız kardeşim Elinor, Leydi Standon. En azından şimdilik," dedi Tia sırtarak. "Düküyle evlenene kadar."

Lord John Tremont, "Bana tam olarak ne olduğunu bir kez daha açıklayın," diye sordu Dük'e.

Parkerton bir saat kadar sonra.

Açıkçası Jack, normalde ağırbaşlı ve geleneksel (tamamen sıkıcı olarak okunabilir) olan kardeşinin birkaç saat içinde efsanevi Tremont çılgınlığına yenik düşmediğıine tam olarak ikna olmamıştı.

"Söz verdiğim gibi Brook Sokağı'ndaki eve gittim-"

Elbette yapmıştı. Parkerton işi tamamlamak için söz vermişti ve onurlu bir adam olarak daha azını yapmazdı.

Ama White "la Ğimdi arasında ona ne olmuştu?

"Sonra ne olacak?" Jack, Büyük Oda'yı kötü şöhretli yapan süslü oymalı şöminenin yanındaki yerinden sordu. Elbette dükün evindeki neredeyse her odanın sadece bir adı değil, aynı zamanda bir efsanesi de vardı.

Büyük Oda'da Holbein tarafından tasarlanan şömine rafı ve yaşlı Kral Harry'nin bir zamanlar bir eğlence gecesinde oturduğu sandalye vardı. Parkerton'ın şimdi her zaman yaptığı gibi, sanki sarayda oturuyormuş gibi oturduğu sandalye.

Dük derin bir nefes aldı. "Brook Sokağı'na gittim ve Leydi Standon'dan özür diledim."

"Lucy'ye mi?" Jack sordu. Sosyete de dolaşan üç Lady Standon vardı ve Parkerton'ın yanlış kişiden özür dilemiş olması kabul edilemezdi.

Parkerton biraz ürpererek, "Evet, Lucy'ye," dedi.

Kesinlikle Lucy Sterling'le tanışmıştı, küstah bir fingirdekti.

Dük, "Şeytani bir parça muslin," diye ekledi. Yine ürperdi. "Clifton bu arsız yükü karısı için istediğinden emin mi?"

Jack sırtıttı. "Onu seviyor."

Büyük Salon'da bir an sessizlik oldu. Bir anlık sessizlik iki şekilde: biri Clifton "ın bekarlık durumunu kaybetmesi için ya da geleceğı için bir dua

yılmaz Lucy Sterling ile mutluluk.

Ama işte oradaydı. Parkerton Brook Street'e gitmiş ve Parkerton'ın eski sekreterinin babasının mülküne yaptığı izinsiz girişler için Lucy'den özür dilemişti ama Jack yine de kardeşine temkinli bir bakış attı. Saygıdeğer Parkerton Dükü olan kardeşinin gözünün morarmış olduğu gerçeğini bir türlü kabullenemiyordu.

"Bana ağzını açıp bakmayı keser misin!" Parkerton tersledi. "Ben

iyiyim." "Sadece-" Jack açıklama yapmak için kendi gözüne

dokundu.

Parkerton irkildi. "Evet, evet, biraz rahatsız edici."

"Bir de bu taraftan görmelisin," diye takıldı Jack. Yine de eklemekten edemedi: "Kafanı çarpmadığına emin misin ya da belki-"

"Beni şımartmayı bırak," dedi Parkerton, çoğu erkeği kaçırtaçak kadar sert bir sesle.

Ama bu Jack "ti ve kardeşinin küstah tavırlarına alışkındı. Ayrıca, bu görüşmeyi başlatan ifadede çok daha tanıdıktı.

Jack "in Büyük Teyzeleri Josephine "i çağırıp çağırmaması gerektiğini düşünmesine neden olan şey. Bir Mart tavşanı kadar deliydi ve muhtemelen ailedeki diğer herkesten daha iyi bir virajdan geçmenin işaretlerini biliyordu.

Çoğu kişi Parkerton'ın kırk küsur yaşına gelmiş olmasına rağmen hassasiyetlerini kaybetmediğini ve hayatının geri kalanında bu aile lekesinden uzak kalacağını düşünmüştü.

Kardeşini şımartmaya geline.

"Demmit, Parkerton, yere serildiniz. Bayıldın."

Aslında, kardeşi White "s "ın ortasında oldukça öfkeli bir Earl tarafından yumruklanmıştı.

Clifton'dan. Sonra Lucy'den özür dilemek için ayak işlerine gönderildi ve şimdi de bu...

Oh, bütün bu durum o kadar uzun ve karmaşık bir hikâyeydi ki Jack şimdi bütün detayları çözmeye çalışarak zamanını boşa harcamayacaktı. Hele de bu akşam hepsini

bir kez daha karısına anlatmak zorunda kalacağından eminken.

"Yani Leydi Standon'la aranızı düzelttikten sonra-"

"Clifton'ın istediği gibi."

Jack başını salladı. "Mükemmel."

"Sonra Hampstead'deki evi ona iade ettim.

"Clifton'a gitmesini mi tavsiye ettiniz?"

Parkerton, "İhtiyatlı görünüyordu," dedi.

Jack gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Dük ona, "Kesinlikle düşüncesiz bir yaratık," dedi. "En ufak bir dürtüklemeye, onu bulmak için koş a koş gitti."

Jack gülümsedi. Böyle bir şey kulağa yağmur gibi doğru geliyordu. Ama onu altıya ve yediye katlayan kısım bu değildi. "Peki sonra ne olacak?"

Bir duraklama daha oldu.

"*Onunla* tanıştım." Parkerton'ın bunu söyleme şekli, biraz hayret ve şokla Jack'i durdurdu.

Kendini hazırladı, çünkü şimdi hikâyenin Parkerton'ı tanıyan herkesi şaşkına çevirecek kısmına geliyorlardı.

Tüm bunların Parkerton'ın geldiğinde mırıldandığı kısmı Dükün evine girdiğinde tamamen tilkilenmiş gibiydi.

Yeni bir mesleğim var, demişti.

Meslek mi? Bu da ne demek oluyor? Tanrı aşkına, o bir düktü. Düklerin meslekleri yoktur. Kötü ilişkileri hakkında emir vermekten başka.

Nefes al, diye hatırlattı Jack kendine. *Onu yanlış duymuş olmalısın. Parkerton sadece şaka yapıyordu.*

Parkerton şaka yapsaydı bu rahatlatıcı olabilirdi. Ama aslında Parkerton *hiç şaka* yapmadı.

Dük sandalyesinde kaykıldı ve tuhaf hikâyesine devam etti. "Ben bir şey yapmaya çalışıyordum. İzninizle-"

"Teşebbüs mü?"

"Birini dışarıda görececek kimse olmadığına bu oldukça şeytani bir meseledir. Bu kötü- Terbiyeli Lucy Sterling kapıdan çıkıp gitti ve beni yalnız bıraktı. Tek başıma!"

Jack tekrar ona baktı. "Boş bir odadan ayrılmak ne kadar zor olabilir ki? Sadece kalkıp gidiyorsun."

Parkerton ona soran gözlerle baktı, muhteşem kara kaşlarından biri yukarı kalkmıştı.

Sonra Jack olayı kardeşinin yüksek bakış açısından gördü. Parkerton, Prinny ya da kraliyet düklerinden birinin olduğu zamanlar hariç, her zaman ilk ayrılan kişi olurdu.

Zavallı kardeşi, tüm yüce beklentileriyle, yabancı bir evde terk edilmişti; ne bir şatafat, ne yaltaklanan bir ev sahibesi, ne de onu ön kapıdan çıkaracak bir uşak vardı.

Bu onun için bir ilk olmalıydı. İlklerle dolu bir gün, diye fark etti Jack, gözündeki siyah-mavi morluğa bakarak.

"Demek ayrılmaya gittin," diye Jack onu dürtükledi.

Parkerton başını salladı. "Ve sonra her şey bir şekilde oldu." Jack bekledi ve sonunda kardeşi devam etti. "İçeri girdi. Biraz rüzgâr vardı ve saçları dağılmıştı." Parkerton'ın gözleri donuklaştı. "Ne kadar güzel saçları vardı, Jack. Ve yanakları kızarmıştı."

"Sarı saç mı?"

"Ne?"

"Bayanın sarı saçları var mıydı?"

"Evet, evet, elbette."

Elinor. İkinci Leydi Standon, diye tahmin etti Jack.

"Ve sonra yavru köpeklerle ilgili bir tür gürültü patırtı koptu."

Jack'in ilk anlatımında kaybolduğu yer burasıydı. Tazı

hakkında saçma sapan bir şey.

"Köpeği yavruluyordu ve benden yardım istedi." Parkerton başını kaldırıp Jack'e baktı. "Ben. *Benden* yardım etmemi istedi."

Parkerton'ın sesi neden bu kadar kuşkulu çıkmasıydı ki? Zavallı, farkında olmayan Leydi Standon muhtemelen Parkerton Dükü'nden değerli köpeği için ebe olmasını istediğini fark etmemişti.

"*Seni* suçluyorum!" Parkerton parmağını Jack'e doğru salladı.

Şimdi en azından bu tanıdık geliyordu. Jack yetişkin hayatının çoğunu Parkerton'ın ona parmak sallayarak ve bir aksilik ya da talihsizlik yüzünden onu suçlayarak geçirmişti.

"Eğer o Lucy denen yaratıkla görüşmemde *senin* ceketini giymemiş olsaydım bunların hiçbirisi olmazdı."

"Özür dilerim," dedi Jack otomatik olarak.

"Hayır, hayır, aslında oldukça etkileyiciydi."

Dükün gözlerinde Jack'in daha önce hiç görmediği çocuksu bir ışıık vardı. Bu yüzden hâlâ en büyük kardeşinin uçurumdan düştüğüne dair bahse giriyordu. "Yavruların *doğumuna* gerçekten yardım mı *ettin*?"

"Evet. Tek başıma."

Jack tekrar kardeşine baktı. "Sen mi?"

Dük başını salladı. "Evet, *ben*. Bunu daha önce de yaptığımı bilmenizi isterim."

Şimdi sadece bir Tremont'un yapabileceği gibi, Jack'in kuşkuyla bakma sırası gelmişti. Gerçekten de Parkerton onun ahırda sıradan bir el gibi yavruladığına inanmasını mı istiyordu?

Saçmalık.

Dük öfkeyle, "Evet," dedi. "Son seferinde bir *delikanlıdan* başka bir şey değildim."

Şimdi işin aslına ulaşıyorlardı.

"Ve ben de izlemekten çok yardım etmedim," diye itiraf etti. "Yine de her şey geri geldi.
o dolabın içinde diz çöktü."

Jack "in kafası burada çarpmaya başladı. Parkerton bir dolaba diz çöküp
Bir köpeğin yavrulamasına yardım etmek.

Eğer kardeşi tamamen tilki olmasaydı, Jack gidip en yakın şişeyi bulmaya kararlıydı.
ve sert bir içki iç. Ya da

iki tane.

"Yavrular çıkmaya devam etti," dedi dük şaşkın bir ifadeyle.

"Bunu yapmanın bir yolu var," dedi Jack. "Peki yavru köpekler dünyaya geldikten sonra ne oldu?"

"Bana döndü-" "Leydi

Standon?"

"Evet, elbette, Leydi Standon," diye tersledi Parkerton. "Kesinlikle köpek değildi."

Jack öyle olmamasını umuyordu. Gerçi kardeşinin tazılarla sohbet ettiği fikri onu biraz sonra olacıklardan daha fazla rahatlatabilirdi.

"Evet, evet, bunun farkındayım," dedi Jack, devam etmesi için başını sallayarak.

O da öyle yaptı. "Sonra Leydi Standon bana çok iş yapıp yapmadığımı sordu.

Hollindrake."

Hollindrake Dükü mü? Onun tüm bunlarla ne ilgisi var?

Jack ürperdi. Bu gece karısına tekrarlamak için bunları asla doğru düzgün anlayamayacaktı. Ve Tanrı onu seviyordu, Miranda ayrıntılara bayılıyordu.

"Yani senin Hollindrake'in avukatı olduğunu mu düşündü?" Jack sordu.

"Daha da kötüsü, benim bir cit olduğumu sanıyordu," diye açıkladı Parkerton. "Gerçekten Jack, iyi bir terzi bulmak senin için bu kadar zor olur mu? Bu palto zar zor giyilebilir durumda." Parkerton, sanki ev dokumasıyla mumyalanmış gibi, ince siyah yünle kaplanmış kolunu uzattı.

Jack, Parkerton'ın Lucy'yi ziyarete her zamanki düklük şıklığından daha az gösterişli bir şey giyerek gitmesi konusunda ısrar etmişti - tabii Lucy'nin onu dinlemesini sağlamak için. Üçüncü Leydi Standon olan Lucy'nin şatafata ve sosyal kurallara karşı oldukça rezil bir saygısızlığı vardı.

Jack kardeşine, "Söz konusu olanın terzim olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Evet, Leydi Standon benim bir iş adamı ya da belki de Hollindrake'in Lucy'nin dağınık işlerini düzeltmek için gönderdiği bir avukat olduğumu düşündü." Parkerton hanımefendiden söz ettiğinde yine zorunlu bir ürperme oldu. "Gerçekten, Clifton o arsıza aşık olduğundan emin mi?"

"Parkerton," dedi Jack, "sadede gel."

"Mesele şu ki, bunların hepsi Lucy Sterling'in suçu. Eğer bu şekilde gitmek zorunda kalmasaydım
sırf onun demokratik ve avam hassasiyetlerine hitap etmek için kılık değiştirdi-"

"Parkerton, oraya daha fazla skandala karışmamak için kılık değiştirerek gittin. Böylece her başhemşire ve Londralı anne, senin, Parkerton Dükü'nün, Standon dullarını, onlardan biriyle evlenmek istediğin için ziyaret ettiğini düşünmeyecekti."

Hollindrake, dul kadınlardan birini elinden almak isteyen her aptala bir çeyiz ödülü verdiğinden beri, Brook Sokağı'ndaki ev Londra'daki her servet avcısı ve meraklı bekâr için bir mıknaş haline gelmişti.

"Evet, sanırım bu birkaç saat önce iyi bir fikirdi, ama bu *o* kapıdan içeri girdi, beni Acit sandı ve işe aldı."

Jack ayaklarının altındaki sert mermerin biraz kaydığını hissetti. "Seni o mu *tuttu*?" İşte bu noktada kardeşinin hikâyesi şeytani bir şekilde kafa karıştırıcı bir hal alıyordu.

Dük, "Evet," dedi, sanki onu rahatsız eden tek şey morarmış gözü değilmiş gibi şakağını ovuşturarak. "Sana bunu zaten söylemiştim."

"Benimle dalga geç ve tekrar açıkla."

Parkerton derin bir nefes aldı. "Leydi Standon beni ona bir koca bulmam için *tuttu*." "*Ona* bir koca bulmanızı mı istiyor?"

Parkerton başını salladı.

İşte bu noktada, Tremontlar arasında en pervasız olduğu düşünülen Jack "in (Tanrı "ya şükür, toplumun çoğu hâlâ "Deli" Jack Tremont "tan uzak duruyordu) tepkisi mazur görülebilirdi.

Kahkahalarla kükredi.

Çünkü karşısında Parkerton Dükü, sosyetenin en yeni çöpçatanı oturuyordu.

James Lambert St. Maur Thurstan Tremont, 9. Parkerton Dükü, içinde bulunduğu durumun eğlenceli bir yanı olmadığını düşünüyordu.

Tanrım, bu işe nasıl bulaştığından bile emin değildi.

Güne her zaman yaptığı gibi Richards "ın titizlikle hazırladığı (uşak önce Dük'ün sekreteri Winston'a Majesteleri'nin programını danışmıştı), orucunu tam olarak sabah onda açtı. Bu tür Çeyler için, yani sosyete standartlarına göre biraz erken bir saatti ama Dük "ün kendine has bir özelliği bu.

Huysuz ve neşeli ruhlu bir aileden geldiği düşünülduğünde, kimse bu hafif tuhaflığı umursamadı.

Sonra yemek yiyip sabah gazetesini okuduktan sonra Jack'le buluşmak için White'a gitmişti. Bu tür görüşmeler kütüphanede ya da çalışma odasında, hatta burada, Büyük Salon'da yapılamazdı. Hayır, Dük bu tür işleri her zaman White'ın evinde yapardı.

Şimdi, saatler sonra, hayatı boyunca, ne yaptığını bile hatırlayamıyordu. en küçük kardeşiyle görüşmek niyetindeydi.

Oh, Arabella. Evet, buydu.

James başını salladı ve bu konuyu uzak bir köşeye attı. Kızının durumu, kendisini aniden içinde bulduğu bu karmaşanın yanında soluk kalıyordu.

Hayır, bundan daha fazlasıydı. Skandalın sınırındaydı. Onun için mazur görülebilirdi. Daha önce hiç içinde bulunmadığı için ne olduğunu söylemedi.

Ne olduğunu bilmediğinden değil. Yüce Tanrım, o Tremont ailesinin reisiydi. Sürekli bir skandal girdabının içinde yaşamak gibiydi.

Ama hiçbir zaman bu rüzgârları kendi rızasıyla, kendi talihsizliğiyle tünemek için eve getirmemişti.

Hâlâ bir eşek gibi anıran Jack'e bakan James, kardeşine en sakinleştirici bakışını gönderdi.

Ve bu en tepetaklak günde her şey gibi, onun küçümseyici bakışı da kardeşinin yüksek sesli kahkahalarını durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

"Bunda komik bir şey göremiyorum," diye açıkladı James.

Jack, dudakları hâlâ haince seğiriyor olsa da, en azından kendini toparlamayı başararak, "Yapmazsın," diye cevap verdi. Ceketini çekiştirdi ve endişeli görünmek için elinden geleni yaptı.

Tamamen başarısız oldu.

"Benden ne yapmamı bekliyorsun?" Jack şöminenin yanındaki yerine geri döndü.

"Hanımefendi için muhtemel beyefendilerin listesini yapmaya başlayalım mı? Bence bu daha iyi olur.

Winston'ın bölgesi benimkinden daha geniş. O daha çok liste adamı."

James "in bakığları, çok resmi olan ve sadece bir Ėeyler sormak zorunda kalacağı düğüncesiyle yukarı kalktı.

Londra'nın saygın bekarlarının listesini çıkarması için uygun bir sekreter.

Aman Tanrım, zavallı Winston muhtemelen dehşet içinde pes ederdi. "Böyle bir şeye ihtiyacım yok.

Yardım edin. Kendimi bu durumdan kurtarmalıyım... bu..."

"Skandal mı?" Jack topukları üzerinde geriye doğru sallanarak önerdi.

"Rezalet, onursuzluk, uygunsuzluk..." Durakladı, sonra parmaklarını şıklattı. "Ah! Ve benim kişisel favorim-siyah leke."

Kardeşinin bundan bu kadar zevk almasına gerek yoktu. Ama yine de, Dük, Jack "in çeşitli kaçamaklarını tanımlamak için yıllar boyunca aynı kelimeleri kullanmamış mıydı?

"Ben "durum "u tercih ederim." James düzeltti.

Bunun üzerine Jack gülümsedi. Kardeşi gülümserdi. Aile yıllıklarının kaydedebileceğinden çok daha fazla skandaldan ve "durumdan" sıyrılmıştı. "Evet, senin durumun oldukça farklı, değil mi?"

Gerçekten, böyle sırtıtmak zorunda mıydı? İtâlik ve vurgulanmayı hak eden bir durum *olsa* bile.

Ancak Jack "in James "in sorunu olarak gördüğü şeyin aksine, ortada tamamen farklı bir sorun vardı.

Bu karmaşanın farklı bir yönü.

Onunla. Leydi Standon. Elinor.

James uzandı ve göğsünü ovuşturdu. Birdenbire gerilmeye ve çarpmaya başlamıştı.

Tıpkı onunla göz göze geldiği anda olduğu gibi.

"Katılıyorum. Biraz karışıklık içindeyim," diye kabul etti James, özel düşüncelerinden sıyrılarak, "ama şimdi beni bundan kurtarmanın tam zamanı."

Çünkü hayatında bir kadın aramıyordu. Bir flört değil. Bir metres değil. Ve

kesinlikle bir eş değil.

Bütün bunları geride bırakmıştı. En azından bu öğleden sonra saat iki buçuğa kadar kendine söylediği buydu. Onu tam olarak ne zaman gördüğünü biliyordu, çünkü salondaki şöminenin üzerinde bir saat vardı.

Ve bazı nedenlerden dolayı o anı hatırlamak önemli görünüyordu.

Jack bir adım geri çekildi. "Neden onu düzeltmedin, kim olduğunu açıklamadın ve gitmedin?"

Evet, yangın binayı kül ettikten sonra kardeşinin bariz kaçış yolunu göstermesi gerekecekti.

Ve kendi sarsılmış hislerini suçlamak kolay olsa da -bugün kafasına iyi bir darbe almıştı- bunu neden yapmadığının, Parkerton Dükü'nden beklendiği gibi neden tek topuğunun üzerinde dönüp gitmediğinin çok iyi bir açıklaması vardı.

Onun yüzünden. O saçlar. O gözler. Sanki etrafta yeterince nemli sarışın yokmuş gibi. Neden, bazı yıllar bahardaki nergis kadar ısrarcı ve yaygındılar.

Hayır, *onun* yüzünden. *Elinor.*

Leydi Standon, diye düzeltti kendini. Leydi kapıdan usulca içeri girmiş, ona bakmış ve o da kendini tamamen değişmiş hissetmişti.

Ve onun gözlerinde de bir kıvılcım gördüğüne yemin edebilirdi, en azından o ana kadar.

Aklını başına topladı ve adamın ceketini fark etti.

Şey, hayır, tam olarak onun paltosu değil, Jack'in paltosu. Olmak için ödünç aldığı göze çarpmayan.

Bu kadarı da fazla.

Ve kesinlikle onunla o kadar göze çarpmıyor. Bu muhteşem Elinor. Yumuşak sarı saçları ve o gözleriyle. O peygamber çiçeği mavisi gözleri.

Ta ki ona burun kıvrana kadar.

O mu?! Parkerton Dükü.

Başını kaldırıp baktığında Jack'in, babaları 8th dükü andıran bir yüz ifadesiyle kendisine baktığını gördü; endişe ve sorumluluk dolu bir ifade.

Bu asla olmaz. Jack'in sorumlu kişi olmasına izin vermek.

Öğleden sonrasını kelimelere dökmekte zorlanarak, "Ben... ve sonra Leydi Standon içeri girdi... Saçın bu renk olabileceğini bilmiyordum... yani..." diye devam etti.

Jack "in gözleri önce büyüdü, sonra da kısıldı. "Yüce Tanrım! Seni kör etti, değil mi?"

Jack "in, ağabeyinin ima ettiği şeyi anlaması bir an aldı.

Sadece bu öneri bile James'i ayağa kaldırdı, omuzları gerildi ve unvanını kazandığı günkü gibi ducal bir duruş sergiledi. "Aman Tanrım, dostum, hayır! Ben aptal bir köpek yavrusu değilim."

Jack başını eğip onu daha fazla inceledi, hiç ikna olmamış görünüyordu.

"O bayana aşık *değilim*," diye tekrarladı James, ama bir şey ona biraz fazla itiraz ettiğini fısıldıyordu.

Jack tırnaklarına bakarak, "Daha garip şeyler de oldu," diye düşündü. "İlk görüşte aşık olan ilk Tremont sen olmazdın."

"Aşık mı?!" James adımlarını sıklaştırmaya başladı. "Bu tür saçmalıkların bir parçası olmayacağım. Bence en mantıklı açıklama, bunun sadece bugün olduğu! White "s "a girdiğimden beri tam bir karmaşa içindeyim."

"Ben olsam birkaç gün White "s "a dönmezdim," diyordu Jack bir yandan da Kardeşinin yeni çıkan mor gözünü. "En azından bir gece olsun; yüzünü tekrar göstermeden önce o gökkuşağının temizlenmesini isteyeceksin."

James yüzünü buruşturdu. Oh, lanet olsun! Gözünün etrafındaki morluk bir sansasyona neden olacaktı. Evet, gerçekten de gözlerden uzak durması gerekiyordu.

"Tek umudunuz, belki Stewie Hodges'un bir pasta yapıp
Önümüzdeki birkaç gün içinde onun aptallığı, senin hakkında çıkan dedikoduları
dağıtacaktır.

çöpçatan." Jack "in dudaklarında mizahi bir kıpırdanma oldu ama bu sefer
gülmemek için sağduyulu davrandı.

En azından yüksek sesle değil.

James ona ters ters baktı ve eldeki konuya geri dönmeleri gerektiğini sessiz bir şekilde
hatırlattı.

"Evet, şey," dedi Jack, az önceki şakasına eklemek üzere olduğu tuhaf sözlerini
yutkunarak, "ona kim olduğunu söyledikten sonra seni nasıl işe aldığını hâlâ anlamış
değilim."

Şimdi ayaklarını sürüme sırası James "teydi. "Evet, sanırım bu biraz
Kafa karıştırıcı. Ve bu her şeyi oldukça hızlı bir şekilde açıklığa kavuştururdu."

"Evet, kesinlikle, eğer ona kim olduğunu söyleme zahmetine girseydin," dedi Jack,
elini sallayarak
Parmak.

"Nereden bildin-," diye başladı James, sonra durdu.

"Biliyorum. Ve sonra ona yalan söylediğini varsayıyorum? Ona sahte bir isim mi
verdin?"

Belki de yardım için bilinen bir tırmıkçı ve sınırlayıcıya gelmek en iyi seçim değildi.
Ne yazık ki Jack, yaklaşmakta olan bir felakete giden ve çıkan her ara sokağı, yan
sokağı ve kapıyı biliyordu.

James "in tek seçeneği itiraf etmektir. "Evet. Bayana yalan söyledim. Ona sahte bir
isim verdim. Başka seçeneğim yoktu. Eğer ona kim olduğumu söyleseydim, orada
yerde diz çökmüşken, tam bir aptal gibi görünecektim."

Jack homurdandı.

Evet, James yalan söyleyerek durumu iyileştirmediklerini düşünmek zorundaydı, ama o
zaman...

"Hangi ismi kullandın?"

James irkildi. Ama artık köpüklerin içindeydi ve bu gerçeği saklamanın bir anlamı yoktu.

"St. Maur."

Bu sefer Jack kendini tutamadı. "Eski Seymour soyumuzu mu kullandın? Çoktan unutulmuş bir Tremont kolunu bulup çıkarmış olamaz mısın?" Güldü, bu kez sendeleyerek Harry'nin sandalyesine doğru gitti ve oturdu.

Belli ki kendini tamamen unutmuştu, çünkü o sandalye sadece-

James başını salladı. Şu anda böyle bir ihlalin pek önemi yoktu.

Jack, "Sıradan olmaya çalışırken kraliyetle ilgili tek iddiamıza ancak sen sarılırsın," diye homurdandı. "Parkerton, bunu söylemekten nefret ediyorum ama bu ailenin ürettiği her itibarsız günah keçisi için tam bir yüz karasıdır."

James bir ayağından diğerine kaydı. Ve burada bu ismi havadan kaparak oldukça şık olduğunu düşünmüştü. "Bunu sadece Leydi Standon için utanç verici bir durumdan kaçınmak için yaptım. Beni sadece sıradan bir adamla karıştırdığını değil, aynı zamanda beni küçümsediğini de fark etseydi çok utanırdı."

Jack durdu. "Seni küçümsedi mi?"

Bu fikirden bu kadar memnun görünmesine gerek yok.

"Evet. Ama senin ceketini giydiğimi düşünürsek kim giymezdi ki? Sanki ben onun küçüğümüşüm gibi bana tepeden baktı." Üzerindeki eski püskü cekete bir kez daha baktı ve ürperdi.

Jack ona, "Paltom konusunda çok seçici olmak istemeyebilirsiniz, Majesteleri," dedi. "Çünkü yarın oraya gidip hanımefendiden özür dilediğinizde onu giymek zorunda kalacaksınız."

Onu tekrar görmeye gitmek mi? Hayır, gidemezdi. Yapamazdı! O gözlerle, o saçlarla yüz yüze gelemezdi.

Duygularına tamamen büyüleyici şeyler yaptı.

Ayrıca, asla özür dilemedi. O Parkerton'dı, bu gerçeği kardeşi de biliyor gibiydi. Unutulmuş. Sonra tekrar, bunu Lucy Sterling "e de yapmamış mıydı?

"Yapmayacağım!" diye ilan etti. *Gerçekten de bir yere bir çizgi çekmesi gerekiyordu.*

"Özür dilememek mi yoksa ceket giymemek mi?" Jack sordu. "Çünkü eğer oraya Her zamanki kasaba şıklığınız, büyük arabanız, uşak ve atlıların geçit töreni..."

"Kasabada atlı kullanmam. Böyle bir gösteri sadece mantarlar içindir."

"Kendini şimdilik bir mantar olarak gör, çünkü sen oraya gidip Leydi Standon'dan bu aksilik için özür dileyene kadar, o Bay St. Maur'un -en azından kendini bir esquire yaptın, değil mi?"

James gözlerini kapadı ve inledi. "Evet."

Jack kıkırdadı. "Basit bir "Bay St. Maur" ile gidebileceğinizden şüpheliydim." "Peki, bu durumda, Bay St. Maur, *Esquire*, oraya gidip bayana sessizce, dikkatlice ve alçakgönüllülükle anlatmanız gerekecek-"

James "in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Evet, alçakgönüllülükle," diye vurguladı Jack. "Çünkü sen, benim deneyimsiz ve küstah kardeşim, çok tehlikeli bir durumdasın."

Dük canlandı. Ne de olsa Jack biliyordu.

"Benim paltomu giyeceksin, böylece kimse seni tanımayacak ve oraya doğru yürüyeceksin-" "Yürümek mi?"

"Evet, *yürü*. Bay St. Maur'un, tüm meşhur uydurmalarınıza rağmen bir konser."

"Yürümek mi?" James, Brook Sokağı'na varana kadar mahvolacak olan botlarına kadar tüm bu olanların aşağılanmışlığını hissederek tekrarladı.

"Bence en iyisi Bay St. Maur'un yarın Leydi Standon'ı ziyaret etmesi ve ona yardım edemeyeceğini söyleyip ayrılmasıdır, yoksa Londra'daki bütün salonlarda Parkerton Dükü'nün Standon dullarından birini ziyaret ettiği duyulur."

James ürperdi. Çünkü çöpçatan olarak işe alınmak yeterince skandalken, yeni bir eş arayışında olduğunun düşünülmesi felaket olurdu.

Bölüm 2

Elinor ertesi sabah bir başlangıçla uyandı. Nadir görülen Şubat güneşi değildi. pencerelerden akıyordu, ama gördüğü rüya ona neden olmuştı dik oturmak için.

Onun hakkında.

Bay St. Maur.

Hayatında hiç böyle bir rüya görmemişti ve şimdi bile, odadaki soğuğa ve pencere çerçevelerinden güneş ışığının camlara yaptığı gibi kolayca giriyor gibi görünen cereyana rağmen, yanakları sıcaklıkla alevlendi.

Tüm vücudu yandı.

Derin, sakinleştirici bir nefes almayı denedi ama bu bile işe yaramadı, çünkü gözlerini kapattığında her şeyi yeniden gördü.

Karanlık, gölgeli oda. Brokar kaplı kanepeler. Şöminenin üzerindeki mum, onu kollarının arasına alırken görebileceği kadar ışık saçıyordu.

Orada olmamalıydı. Onunla olmamalıydı.

Onu bu şekilde tutarken, elleri sanki onun her santimini biliyormuş gibi üzerinde dolaşırken değil... vücudunu nasıl canlandıracağını biliyordu... böylece nefes alamıyor, düşünemiyordu.

Sonra onu öperek deliliğe daha da yaklaştırdı, dudakları tepesine indi. onun..

Elinor "un gözleri tekrar açıldı.

Tanrım, bu skandal rüyayı anlatmaması gerekiyordu ama anlatamadı. Kendine yardım et.

Parmakları dudaklarına gitti, sanki onun öpücüklerinden gerçekten şişmişlerdi. Göğüsleri ağırlaşmıştı ve meme uçları bile, sanki onları gerçekten bu gergin noktalara kadar kızdırmış gibi dikleşmişti.

Ürperdi ve kendi akıl sağlığını merak etti. Hayatında hiç böyle hissetmemişti. Böyle bir arzu hissetmemişti.

Ve daha da kötüsü, diye düşündü pencereye doğru bakarken, yardım edemedi ama Bay St. Maur'un gerçekten görüldüğü kadar pervasız ve tehlikeli olup olmadığını merak ediyordu.

Evet, Elinor, tam da ihtiyacın olan şey bu, diye kendi kendini azarladı. Seni baştan çıkarmaya kararlı uygunsuz bir adam.

Yine de Lucy Sterling geçen gece doğru erkeğin yatakta lezzetli, tutkulu bir macera olabileceğini itiraf ettiğinde Elinor şok olmamıştı.

Tamamen ve tamamen kıskançtı.

Bir sevgili. Derin bir nefes daha çekti. Hayatı boyunca, bir türlü bu fikri aklından çıkardı.

Çarşafı çenesine kadar çekerek, cereyanlı ve ince halılı, zar zor döşenmiş küçük yatak odasına göz gezdirdi.

Gerçekten de bir aşık! Bir koca bulması gerekiyordu. Onu ve Tia'yı koruyabilecek sağlam, yüce, güçlü bir koca. Üvey babasının bir daha asla Tia "nın vesayetini alamayacağı, genç kızı yıllar önce Elinor "a yaptığı gibi uygun ve kârlı (Lord Lewis için kârlı yani) bir evliliğe zorlayamayacağı kadar yasaklayıcı bir adam.

Hayır, tam da bu yüzden düşüncesizce Bay St. Maur'u işe almıştı. Bay St. Maur, müstakbel bir kocanın tüm skandallarını ve olası zayıflıklarını ortaya çıkarabilecek ve sadece bir eşte ihtiyaç duyduğu her şeyi elde etmesini değil, aynı zamanda ilk evliliğinde olduğu gibi kötü sürprizlerle karşılaşmamasını da sağlayacak türden bir adama benziyordu.

Edward Sterling'e.

Elinor ürperdi. Daha önce damarlarını dolduran sıcaklık şimdi buza dönüşmüştü.

"Bir daha asla," diye mırıldandı, yıllar boyunca onu neşelendiren sözleri tekrarlayarak Edward "ın ölümünden beri bir oyun cehenneminde.

Hiç kimse böyle bir acıya ve çileye değmezdi.

Yine de başka seçeneği yoktu. Bir kocaya ihtiyacı vardı.

Bir erkeğe ihtiyacın var, diye fısıldadı o yaramaz küçük ses. St. Maur gibi tehlikeli bir şeytan.

Yataktan kalkarken, "Kesinlikle istemiyorum," dedi, çok iyi biliyordu ki dişlerinin arasından yalan söylüyordu.

"Böyle birini işe almak sizce akıllıca mı? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz," dedi Minerva, Leydi Standon kahvaltı masasında. "Bedelia Teyze'nin koca bulmak için bu tür yöntemleri onaylayacağından şüpheliyim."

Elinor oturduğu yerde kıpırdandı. Aman Tanrım, Bedelia Teyze'nin bütün bunlar hakkında ne diyeceğini hiç düşünmemişti. Hollindrake Düşesi, Standon dullarının Brook Sokağı'ndaki evde birlikte yaşamalarını emrettiğinden beri, Minerva'nın Bedelia Teyzesi üçünün de evlendiğini görmeyi kişisel görevi olarak kabul etmişti.

Hiç şüphe yok ki hanımefendi, Lucy "nin kaçak evliliğinden dolayı Kasaba hakkında övünüyordu.

Clifton Kontu tamamen onun eseri idi.

"Bay St. Maur'un yardımının teyzeni o kadar da şaşırtacağını sanmıyorum," dedi Elinor sessizce, önce kız kardeşinin oturduğu masaya baktı, kahvaltısını yapıyordu ve görünüşe göre bir kitaba dalmıştı - muhtemelen düşesin kız kardeşi Thalia ya da kuzenleri Leydi Philippa tarafından eve bırakılmış bir Fransız romanı. Tia'nın dikkatinin ve bitmek bilmeyen merakının başka bir yerde olduğundan emin olunca, elbisesinin cebinden ince bir kitap çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Elimizdeki tüm kaynakları kullanmamız gerektiğini söyleyen o değil miydi?"

Minerva o meşhur kitabı görünce gözleri büyüdü: Hollindrake Düşesi'nin *Bekârlık Günlükleri*, düşesin yıllarını harcayarak derlediği, krallıktaki her seçkin ve soylu bekâr hakkında ayrıntılar içeren gerçek bir ansiklopediydi. Eski Felicity Langley'nin kendi yüce evliliğini kazanmak için kullandığı bir kitap. "Oh, Elinor! Yapmadın! Bana o korkunç kitapta koca aramadığını söyle."

Elinor eğildi. "Yaptım. Bunu inkar etmeyeceğim. Ve bir liste yaptım." Kâğıtta başını salladı sayfaların arasından çıkan kağıtlar.

Dün gece yaptığı da buydu, kitabı baştan sona okuyarak tüm uygun düklere ve hatta birkaç markizi bulmaya çalışmıştı. Ve *Morning Post*'un son sayılarındaki sosyal sayfaları kullanarak Kasaba'da kimlerin olduğunu belirledikten sonra, az da olsa bir liste hazırlayabilmişti.

Düklerin bu kadar nadir bulunduğunu kim bilebilirdi?

"İzin verir misiniz?" Minerva sordu.

Elinor başını sallayarak listeyi sayfaların arasından çıkardı ve uzattı. Sonra nefesini tuttu. Minerva'nın seçimlerine ne diyeceğinden korktuğu kadar, Bay St. Maur'un seçtikleri hakkında neler öğrenebileceğinden de korkuyordu.

Minerva, "Korkarım onlar hakkında *Günlükler*'den öğrendikleriniz dışında pek bir şey söyleyemem," dedi. "Başka bir koca arzum yok, bu yüzden açıkçası hiç bakmadım." Listeye tekrar göz attı, sonra başını salladı. "Belki bu Bay St. Maur yardımcı olabilir," diye kabul etti, ama temkinli bir tonda. "Ne kadar saygın biri olduğuna ve bağlantılarının iddia ettiği gibi birinci sınıf olup olmadığına bağlı."

"Sorun da bu zaten," diye itiraf etti Elinor. "Onun tamamen saygıdeğer *biri olduğundan* emin değilim." Durakladı ve sesini daha da alçalttı. "Ondan bana yardım etmesini isterken ne düşündüğümü bilmiyorum. Ama kendimi başka bir Edward'la evli bulmayacağım."

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi masadaki üçüncü kişi. Tia okuduğu kitaptan başını kaldırdı, ama görünüşe bakılırsa görüldüğü kadar dikkatli değildi.

"Pardon?" Elinor sordu.

"Bay St. Maur'u neden işe aldığınızı biliyorum." Tia bunu sanki her şey çok açıkmiş gibi söyledi.

Tabaktaki sosisler.

Sanki hırsızlık yaparken yakalanmış gibi Elinor "un omurgasından aşağı bir ürperti geçti. ya da daha kötüsü, bir yiğidi öpmek. Bay St.

Maur gibi.

"Tia, hayatım, ablan o adamı neden işe aldı?" Minerva sordu. Sesi cana yakın ve tatlı olabilirdi ama kadının gözlerindeki dans eden zevki gizlemek mümkün değildi.

Tia konuşmanın bir parçası olmak için süslendi, kitabını bıraktı ve şöyle dedi Elinor onu durduramadan, "Çünkü Bay St. Maur çok *yakışıklı*," dedi.

Elinor "un yanakları alev alev yanarken, Minerva peçetesini seğiren dudaklarına götürdü. Sonra Tia kız kardeşine baktı. "İşte bu yüzden bugün ipek giyiyorsun. Elbise, değil mi? Ve neden saçınızı yapmak için bu kadar zaman harcadığınız. Bu sabah onunla yapacağın toplantı için, değil mi?"

"Tia!" Elinor haykırdı. "Devam etmen gereken derslerin yok mu? Üst katta?"

Kız kardeşi burnunu çekti, sonra ayağa kalktı, kitabını topladı ve odadan çıktı, ama Son bir hamle yapmadan önce değil. "Evet, öyle."

Minerva kızın bir sonraki kata çıkan ayak seslerini duyana kadar bekledi. "O mu?"

"O ne?" Elinor cahil numarası yaparak sordu.

"Bay St. Maur," diye sordu Minerva, çaydanlığa uzanıp her iki fincanı da yeniden doldurarak. "Tia'nın söylediği kadar yakışıklı mı?"

Elinor gözlerini kapadı. "Korkarım öyle."
Minerva daha da yakına eğildi ve fısıldadı, "O zaman onu sevgilin olarak kabul edecek misin?"

"Minerva!" Elinor haykırdı, kirpikleri ardına kadar açıldı ve yanakları bir kez daha alevlendi.

Diğer Leydi Standon sanki soru o kadar da şok edici değilmiş gibi omuz silkti. Ama sesini alçaltarak, "Şey... İtiraf etmeliyim ki Lucy bize şey hakkında... şey hakkında..." dedi. Şimdi kızarma sırası Minerva "daydı. "Oh, zahmet, o kadar da yük değilmiş."

Çünkü Minerva "nın kocası Philip Sterling de en az kendisi kadar kaba ve sefil biriydi. Kardeş Edward.

"Evet, evet. Biliyorum," dedi Elinor, çay fincanının üzerine eğilerek. "Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Gerçekten de dün gece Bay St. Maur'la ilgili şok edici bir rüya gördüm."

İşte, yüksek sesle söylemişti. Ve kelimeleri söylerken, sırrını açıklarken bile ürperdi, çünkü düşüncelerinde onun gölgelerden kendisine doğru geldiğini gördü, onun tarafından tutulmanın, onun tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğunu hatırladı.

Gerçekten böyle olabilir miydi?

Çünkü Elinor'un bu konuda çok az deneyimi vardı. Ne de olsa Edward Sterling'le evliydi. Ve onun yataktaki efsanevi hünerleri karısı için asla boşa gitmemişti.

Ya da başka bir kadın, bu konuda. *Tercihleri* başka bir yerde yatıyordu.

Minerva koltuğuna geri oturdu. "Gerçekten de çok yakışıklı olmalı."

Elinor başını salladı. "Düşündüğün gibi değil. Aslında, oldukça düzenbaz biri. Çok kötü kesilmiş bir ceket giyiyordu ve gözü morarmıştı."

"Gerçekten mi?" Minerva peçetesini düzelterek, "Gerçekten mi?" dedi. "O zaman böyle bir adam nasıl bu kadar... bu kadar... değerli olabilir?"

"Bilmiyorum. Sadece şimdiye kadar tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyor." Güldü. "Yavruların doğumuna yardım etti. Hem de dolabın içinde!"

"*Dolapta mı?* Ne kadar olağanüstü! Longford Dükü'nü bir dolabın içine sıkışmış."

"Hayır, kesinlikle değil," diye kabul etti Elinor, St. Maur'un şeytani gülümsemesini hatırlayarak.

Son yavru da geldi, mavi gözleri hazineyle dolu bir korsan gibi parlıyordu.

"Yüce biriyle evlenmek zorunda olman çok kötü," dedi Minerva. Son çayını da bitirdi ve arkasına yaslandı. "Lord Lewis'ten haber var mı?"

Elinor başını salladı. "Son nottan beri değil."

Üvey babasının Elinor'dan Tia'yı teslim etmesini isteyen çirkin talebi.

Büyük olasılıkla, uzun zaman önce Elinor'a yaptığı gibi, onu da yaşlanmış bir serseriyle evlendirmek için. Aynı şeyi Tia'ya yapmazdı. Elinor nefes alırken olmazdı. Yine de Lord Lewis Tia'nın vesayetini elinde tuttuğu sürece, kız büyük bir tehlike altındaydı.

Her zaman böyle olmamıştı. Elinor evlendiğinde vasilik kocasının kontrolündeydi ama Lord Standon öldüğünde vasilik tekrar Lord Lewis'e geçmişti. Ve son beş yıldır, şimdiye kadar Tia'ya hiç dikkat etmemişti. Artık on beş yaşına girmesine haftalar kalmıştı.

Tam o sırada zil çaldığında Elinor ayağa fırladı.

"O olduğundan şüpheliyim," dedi Minerva ona. "Lord Lewis gibiler için çok erken."

Elinor çarpan kalbini durdurmak için durakladı. Evet, Minerva haklıydı. Lord Lewis asla ikiden önce kalkmazdı. Ama yine de... lanet olası adam! Zil her çaldığında onu altışar yedişer yakalıyordu.

"Belki de sizin Bay St. Maur'unuzdur. Ve hızlı olmak da öyle." Minerva başını salladı. Akrebi saati vurmak üzere olan şömüne saatine doğru ilerledi.

Yine de Aziz Maur'un bu kadar yakında olduğu düşüncesi kalbini küt küt attırıyordu. başka bir şekilde... ve yüzüne de yansımış olmalı.

"Mükemmel görünüyorsun," diye fısıldadı Minerva masanın öbür ucundan.

"Büyülenecek."

Zil tekrar çaldığında Elinor, "Mesele bu değil," dedi. Kapının dışından, kahya Bayan Hutchinson'ın, "bir posta eri gibi bir ileri bir geri koşturan" işlerin durumundan yakındığını duyabiliyorlardı.

Elinor tekrar Minerva'ya döndü. "Bay St. Maur'u bir sevgili, hatta bir hayran kazanmak için tutmadım. Onu bu düklerden hangisinin daha saygın olduğunu araştırması için tuttum. Bir sevgiliye ayıracak vaktim yok."

Minerva onun ardından, "Ben olsam o kadar emin olmazdım," dedi. "Lucy'ye göre sadece bir geceye ihtiyacın var."

James ise tam olarak Jack'in ona tavsiye ettiği gibi yapmıştı: O berbat ceketini tekrar giymiş, şok olmuş Richards'tan botlarını cilalamamasını istemiş ve sonra Brook Sokağı'na yürümüştü -evet, yürümüştü.

Çılgın kardeşinden tavsiye alıyor! Dünyası ne hale geliyordu? Londra'ya gelmenin ilk hatası olduğunu fark ederek, hiçbir şeyin iyi olmadığına karar verdi.

James yönünü bulmak için bir köşede durakladı, birden fazla şekilde.

Londra'nın dünyası, kalabalık kaldırımlarda, düklük arabasının konforlu ve lüks sınırları içinde olduğundan oldukça farklı bir yerdi.

Yürümeye karşı olduğu söylenemezdi. Kırssalda bunu her zaman yapardı - mülkleri arasında dolaşır, manzaraların ve seslerin tadını çıkarır, etrafında bir sürü tazi koştururdu. Ama şehirde... Birisi Parkerton Dükü'nü bir tüccar gibi yürürken görse, toplumda büyük bir şok yaşanırdı.

Ama yürümenin kesin bir avantajı olduğunu fark etti. Bu ona konuşmasını hazırlamak için zaman kazandırıyor.

Evet, Leydi Standon, korkarım dün teklifinizi aceleyle kabul ettim. Sonra Mevcut yükümlülüklerimi gözden geçirdikten sonra, korkarım size yardımcı olamayacağım...

Aman Tanrım, şimdi sesi bile kendini beğenmiş bir cit gibi çıkıyordu! Jack'i suçladı. Bu kötü kesimli yün ceket onu oldukça sıradanlaştırıyordu. Ve sonra,

hayallere dalmışken, James yaşlı bir adama çarptı.

"Söylüyorum!" diye gürledi adam, şapkasını düzeltti ve bastonunu sallayarak

Eğer derdini anlatmak istiyorsa.

"Özür dilemene gerek yok," dedi James düşünmeden, çünkü insanların ona yaltaklanmasından oldukça rahatsız olurdu. "Ben gayet iyiyim."

Parkerton Dükü de böyle derdi ama sıradan Bay St. Maur öyle demezdi.

Kurbanı da o kadar etkilenmemişti. "Senin iyiliğini istediğimi hatırladığımı sanmıyorum, seni küstah köpek!" Sonra adam onu iterek geçti ve James'i sendeleyerek kaldırımından sokağa fırlattı.

Dilinin ucunda adama bu tür davranışları için çok sert bir ceza vermek vardı, ta ki çok önemli birkaç noktayı hatırlayana kadar: Bu sabah Parkerton Dükü değildi. Ve az önce onu kovan adam da Lord Penwortham'dı.

Kont sadece kibirli bir adam değil, aynı zamanda korkunç bir dedikoducuydu. Bu yüzden James'i tanımamış olması bir nimetti. Oh, evet, çay saatinden önce White'in her yerinde olurdu.

Onu gözlerimle gördüm. Berbat bir palto giymişti ve botları paramparça görünüyordu! Delirmiş, size söylüyorum. Ama tamamen beklenmedik bir şey değil, biliyorsunuz. Ne de olsa o bir Tremont. Eninde sonunda hepsi o tarafa gider.

James başını aşağıya eğdi ama buna gerek yoktu çünkü Penwortham çoktan hışımla aşağıya inmişti.

"Çekilin yoldan," diye seslendi at arabası süren kaba saba bir adam ve James büyük bir at arabası tarafından ezilmekten kurtulmak için tam zamanında kaldırımı geri sıçradı. "Hobnail!" adam tünediği yerden aşağı tükürdü.

Hobnail mi? James hiç böyle bir hakarete maruz kalmamıştı. Sanki taşralı bir köylü gibiydi!

Ama pek çok açıdan öyleydi. James Tremont hayatında ilk kez tamamen ve tamamen kendi elementinin dışındaydı.

Soylu kan bağları bir yana, görünüşe göre yürümek epeyce gayret gerektiriyordu. Değil

yün toplamaya ihtiyacı vardı. Elinde bir eylem planı vardı.

Tam saatinde gelirdi. Mazeretini bildirir ve giderdi. Çabucak. Temelli olarak. Bir daha asla onun peygamber çiçeği gözlerine bakmayacaktı.

Ah, işte sorun buradaydı. Onun gözleri. Ve o güzel saçları.

Düşüncelerine, kapıdan içeri giren, yanakları kışın soğuğuyla kızarmış ve saçları bonesinin altından dışarı fırlamış kadının görüntüsü girdi.

Kolay kolay unutamayacağı bir hayaldi bu. Akşam yemeğinde, kâğıt oynarken ve bu sabah ilk iş olarak, Jack'in de söylediği gibi, sanki çarpılmış gibi kendini hayal ederken bulmuştu.

Gerçekten etkilenmiş! Leydi Standon ilgisini

çekmemişti. Hem de hiç.

Başını kaldırıp baktığında kapının önünde durduğunu fark etti ve aniden kalbi küt küt atmaya başladı. Saçma! Bu sadece Mayfair'de yürümenin gerginliğiydi. Ve neredeyse Lord Penworthan tarafından ezilecekti. Ve bir at arabası, diye ekledi, sanki çarpan göğsünün serseri vuruşları için bariz olandan başka bir nedene ihtiyacı varmış gibi.

Bayanın çok çekici saçları ve çok hoş bir gülümsemesi olduğu için değil.

Gülümsediği zaman.

Umarım hazırladığı konuşma sırasında hanımefendi böyle bir şey yapmazdı. Belki de hayal ettiği gibi bir örnek değildi. Belki de onun hakkındaki hayali sadece sarsılmış hislerinin bir sonucuydu.

Evet, işte buydu. Leydi Standon'ın zihninde gördüğü hayal olması çok zordu. Böylece kararını verdi, merdivenlerden çıktı ve zili

çaldı. Sonra bekledi.

Ve bekledi. Sabrı tükene James kordonu tekrar çekti. Ve üçüncü kez uzanmak zorunda kaldığında, giderek otoriterleşiyordu.

Çünkü Parkerton Dükü asla beklemezdi ve bu da bir tüccar gibi ayakta duruyordu. kibar ve hürmetkâr Bay St. Maur olma kararlılığına hiç de iyi gelmiyordu.

Ama tam dördüncü kez zile bastığında - gerçekten de dört kez! Böylesine kötü yönetilen bir ev, hanımefendiye evlilik için pek de uygun değildi; kapı açıldı ve kirli önlüklü, kırmızı yüzlü bir hizmetçi ona ters ters baktı.

"O aptal kadınlardan biri değilsin, değil mi?"

Aptal Swainler mi? Sonra omzunun üzerinden çiçeklerle dolu vazoları gördü. Leydi Standon'ın kundakçıları mı vardı?

Görünüşe bakılırsa birçoğu.

Aklını başına toplayarak, "Hayır, hanımefendi," diye cevap verdi.

"Güzel!" dedi, ellerini önlüğüne silerken, önlüğünün pek de arzu edilmeyen durumu göz önüne alındığında James'e oldukça verimsiz görünüyordu. "Burada annemi iki kez gömmeye yetecek kadar çiçek var. Sanki buralarda cenaze var."

"Evet, şey, çiçeğim yok," dedi ona. "Daha ziyade, Leydi Standon ile bir randevum var."

"Öyle mi, öyle mi?" diye sordu, başını eğip onu dikkatle süzerek.

James doğruldu. Eski dadısı ödülünü almaya gittiğinden beri hiç böyle bir muamele görmemişti. Dadı Dunne. Onu ayak parmaklarına kadar korkutan tek kadın. Yani, şimdiye kadar.

Bu cadaloz, hiç özür dilemeden onu güveç kazanına atmaya hazır görünüyordu.

"Leydi Standon?" diye sordu. "Bir randevum var."

Gözleri kısıldı ve sonra gülümsedi. "Randevu mu dediniz?" Dürttü Sanki tombulluğunu kontrol ediyormuş gibi uzun, kemikli bir parmağıyla göğsüne vurdu.

"Siz yakışıklı bir avukat olmalısınız."

"Şey, ben tam olarak bir avukat

değilim-"

Oh, bir dakika. Bu cadaloz ona ne demişti? Yakışıklı mı? Gerçekten mi?

Bakışları yukarı kalktı, çünkü şimdiye kadar göğüs kemiğine saplanan parmağa sabitlenmişti. Yakışıklı olduğunu kim söylemişti? Leydi Standon mı?

Göğsü biraz sıkıştı, ama bu oyulma korkusundan değil, kalbi yine o nadir gümbürtüyü yaptığı içindi.

Elinor onun yakışıklı olduğunu düşünüyordu.

James kendini tutamadı; bu oldukça korkutucu durum karşısında bile olsa gülümsedi Temizlikçi.

O da Macbeth'teki yaşlı cadılardan biri gibi gülümseyince James bir anlık dalgınlığından sıyrıldı ve elindeki işi hatırladı.

Leydi Standon "ın onu yakışıklı bulması ya da herkesin onu yakışıklı bulması umurunda değildi.

Bloktaki Leydi Standon onun yakışıklı olduğunu düşünüyordu.

Başına daha büyük bir felaket gelmeden önce kendisini bu durumdan kurtarması gerekiyordu.

"Peki o zaman," dedi kahya, antrede yerdeki bir noktayı işaret ederek, "orada bekle." Biraz kıkırdadı ve onu Tyburn'de ilmik için çağrılmak üzere olan bir adam gibi ayakta bıraktı.

"Göründüğü kadar kötü biri değil," diye seslendi merdivenlerden bir ses. Döndü ve merdivenlerde oturan Leydi Standon "ın kız kardeşi Tia "yı gördü. Kız gülümsedi ve yükseldi, yarım kat aşağı indi.

"Bundan emin değilim," dedi. "Kız kardeşin onu nerede buldu?"

"O yapmadı," dedi Tia ona. "Onu Hollindrake Düşesi'nden miras aldık. Fena bir aşçı değil ve bence bir gün iyi bir kahya bile olabilir. Ama onun yanında dikkatli

olun. Bir zamanlar yankesicilik yapıyordu ve o..." Kız

Bir şişeyi geri devirir gibi yaptı. "Gerçi eskisi kadar çok içmiyor. Bay Mudgett'la birlikte olmaya başladığından beri içmiyor." Durakladı ve fuayeye göz gezdirdi. "Gerçi bunları bilmemem gerekiyor."

"Hayır, neden yapmamanız gerektiğini anlayabiliyorum," dedi James. *Aman Tanrım, hizmetkârların gerçekten böyle hayatları var mıydı?* Bir an için kendi personelini - Richards ve Winston, uşağı Cantley ve ona hizmet eden sayısız diğerlerini- düşündü ve onlar hakkında ne kadar az şey bildiğini ya da herhangi biriyle "takılıp takılmadıklarını" veya aşırı içki içip içmediklerini fark etti.

Cantley'nin hizmetçi Bayan Oxton'la romantik bir ilişki kurduğu gözünün önüne geldi ve ürperdi.

Belki de bilmek istememiştir.

"Yavrular nasıl?" diye sorarak sohbeti daha güvenli bir limana yönlendirdi.

"Pekâlâ!" diye bağırdı, bir iki basamak daha inerek elini korkuluklara dayadı.

"Harika bir haber," dedi. "Peki ya Isidore?"

"Hepimiz gibi o da onlardan oldukça etkilendi. Belki Minerva değil ama bunu beklemek gerekir." Genç kız ona gülümsedi. "Sen de ister misin?"

Bu James "i şaşkına çevirdi. "Bilmiyorum, ben-"

"Hayır, sanırım yok," dedi Tia onun tereddütünü yanlış anlayarak. "Elinor onlara iyi bir yuva bulmamız gerektiğini söylüyor ve senin böyle bir yuvan olduğunu sanmıyorum."

James evlerini düşünerek dudaklarını ısırdı. On yedi tanesini.

Tam o sırada koridorun sonundaki bir kapı kayarak açıldı ve Tia dikkat kesildi. Parmaklarını dudaklarına götürdü, sanki onun güvenini istiyormuş gibi, sonra sessizce yukarı çıkıp gözden kayboldu.

Küçük şeytan! Muhtemelen kulak misafiri olmuştu. Yukarı doğru bir kez daha baktı, çünkü birden aklına gelmişti. Yasadışı gezintisinden ne elde etmişti acaba?

"Bay St. Maur," diye koridorun sonundan bir ses geldi. "Tam zamanında."

Müzik sesi onu durdurdu, çünkü muhtemelen dışarısı dondurucu soğuklara yakın olsa da, sözleri ona bir bahar gününü düşündürdü.

Leydi Standon.

Arkasını döndü ve onun kendisi kadar güzel olmadığını yarı umdu, yarı bekledi. hatırladım.

Ne yazık ki dün yanılmıştı. Kadın sadece güzel

değil, büyüleyiciydi de.

Diline güvenmediği için davranışlarıyla ilgili yapabildiği tek şey hafifçe eğilmektir.

"Salona geçelim mi?" dedi, bir gün önce Lucy Sterling'le buluştukları oturma odasını işaret ederek. Bir an durdu ve merdivenlerden yukarı baktı, gözleri sanki -kız kardeşini tam olarak görmese de- kızın duyamayacağı bir yerde olduğunu biliyormuş gibi kısıldı. "İşimizi evde konuşabilmeliyiz. Orada özel."

Başıyla onaylamayı başardı ve Leydi Standon'ı odaya kadar takip etti. Zavallı bir yerd.

Hollindrake Düşesi, Standon dullarını bu haraç mezar eve göndererek ne yapmaya çalışıyordu? Oturma odası sadece bir kanepe, bir sandalye ve bir masadan oluşan çıplak bir yerd. Pencerelerden içeri cereyan giriyor, şömine ise sıcaktan çok duman üflüyordu.

Jack üçünün baş belası olduğundan bahsetmişti. James, Lucy Sterling "in bu durumunu anlayabilse de, Elinor "un düğ ve düşese ne tür sorunlar çıkardığını ve bu sefil sürgünü hak ettiğini hayal bile edemiyordu.

Bayan son derece uygun

görünüyordu. Mükemmel derecede

nefis. Mükemmel.

James sustu. Ne düşünüyordu ki? O bir çapkın değildi. Baştan çıkaracak güzel yaratıklar ve sevimli Incognitas'lar aramak için Kasaba'da dolaşan şeytani bir adam değildi.

James'in Tremont akrabalarının ve atalarının çoğuyla yollarının ayrıldığı yer burasıdır. Şimdi, eğer 6th dük ya da hatta kardeşi Jack olsaydı (eski Miranda Mabberly onu dize getirmeden önce), Leydi Standon çoktan baştan çıkarılmış, elbisesi vücudundan sıyrılmış, dudakları uysal ve istekli olurdu.

Tanrım, uzun ve dikkatli yıllar boyunca aile itibarını düzelttikten, sarsılmaz bir onur ve saygınlık kuralıyla yaşadıktan sonra, şimdi kendini Leydi Standon'ın pembe, tatlı dudaklarının aceleci ve kasıtlı bir tadı için her şeyi bir kenara atmaya istekli buluyordu.

Yine de bir öpücüğün asla yeterli olmayacağını biliyordu.

Böyle bir düşünce, bu durumdan bir an önce kurtulması için fazlasıyla yeterli bir kanıttı. O, Parkerton'ın Deli Dükü olarak tanınmadan ve Jack tüm topluma sağlam, saygın Tremont olarak görünmeden önce.

"Size anlatamam Bay St. Maur," diyordu, "bu hassas konuda yardımınız benim için ne kadar önemli."

Kalbi iki kez çarptı, çünkü kız sanki onu kurtarmaya gelmiş bir şövalyeymiş gibi ona bakıyordu.

Ortaçağdaki Tremont atalarından biri ne yapacağını, onu hem bir ejderhadan (akla Hollindrake Düşesi geliyor) hem de mutluluğunu tehdit eden ne yapacağını bilmezlerden nasıl kurtaracağını bilirdi.

Demmit! İşte yine başladı. Böyle saçma bir duygusallığın kurbanı olmak. Kendi kendine olabildiğince sert bir şekilde, "*Tam bir aptallık*," dedi.

Doğruldu ve alışık olduğu konuşmayı isteksiz dudaklarından zorla geçirmeye başladı.

"Leydi Standon-," diye başladı.

"Bay St. Maur-" derken bile

İkisi de durakladı ve birbirlerine gülümsediler.

"Önce sen," diye karşı çıktı, sadece bir centilmenin yapması gerektiği gibi. Hâlâ bir beyefendiydi. Öyleydi.

Başını salladı, sonra oturdu ve eliyle sandalyeyi işaret ederek onun da aynı şeyi yapmasını istedi.

Kapıya daha yakın olabilmek ve dolayısıyla ilk fırsatta kaçabilmek için ayakta durmayı tercih ederdi ama başka ne yapabilirdi ki?

James oturdu ve omzunun üzerinden kapıya son kez hüzünlü bir bakış attı.

"Bir liste hazırladım," diyordu. "Ne listesi?"

"Bir liste. Potansiyel müşterilerin." Elbisesinin cebinden ince bir cilt çıkardı ve içinden katlanmış bir kâğıt parçası aldı. Kâğıdı ona uzattı. "Bunlar en olası olduğunu belirlediğim isimler."

James gazeteye baktı. Olacak kocalar. Onunla evlenecek bir adam. *Onu kurtaracak.* Bir adam Onun bağlılığını, aşkını ve *bedenini* talep edecek olan.

Dişlerini birbirine geçirdi.

"Ben sadece düklük adaylarını dahil ettim," diye devam etti. "En azından şimdilik."

Düklük beklentileri mi? Donuk, soluk oda aniden biraz aydınlandı.

Onun duraksamasını ve listeyi elinden almaktaki isteksizliğini tamamen yanlış anladı. "Evet, kız kardeşimin dün bahsettiği gibi, niyetim iyi bir evlilik yapmak, tercihen bir dükle."

Bir şey söylemek için ağzını açtı. "*Etraftaki en olası düğ benim,*" gibi bir şey ama şu anda, koşullar göz önüne alındığında, böyle bir açıklamanın kendisini ona pek sevdirmeyeceğini biliyordu.

Onun saygısını istediğinden değil. Hem de hiç.

Ayrıca, onun deli olduğunu düşünecekti. Adamın şüphelenmeye başladığı gibi Sonuç.

"Evet, Londra'daki tek düğ adaylarının bir listesini çıkardım."

James kibarca başını salladı ve kâğıdı aldı, kendi olası adaylar listesini gözden geçirdi ve kendisi dışında, ona layık olan akranlarından birini düşünemedi. Tabii kraliyet düklerinden birinin peşine düşmek istemiyorsa.

Bu da başlı başına bir delilik olurdu.

Bu da onu senin için mükemmel bir eş yapıyor.

James öksürdü. Bu düşünce de nereden çıkmıştı? Bir eş arayışında değildi. O değildi.

Kâğıdı açarken, bundan sonra ne yapması gerektiğini düşündü.

Ah, zahmet etme, sadece kim olduğunu itiraf et, sonra sonsuz bağlılığını ilan et, onu götür ve meseleyi hallet.

Ve James bir an için bunu yapmaya bir tatarcık kanadı kadar yaklaştı.
Bu.

Ta ki kâğıt parçasını açıp özenle kaleme alınmış isimleri okuyana kadar.

Bölüm 3

Lanet olası listede *ben* yoktum," diye yüksek sesle mırıldandı James küçük yemek salonuna girerken.

Parkerton Evi'nin arka tarafındaki oda.

Jack ve karısı Miranda, keyifle yedikleri öğle yemeğinden başlarını kaldırıp baktılar.

"Pardon?" Jack peçetesiyle dudaklarını silerek sordu.

James kâğıdı masaya vurdu ve büyük bir öfkeyle oradan uzaklaştı. "Onun listesi," diye açıkladı, saldırgan kâğıt parçasını göstererek. "Leydi Standon'ın dük adayları listesi. Listede ben *yokum*."

Jack sandalyesini aceleyle geriye itti, sanki kendini bu tomurcuklanan fırtınadan uzaklaştırmak istiyordu. Ancak Miranda gazeteyi alıp okumaktan hiç çekinmedi.

Kısa bir okumaydı.

İki isim. İkisi de ona ait olmayan iki lanet isim.

Parkerton'ın 9. Dükü James Tremont yazması gereken yerde iki isim daha vardı.

Onun nesi vardı ki, adını bile yazmaya zahmet etmemişti?
sefil liste mi?

Miranda'ya bir göz attı. Demmit, neye gülüyordu? Bu hiç de komik değildi.

"Sana ne Parkerton?" Jack, karısının omzunun üzerinden bir göz atarak sordu.
"Bu kadına hiç değer vermiyorsun ve o kesinlikle senin koruman altında değil."

James çenesini tuttu ve biraz volta attı. İşte sorun buydu. Kız onun koruması altında değildi.

Çünkü eğer öyleyse.

"Ayrıca, neden umursuyorsun ki? İstifa ettin."

James küçük kardeşine bakmaya cesaret edemeyerek birkaç adım attı.

"Aman Tanrım, bana istifa ettiğini söyle," diye ısrar etti Jack.

"Nasıl yapabilirdim ki?" James kendini savundu. "O aptal kadının listesinde Longford var. *Longford*, Jack!"

Ve ben değilim.

Jack isteksizce başını salladı. Öyle de olmalıydı. Çünkü Kasabadaki herkes Longford'un ne tür köpekleri ve ısıtma tavaalarını tercih ettiğini biliyordu.

"Yine de seni bu ruh haline sokan şeyin ne olduğunu anlamıyorum. Sanki gelin arıyor gibisin," dedi kardeşi. "Belki de senin bir eş aradığını bilmiyordu."

"Ben değilim!" James açıkladı. "Bakıyorum, yani. Ama en azından beni de olası bir aday olarak dahil etti. Ben bir düğüm ve bekâрім."

"Ve nefes alıyorum," diye mırıldandı odadaki tek kadın nefesinin altında. İki adam da dönüp Miranda'ya baktı.

"Belki de seninle evlenmek istemiyordur," diyerek listeyi geri verdi ve Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

İşi Jack "in her zamanki gibi dobra ve açık sözlü olan cit doğumlu karısına bırakın.

İşin gerçeğine.

James listeyi elinde tuttu ve onu alevlere atma isteğine direndi.

"Bayan beni *tanımıyor* bile."

"Orada küçük iyilikler var," diye mırıldandı yine.

James'in duymadığından değil. Peki bununla ne demek istemişti? Bununla birlikte, onun açık sözlü tavrını göz önüne alarak, bir açıklama için baskı yapmadı.

Bir gün için yeterince hakarete uğramıştı.

Sonra ne yapılması gerektiği aklına geldi. Bunu neden daha önce düşünmediğini bilmiyordu. Tremont klanının başı olarak başkalarının sorunlarını çözme konusunda ömür boyu deneyim kazanmıştı.

"Leydi Standon için işleri yoluna koyacağım. Hollindrake Düşesi'yle, hatta Hollindrake'in kendisiyle olan sorunları ne olursa olsun, bunları düzelteceğim," diye açıkladı. "O zaman bu aceleci evlenme isteğini unutabilir."

Miranda dudaklarını silip peçetesini masaya bırakırken, "Onun evlenme ihtiyacının Hollindrake'le hiçbir ilgisi yok," dedi. "Bunun üvey babası Lord Lewis'le ilgisi var. Küçük kız kardeşinin vasiliği konusunda onu zorluyor. Leydi Standon evlenmediği sürece, Lord Lewis zavallı genç kızın vasiliğini elinde tutacak."

James'in bakışları baldızına doğru kaydı. "Böyle bir şeyi nereden biliyorsun?" Leydi

Standon "ın ona bunların hiçbirini anlatmadığı kesindi.

Çünkü seni kahramanı olarak görmüyor.

Bu durum James'i en az onun adını listede bulamamak kadar sinirlendirmişti. Dokuz kuşak düğün, on dört kuşak kont ve William "ın fethinden önce sahip olunan bir baronluğun ona yadsınamaz bir kahramanlık havası verdiğini kabul ediyordu.

Miranda omuz silkti. "Bu sabah Leydi Chudley'e rastladım ve bilgi doluydu."

Sabah Postası'na ne gerek vardı, diye düşündü James, Londra'daki hanımların çok daha etkili bir haber tellalı varken. Leydi Chudley, gerçekten!

Miranda "nın durumu üstün bir Gekilde kavraması ve verdiği bilgiler onu Çığırtaştırıyordu.
aslında önündeki görevi onun için çok daha kolay hale getirdi.

"O halde meseleyi doğrudan ben halledeceğim. Lord Lewis, Leydi Standon ya da kız kardeşini bir daha rahatsız etmeyecek şekilde gönderilebilir."

Jack, "Onu White "s "tan attırın," diye önerdi.

James parmaklarını şıklattı. "Mükemmel bir fikir. Winston'a mektubu hazırlamasını söyleyeceğim."

Kardeşinin işi bitmemişti. "Ve sonra Lewis "i kıta boyunca uzun bir yolculuğa gönderirdim. Sana pahalıya patlayabilir ama Londra'dan uzakta olur. Leydi Standon'ın mutluluğuna karışamaz."

"Jack, sen bir dahisin!" James, tam olarak istediği ifadeyi oluşturmaya başlamıştı bile Winston kullanacak.

Ta ki masanın öbür ucundan yüksek sesli bir homurtu gelene kadar.

Kınayıcı sözlerinin düzenli akışı aniden durduğunda, James baldızına şüpheli bir bakış attı. "Aynı fikirde değil misiniz, madam?"

Çoğu insanı uyaracak bir ses tonuydu ama Miranda öyle değildi.

"Hiç de değil, Majesteleri." Miranda'nın böyle resmi bir ifade kullanması hiçbir zaman iyiye işaret değildi, neredeyse özür dileyen bir tonda.

Kadın hiç özür dilemedi.

Çay fincanından başını kaldırıp baktı. "Sadece Lord Lewis "i tanımadığın belli."

"Adamla hiç tanışmadım," diye kabul etti James. "En iyi ihtimalle düşük *tonda*. Çocukları takas etmek, gerçekten! Jack haklıydı, o adam kara listeye alınmalıydı. White'dan."

"Ve Brooks," diye ekledi Jack.

"Kesinlikle!" James de aynı

fikirdeydi.

"Siz onu tehdit ediyorsunuz diye adamın mantıklı davranacağını gerçekten düşünüyor musunuz? Hâlâ o kızın velayeti üzerinde kontrolü varken? Vesayet onda

olduğu sürece, o masum çocuğa istediği her şeyi yapabilir. *Buna* intikam da *dahil*."

Böyle bir senaryo James'i şaşkına çevirdi. Ama yine de hiçbir erkek bu kadar aşağılık olamazdı, değil mi? "Hanımefendinin tüm bunlar yüzünden aceleyle tedbirsiz bir evlilik yapmasına gerek olduğunu sanmıyorum. Bu Lord Lewis ikna edilebilir ve en azından parası ödenebilir."

Başını sallayan Miranda'ya baktı. "Lord Lewis'in parasını öde, elbette. Sonra Galahad gibi git ve Leydi Standon'a onu nasıl kurtardığını anlat, hem de bir kalem hareketiyle. Winston'ın kalemiyle yani."

James sinirlendi. "Bu kadar küstah olmana gerek yok. Bu *benim* fikrim. Ve *benim* param. Neden, bu bir en mantıklı plan." Miranda

"nın kaşları kalktı.

Jack'e baktı, kardeşinin planını desteklemesini bekliyordu. Ama o taraftan bir yardım göremedi.

Miranda, "Evet, Majesteleri, kadınlar mantıklı olmayı sever," dedi.

Sözlerindeki ironik not, James "in kararlılığı boyunca bir şüphe sancı gönderdi. Miranda ne diyordu? Tabii ki kadınlar mantıklı olanları sever.

Öyle değil mi?

"Bunun için yaygara koparıyorlar, Parkerton," dedi Jack ona, sanki onu ölümcül bir bataklıktan çekip çıkarmak için bir ip atıyormuş gibi. "Bu mantıklı planın seni şüphesiz onun listesinin başına koyacak."

"Onun listesinde olmak istemiyorum," dedi onlara. O istemedi.

Ama en azından orada olmalıydı.

Bunu göremiyorlar mıydı? "Sanırım rahatlayacaktır," dedi kendinden emin bir şekilde, ta ki baldızının kocasına bir bakış attığını ve Jack'in yüzündeki inançsızlığı fark edene kadar.

Şüpheci Thomases, ikisi de. Jack kadınlar hakkında ne bilirdi ki?

Mad Jack Tremont? Senden çok daha fazla.

Yine de ikisi de hemen bir anlaşmaya varamayınca devam etti, çünkü yine bocaladığını hissetti. "Oldukça minnettar olacağından şüpheleniyorum. Benim nasıl bir adam olduğumu göreceksin."

Jack ve Miranda "nın birbirlerine ihtiyatlı bir çift bakış atmaları onun kararlılığına pek de iyi gelmedi. bakışlar.

"Seni bu şekilde görmesini mi *istiyorsun*?" Jack sordu.

"Bu halimin nesi *yanlış*? *Kim* olduğumla ilgili? Daha önce hiç şikâyet duymadım," diyerek daha dük bir duruş sergilemeye çalıştı ama Jack'in kötü kesimli ceketi içinde bunu yapmanın neredeyse imkânsız olduğunu fark etti.

"Kim cesaret edebilir ki?" Miranda işaret etti.

James dişlerini sıktı. Oh, evet. İşte bu. Dürüst olmak gerekirse, Miranda ve ara sıra kızı Arabella dışında, planlarından ya da niyetlerinden duyduğu rahatsızlığı dile getiren kimseyi düşünemiyordu.

Bu fark ediş bile başlı başına omurgasından aşağı bir şüphe dalgası gönderdi.

Ancak bu, onun varsayımına meydan okumasına engel olmadı.

Ne de olsa o Parkerton Dükü'ydü.

"Öyleyse, Leydi John," dedi, aynı resmi onaylamaya başvurarak, "madem siz Adil cinsiyetin bir üyesi olmanın yanı sıra fikirlerle dolu görünüyorsunuz, sana soruyorum. Planım hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Masadan kalktı, eteğini düzeltti. Sonra yukarı baktı ve onun bakışlarıyla karşılaştı kendi çelik gibi olanıyla. "*Benim* fikrim mi, Majesteleri? *Benim fikrimi* soruyorsunuz."

Bu noktada Jack'in masadan kaçtığını belirtmek gerekir.

"Evet, madam," dedi James elini dükçe bir hareketle sallayarak. "*Sizi* dinlemek isterim görüş."

Miranda gülümsedi. "Bence Clifton Kontu sana daha sert vurmalıydı."

Artık Clifton Kontesi olan Lucy Sterling Grey salona geldiğinde, "Her şey ayarlandı," dedi. "Thomas-William burada kalacak. Lord Lewis'in bu eve adım atmasına izin vermeyecek."

Elinor rahat bir nefes aldı, çünkü Lucy "nin zorlu hizmetkârı karanlık bakışlarıyla bir Fransız istilasını engelleyebilirdi. Buna bir de Thomas-Williams'ın oldukça karanlık şöhreti eklenince, üvey babasını uzak tutmak için iyi bir caydırıcı unsur olabilirdi.

Şimdilik.

Lucy bir fincan çayı kabul ettikten sonra kanepeye yerleşti. Yeni evli kontes tam Bay St. Maur ayrılırken eşyalarını almaya gelmişti. "Aman Tanrım, Elinor, neredeyse unuttuyordum. *Onun* burada ne işi vardı?"

"O mu?" Elinor sordu. "Oh, Bay St. Maur'u kastediyorsunuz."

Minerva konuşmaya atılarak, "Evet, Lucy, çok kötü bir etki bıraktın," dedi. "Elinor onu sevgilisi olarak almak niyetinde."

Bunun üzerine zavallı Elinor neredeyse bir ağız dolusu çayı oturma odasının her tarafına püskürtüyordu.

"Yüce Tanrım, Minerva! Böyle bir şey yapmaya niyetim yok!"

"Bu elbiseyi açıklıyor," dedi Lucy, Minerva'ya göz kırparak. "Ve saçlarını. Bu haliyle çok güzel ama kim bu Bay St. Maur?" Elinor'dan Minerva'ya ve sonra tekrar Elinor'a baktı.

Elinor, "Lucy, sanırım kaçak evliliğin hafızanı karıştırmış," dedi. "Dün Bay St. Maur'la karşılaştın. Kont hakkında sana tavsiye vermek için buradaydı. Hollindrake'in gönderdiği adam. Sen gittiğinde fuayedeydi, ve onu işe aldım."

Lucy az önce fincanına uzanmıştı ve şimdi porselen tabakta tıkırdıyor, çayı sağa sola saçıyordu. Çok yavaş ve temkinli bir şekilde, "Dün fuayedeki adamı ne yapması için tuttun?" diye sordu.

"Hangi dükle evleneceğime karar vermeme yardımcı olmak için."

Lucy "nin gözleri büyüdü. Her ne kadar uygunsuz ve skandal bir kadın olsa da Elinor onu şok etmişti. Bu da

epey bir şey ifade ediyordu.

"Neden bu kadar tuhaf davranıyorsun?" Elinor sordu.

Minerva söze karıştı. "Evet, ona Bedelia Teyze'nin böyle bir fikri asla onaylamayacağını söyledim."

Elinor elinden geldiğince kararlı bir şekilde, "Bu son derece mantıklı bir fikir," diye karşılık verdi, ancak içinde bazı şüpheler vardı. Çünkü daha önceki buluşmaları pek de düşündüğü gibi gitmemişti.

Kadın ona listeyi uzatmış, o da okumak için açmış ve sonra başlamıştı çok garip davranıyor.

"Efendim, bir sorun mu var?"

"Sorun mu?"

"Evet, yanlış mı? Listeyi kastediyorum. Bana bir liste verebilir misiniz? Longford Dükü ve Avenbury Dükü hakkında bilgi alabilir miyim?"

Başını salladı ve sonra ona baktı ve kız onun bakışlarının ağırlığını ayak parmaklarına kadar hissetti. Bu, omurgasından aşağı tehlikeli ürpertiler gönderdi ve Minerva'nın onu sevgilisi olarak kabul etmekle ilgili söylediklerini hatırladı. Daha da kötüsü, rüyasını ve onun kendisine sarılmasının nasıl bir his olduğunu hatırladı.

"Bu listeye eklemek istediğiniz başka kimse olmadığına emin misiniz? Başka dükler? Başka beyefendiler?" diye sordu, konuşurken çenesi gergindi, sanki bu kadarını soracak kadar kendine güvenmiyordu.

"Senden başka, neden, hayır," dedi neredeyse. "Hayır. Hiç kimse." Kaşları çatıldı ve elindeki kâğıdı sıkarken parmak eklemleri bembeyaz parladı. Sonra aniden, sanki evden kaçacakmış gibi ayağa kalktı.

Elinor onun o anda deli de olsa bir korsana benzediğini düşündü.

savaşmak için, ama neyin üzerinde olduğunu anlayamıyordu.

Ama aklından geçen başka bir düşünce daha vardı.

Gitmesine izin verme. Henüz değil.

Adamın kaşları daha da çatıldı ve kadın adamın bir şey söyleyeceğinden emin oldu çok önemli...sonra...

"Elinor!" Minerva uzanıp onu daldığı hayalden uyandırdı. "Lucy sana bir soru sordu."

Olay yerine geri döndüğünde kirpikleri dalgalandı. "Ah, özür dilerim. Ne oldu?"

"Bu Bay -," diye başladı Lucy.

"-St. Maur," diye ekledi

Elinor.

"Ah, evet, evet," dedi Lucy, parmaklarıyla çenesine vurarak. "Bu Bay St. Maur Sizin için araştırma yapmamı ister misiniz?"

Elinor başını salladı. "Evet. Bu sabah ayrıntıları konuşmak için geldi."

Gerçi bunları konuşmaya vakit bulamadan gitmişti. Kadın ona listeyi verdiğiinde kapıdan kaçıp gitmişti.

"Bunu yapabileceğini düşündüren neydi?" Lucy sordu. "*Sana*

yardım etti, değil mi?"

Lucy başını salladı ama durum hakkında hiç ikna olmamış görünüyordu. "Dün ben ayrıldıktan sonra ne oldu?"

"İçeri girdim ve onu antrede buldum, oldukça kaybolmuş görünüyordu. Aman Tanrım, Lucy, arayan birini salonda öylece bırakamazsın."

"Acelem vardı," dedi özür dilemeden.

"Sonra Tia geldi ve Isidore'un yavruları olduğunu söyledi ve Bay St. Maur bize yardım etti, yani Isidore'a yardım etti. Ne de olsa bu onun ilk yavrusu. Ve yavrular gelirken, bana yardım edebileceği aklıma geldi. Biraz kaba saba biri gibi görünüyor ama iyi bağlantıları var ya da öyle olduğunu iddia ediyor."

"Oh, sanırım onun bağlantılarını mükemmel bulacaksın," dedi Lucy, elini ovuşturarak Alına.

Elinor'un yüzü güldü, içindeki korku hissi kayboldu. "Görüyorsunuz ya," dedi. Minerva'ya muzaffer bir edayla baktı. "Bay St. Maur mükemmel bir eşleşme yapmama yardımcı olacak. Belki de onu da tutmalısınız."

Minerva başını ikisine doğru salladı. "Bir adamın gökyüzünden düşmesi gerekecek ve onunla evlenmeden önce yatak odama gir."

Hepsi güldü. Sonra zil çaldı ve Lucy ayağa fırladı. "Bu Clifton olmalı. Benim için etrafı arayacağını söyledi ve eğer bir şey varsa, o da hızlıdır."

"Geri dönmen için sabırsızlanıyorum," diye alay etti Elinor.

Lucy kızardı. Aynı Lucy, hiçbir şeyden yılmayan, hatta Elinor "un korkunç üvey babası Lord Lewis gerçekten de pembenin pembe bir tonuna büründü.

Elinor, evliliğin, doğru evliliğin gerçekten de önemli bir şey olması gerektiğini fark etti.

"Bu Bay St. Maur hakkında beni bilgilendirmeye devam edin," dedi Lucy, Elinor'a hızlıca sarılırken. "Ne bulacağını çok merak ediyorum. Thomas William'dan yardım istemekten de çekinme. Kendisi kırk yılı aşkın bir süre babamın sağ koluydu. İş bu noktaya gelirse oldukça becerikli olabilir."

Lucy yeni kocasının arabasına yerleşip caddede ilerlemeye başladıklarında, sevdiği adama, onun gözüne girmek için savaşılmış olan adama baktı ve Clifton Kontu'na sordu: "Parkerton Dükü'ne ne kadar sert vurdunuz?"

"Bana yeterince sert vurmadın mı?" James tükürdü. "Beni yere serdi."

"Gördüm Miranda," diye ekledi Jack. "Parkerton'a elinden gelenin en iyisini yaptı."

"Hala yeterince sert olduğuna inanmıyorum," diye açıkladı.

"Pardon?" dedi James.

"Dedim ki, bence kontun-" "Evet, evet.

Ne dediğinizi biliyorum."

"Güzel, çünkü görünüşe göre hala ne yaptığınız hakkında hiçbir

fikriniz yok." "Bunun bir mesele olduğunu sanmıyorum-"

"Fikrimi sordunuz," dedi o kadar kararlı bir şekilde ki, adam durdu.

Aman Tanrım, vardı! Ve hiç kimseye fikrini sormazdı. Bu konuda son ve tek söz her zaman onundu.

Ne yazık ki, onun bir anlık duraklamasını devam etmek için bir onay olarak algıladı. biraz da şevkle yaptı. "Bayana bir koca bulabileceğinize inanıyor

musunuz?" "Elbette," dedi ona. Gerçekten, ne kadar zor olabilirdi ki?

"Ama Majesteleri, hanımefendi hakkında ne biliyorsunuz?"

James bir adım geri çekildi, çünkü soru oldukça saçma görünüyordu. Kendisiyle evlenecek bir adam bulmak için neden bir hanımefendi hakkında bir şeyler bilmesi gerekiyordu ki? Leydi Standon güzeldi, inkar edilemezdi.

Antresindeki çiçek yığınları bunun için yeterli kanıt değil miydi? Ve gerçekten, bir erkeğin bir kadın hakkında soyundan ve kendini nasıl sunduğundan başka ne bilmesi gerekirdi ki?

Onunla evlenmeden önce Vanessa hakkında pek bir şey bilmiyordu ve bu yeterince iyi oldu.

En azından çocuk yatağı ateşinden ölene kadar öyle düşündünüz.

Hâlâ peşini bırakmayan ateşli saçmalıklarının yankılarından kurtuldu. Hayır, belki de evlilikle ilgili kendi deneyimi en iyi argüman değildi.

Miranda "nın işi bitmemişti. "Gülleri mi yoksa papatyaları mı tercih eder? Çayını şekerli mi şekersiz mi içer? Byron'ı mı yoksa Coleridge'i mi sever?"

"Umarım Byron "ı sevmez, adam tam bir aptaldı." Miranda'ya şöyle bir baktı ve aslında onun sorularına cevap vermesini beklediğini fark etti.

Tabii ki, tek bir tane bile yoktu. Cevap bu.

Ama şu kadarını söyleyebilirdi. "Köpekleri sever." İşte, köpekler hakkında bir şeyler biliyordu.

Bayan.

"Mükemmel," diye kabul etti Miranda. "Bir zamanlar sana çok iyi arkadaş olacaklar. ona sıkıcı bir koca buldu ve onu bir anıt mezara yatırdı. Size iyilik olsun diye bir eş alan tamamen kayıtsız bir ortak-" "Hiç

sanmıyorum-"

Miranda, ona büyük oğlunu hatırlatan bir sesle, "İşim bitmemişti," dedi. büyükannesinin. Hiç de hayra alamet olmayan sert bir ses tonu. Ve ne zaman Masadaki boş sandalyeyi işaret etti ve oturdu. Sonra

kardeşine baktı.

Jack ürperdi ve sempati dolu bir bakış fırlattı. *Onun nasıl biri olduğu konusunda seni uyarmıştım.*

Bu arada Miranda devam etti. "Fikrimi sorduğunuza ve bu saçma planınızla bayana bir koca bulabileceğinizi düşündüğünüze göre, ya bulamazsanız?"

Yapamaz mısın? Bu çok mantıksızdı. Elbette ona bir koca bulabilirdi, olası adayların listesini hızla gözden geçiriyor ve aynı hızla birbiri ardına atıyordu.

Enstone mu? Hayır, çok içiyor.

Quinton mı? Aman Tanrım, asla. Demmed adam kartlarda hile yapıyor.

Bentham mı? İşte şimdi iyi bir adam oldu. Yakışıklı, zengin. James ilan etmek üzereydi

Planının Leydi Standon'ı Bentham'a teslim etmesini gerektirdiğini de hatırladığında, bu düşünce dişlerini kenetledi.

Yüzünde hafifçe kendini beğenmiş bir ifadeyle ona bakan Miranda'ya baktı, sanki "*Gördün mü, bu düşündüğünden daha zor*" der gibiydi.

"Eğer hanımefendi için iyi bir aday bulamazsam, o zaman onunla kendim evlenirim."

Afrika'nın vahşi doğasında bir yürüyüşe çıkacağını da ilan edebilirdi. Ya da Cumberland'e.

"Onunla evlenmek mi?" Jack sandalyesinin arkasına tutunarak kekeledi. "Doğru mu duydum?"

"Evet. Eğer gereken buysa, o zaman belki de en iyi seçim benim."

Bu Jack'in ağzını açık bıraktı ama Miranda'nın değil. Sinsi bir gülümsemeyle ona baktı.

"O zaman şunu bir düşünelim, Majesteleri," dedi bir kedi gibi etrafında dönerek. "Diyelim ki onunla evlendin. Ve o da buraya taşındı. Nerede uyuyacak? Senin yatağında mı, yoksa bir mezar gibi kilitli tuttuğun o süitte mi?"

Yatağında, diye güçlü, sert bir cevap geldi, aynı şekilde karnına vurarak Clifton'ın yumruğu kadar güçlü.

Ve bu farkındalık onu sersemletti. Miranda sorusunu sorana kadar böyle bir şeyi hiç düşünmemişti.

Leydi Standon'ı *istiyordu*.

Ama bunu kesinlikle yüksek sesle söyleyemezdi. Bu çok kişiseldi, itiraf edemeyeceği kadar çok şey vardı.

Ya onun yatağını paylaşmak istemezse?

Vanessa'nın eski odasına gelince... O oda ona musallat olmuştu, sanki duvarlar hâlâ karısının ölürken ortaya çıkardığı sırları saklıyordu. Kısa süren evliliğine dair tüm anılarını paramparça eden sırlar.

Elinor benimle evlenseydi durum farklı olurdu.

Nasıl bu kadar emin olabildi?

"Hangi odayı tercih ederse etsin," diye kabul etti, botlarının içinde kıpırdanarak. Vanessa "nın odalarını açma, o yatak odasına geri dönme düğünceci onu ürpertti. "Bahçelerin üstündeki odalar mükemmel olurdu. Bayan Oxton onları hemen havalandırabilir."

"Ne harika bir fikir, Parkerton," diye onayladı Miranda. "O zaman hayatınıza tek bir rahatsızlık duymadan devam edebilirsiniz. Tozlu örtüleri silkeleyip atarsınız ve her şey yeniden mükemmel bir düzene girer."

"Peki bunun nesi yanlış?" diye sordu, öfkesi sonunda onu alt etmişti. Miranda onun önünde durmak için geldi. "Çünkü en önemli şeyi asla bilemeyeceksin. evlilikle ilgili bir şey."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hangisi

olabilir?" "Seninle neden evlendiği."

Bu onu şaşırttı. Onu çabucak kesti. Çünkü tam da bu yüzden Tekrar evlenmek.

Gerçeği nasıl bilebilirdi ki? Vanessa ile kesinlikle bilmiyordu.

Yine de Miranda "ya böyle bir şeyi kabul ettirmek istemiyordu. Özellikle de o İşin aslının tam üstünde duruyor.

Böyle bir bataklığın içinde debelenmektense hızlı bir saldırı düzenleyip işi bitirmek daha iyidir.

"Sanırım Leydi Standon'ın benimle neden evleneceği çok açık." James ayağa kalktı, tercih ettiği duruşu aldı, beklendiği gibi uzun ve gururluydu. "Etrafinıza bakın madam, burası pek de Seven Dials sayılmaz."

Bu oda, dükün şehir evindeki, hatta malikânesindeki diğer odalar gibi, göz korkutacak kadar zarifti. Kornişler altın varaklı, yerler İtalyan mermeriydi,

Türk halıları ve zengin, brokarlı perdeler. Hava akımı yok, dumanlı şömineler yok. Sadece paranın ve mükemmel zevkin satın alabileceği en iyi mobilyalar.

"Cevabın *bu* mu? Eğer tüm *bunlara* sahip olmak cevap olsaydı," dedi Miranda ona, "sence de en başta onun listesinde olmaz mıydın?"

"Gözden kaçmış belli ki," dedi, ama öyle olmadığından şüpheleniyordu.

"Tek istediğiniz bu mu majesteleri? *Minnettar* bir eş mi? Bunca yıldır evliliği düşünmemiş bir adam."

Minnettar bir eş. Bu sözler onu rahatsız etti. Vanessa'nın sesini neredeyse duyabiliyordu. tutarsız çığlıklar.

Parkerton'la evlenmeliyim. Evlenmeliyim. Babam ısrar ediyor. Dük bizi mahvolmaktan kurtaracak tek umudumuz.

Ama onunla konuşmuyordu. Ateşinin neden olduğu sayıklamalarında, kalbini hâlâ elinde tutan hayali sevgilisine her şeyi itiraf ediyordu.

James geçmişten gelen bu yankıları silkeledi ve "Belki de Clifton "ın darbesi bana yeni bir bakış açısı kazandırdı" dedi. Kesinlikle farklı hissediyordu. Aslında, tüm dünya farklı görünüyordu.

Onunla tanıştığından beri.

Ama Miranda'nın işi bitmemişti. "Sence de Leydi Standon kalbini ateşleyen bir adamı hak etmiyor mu? *Sen* de aynısını hak etmiyor musun?"

Öne eğildi ve onun göğsünü dürttü. Aslında parmağını sanki şişteki bir tavukmuş gibi ceketine sapladı. Leydi Standon'ın cadaloz hizmetçisi gibi.

"Senin konumundaki bir adamın daha fazlasını isteyeceğini düşünürdüm," dedi. Çok daha fazlasını."

Daha fazla mı? Bu da ne demek oluyor? Daha mı?

Kadının neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama bir anda kızın ne demek istediğini şeytani bir şekilde sezdi.

Adının o listede olmasını istiyordu. Hem de en tepede. Ve Elinor'un ona bakmasını, hayır, sanki dünyada onu kurtarabilecek tek erkek oymuş gibi bakmasını istiyordu.

Bu arada Miranda ondan ümidini kesmiş, tek topuğunun üzerinde dönerek öfkeli bir kadının telaşıyla odadan dışarı fırlamıştı.

Bir an için James ve Jack öylece durdular, ikisi de sesin kızda başka bir düşünce uyandırmasından ve kızın onlara daha fazla ders vermek için uçarak geri gelmesinden korkarak kıpırdamaya korktular. Yani James'e.

Ama olduğu gibi, merdivenlerden yukarı çıktı. O iyice uzaklaştığında, James "Özür dilerim, Jack." dedi.

James "i GaÇırtan bir Çekilde Jack orada durmuÇ, topuklu ayakkabılarının üzerinde geriye doğru sallanıyor ve sırtıyordu. sarhoş aptal. "Özür mü? Ne için?"

"Karını böylesine büyük bir züppelikle gönderdiğin

için." Jack güldü. "O mu? Bu sadece bir başlangıç."

James kapıdan dışarı ve merdivenlere doğru baktı. "Yani daha da öfkelenecek mi?"

"Oh, bir süre nadir görülen bir ruh hali içinde olacak." Jack yürüdü ve James'in omzuna, James'in diğer erkeklerin arkadaşlarına yaptığını gördüğü ama Jack'in ona daha önce hiç yapmadığı bir şey gibi yumruk attı.

Hayattaki konumları, James "in unvanı ve Jack "in eski vahşi yöntemleri her zaman böyle

Ama son gün aniden bir şeyler değişmişti. James değişmişti.

"Sana teşekkür etmesi gereken benim, Parkerton," dedi Jack ona, kapıya doğru yürürken.

"Ne için? Az önce karını nadir görülen bir duruma soktum."

"Biliyorum." İşte oradaydı, Jack'in o hınzır sırıtışı. Her zaman belanın habercisi olan sırıtış. "Ve sanırım onun bu nadir durumundan yararlanmak için yukarı çıkıyorum." Sonra göz kırptı ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak oldukça mutlu bir şekilde yukarı fırladı.

Sonra James, Jack'in aslında ne söylediğini ve yukarı çıkıp karısıyla yüzleştğinde ne yapmayı planladığını anladı.

Öğleden sonra ortasında ve bu çatının altında.

James temkinli bir şekilde tavana baktı. Aman Tanrım, bu bilmek istediğinden çok daha fazla bilgiydi.

Etrafında dolanan James ön kapıya yöneldi, ancak sonra hala Jack'in sefil ceketini giyiyordu. Aynı zavallı ceket Jack'in muhtemelen Miranda'ya aşık olmuştu.

Dük kendisini saran koyu renkli yünü inceledi ve kadınlar hakkında çok az şey biliyor olabileceği gerçeğini düşündü.

Kardeşinin moda hakkında bildiği kadar.

Tanrım, Parkerton Dükü'nün Leydi Standon'ın listesinde olmamasının gerçekten iyi bir nedeni olabilir miydi?

Dürüst olmak gerekirse, aklına gelen hiçbir şey yoktu, ama yine de, şu anda kardeşi karısının zevklerinin tadını çıkarmak için üst kata çıkıyordu ve James ne yapacaktı?

Kulak misafiri olmayın, bu kadarı kesin.

Bölüm 4

Elinor, Bay St. Maur'u işe alma planının ona bir iş bulmaya yeteceğini düşündüyse Kocas, meseleyi tamamen yanlış anlamıştı.

Lucy gittikten bir saat sonra Minerva "nın Bedelia Teyzesi geldi. Durdurulamaz bir fırtına gibi Brook Sokağı "ndaki eve girdi, tüyleri uçuşuyor, keskin gözleri etrafındaki her ayrıntıyı yakalıyor ve kararlılığı topuklarının her keskin tıkırtısında yankılanıyordu.

Dört kez dul kalan Leydi Chudley, beşinci kocası Vikont Chudley ile kısa bir süre önce evlenmişti ve bu nedenle yeni evli Leydi Chudley kendisini koca bulma ve yakalama konusunda önde gelen bir uzman olarak görüyordu.

Hollindrake Düşesi'nin *Bekârlık Günlükleri*'nde onun hakkında hiçbir şey yoktu.

"Şimdi gidip Lucy Sterling'in evliliğini ayarladığıma göre-," diye açıkladı, oturma odasındaki kanepenin tam ortasındaki yeri alıyor.

Minerva ve Elinor bakışlarını değiştirdiler. Tam da tahmin ettikleri gibi. Çiftin Özel Lisansının mürekkebi henüz kurumamıştı ve Leydi Chudley daha şimdiden maçın tüm övgüsünü üzerine alıyordu.

Bedelia Teyze brokarın içine iyice yerleşti, bu da hepsi için kötüye işaretti. Bu, gitmeye niyeti olmadığı anlamına geliyordu.

Hazırladığı komployu ortaya çıkarana kadar olmaz.

"Aynı şeyi ikiniz için de nasıl yapabileceğime dair mükemmel bir plan buldum." dedi, elini göstererek. Konu sürpriz değildi.

Minerva kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Teyze, tekrar evlenmeye hiç niyetim yok."

Bu, bir mendil çırpıntısıyla karşılandı. Bazıları bunu kesin bir teslimiyet işareti olarak kabul edebilirdi, ama Bedelia Teyze bu kelimenin anlamını bilmiyordu.

Dolayısıyla, beş koca.

"Evet, evet, öyle diyorsun," diye hiddetlendi, "ama şimdi siz ikiniz Kasabada, tekliflerle kuşatılacaksınız." Bedelia Teyze adeta parlıyordu.

"Kadeh kaldırmak mı?" Elinor, yanakları al al olmuş Minerva'ya bir kez daha bakarak şimdi muslin elbisesi ile aynı renkte.

"Evet. Kadeh kaldıralım. Elmaslar. Sezonun on di'i. Nasıl olmazsın? Elbette tüm bunlar Clifton Kontu'nun Lucy Sterling'e aşık olmasını sağladığım için-"

Elinor Minerva'ya sert bir bakış attı. *Devam etmeden önce bu meseleyi düzeltin. Çok ileri gitmeden.*

Oh, ama zaten vardı.

Bedelia Teyze kol düğmelerindeki dantelleri kabarttı. "Lucy'nin evliliği ikinize de yeni bir ışık tutuyor. Eğer Lucy Sterling Clifton'ın kalbini fethedip onu Leydi Annella'dan çalabildiyse, o zaman siz de diğer Standon dulları gibi -ah, bunu nasıl kibarca söyleyebilirim?"

Minerva elini alnına götürmüştü, sanki alnında kör edici bir megrim çınılıyordu. "Sadece söyle, teyze."

"Bu tonda konuşmana gerek yok Minerva. Sizin kuşak bu konularda benim kuşağım kadar açık değil, ama ısrar ediyorsanız... Lucy'nin Clifton'ı yakalama hızı nedeniyle, annesi kadar başarılı olduğu söyleniyor..."

Başarılı mı? Bedelia Teyze ne demek istemişti? Sonra Elinor Minerva'ya baktı ve kadının daha önce solgun olan yüz hatlarını renklendiren sıcak kızarmadan anladı.

Lucy'nin İtalyan annesinin kötü bir şöhreti vardı. Ve şimdi, toplum onların da aynı şekilde suçlu olduğunu düşünüyordu.

Tamamlandı. Elinor'un yüzü kızardı. Aman Tanrım!

Ve daha da kötüsü, evlendiği kişi onun...*oh*,
Hayır. Tamamlandı.

Oysa hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamaz.

Ama böyle şok edici bir fikri düşünecek zaman yoktu, çünkü Bedelia Teyze ayağa fırladı ve Sezonun ilk toplantısını açmak üzere olan bir Bath tören ustası gibi ellerini çırpı.

"Alışverişe, canlarım," diye emretti Bedelia Teyze. "Alışverişe çıkma zamanı geldi. Hollindrake "in hesaplarını daha yeni açmaya başladık-"

Yeğeni, "Teyze, en başından beri onun hesaplarını dilendiğimiz için bu durumdayız," dedi.

Başhemşire onu başından savdı. "Ama bu farklı. Evlendiğinizde, artık faturalarınızdan o sorumlu olmayacak ve eğer itiraz ederse, ona önümüzdeki yıllarda başka biriyle evlendiğinizde ona kazandıracağınız parayı hatırlatın."

Elinor "un kafası, Bedelia Teyze "nin yanında genellikle olduğu gibi yüzmeye başladı. "Eğer Biliyorum, daha önce-"

"Saçmalık!" Bedelia Teyze ikisini de salondan, Minerva "nın hizmetçisinin elinin altında durduğu fuayeye doğru kovdu. Başhemşire hiç vakit kaybetmeden jöleyi bu sefer için gerekli eşyaları getirmesi için yönlendirdi. "Bu sadece alışveriş değil," diye öğüt verdi onlara bir çift çirak gibi, "görünmek de önemli. Herkes tarafından."

Biri ve hepsi mi? Elinor "un dizleri titriyordu. Herkes onun ve Minerva "nın bir tür dul Kıbrıslı olduğunu düşünürken insan içine çıkmak zorunda mıydı?

Ama Bedelia Teyze "yi durdurmak mümkün değildi ve Elinor nöbet geçiriyormuş gibi yapmak ya da dilsizce konuşmak gibi makul bir mazeret bulamadan, Bond Caddesi "nde alışveriş yapmak üzere Leydi Chudley "nin arabasına dolduruldu.

Elinor "u dehşete düşüren Bedelia Teyze, yolculuk boyunca yaklaşmakta olan

sosyal etkinlikler için her suare, balo ve müzikalde giyecekleri doğru renklere dikkat etmeleri gerekiyordu, böylece iç mekanla çatışmayacaklardı. Bayan ürperdi ve açıkladı, "Leydi Godwin-Murphy'nin balo salonu morun en çirkin tonudur. Farkında olmayan hanımların duvarlara doğru kaybolduğunu gördüm."

Elinor dikkatli bir öğrenci gibi görünmek için elinden geleni yaptı, ama Teyze "nin söylediklerinden kurtulamadı. Bedelia daha önce söylemişti.

"O zaman siz ikiniz de-oh, bunu nasıl kibarca söyleyebilirim- aynı derecede başarılı olmalısınız."

Başarılı mı? Ne yapacaktı ki?

Bay St. Maur'dan sana yardım etmesini iste, dedi hınzır küçük bir ses. Çok başarılı görünüyor.

Elinor titredi ve Bedelia Teyze de bu durumu yanlış anlayarak kucak battaniyesini daha yukarı çekti.

"Bugün hava çok soğuk, değil mi?" dedi yaşlı kadın, Leydi Shale'in ikinci salonunun rengini ve Salı günkü kart partilerine kayda değer birinin gelme olasılığını överken nefes almak için neredeyse hiç duraksamadı.

Elinor sadece başını salladı, tek düşünebildiği kaçınılmaz gerçek olduğu halde kadının tavsiyesini dinlemeye çalışıyordu: Erkekler söz konusu olduğunda çok başarısızdı. Dul bir kadındı ve *bunu* başarmıştı. Ama başarılı mıydı? Hiç de değil. Yıllar boyunca bu konu onu hiç düşündürmemiş olsa da, geçen gece Lucy'nin sevişmenin zevkleri hakkındaki itirafından sonra Elinor bu konuyu düşünmeden edemediğini fark etti.

Ve sonra Bay St. Maur çıkageldi - karanlık, yakışıklı görünüşü ve tehlikeli cilasıyla - ve bu, düşüncelerinin arkasında tutuşan fikre bir kibrit çakmak gibiydi.

Bir aşık.

"Başarılı" olmanın ne demek olduğuna dair bir fikri olacaksa, sadece tüm bu yaygaranın ne hakkında olduğunu keşfetmek için bile olsa bir sevgili edinmesi gerekiyordu. Ve hemen, evlenmeden ve yeni kocası onu eksik bulmadan önce.

Tam o sırada araba, Bedelia Teyze'nin Kasabanın en iyisi olduğuna yemin ettiği değirmenci dükkânının önünde durdu.

Elinor ve Minerva itaatkâr bir tavırla kadının peşinden içeri girdiler, ancak bir kumaş parçası Bitişikteki bir dükkânın vitrini Elinor "un gözüne çarptı.

Koyu, zengin bir kızıl, asla giymeyi düşünmeyeceği türden bir renkti -mor duvarlar bir yana- yine de tutkulu renk tonuyla ilgili bir şey onu çağırıyordu.

Eğer o kırmızıyı giyseydiniz, uzun süre başarısız olmazdınız. Ve yine düşünceleri gördüğü rüyaya kaydı. Bay St. Maur'a. Kesinlikle, bir bayanı asla eksik bırakmazdı.

"Birazdan geliyorum," diyerek safları bozdu.

Minerva parmağını sallayarak, "En iyisi sen git," diye uyardı. "Eğer beni onunla yalnız bırakıp kaçmayı düşünürsen, bunun korkunç sonuçları olur!"

Elinor güldü. "Böyle bir hakarete cüret edersem beni avlayacağının farkındayım."

"Bedelia Teyze'yi boş ver!" Minerva karşılık verdi. "Senin kelleni Almack'ın önünde mızrağa geçireceğim."

İkisi de güldü ve Elinor dükkana doğru yürürken Minerva dükkana doğru devam etti. Terzi dükkânındaki kıpkırmızı kadife parçası dikkatini çekmişti.

Oh, çok pahalı olacak, dedi kendi kendine yaklaşırken. Böyle kumaşlar her zaman öyledir.

Son birkaç yıldır Sterling'in himayesi altında yaşaması umurunda değildi. aile cömertliği.

Ama o iş bitmişti. Ve her zaman yaptığı gibi siparişi verip faturayı Hollindrake Dükü'ne göndermesi bir şey ifade etmese de, dükün (ya da daha doğrusu düşesin) öfkesini uyandırmak olmazdı, yoksa kendini İskoçya'da bir av kulübesinde yaşarken bulabilirdi. Yine de böyle bir kumaş risk almaya değer olabilirdi.

"Demek saklandığın yerden çıktın," diye alay etti arkasından gelen bir ses.

Elinor arkasını döndü ve kendini üvey babasıyla yüz yüze buldu.

Bir zamanlar yakışıklı olduğu düşünülen Lord Lewis, gözleri kan çanağına dönmüş ve darmadağın bir halde karşısında duruyordu. Kravatı boynunda gevşekçe duruyordu, ceketi buruşmuştu. "Onu benden uzak tutamazsın, biliyorsun. Daha fazla tutamam. Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan onu bana teslim edersin," dedi adam, Tia'dan bir iz var mı diye etrafına bakınarak.

"O burada değil," dedi Elinor ona, "o yüzden beni rahat bırak."

"Senin işin olmayan bir şeye burnunu sokmasaydın seninle hiçbir işim olmazdı, seni şişko fahişe." Öne doğru eğildi ve bayat konyak havası kadının üzerine çöktü. "Benim olanı çaldın."

"Bana yaptığınız gibi kız kardeşimin de uygunsuz bir evlilikle satılmamasını sağladım, efendim," dedi Elinor ona sert bir şekilde, Lucy Sterling'den bir ipucu alarak, arkadaşının Lewis'e nasıl karşı koyduğunu ve kazandığını hatırlayarak.

O bir korkaktan başka bir şey değil, dedi kendi kendine. *Bir korkak.*

"Parayı istediğim gibi kullanabilirim, bunu unutmasan iyi edersin," diye karşılık verdi. Öfkeyle.

Elinor "un çok iyi bildiği bir gerçektir bu ve vitrindeki kadifeden uzunca bir parça satın alacak kadar parasının olmamasının nedeni de buydu. Hazır parasının neredeyse tamamını Tia'nın okul müdürüne rüşvet vererek, Elinor'un küçük kız kardeşini dönem ortasında Lord Lewis'e nerede olduğunu bildirmeden okuldan almasına izin vermesi için harcamıştı.

Okul müdiresi sözünü tutmamıştı. Sinsi kadın hemen baronu bilgilendirmişti ama Elinor bu bilgi karşılığında Lord Lewis'ten çok para aldığından şüpheliydi.

"Kız kardeşim artık sizi ilgilendirmiyor, efendim."

"Artık beni ilgilendirmiyor mu diyorsun?" diye alay etti. "Aynı fikirde değilim. Ben şuraya gideceğim ve lütfen onu hemen şimdi alın." Elinor başını salladı.

"Bunu yaparsan kendini tehlikeye atarsın."

"O kaltak artık seni korumak için orada değil," diye alay etti. "Clifton'ın yatağına nasıl girdiğini ve kendine bir unvan aldığını duydum. İyi ki kurtulmuşum diyorum, ve şimdi biraz şans sırası bende. Kız kardeşini alacağım ve orada beni durduracak kimse olmayacak."

Uzaklaşmaya başladı ama Elinor onun gitmesine izin vermeyecekti. Henüz değil.

"Dikkatli olun, efendim. Lucy gitmiş olabilir ama Thomas-William'ı bize göz kulak olması için bıraktı. Tia'yı güvende tutması için. Anladığım kadarıyla babası tarafından oldukça acımasız olması için eğitilmiş. Onu Lucy ya da benden çok daha az bağışlayıcı bulacaksınız."

Adamın yüzü kızardı, çünkü bu doğrudu; o bir korkaktı. Elinor'un durduğu yere doğru yürüdü. "Seni kindar küçük kaltak! Seni o sivri dilini kafandan söküp atacak biriyle evlendirmeliydim. Yapmalıydım-"

Elinor onun kin dolu konuşmasını dinlemeyi bıraktı. Onun yerine, gözlerinde parıldayan nefrete bakmak istemeyerek omzunun üzerinden baktı ve penceredeki görkemli kızıl kumaşa odaklandı. Bir dükün gözüne çarpacak, dikkatini çekecek türden bir renkti bu. Lord Lewis gibilerini göndermeye yetecek güce sahip bir dük.

Kalıcı olarak.

Bu, Lucy'nin alkışlayacağından emin olduğu nefis ve kötü bir dilek olsa da, ne kadar cazip olsa da cinayet işlemenin ne yeri ne de zamanıydı.

Hayatında bir an bile sabırlı davranmamış olan Lewis, Elinor "un bu hayalini bir hakaret olarak algıladı. Elinor'un kolunu tuttu ve onu sarstı. "O kibirli burnunuzu bana doğru uzatmayın, bayan. Etrafta caka sattığın o süslü unvanı sana ben aldım ve minnettar olmalısın. Şimdi sıra kız kardeşinde ve onu hemen bana teslim edeceksin yoksa Bow Street'i başına yıkarım. Birkaç gece Newgate size yükümlülüklerinizin nerede olduğunu hatırlatmalı. Ve eğer bu yeterli değilse, o zaman ben-"

Ancak baronun son tehdidi, aniden havaya kalkıp parmaklarıyla boğazını tutmasıyla kesildi.

"O zaman ne yapacaksın?" diye sordu derinden gelen erkeksi bir ses Lord Lewis'i sarsar gibi.
bir terrier bir sıçan olabilir.

Elinor'un bakışları yukarı fırladı.

St. Maur!

Ve tam da kadının şüphelendiği gibi, o sadece kağıt ve rakamlardan ibaret bir iş adamı değildi.

Aslında, şu anda onunla ilgili hiçbir şey basit değildi.

James evinden çıkmış ve herhangi bir amaç ya da yön olmaksızın (ağabeyi ve yengesinin öğleden sonraki maskaralıklarından mümkün olduğunca uzaklaşmak dışında) yürümüş, zavallı Richards ve Winston'ı fuayede ağzı açık bırakmış, gününün geri kalanı için dikkatle hazırladıkları programı tamamen mahvetmişti.

Ama şu anda, Gentleman Jim "deki randevusu oldukça gereksiz görünüyordu. O yapardı

Bu hafta yeterince yumruklaştık, bir de yumruk yemenin zevkini tatmak için para ödemeyelim.

Bunun yerine, can sıkıcı baldızının bir eldiven gibi üzerine fırlattığı o tek kelimenin peşinden parkın içinden, Mayfair'in çevresinden yürüdü.

Daha fazla.

Botunun her vuruşunda bu kelime onunla alay ediyordu. *Daha fazlası* .

Daha da kötüsü, Jack ve Clifton, Miranda'nın ona bir fikirden daha fazlasını verdiğinin canlı kanıtlarıydı. Bu gizemli "daha "nın ardındaki gerçeği keşfetmişler ve şanslarını (daha doğrusu anahtarı elinde tutan kadınları) yakalamışlardı ve şimdi açgözlü, iyi doymuş sultanlar gibi yaşıyorlardı.

Daha fazla. James başını salladı ve yönünü bulmak için durakladı. Kafasını kaldırıp direğin üzerindeki tabelayı görene kadar nerede olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Bond Caddesi.

Gülümsedi ve sağa döndü. Tam olarak nerede olduğunu biliyordu ama Cavendish Meydanı'na bu tanıdık yoldan dönme konusundaki kendinden emin kararı kısa süre sonra şok edici bir farkındalıkla engellendi.

Sokaklar alışveriş yapan kadınlarla dolup taşıyordu.

Her türden bayan. Matronlar. Anneleriyle birlikte çiçeği burnunda kızlar. Bir kuyruklu yıldızın kuyruğunun soluk ışıkları gibi arkalarından gelen arkadaşları, refakatçileri, hizmetçileri ve uşaklarından oluşan maiyetleriyle iyi topuklu kontesler ve yüce markizeler.

Demek gündüzleri böyle yapıyorlar, diye fark etti, gözlerini yere indirmiş ve şapkasını kimsenin onu tanımaması için aşağıya çekmişti. Jack'in paltosunu giydiği ya da alışveriş yaptığı için bu pek mümkün değildi.

Çünkü Parkerton Dükü asla alışveriş yapmazdı. Diğer insanlar gibi değil.

Richards tüm bunları halletti ve James'in kişisel bir karar vermesi gerektiğinde tüccarlar ona geldi.

Ama burada, sadece onun seçici gözleri için ayıklanmış birkaç tanesini değil, sayısız ürün arasından kendi tekil seçimlerini yapmak için dükkân dükkân dolaşan kalabalık bir sosyete vardı.

Gerçekten de oldukça etkileyiciydi, ya da o öyle düşünüyordu.

Ancak onun bu meraklı konuşmasına, yakındaki bir dükkânın vitrininden gelen nahoş bir ses karıştı.

"Kibirli burnunu havaya kaldırıp bana bakma..."

Adamın kötü ses tonu, çevredeki müşterilerin bu adamdan kaçmak için geniş bir yay çizerek koşuşturmasına neden oldu. İğrenç davranışlar sergiliyor.

James yeterince şey duymuştu ve bu adamın hoşnutsuzluğunun nesnesini görmeden önceydi bile. Gözlerini bu iğrenç gazabın yükünü taşıyan bayana diktiğinde, gözleri kırmızı bir öfkeyle parladı ve yumrukları Gentleman Jim "in talaş ringinde asla yapamayacakları gibi sert düğümler halinde kıvrıldı.

Bu adam ne cüretle...

"Newgate'te geçireceğiniz birkaç gece size yükümlülüklerinizi hatırlatacaktır," diye bağıyordu, yoldan geçen arabaların ve at arabalarının dikkatini çekerek. "Ve eğer

bu yeterli değil, o zaman ben-"

James meraklı izleyicilerin arasından fırladı ve adamı boğazından yakalayarak tehditlerini kesti. Sahip olduğunu bilmediği bir g ve kararlılıkla, adamı ayak parmakları havada kıpırdayana kadar kaldırdı.

"O zaman ne yapacaksın?" diye sordu.

"Aaa-aa-ah!" diye kıkırdadı adam, parmakları James "in ellerini kavırıyor ve zorluyordu. "Ben de öyle dnmtm," dedi James, bırakmadan önce onu biraz sallayarak adam yere düştüğü.

Adam düşünüp baktı, gözleri şişkin, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı, ama James'ten bir buçuk baş daha kısaydı ve kırmızı teni ve kan çanağı gözleri göz önüne alındığında bir toss-pot'un görünüşüne sahipti. Ama bu adamın tükürmesini engellemedi, "Bu ne cüret! Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Hayır ve umurumda da değil," dedi James ona, omuzlarını gergin tutarak ve adama sert bir bakış atarak. Ama her zamanki düklük ihtiyaımı içinde değildi, onu bu gibi mantarlardan ayıran süsler ve bu kaba adam durmak üzere değildi. "Ben Lord Lewis "im ve sokaklarda tartaklanmayı hoş karşılamam. Bu yanına kalmayacak," dedi ve James "in burnunun dibinde yumruğunu salladı.

Lewis mi? Ah, evet. Leydi Standon'ın sefil üvey babası.

Aman Tanrım, James şimdi neden arabasına bindiğini anladı ve Kasabada dolaşmak. Ne kadar alçak insanlarla uğraşmak gerekiyordu!

"Bay St. Maur, lütfen kendinizi rahatsız etmeyin," dedi Leydi Standon.

"Yapabilirim-" "Kapa eneni," diye homurdandı adam James'e dönmeden önce.

"Sana gelince-"

James yeterince şey duymuştu. Adamı ceketinin omzundan yakaladı ve sokağa fırlattı, adam orada bir gübre yığınının içinde dinlenmeye başladı.

İzleyicilerden bir tezahürat yükseldi. Davasını şimdilik kaybetmişken huysuz küçük baronun yapabileceği pek bir şey yoktu, ama büyük bir hışımla uzaklaştı,

itildi

Kalabalığın alayları ve sataşmalarıyla birlikte.

James bir an için kendi tuhaflığından sapkın bir tatmin duygusu hissetti. davranış. Az önce bir adamı sokağa fırlatmıştı! Bir tür kabadayı gibi.

Ve iğrenç davranışından dolayı utanmak yerine, damarlarında garip bir tür tehlikeli heyecan dolaştı.

Ama bu bile Lord Lewis'in havada uçmasıyla şu an arasında bir noktada Leydi Standon'ın yanına kaydığını ve elinin şimdi onun kolunda olduğunu fark ettiği anın yanında sönük kaldı.

Kıpırdamadan durdu, neredeyse hareket etmekten korkuyordu, çünkü kız ona gelmişti, onu seçmişti ve bu, içinde başka türden bir heyecan uyandırdı.

"Bay St. Maur, ne yaptınız siz?" diye sordu şaşkın bir sesle.

"Neden, seni kurtardım sanırım," dedi kendi yanağına bakıp sırtarak. "Bu benim hizmetimin bir parçası, bilmiyor muydun?"

Hafifçe gülümsedi. "Hayır, görmedim. Ama hizmetlerinizin çok etkileyici olduğunu söylemeliyim."

James ona baktı. Leydi Standon onunla flört mü ediyordu? Aslında ona saygı ve bir nebze kadınsı merakla mı bakıyordu?

Orta halli bir yaşam sürdükten sonra James birdenbire çapkınlığın cazibesini anlamıştı.

"Yaralandınız mı?" diye sordu. Hanımefendiye daha yeni yaralandığını hatırlatmanın bir zararı yoktu.

onu kurtardı. Ve durumunu daha da güçlendirmek için elini onunkinin üzerine

koyarak yerinde tuttu. Onun kendi gölgesinde olması hoşuna gitmişti.

"Hayır, sinirlerimin biraz sarsılmasından başka bir şey değil," dedi. elini kurtarmaya ya da uzaklaşmaya çalıştı.

Ya da onları saran tuhaf büyüü bozmak.

Onun gözlerinin içine baktı ve Londra'nın geri kalanı eriyip gitti.

Duyabildiği tek şey, tek bir kelimeyi yankılayan kalbinin çarpıntısıydı.

Daha fazla.

O kalp atışlarında, onu ay ışığının aydınlattığı bir bahçede, üzerinde şeffaf bir elbise, saçları beline kadar sarkmış bir halde kendisine doğru yürürken gördü. Kalçaları büyüleyici bir salınımla hareket ederken, kollarını ona doğru uzatmış, onu daha yakına davet ediyor, onu kollarına alması için yalvarıyor ve...

Vücudu tepki verdi. Hızlı ve sıcak. Rakishly.

Çünkü kadınlar hakkında bildiği bir şey varsa o da Leydi Standon "ın gözlerindeki ışıktı.
gözler ona çok önemli bir şey söyledi.

Leydi Standon iş adamına hiç de uygun olmayan bir saygı duyuyordu.

Muhtemelen şok olmalıydı. James bunun yerine sırtıtmamaya çalıştı.

Elinor, Bay St. Maur'da bir şeylerin değiştiğinden kuşku duymuyordu.

Hâlâ yakışıklı olmadığından değil, o hoyratça tehlikeli tarzıyla, ama Başka bir şey.

Ona bakışı.

"Bay St. Maur, size gerçekten teşekkür etmeliyim," dedi, geri çekilip şapkasını ve pardösüsünü düzeltirken, parmakları adamın kötü kesilmiş ceketinin altında gizlenen kolunun kaslı gücünü keşfettiğinde uzuvlarına yayılan şok edici arzu dalgalarından umutsuzca kurtulmaya çalışıyordu.

"Leydi Standon," diye karşılık verdi, güzel bir selam vererek. "Benim için bir zevkti. Durum biraz endişe verici olsa da. Şu Lord Lewis de kim?"

Elinor yüzünü buruşturdu. Sormayacağını ummuştu ama muhtemelen soracağını tahmin ediyordu.
aşağıladığı kişinin kim olduğunu bilmek isterdi.

Oh, ve baronu nasıl küçük düşürdüğünü. Dudaklarını birbirine bastırdı, böylece

Gülümse. Ama nasıl gülümsemezdi ki? Ne de olsa Bay St. Maur kalabalığın arasından çıkıp onu kurtarmıştı.

Ve hiç kimse onun için bunu yapmamıştı. Hiç kimse.

"Korkarım o benim üvey babam," dedi ona. "Lord Lewis. Cumberland'da mülkleri olan bir baron." *Onlardan geriye ne kaldıysa.*

Maur onu sorgulamaya devam etti. "Ne istiyormuş?"

Elbette detayları öğrenmek isteyecektir. "Bir aile meselesi efendim. Gerçekten anlatmaya değecek bir şey değil," dedi eldivenlerini çekiştirerek ve tekrar gözlerinin içine bakmak istemeyerek.

Neden, bunu son yaptığında, o şok edici rüyasına geri dönmüşü. Ve adam bakışlarına karşılık verdiğinde, onun tam olarak ne hatırladığını bildiğini hissetmişti.

Vücudunun onunkini örtmesinin, onunkine bastırmasının nasıl bir his olduğuna kadar, dudakları..

Elinor eldivenlerini istediğinden biraz daha sert bir şekilde çekiştirdi ve neredeyse bir tanesini patlatıyordu düğmelerin.

Yüce Tanrım, odaklanmaya ihtiyacı vardı. Ve saygın. Bu adamdan gerçekten ne istediğini hatırlaması gerekiyordu.

Bir koca bulmak için yardım. Sevgili değil.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, yanından geçen bir başhemşireye gülümseyerek, kalkık kaşları Elinor "un durumunu olasılıklarla dolu bulduğunu gösteriyordu.

Çoğunlukla dedikoducu olanlar.

St. Maur'u kolundan tuttu -bu kez parmaklarının çok sıkı yapışmamasına dikkat ederek- ve onu dükkânın saağının altına götürdü.

Kıpkırmızı kumaş parçasının tam önünde.

"Ne yapıyorum ben?" diye sordu, biraz şaşırılmış görünüyordu.

"Ben mi?" "Evet, sen."

"Alışveriş tabii ki. Ve güzel kızları kurtarmak." "Kurtarmak-,"

diye başladı. "Oh, beni kastediyorsun!"

Onun "güzel bir genç kız" olduğunu mu düşündü?

Ona baktı, çünkü sesinde bunun tamamen doğru olmadığını düşündüren aceleci bir not vardı. Belki de bir müşterisi için ayak işlerini yapıyordu ve bir nebze de olsa sağduyulu davranıyordu.

Acaba ne kadar tedbirli olabilir?

Elinor yutkundu. Aman Tanrım! Bu düşünce de nereden çıkmıştı?

İşte o zaman aralarında oldukça garip bir sessizlik bıraktığını fark etti. O da hemen doldurmaya koyuldu. "Yeni bir palto mu alacaksınız?"

Oh, evet, Elinor. Bu çok iyiydi. Paltosuna hakaret et.

Neyse ki adam sırtıttı. "Sanırım yapmalıyım. Bu daha iyi günler görmüş." İncelemesi için yıpranmış kolunu uzattı. "Belki iyi bir terzi tavsiye edebilirsin?"

Onu enine ve boyuna ölçmek zorunda kaldığını hayal etti. uygun bir ceket. Onu çıkarması ve...

Elinor gözlerini kapattı. Yine aynı şeyi yapıyordu. "Ben... yani... bilemiyorum... Buradaki dükkanlar oldukça pahalı..."

Adamı küçük düşürmek ve Bond Street "e parasının yetmediğini söylemek istemiyordu ama paltosunun durumu düşünüldüğünde durum oldukça açıktı.

Ancak Bay St. Maur "un hakkını yemeyelim, mali sıkıntıları onu pek de rahatsız etmişe benzemiyordu. "Hayır önemli değil, Leydi Standon. Bugün yeni bir palto almadan yaşayacağıma eminim." Derin bir nefes aldı

nefes aldı ve topukları üzerinde sallandı. Sessizlik devam etti, ama şansına bu sefer adam doldurdu. "Hizmetçiniz ya da uşağınız olmadan burada ne yapıyorsunuz?" "Alışveriş," dedi.

"Yalnız mı?" diye sordu.

Elinor onun küstah tavrı karşısında biraz sinirlendi. Ne yani, bu adamdan edep dersi mi alacaktı? Lordlar Kamarası'nın bir üyesini sokağa fırlatan adam mı?

"Hayır, tabii ki hayır. Minerva ve Leydi Chudley benimle birlikte. Onlar önden gittiler. bir kumaş parçasıyla dikkatim dağılmışken o dükkana girdim."

"Bir top kumaş mı?" Bu kez ses tonu daha alaycıydı. "Peki hangisi, sorabilir miyim, böyle bir risk almayı gerektiriyor?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. Onun ilgisini çekmek için bir fahişe gibi giyinmek istediğini ona nasıl söyleyebilirdi? O yüzden yalan söyledi. "Şu sürgü," dedi penceredeki başka bir sürgüyü göstererek.

Döndü ve baktı. "Yeşil mi?" Başını iki yana salladı. "Hayır leydim, bu asla olmaz. Kırmızı size çok daha yakışır."

"Bu kırmızı değil, efendim. "Kıpkırmızı," diye düzeltti, "*Kıpkırmızı mı?*" diye düşünürken bile. *Gerçekten mi? Beni bunun içinde mi görmek istiyorsunuz?*

"Gerçekten mi?" diye sordu pencereden içeri bakarak. "Dutla kırmızıyı hiçbir zaman ayırt edemedim ama bu sürgüye ne renk dersiniz deyin, bence size çok yakışacak. Aslında mükemmel." Dönüp ona sırtıttı ve gülümsemesinin parlaklığı kadının içinde bir şimşek çakmasına neden oldu.

Elinor botlarının içinde bocaladı. Onunla flört mü ediyordu?

Umarım öyledir.

"Böyle bir elbisenin içinde, Leydi Standon," dedi ona, yaklaşp gözlerinin içine bakarak, kadının omurgasından aşağı bir arzu ürpertisi gönderdi, "listenize ihtiyacınız olmazdı. Bence kendinizi hayranlar tarafından ele geçirilmiş bulursunuz."

Ama ona bu şekilde baktığında, böyle şeyler söylediğinde dikkatini toplamak neredeyse imkânsızdı.

Çünkü tek duyduğu "ele geçirilme" kısmıydı. Onu kollarına alıp تنها bir oyuğa, kütüphaneye, uygun yataklı bir odaya götürdüğü, elbisesinin artık cazibe unsuru değil, sadece ayak bağı olacağı kısım.

"Listem hakkında-," demeyi başardı.

"Evet?" Ona gülümsedi. "Yapmak istediğiniz bir ya da iki ekleme var mı-" "Hayır.

Ama bu gece Longford'la buluşacağım kesin-"

"Bu gece mi?" diye kekeledi.

"Evet, Setchfield maskeli balosunda."

"Bu gece mi?"

"Evet. Dük'ün orada olacağına dair iyi bir duyum aldım ve bu tür etkinlikler pek resmi olmadığı için bir tanışma fırsatı bulacağımdan eminim."

"Ama leydim-"

"Evet, oldukça erken olduğunu biliyorum, bu yüzden bu akşamdan önce adam hakkında bir rapor hazırlamanızı beklemiyorum."

"Sanmıyorum-"

"Bu sadece adamı tanıtmak için, St. Maur. Siz iş adamları her zaman çok temkinlisinizdir. Bu konularda bir hanımefendinin içgüdülerine güvenmelisiniz."

"Bu sadece-"

"Evet, kostümler falan derken maskeli balonun izlenim edinmek için pek de iyi bir yer olmadığını biliyorum."

"Evet, görünüş oldukça aldatıcı olabiliyor," dedi dalgın bir şekilde. O bir

Kıpkırmızıya bakıyor ama aslında bakmıyordu.

Elinor onun alnındaki o karanlık ifadeyi neyin yarattığını bilmiyordu, bu yüzden hafifçe devam etti, "Belki de Dük bana ilk görüşte aşık olur ve beni Gretna Green'e götürür. O zaman bütün sorunlarım biter ve benim anlamsız işlerimle uğraşmak zorunda kalmazsınız."

"Hiç de öyle değil, sadece-"

"Evet, evet, biliyorum. Setchfield balosu her zaman bir skandal vaat eder - neden, geçen yıla bakın. Hollindrake Düşesi o korkunç korsanı balo salonunun ortasında vurdu."

"Vurulsa daha iyiydi-," diye mırıldanıyordu.

"Pardon, efendim?" diye sordu. Neyden bahsediyordu bu adam? Onu fırlatmaya hazır görünüyordu.
başka bir baron sokağa.

"Hayır, bir şey yok, ama saati yeni fark ettim."

"Evet, ben burada gevezelik ediyorum ve senin alışverişini bitirmen gerekiyor. ilgilenmem gereken konular var. Diğer müşteriler ve benzerleri."

"Benim için hiçbir şey sizin iyiliğinizden daha önemli değil leydim," dedi.
Kısa bir yay.

Elinor yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. "Muhtemelen bunu herkese söylüyorsunuzdur.
kurtardığınız genç kızlar."

"Sadece değerli olanlar, madam."

Gitmeye hazır görünüyordu ama yine de onu bırakmak istemiyordu. "St. Maur?"

"Evet?" Ona doğru döndü, keskin bakışları onunkileri arıyordu.

"Keşke-"

"Ne istiyorsunuz leydim?"

Anlat ona. Ona her şeyi anlat.

"Hiçbir şey, efendim. Sadece aptalca hayallerimden biri daha."

Kıpkırmızı kadifeden bir elbise giydiğinde ona nasıl bakacağını görmek gibi.

Elinor bakışlarını onunkilerden ayırdı, kendi kendine bu tür hayallerden vazgeçmeyi diledi.

Kız kardeşinin hatırı için.

Gözleri kumaş rulosuna ilâştirilmiş etikete takıldığında bunu yapmanın oldukça kolay olduğu ortaya çıktı.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldı.

"Ne oldu?" diye sordu, omzunun üzerinden bakıyor ve kesinlikle onun ne olduğunu göremiyordu.

"Fiyatı," dedi ona. "Korkarım böyle bir kumaş benim bütçem için çok

pahalı." "Öyle mi?"

"Evet. Bunun bir avlu olduğunu görmüyor musun?" Etiketini işaret etti. "Neden, şu fiyat tamamen skandaldır."

"Bilmiyordum," diye itiraf etti. "Kadınların bu tür meseleleri kendi hesapları ve faturayı dikkate almadı."

"Bu hesapları ödeyecek birileri olduğunda," dedi ona. "Artık böyle bir lüksüm yok." Daha yakına eğildi ve fısıldadı, "Hollindrake hesaplarımızı kapatmakla tehdit etti. Daha doğrusu düşes tehdit etti. Korkarım eski yöntemlerime geri döndüm."

"Eski yöntemlerin mi?"

Onun şaşkın ifadesine güldü. "Bilmen gerekiyorsa, oldukça mütevazı bir kökenden geliyorum. Asil ama mütevazı. Babam öldüğünde ve unvanı geçtiğinde, anneme, kız kardeşime ve bana çok az şey kaldı. Annem yeniden evlendi ama üvey babam parayı tedbirsizce harcayan biri değildi."

"Lord Lewis?"

"Evet, aynısı," dedi, o iğrenç adamı düşününce ürpererek.

Gerçekte Lord Lewis, zevkleri ve arzuları için harcadığı sürece savurgan biriydi. İki üvey kızı giydirmek mi? Ona göre tam bir para israfıydı.

Devam etti. "Annemin eli iğneye yatkındı ve elbiseleri yeniden dikmeyi çok severdi. Ve ne mutlu ki bir dolap dolusu elbisesi vardı, çünkü babam onu güzel giyinmiş görmeye bayılırdı." Elinor gülümsedi, ipek ve brokarlarla dolu dolapları ve annesinin kıyafetlerini giyerek geçirdiği saatleri hatırladı.

Ta ki Lord Lewis istiflenmiş elbiseleri keşfedip kumar borçlarını ödemek için onları satana kadar.

Bay St. Maur, "Ben hâlâ böyle bir rengin davanıza çok iyi hizmet edeceğini

düşünüyorum," dedi. Elinor da aynı fikirdeydi, ama hiçbir şey söylemedi, bakışlarını

indirdi, çünkü kendine güvenmiyordu.

O anda gözlerinin içine baktım.

Ve şans eseri, bakışları adamın solmuş koluna takıldı; yün dirseklerden incelmış, manşetler kibar bir pejmürdelik içindeydi.

Yani oldukça yıpranmışlardı ve birden fazla kez çevrilmişlerdi.

Tıpkı annesinin kendisi ve Tia için satın alıp yeniden dikmeyi başardığı ikinci el elbiselerle yaptığı gibi.

İkinci el...

İşte bu kadar! Kıpkırmızı elbisesine kavuşabilir, Tia'yı kurtarabilir ve hatta belki de Bay St. Maur'un hizmetleri için ödeme

yapmanın bir yolu. Çöpçatanlık hizmetleri,

yani...

Ve Elinor dönüp duran düşüncelerinde, bir kez daha evlilik bağlarına girmeden önce kendini şımartacağı son bir bencil an hayal ediyordu.

O kadife kadar ateşli, tutkulu bir karşılaşma.

Elinor başını kaldırıp iş adamına baktı ve gülümsedi. "Efendim, ne söylemek istersiniz

faturanızın nakit dışında bir yolla ödenmesi?"

Bölüm 5

James telaş içinde eve geldi ve Richards ile Winston'ı, Jack ve Miranda'yı çağırdı.

"Bu geceki Setchfield maskeli balosuna katılacak mısınız, madam?" diye sordu Miranda'ya,
Onun bağırıışlarına cevap olarak merdivenlerden aşağıya inmişti.

"Hayır, bunun çok skandal olduğunu söylemişsiniz," diye cevap verdi. "Fikrimi değiştirdim, hepimiz katılıyoruz."

"Ama Majesteleri-"

"James-"

Winston, "Bir not göndereceğim-," diye söze başladı.

"Hayır!" James sekreterine sertçe söyledi. "Not almak yok. Kimsenin orada olduğumu bilmesini istemiyorum."

"Sana iyi şanslar," dedi Jack. "Kral Charles kostümünü giyip içeri girdiğinde, odadaki başhemşirelerden hiçbiri seni dinlemeyecek. kim olduğunuzu belirler."

"Haklı," diye kabul etti Miranda.

"Kendimi göstermeye hiç niyetim yok," diye açıkladı James. Cantley'e döndü ve "Babamın yapmayı sevdiği maskeli baloların kostümleri hâlâ tavan arasında mı?" diye sordu.

"Evet, Majesteleri."

"Mükemmel. Onları aşağı indirin ve hemen havalandırın."

Jack "in ağzı açık kaldı. "Oh, evet, James. Zekice. Doğu'nun Sultanı gibi giyinmek. Tüm o ipekler, sarık ve tüyler içinde. Eğer bayanı etkilemeyi düşünüyorsan, sonunda bir aptal gibi görüneceksin. Herkes senin kim olduğunu bilecek."

James ona sırıttı. "Ben Sultan olarak gitmiyorum. Sen olacaksın."

Setchfield Dükü, karısının her yıl düzenlediği maskeli balonun kabul sırasında saatlerce durmuş, Robin Hood'ların, korsan lordlarının, peri kraliçelerinin, bir iki süvarinin ve her zamanki gibi sütçü kızların, tanrıçaların ve haydutların geçit törenini izlemişti.

Temple, arkadaşlarının ona taktığı isimle, her zamanki kostümünü giymişti. siyah bir takım elbise ve bir domino.

Sevgili Diana'sının hiçbir telkini onu kılık değiştirme fikrine ikna edememişti.

Bunu yıllarca Kral'ın hizmetinde ve casusluk günlerinde yapmıştı. kurnazlık bitmişti.

Diana onun yanında, sırtında bir ok sadağı olan şeffaf bir ipek giysi giymişti. Daha önce kendisi için diktirdiği kostümü giymezse onu vurmakla tehdit etmişti ama Diana onu böyle bir plandan vazgeçirmeyi başarmıştı.

Tam olarak onu vazgeçirmek için değil.

Ve o mutlu saatlerin anısı onu yeniden gülümsetmeye yetti de arttı bile.

Diana onu hayal aleminden çıkardı. "Lord ve Leydi John ile birlikte geldiğini düşündüğüm kişi bu mu?"

Başını kaldırdığında bir sultan, eşi ve daha mütevazı bir harem kıyafeti giymiş başka bir genç hanımın merdivenlerden çıktığını gördü. "Evet, bunlar Jack ve Miranda ile Parkerton'ın kızı Leydi Arabella."

"Hayır, Temple, Lord John'un arkasında. Şu Parkerton değil mi? Sultan'ın hizmetçisi gibi giyinmiş olan."

"Hayır, olamaz. Parkerton asla katılmaz-" Temple durdu. "Yüce Tanrım, haklı olduğuna inanıyorum. *Onun* burada ne işi var?"

Diana neşeyle ellerini ovuşturdu. Parkerton Dükü onun balosunda mı? Neden? Nadir görülen bir sosyal darbeydi. "Sence buraya-"

"Çöpçatanlık yapmayı bırak," diye uyardı kocası onu iyi huylu bir şekilde. "Büyük olasılıkla kızının skandal bir sarmalın içine düşmemesini sağlamak için burada."

"Aynı fikirde değilim. Şuraya bakın, şimdiden odayı tarıyor. Birini arıyor."

Temple başını salladı. "Şimdi sen de Tremont'ların geri kalanı gibi çıldırdın. Parkerton piyasada yok." "Bu

konuda bahse girmek ister

misiniz?"

Dük, karısıyla bahse girmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Gelecek yıl kendini neredeyse Deli Jack'inki kadar gülünç bir kıyafet giyerken bulacaktı.

"Ah, Kaçakçılığın Sultanı," diye alay etti Temple, Jack onun önünde durduğunda. Bu bir maskeli balo olduğu için majordomo gelen konukları anons etmiyor, böylece gece yarısı maskeler düşene kadar herkesin kimliğinin gizli kalmasına izin veriyordu.

"Bu benim fikrim değildi," diye yakındı

Jack. "Yine de giymişsin."

"Baskı altında, Temple. Baskı altında, sana söylüyorum." Temple "ın baskı altına alınamayacağı anlaşılınca Jack daha da yaklaştı ve fısıldadı, "Bir kelime daha edersen Majestelerine Batı Yolu "nda yeni bir fayton sürerken görüldüğünü söylerim."

Temple, hem kendisi hem de yoldaki herkes için tehlike arz eden berbat bir kırbaççı olarak biliniyordu ama yine de karısının dehşetine rağmen kurdele kullanmayı öğrenmeye çalışmakta ısrar ediyordu.

Ama kulakları keskin olan Diana onların komplocu fısıltılarını duymuştu.

"Arabayı sen mi kullanıyordun?" Kocasına bir kazı kızartabilecek kadar ateşli bir bakış fırlattı.

Tam olarak onun.

"Hayır, hanımefendi," diye karşı çıktı Jack. "Ben sadece Thistleton Park'a birini gönderip, yakın zamanda temin ettiğim, hoşunuza gideceğini düşündüğüm bir Fransız şarabını almasını istediğimi söylüyordum. Majesteleri bunun sizin için bir sürpriz olmasını istemişti."

Diana hiç de yumuşamış görünmüyordu ama bir diplomat kızı olarak konuyu nazikçe değiştirdi. "Kostümlerinizi takdire şayan. Gördüğüm kadarıyla bir de hizmetçi getirmişsiniz. Yüce biri." Hadım gibi giyinmiş olan Parkerton'a bir bakış attı.

Miranda omzunun üzerinden bir bakış göndererek, "Kimliğinin gizli kalmasını

tercih ediyor," dedi. Temple gülümsedi. "Bir nedeni var mı?"

"Başka ne var?" Jack şikayet etti. "Bir hanımefendi." Uzun boylu adamdan bir öksürük sesi geldi.

Hizmetçi kılığındaki adam ve Jack'in bakışları yukarı doğru kaydı.

Diana, "Belki ben yardımcı olabilir ve araştırmasını ilerletebilirim," diye teklif etti.

"Lütfen," diye yalvardı Jack. "Deli kardeşimi Leydi Standon'a yönlendirebilir misiniz?"

Temple bu kez öksürdü. "O baş belaları mı? Yardım etmemiz gerektiğini sanmıyorum. Sorumlu tutulabilirler."

Karısı onu görmezden geldi.

"Hangisi?" "Elinor," diye yanıtladı

Miranda.

"Penelope gibi giyinmiş."

Jack'in arkasındaki ters ters bakan hizmetkârdan bir homurtu geldi.

"Evet, sabırlı, itaatkâr eş Penelope. Bunu da eğlençeli buldum," Temple

"Standon dulları uysal tavırlarıyla pek bilinmezler," dedi. Diana ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve odayı gözden geçirdi. "Leydi Chudley ile birlikte geldi, Medusa gibi giyinmiş, bulması kolay biri." "Bir başka uygun kostüm," diye mırıldandı Jack.

Herkes onu görmezden geldi, hiçbiri onun gözlemine katılmıyor değildi.

"Leydi Standon'ı son gördüğümde," dedi Diana, "Longford'la dans ediyordu."

Jack "in hizmetkârından sabırsız bir homurtu duyuldu ve hizmetkâr görevini bırakarak kalabalığın arasına daldı.

Temple, "Pek de itaatkâr bir haremağası sayılmaz," dedi.

Jack türbanını düzeltirken, "Keşke öyle olsaydı," diye karşılık

verdi. "Ne, namuslu mu?"

"Hayır," diye yanıtladı Jack. "Bir hadım."

Bedelia Teyze, Elinor ve Minerva'nın
Kasabanın şerefine kadeh kaldırmak

üzereydiler. Daha doğrusu, evlenmemiş her
erkek için.

Kostümlerine ve maskelerine rağmen kimlikleri hızla odaya yayıldı.

Elinor bu yaramazlıkta Bedelia'nın parmağı olduğunu görebiliyordu. Kadın bağlıydı ve evlendiklerini görmeye kararlıydı.

Ancak yeni keşfettikleri popüleriteleri, diğer bekâr hanımların pek hoşuna gitmedi ve bekâr kızlarını ellerinden kaçırmaya çalışan matronların da pek hoşuna gitmedi.

"Sence Bedelia Teyze bizi yakalamadan bu ezilmişlikten kurtulmanın bir yolunu bulabilir miyiz?" Minerva fısıldadı.

"Gerçekten riske girer misin? Bu baloyu terk ettiğimiz için muhtemelen bizi naklettirir." Elinor da tıpkı daha önce her ikisi de ağlamaya çalıştığında kadının yaptığı gibi bunu vurguladı.

Çünkü Bedelia Teyze, Minerva "nın itirazlarını ve gönülsüz iddialarını bir kenara bırakmıştı.
megrim.

Kimse Setchfield maskeli balosuna daveti geri çevirmez.
ilan etti. Tamamen ve bütünüyle deli olmadıkları sürece.

Minerva gözlerine doğru devrilmeye devam eden tül ipek duvağı üfledi. "Beni böyle giydirmesine izin verirken ne düşünüyordum ki?" Kostümüne baktı ve ürperdi.

Bedelia Teyze de tepeden tırnağa silahlanmış olarak gelmişti - sanki kalplerinde mayalanan isyanı çok iyi biliyormuş gibi, her ikisi için de kostümler ve giyinmelerine yardımcı olacak dört hizmetçi ile.

Minerva için bir Maid Marian kıyafeti getirmişti, altın rengi yeşil kadife bir elbise. dantel süslemeler ve pırıltılı bir duvak ile yüksek bir şapel.

Elinor ona, "Aslında oldukça hoş görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim, ama bu aptal Robin Hood'lardan biri daha gelip bana okunu saplamayı teklif ederse, onların oklarından biriyle yaptığım şeyden sorumlu olmayacağım." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve önlerindeki ezilmişliğe kaşlarını çattı.

Elinor, "Belki de hepsini hapsedip seni götürecek kötü kalpli bir baron bulabilirsin," diye teklif edince Minerva "nın kaçıları maskesinin üzerinden kalktı.

"Şu anda, gelmiş geçmiş en kötü baron bile beni kurtarabilseydi, onu memnuniyetle karşılardım.
Beni teyzemden ve onun planlarından uzak tut," diye açıkladı Minerva.

Bedelia Teyze onlara el sallayıp soytarı kostümü giymiş yaşlı bir adamı işaret ettiğinde arkadaşı ürperse de Elinor, "Ne dilediğine dikkat et," diye öğüt verdi.

Yüksek sesle gülmemek için dudaklarını birbirine bastıran Elinor en azından dertleşebiliyordu, çünkü kendi durumu da daha iyi değildi. "En azından senin üzerinde benden daha fazla giysi var ve bu saçma iğle dolaşmak zorunda değilsin!" İği havaya kaldırdı. "Dans etmem istenirse bununla ne yapacağım?"

"Zavallı, sadık Penelope," diye alay etti Minerva. "Odysseus'unun dönmesini bekliyor. Belki de balkondan aşağı inmek için bize bir ip çevirebilirsin."

"Hâlâ kaçış yolunun haritasını mı çıkarıyorsun, Minerva?" Bedelia Teyze öyle dedi. "Bunu babanın seni Philip Sterling'le evlenmeye zorlamasına izin vermeden önce yapmalıydın. Ama şimdi her şey senin elinde ve korkup kaçmaktan başka bir şey istemiyorsun. Bah! Kim olduğunu unutuyorsun."

"Kim olduğumu asla unutmam Bedelia Teyze," diye cevap verdi.

Konuşmalarında Elinor'un kulağına takılan bir alt akıntı -tondaki garip bir şey- vardı, ama bakışlarını ikiliye çevirdiğinde, Minerva arkasını dönmüş müzisyenlerle ilgileniyormuş gibi yapıyordu, Bedelia Teyze ise yanındaki yaşlı kocakarı ile canlı bir tartışmaya girmiş, yaşlı jöleyi bilgi için pompalıyordu.

Elinor rengârenk kostümler geçidine baktı ve kendini -çok üzülererek- Bay St. Maur'un ne tür bir karakteri tercih edebileceğini düşünürken buldu.

Bir korsan, diye düşündü. Büyük tüylü bir şapka, pantolon ve uzun çizmeler giyyordu. Siyah gözü bir yamayla kapatılmıştı ve göğsünde bir çift tabanca vardı.

O göğüs... Elinor neredeyse yüksek sesle iç çekecekti. Onun yerine, parmaklarının altında o kaslı genişliğin nasıl hissedileceğini merak ederken parmakları büküldü, çıplak elleri onun sıcak teninde gezindi.

Düşüncesi bile içinden bir özlem ürpertisi geçirdi, ne olduğunu bilme arzusu sevimlekti... tamamen ve ustalıkla.

Tehlikeli bir parıltısı olan bir adam tarafından...

"Elinor Sterling!" Leydi Chudley, Elinor'u nefis hayallerinden sıyrarak konuştu. "Buraya geliyor!"

"Öyle mi?" dedi, korsanını düşünerek.

"Evet! Longford odaya girdiğimiz ilk andan beri sizi soruyor ve tanıştırmak için yalvarmaya geliyor."

"Longford mu?" Elinor kekeledi.

Minerva ihtiyatlı bir tavırla, "Listendeki adam gibi," dedi. "Onu hatırlıyor musun, yoksa aklın başka yerde miydi?"

Elinor kızardı. "O kadar belli miydi?"

Minerva, "O avukatı düşündüğünüzde yüzünüzde bir ifade belirliyor," dedi. "Gerçekten Elinor, onun nesi var?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti.

"İşte geliyor, canlarım," dedi Bedelia Teyze, sarığındaki ipek yılan halesi bir ileri bir geri hareket ederek. "Leydi Sollinger "e göre, onun gözüne sen çarpmışsın, Elinor."

"Öyle mi?"

"Evet!" Bedelia eğildi ve devam etti, "Longford hakkında bazı söylentiler duydum ve Chudley'e ondan bahsettiğimde, adam hakkında oldukça kaba bir ses çıkardı, ama bence çoğu kişi sadece zenginliği ve rütbesi yüzünden ertelendi. Bir de çok yakışıklı!"

Elinor, St. Maur "un Longford "a verdiği tepkiyi hatırlayarak başını salladı.

Cesedimi çiğnemen lazım.

"Neden beni seçti ki?" Elinor sordu.

Bedelia'nın gülümsemesi sinsî bir sırıtişa dönüştü. "Neden, çünkü Odysseus gibi giyinmiş." "Odysseus mu?" diye soluk soluğa Penelope kostümüne baktı ve sonra

tekrar

Bayan. "*Biliyordun!*"

Kadın kendini beğenmiş. "Aptal olduğum için kendime beş koca bulmadım. Burası Marriage Mart, canlarım." Biraz ofladı pufladı. "Wellington'a İspanya'yı boydan boya geçtiği için kahraman diyorlar. Ama bu savaş meydanında yürüyecek adama meydan okuyorum," dedi ve elini tıklım tıklım dolu balo salonuna doğru salladı.

Tam o sırada, Yunan tuniği giymiş, belinde kılıcı, bağcıklı çizmeleri ve hükmedici bir duruşu olan bir adam önlerinde durdu. Altın sarısı saçları geriye taranmıştı ve yarım maskesi güçlü Romalı yüz hatlarını zar zor gizliyordu.

Minerva onun önünde reverans yaparken, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bekleyişinin sona erdiğini söyleyebilirim, sabırlı Penelope."

Elinor onu sırtından dürttü.

"Ah, benim güzel karım! Sonunda yeniden bir araya geldik," dedi dudaklarında tembel bir gülümsemeyle. "Gel, dans etmeliyiz." Ona elini uzattı.

Bu bir rica değil, bir emirdi.

Bir an için tereddüt etti, neredeyse onun elini tutmak istemiyordu, çünkü bu tam olarak beklediği şey.

Dokunuşu kalbini hızlandırır mıydı? Nefesi boğazında düğümlenir miydi? St. Maurice'in her seferinde onu ele geçiren o baş döndürücü kader duygusu.

Tanrım, Elinor, adamı düşünmeyi bırak ve iyi talihine odaklan.

Sonra Longford'un parmakları onunkilere dolandı ve kadın durdu... sustu... bekledi.

Hiçbir şey için. Hiçbir şey olmadığı için.

Adamın yakışıklı yüz hatlarına, kahverengi gözlerine bir bakış attı ve kalbinin hızla çarpmasını istemeye çalıştı. Ama hiçbir şey yoktu, sadece elinin sıcaklığı ve kavrayışının gücü vardı.

"Gidelim mi?" diye sordu.

Elinor başını salladı ve adam onu dans pistine doğru yönlendirirken onu takip etti.

Odadaki bütün bakışlar onlara, bu Odysseus ve Penelope'ye sabitlenmiş gibiydi ama Elinor hiçbir şey hissetmiyordu.

Sadece orada olmayan bir şeye duyulan özlem duygusu.

Müzik başlarken ve adam onu selamlarken kendi kendine "*Gelecek*" dedi. *Gelmeyecek mi?*

"Madam, size bir mesaj getirdim," diye mırıldandı arkasından derinden gelen bir ses.

Elinor yorgunca iç çekti. Onun iyiliğini isteyen başka bir talip daha yoktu. Longford onunla dans ettiğinden beri -iki kez- odadaki her erkek bu baştan çıkarıcı Penelope'nin kim olduğunu bilmek istiyor gibiydi.

Çünkü Longford onu layık bulduysa.

Elindeki şarap kadehini boşalttı ve sandalyesinden kalktı, ancak başının döndüğünü fark etti.

Tanrım, ne kadar şarap içmişti? Çok fazla, diye

fark etti ayağa kalkarken.

Çünkü Longford ona bir bardak getirmişti -hayır, belki de iki bardak- ve sonra hizmetçiler aracılığıyla daha fazlasını göndermişti.

İlk başta onun sadece istekli olduğunu düşünmüştü, ama şimdi...

Yine de, bu kadrilden sonra ona döneceğine söz vermişken ve bu akşam onun daha çok hoşuna gidebileceğini düşündüğü başka bir etkinlikten bahsetmişken, neden onun bu kadar kurnaz olmasını istesin ki?

"Majestelerinden mi geldiniz?" diye sordu. "Onsuz gitmeye hiç niyetim yok-" Önündeki adama baktı ve kendini adamın neredeyse çıplak göğsüne bakarken bulduğunda sözleri durdu.

Aman Tanrım. Daha önce hiç böyle bir erkek mükemmelliği görmemişti. Elgin'in misketleri.

"İyi misiniz leydim?" diye sordu derin, tanıdık bir ses. "Çok kızarmış görünüyordunuz."

Bu kızarıklık şimdi yanaklarından aşağıya, farklı bir sıcaklıkla ısınan kısımlarına doğru uzanıyordu, çünkü bu sesi tanıyordu.

St. Maur. Ve bu göğüs, bu inanılmaz, yontulmuş kas duvarı onundu.

"Tanrım, sen bir şeytansın," diye kıkırdadı.

"Ne?" diye sordu, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Tanrım, kadın! Sen sarhoşsun."

Sarhoş mu? Mantıksız. Oda dönmeyi bıraktığında ve bu yarı çıplak Doğulu hizmetçi önünde dönmeyi bıraktığında ona bunu söyleyecekti. İpek yeleği ve parlak mavi pantolonu göz kamaştırıyordu.

Ve o senin emrinde, diye alaycı bir düşünce geldi. Elinor'un eli ağzına gitti, Ama saklamaya çalıştığı kıkırdamayı bastırmak için artık çok geçti.

"Bunu sana o mu yaptı?" diye sordu, odanın etrafına bakarak. "Seni bu hale o mu getirdi?"

Hayır, tamamen sendin, diye neredeyse cevap verecekti. "Ne yaptın?" diye sordu. onun yerine.

"Seni sarhoş etmişler!" dedi öfkeyle.

Bu da Elinor'un genelde ağırbaşlı olan tüylerini kabarttı. "Bir hanımefendi asla sarhoş olmaz." Parmağını sallayarak sözünü noktalamaya çalıştı ama eli hiç de tepkisiz bir şekilde sallanıp duruyordu. St. Maur'a doğru eğildi ve fısıldadı, "Ben çok fazla içmiş olabileceğime inanıyorum."

Uzandı, şarap kadehini kokladı ve başını salladı. "Sana ilaç veriyordu."

"Bana ilaç mı veriyorsun? Saçmalama. O bana aşık oldu. Ben onun Penelope'siyim." Dudaklarından talihsiz bir kıkırdama daha döküldü. Dudaklarını birbirine bastırdı ve titreyen bedenini sakınleştirmek için elinden geleni yaptı. "Adam neden bana ilaç versin ki?"

Maur'un yüz hatları gök gürültüsüne dönüştü. "Size göstereyim."

Adam onu elinden yakaladı ve daha adamın kavrayışının sıcaklığı eldivenlerini delip geçmeden kadın titremeye başladı.

Vücudu canlandı.

Bu o. Seni almaya geldi.

Aziz Maur onu duvarın kenarına çekti, sonra da gizli kapılardan birinden çıkmakta olan ve pek de şaşırmamış bir hizmetkârın yanından geçerek bir açıklıktan içeri daldı.

Ne de olsa Setchfield balosu bir skandal olarak biliniyordu.

"St. Maur, beni nereye götürüyorsunuz?" Omzunun üzerinden geriye baktı. "Balo şu tarafta."

"Evet, biliyorum."

"Beni dansa kaldırmayacak mısın? Longford etti. İki kez. Ve o geliyordu kadrilden sonra geri döndü. Bir sürprizi olduğunu söyledi."

"Sanırım öyle." Aziz Maur durakladı, çünkü bir kavşağa gelmişlerdi. Salonlar. Sola baktı, sonra onu sağa çekti.

"Burada ne yapıyorsunuz, St. Maur?"

"Raporumu sunmaya geldim."

Onun raporu mu? Şimdi mi? Adamın alışılmışın dışında bir iş anlayışı vardı.

"Bu kostümü nereden buldun? Ya da bir davetiye. Davetiye olmadan içeri giremezsin."

"Benim kaynaklarım var."

Evet, öyle, o garip ses kulağına fısıldadı. O sadece kaynaklar.

Elinor, şarap ve adamın tutuşu arasında kendini aynı anda hem nefessiz hem de aç buldu. Raporunu mu hazırlıyordu? Tanrım, onu Setchfield Dükü'nün labirent gibi evinin derinliklerine, diğer misafirlerden uzak, tamamen yalnız kalacakları bir yere götürüyordu.

Ve itiraz edecek gücü de yoktu.

Hayır, oldukça istekli bir şekilde onu takip ediyordu.

Neden Longford onu St. Maur'un baştan çıkardığı gibi baştan çıkaramıyordu? Bu adamın sadece bir bakışıyla onu baştan çıkardığı gibi?

Yine de, kalabalıktan ne kadar uzaklaşırlarsa, skandal yaratacak bir durumla karşılaşma olasılığı o kadar artıyordu.

Omzunun üzerinden başını sallayarak, "Raporunu orada hazırlayamaz mıydın?" diye sordu.

Aman Tanrım, umarım geri dönüş yolunu biliyordur.

Tam o sırada merdivenlerden inip bir kapıdan çıkarak bahçeye girdiler. Yukarıdaki pencerelerden gelen ışık aşağıya sızarak yolları aydınlatıyordu ama çoğunlukla gölgeler içindeydi.

Oldukça romantik, ıssız bir yer.

Birbirimizi daha iyi tanıyabileceğimiz bir yer biliyorum....

Bunu ona kim söylemişti? Düşünceleri o kadar karışmıştı ki Teklifi kimin yaptığını hatırlıyorum.

Longford mu? Kesinlikle olamaz. O olamazdı. Yoksa o muydu?

"Burada ne işimiz var?" dedi ince elbisesinin içinde titreyerek.

"Raporumun duvarlara tünemiş dedikoducu tavuklar tarafından duyulmasını istemeyeceğinizi düşündüm."

"Onlar benim dul arkadaşlarım, efendim," dedi ona. "Ait olduğum yer orası."

"Harrumph," diye cevap verdi. "Ayrıca, gecenin serinliği şaşkın kafanı dağıtabilir."

Elinor, zarif ve mağrur bir poz takınmak için elinden geleni yapmasına rağmen terliklerinin içinde bocaladı. "Bilmenizi isterim ki efendim, başım dönmüyor... dönmüyor..." Oh, zahmet, elinden geldiğince konsantre oldu ve çıkarmayı başardı, "Şaşkın! Hiç de değil."

Homurdandı. "Belki de şimdi Longford'u demmed listenizden neden çıkaracağınızı anlıyorsunuzdur."

"Ne için?" diye sordu. "Yakışıklı ve çekici biri. O en çok özenli. Bardağımı hep dolu tuttu." "Evet, çok

etkili bir şekilde, anlıyorum."

Elinor ona el salladı ama eli yine o sallanma hareketini yaptı, bu yüzden burnunu havaya kaldırmakla yetinmek zorunda kaldı. "Neden, Longford Dükü asla..." Aman Tanrım, bundan sonra ne söyleyeceğini hatırlayamıyordu, bu yüzden bunu bir kenara bıraktı ve daha önemli bir noktadan devam etti. "Beni gelecek hafta düzenleyeceği özel bir baloya davet ettiği için onu görmezden gelemem. Çok özel bir etkinlik-"

"Longford'un özel gecelerinden biri mi?" diye mırıldandı.

"Evet, öyle dedim," dedi ona, bu cümleyi kurabildiği için garip bir gurur duyuyordu. birlikte.

"Özel işlerinden birine gelmenizi istediğini söylerken ne demek istediğini biliyor musunuz?"

"Elbette," dedi bahçe yolunda yalpalayarak. "Beni diğerlerine tercih ediyor. Bunun özel bir akşam olduğunu bilmenizi isterim. Ne de olsa o bir dük. İsteddiği kadar seçici olabilir."

Maur inledi ve onun önünde volta attı.

"Oh, Bay St. Maur, bu kadar üzülmeye gerek yok. Fazla bir şey yapmak zorunda kalmasanız bile faturanızı ödemenin bir yolunu bulacağım."

"Hesabımı mı ödeyeceksin? Orada durup bana Longford'un sefahat partilerinden birine davet edildiğini söylüyorsun ve sonra da faturam için mi endişeleniyorsun?"

""Debauch" geceyi tanımlamak için oldukça kaba bir yol çünkü davet edilmeyeceksiniz." İç çekti. "Oldukça gayretli ve nazık davrandınız ama kendimi çok çabuk evli bulabilirim."

"Buna güvenmeyin leydim."

"O da neydi?" Elinor gerçekten dinlemiyordu; onun sapını izliyordu. Yürürken kaslarının gerilmesi ve dalgalanması karşısında büyülenmiş bir şekilde bahçede dolaşıyordu. Muhteşemdi.

"Hiçbir şey," dedi ona. "Davetini kabul etmedin, değil mi?"

"Hayır..." dedi kadın, onun volta atmasından etkilenerek.

"Güzel."

"Ama

yapacağım."

Adam -kadının üzüntüsünden- sustu ve ona doğru döndü. "Leydi Standon, hiçbir şekilde koşullar seni-"

Ama Elinor dinlemiyordu. Şarap tamamen aklını başından almıştı ve St. Maur...oh, St. Maur o kostümün içinde o kadar mükemmeldi ki...

"Gerçekten, efendim, ses tonunuz çok küstahça." Ve endişe verici derecede çekici olduğunu fark etti. Başka zamanlarda da bu kadar... bu kadar... buyurgan olabilir miydi?

Kalbi tehlikeli bir şekilde, haince çarpıyordu.

Savunmasında "Ben sadece sizin iyiliğinizi düşünüyorum" dedi. "Ben olsaydım

iyi...iyi...bir avukat...olmasaydım."

Hepsi bu muydu? Sadece iyi biri olmak için onu bu تنها bahçeye sürüklemişti. Avukat mı?

Elinor hakarete mi uğrayacağını yoksa öfkeleneneğini mi bilemedi.

İkisinde de karar kıldı.

Elinor doğrulurken şalının omuzlarından düşmesine izin verdi ve omuzlarını adamın orta kısmı kadar çıplak bıraktı.

"Longford çok ilgili ve nazik davrandı," dedi kendini olabildiğince uzun ve zarif tutarak. "Çok nazik."

Yine de tereddüt etti, çünkü orada durmak, birinin kontrolünde görünmek her zaman çok zordu.

Aziz Maur'un yarı giyinik bir şekilde önünde durduğunu hissediyor.

"Seni tilkileştirecek kadar nazik," dedi eğilip şalını kaldırarak. O da ona uzattı, ama Elinor sadece bakmakla yetindi.

"Beni dansa kaldırmadın," dedi. "O etti. İki kez."

"Öyle demiştin." Şalını ona doğru bastırdı. "Bunu giy."

"Burası çok sıcak."

Aziz Maur onu görmezden geldi ve etrafına uzanarak şalını çıplak omuzlarına yerleştirdi. Sonra durakladı, kolları neredeyse onu saracak kadar yakınında durdu. Vücudunun sıcaklığı onu sarmıştı. Daha önce yalan söylemişti, bahçe buz gibiydi, sıcaktan başka bir şey değildi, ama şimdi öyleydi.

Kesinlikle öyle.

"Kalbini heyecanlandırıyor mu?" diye sordu karşısındaki adam.

Büyülenen Elinor sadece "Ne?" diye kekeleyebildi.

"Longford. Kalbinizi heyecanlandırıyor mu?" St. Maur, onu sakinleştirmek için de olsa, biraz daha yaklaştı.

şalını omuzlarına atıp uçlarını birleştirdi ama bu ikisini
Birbirlerinden sadece bir nefes uzaktaydılar. "Duygularını alevlendiriyor mu?"

Adam bu kadar yakınında dururken ona cevap vermesini nasıl bekleyebilirdi ki?

Duygularını alevlendiriyordu.

Onu akılsız ve aç bırakarak. Arzu dolu.

Elinor daha önceki öfkesine sarıldı, çünkü bu öfke terliklerinin altında dönen
zeminden çok daha sabit ve sağlamdı. "Beni ne hale getirdiği seni neden
ilgilendiriyor-"

"İyi bir otoriteye sahibim ki, adam seni ateşe atmadıkça evlenmemelisin," diye teklif
etti. Kadının şalını sabitledikten sonra uzanıp kadının ellerinden birini tuttu ve
parmaklarını yavaşça dudaklarına götürdü.

Öpücüğü uçların üzerinden fısıldadı, sıcak ve hararetli, onu nefessiz bıraktı.
"Onunla dans ederken kendini aşmış hissettin mi?"

Sadece başını sallayabildi. Konuşamayacak kadar kendinden geçmişti.

Dudakları elinin arkasında, eldivenlerinin üzerinden kollarının çıplak olduğu yere
kadar ilerledi ve tenine dokunduklarında neredeyse nefesi kesiliyordu.

O ana kadar nefes alamadığını fark etmemişti.

"Bay St. Maur!" dedi kadın belli belirsiz bir itirazda bulunarak. "Longford Dükü bir
beyefendidir."

Maur, keşiflerine ara verdiği omzundan başını kaldırıp ona baktı. "Öyle mi?"

"Elbette," dedi, ama kendi kulaklarına göre bile sözleri o kadar kesin, hatta kesin
bile değildi.

"Longford'un sana çok fazla şarap içirirken ne planladığını düşünüyorsun?"
ona sordum.

Senin gelip bunu yapman için değil, derdi ona.

Sonra da Aziz Maur'a tekrar yapmasını söylerdi.

"Bence abartıyorsunuz, efendim," diye fısıldadı. "Çünkü bu skandal olurdu. Asla yapmazdı... asla yapamazdı... oooh," dudakları boynunun dibine dokunup kulağının hemen arkasına yükselirken iç geçirdi.

Bana öyle hissettirdi *ki... Senin hissettiğin gibi değil.*

Aman Tanrım, ona ne yapıyordu?

"Bay St. Maur, bunu yapmamalıyız," diye itiraz etti kadın, adam onu kendine doğru çekerken. "Bu kostümün içinde sadece yarı giyiniksiniz."

"Güzel leydim, en iyi böyle yapılır," dedi ona, öpmek için başını eğerken Onu.

Bahçe daha önce dönüyorduysa, şimdi dönüyordu.

Sert ve pürüzsüz dudakları onunkileri yakaladı ve düşüncelerinin kaosunu durdurdu.

Birdenbire sadece o ve o vardı, başka hiçbir şey yoktu. Arzuları dışında.

Dili dudaklarının üzerinde gezinerek giriş talep etti ve kadın teslim oldu. Artık ne metres ne de hizmetkârdı, artık onun emrindeydi.

Öpücüğü derinleşti ve vücudu bu adamın, bu görkemli adamın bir centilmen olmadığını zaferle haykırdı.

Açlık içinde kabardı ve eli yukarı uzanıp adamın göğsünün çıplak kısmına geldi.

Oooh, o çok haklıydı.

Bu, yarı giyinikken daha düzgün bir şekilde yapıldı.

Parmakları göğsüne yayıldığı anda James çözöldüğünü fark etti. Kapana kısılmış, sarhoş.

Demmit, eğer dürüst olmak gerekirse, onu sürüklediği anda başı belaya girmişti. Burada bir anlık karar hatasıyla dışarı çıktım.

En azından kendine öyle olduğunu söylemeye çalışıyordu.

Kimsenin bilmesine gerek olmayan bir karar hatası.

İkinci hatası ise balo salonunun pencerelerine bir bakış fırlatmak oldu.

Çünkü orada neredeyse tüm partilileri burunlarını camlara dayamış halde buldu; yarısı bu çiftin kim olduğunu tahmin etmeye çalışıyor, diğer yarısı da büyük olasılıkla zaten bildiklerine dair bahse giriyordu.

Şeytan beni alsın! Buraya Longford'un eline geçmemesini sağlamak için gelmişti. ve bir skandala neden olur.

Belli ki bundan kaçınılmıştı. James kendi başına bir pasta yapmıştı.

"Oh, Aziz Maur," diye fısıldadı, sesi arzuyla mırıldanıyordu ve elleri onu çekiyordu. onu daha yakına.

Şarap onun potunu cesur ve tamamen istekli hale getirmişti.

James hızla hareket etti, şalını başından çekip onu evin arkasına götürdü ve bir plan yapmaya çalıştı.

Ama biri, diğer Leydi Standon-Minerva'nın suretinde ona doğru koştu.

"Siz bir haydutsunuz, efendim!" diyerek Elinor'u yakaladı ve onu adamın elinden çekip aldı.

Kavra.

"Merhaba Nirva," diye kekeledi Elinor. "Kimi

bulduğumu gördün mü?" "Bunu ben yapmadım," dedi

ona. Yani, hepsini değil.

"Harrumph!" Minerva homurdandı. "Bütün odayı spekülasyonlarla çalkaladın. kim olduğunuzu ve kim..." Elinor'a şöyle bir baktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Elinor "un durumunun ne kadar kötü olduğunu fark etti. "Balo salonuna geri dönemez, hemen fark edilir."

"Evet, ben de bu sonuca varmıştım," dedi, bir koridordan aşağı baktı, sonra Bir başkası.

"Aziz Maur, onu eve götürmeliyim," dedi Minerva.

Başıyla onayladı ve etrafına bir kez daha baktı. Kardeşi Jack "in köpükler içindeyken eve nasıl girip çıktığını hatırlayan James, koridordan mutfığa doğru ilerledi.

Mutfığa vardıklarında Elinor, "Bütün gece dans edebilirim," dedi ve neredeyse devriliyordu.
bitti.

James Elinor'u kollarının arasına alırken Minerva, "Tamamen kafayı yemiş," diye

fısıldadı. "Sanırım," dedi James, onu sokağa çıkan merdivenlerden yukarı taşıırken.

Neyse ki Setchfield kasaba evi bir köşede oturuyordu ve mutfak girişi yan sokaklardan birine açılıyordu. At arabaları ve benzerleriyle dolu olmasına rağmen, ön kapıda olabileceği gibi etrafta dolaşan herhangi bir misafir yoktu.

James sokaktaki kaosu içine daldı, Minerva arkasından geliyordu ve Elinor bir vals mırıldanıyordu - yüksek sesle ve anahtarsız.

"Onu Brook Sokağı'na kadar taşıyamazsınız, değil mi?" Minerva sordu.

Güldü. "Hayır, yapabileceğimi sanmıyorum. Ah, işte başlıyoruz," dedi ona, başını sallayarak
hackney özel arabaların sınırında oturuyor.

Adam bu ücreti almaktan pek memnun görünmüyordu. "Kusmayacak, değil mi? Eğer yaparsa bu ekstra ücrete mal olur," dedi Minerva yol tarifini verirken ve James Elinor'u koltuğa oturturken.

Minerva içeri girdi, sonra James'e baktı. "Peki, geliyor musun?"

"Düşünmedim-"

"Hayır, görünüşe göre değil. Bu haldeyken onu eve nasıl sokabilirim?" James ürperdi. Bunu hiç düşünmemişti.

"Thomas-William "ı uyandırmak istemiyorum; gecenin bu saatinde kapısını çalarsam beni vurabilir," diye devam etti Minerva.

James'in Thomas-William'ın kim olduğu ya da neden bu kadar tehlikeli olabileceği hakkında en ufak bir fikri yoktu ama bu konuyu tartışmadı. Dürüst olmak gerekirse, Brook Sokağı "ndaki eve girdiğinde Bedlam "da gerçekten yanlış bir dönüş yapıp yapmadığını merak etmeye başlamıştı.

"Ve eğer onu merdivenlerden çıkarmaya çalışırsam, muhtemelen tüm mahalleyi uyandıracak ve o zaman dedikoduları durdurmak mümkün olmayacak."

James bu tartışmayı anlayabiliyordu. Sokağın karşısındaki Leydi Cockram'ın, içlerinden birinin aniden delirmesi ihtimaline karşı evi gözetlemek için nakış sepetinde bir tarla camı bulundurduğundan şüphelendiği zamanlar olmuştu.

"Evet, evet," dedi James. "Ben de geliyorum." Arabaya tırmandı ve bayanlara bakan koltuğa yerleşti. Bu gecenin içine planladığından çok daha derin bir şekilde gömülüyordu.

Elbette, başlangıçta pek de planlı değildi.

Setchfield'lara git, Longford'un Leydi'ye özel bir ilgi göstermediğinden emin ol. Standon ya da onu skandala sürüklemek.

Hayır, James bunu kendi başına yapmıştı.

Ve şimdi görevin bittiğini görmek

zorundaydı. Onu eve götürme kısmı,

skandal değil.

Elinor başını Minerva "nın omzuna koymuş uyuklarken, Minerva James "e ters ters bakıyordu.

Araba bir tekerlek izine çarptı ve onları sarsarak Elinor'u şimdiki zamana geri getirdi. "Nirva, nereye gidiyoruz?" diye sordu halsizce.

"Ev."

"Ama St. Maur nerede?" Elinor arkadaşına odaklanırken kafasını biraz salladı. "Beni öptü, biliyorsun."

"Evet, gördüm."

"Ssshhhsshhh," dedi Elinor, parmağını garip bir şekilde Minerva'nın dudaklarına götürerek. "Kimseye söyleme."

Sonra tekrar uykuya dalmaya başladı ama gözleri dalgalanarak açıldı ve sonra genişledi.

"Sen de, St. Maur. Sssshshssh. Kimseye söyleme."

"Şerefim üzerine, leydim."

"İlahi bir şekilde öpüyorsunuz efendim," dedi ona tüm

ciddiyetiyle. "Elinor!" Minerva azarladı.

Kadın tereddüt etti, sonra arkadaşına baktı. "Biraz öpüşmeyi denemelisin. Tıpkı Lucy'nin dediği gibi, tamamen ilahi." Sonra kadın kendinden geçti, başı koltuğun üzerine düştü. Çok rahatsız edici bir şekilde horlamaya başladı.

Arabanın karanlığında bile Minerva Sterling'in yanakları kıpkırmızı parlıyordu.

James gülmek için hafifçe öksürdü.

Çünkü kadın haklıydı. Öpüşme kısmı ilahiye yakın bir şeydi. Onu öpmeyi hiç istememişti, ama o bahçede, o cennet gibi elbisenin içinde, gözleri ıslık ıslık ve tutkulu bir şekilde duruyordu.

Onun sarhoşluğundan faydalandığı söylenebilirdi ama parmak uçlarını öpmeye sadece bir hanımefendinin Longford gibi bir çapkın tarafından ne kadar kolay kandırılabilirliğini göstermek için başlamıştı.

Ve sonra... *Aman Tanrım, bu bir bataklık!*

Yarın Elinor'la mı yoksa Jack'le mi yüzleşmekten daha çok korktuğunu bilmiyordu.

Çünkü o, James, kaç kez çılgın kardeşini böyle bir tuhaflık için azarlamıştı?

Araba durduğunda Minerva aceleyle merdivenleri çıktı ve kapıyı açtırdı. Şoförün parası ödendikten sonra James Elinor'u tekrar kollarına aldı ve merdivenlerden yukarı taşımaya başladı.

Tanrım, sanki bir taş kazanmış gibi hissetti. Ama merdivenlerden yukarı çıktı ve yatak odasına çıkan merdiven boşluğuyla yüz yüze geldi.

Yatak odası mı?

Minerva onun yüz ifadesini görmüş olmalı ki yüksek sesle yankıladı. "Onu oraya götüremezsin, bu yakışksız olur."

Onu bütün dedikoducuların önünde öpmekten daha çok mu?" diye neredeyse soracaktı.

"Onu yemek masasının altına koyup yerde uyumasını önerirdim," dedi Minerva, Elinor'un işine yarayacağını ima eden ses tonuyla, "ama Tia'nın onu böyle keşfetmesinden nefret ederim."

"O zaman yukarı," dedi, çoktan merdivenleri çıkmaya başlamıştı.

Minerva onaylamadığını belirten bir iç çekiş yaptı, ama başka ne olabilirdi ki? Yapmak mı?

Merdivenlerden yukarı çıktılar, Minerva sahanlıkta onun etrafından dolanarak yolu açtı.

Elinor'un yatak odası karanlıktı ama ay ışığının bir kısmı küçük, dar yatağa giden yolu gösteriyordu. Mobilyalar evin her yerinde olduğu gibi seyrek ve James, Hollindrake'in dulları böylesine kötü bir malikâneye sürerken ne düşündüğünü merak etmek zorundaydı.

Onu çarşafın içine yatırdı ve Minerva örtüyü üzerine örttüktan sonra lazımlığı elinin altına koydu.

Bir an için Elinor kıpırdandı. Gözlerini açtı ve ona baktı. "St. Maur, siz misiniz?" O cevap vermeden önce uzandı ve çıplak göğsünü okşadı. "Ah, evet. Sensin." İçini çekti ve uykuya dalmış gibi yuvarlandı.

Dokunuşu o kadar masum, o kadar güven vericiydi ki, öpücüğünden daha çok nefesini kesmişti.

Ama bunun mucizesini düşünecek zaman yoktu, çünkü Minerva başıyla kapıya doğru işaret etti, gece hepsi için tam bir yıkıma dönüşmeden önce onu dışarı çıkarmak için acele ediyordu. Standon dulları zaten Sosyete'yle ve Hollindrake Dükü'yle aralarını açmışlardı; yangına körükle gitmeye gerek yoktu.

James, Minerva kapıyı üzerine kapatmadan önce Elinor'a son bir kez baktı ve içinden tek bir düşünce geçti.

Şimdi sana nasıl bir koca bulacağım?

Bölüm 6

İznim olmadan arabamı mı sipariş ettin?" Jack ancak şu şekilde konuşabilirdi kızgın bir havlama olarak tanımlanır.

James döndü ve sanki böyle bir hareket bu aceleci gösteriyi hak ediyormuş gibi sabahlığıyla merdivenlerden hızla inen kardeşine baktı.

Jack, "Bir adamın arabasını ve atlarını onun izni olmadan almak biraz küstahça, Parkerton," diye yakınmaya devam etti.

James tek kaşını kaldırdı. "Ve kaç kez sığırlarımı ödünç aldın sormadan?"

Durma noktasına gelen Jack, biraz renklendirmek için sağduyulu davrandı. "İyi bir noktaya değindin. Ama kendimi savunmak için söylemeliyim ki, ahırlarınıza her zaman en onurlu niyetlerle baskın yaptım ve bunu arkanızdan yapma nezaketini gösterdim."

James ona sırtıttı. "Bir dahaki sefere bunu hatırlayacağım. Tabii ki bir parça muslin peşinde curricles ile yarışmayacağım."

Jack merdivenlerden inişini tamamladı. "Evet, ama asıl sorun da bu. aramızdaki fark." "Hangisi?"

Jack, "Ben olsam kadını hendeğe sürüklemezdim," dedi.

"Ben sürebilirim," dedi James, omuzları gerilmiş ve Jack "in koltuğunun dikişlerini zorluyordu.

İpliklerin patladığını gösteren sesler duyulana kadar ceket.

Kardeşi iç geçirdi. "Peki ceketimi ne zaman geri alacağım?"

"Onunla işim bittiğinde. Richards size yenisi için birkaç seçenek getirmedi mi?"

"Evet, öyle yaptı. Ama ben bunu sevdim."

Aman Tanrım, James kardeşine Weston "ın en iyilerinden bir seçim teklif etmişti. ve paçavra kutusuna bile değmeyecek bu kötü kesilmiş parçayı istiyordu.

James onu çıkarmak üzere değildi.

"Sanırım Leydi Standon'la bir randevunuz var," dedi Jack, açık kapıdan dışarı bakarak ve belli ki atlarının ve arabasının durumunu gözden geçirerek. "Bu kadar erken ve pazar günü mü? Neyin peşindesin, Parkerton?"

"Bilmiyorum. Gezi onun fikriydi. Faturamı takas etmek gibi saçma sapan bir şey."

Çok cazip saçmalıklar.

Efendim, faturanızın nakit dışında bir yolla ödenmesine ne dersiniz?

"Sence dün geceki gösteriden sonra ayağa kalkar mı?"-Jack omzunun üzerinden kanatlarda dolaşan hizmetçilere baktı ve sesini alçalttı-"

Bu James "i duraklattı. Bunu hiç düşünmemiştir. Onunla olan randevusuna o kadar odaklanmıştı ki, bu sabah biraz rahatsız olabileceğini neredeyse unutmuştu.

Ya da saklanmaya gitmişti.

Dün gece onu karşılayan durum göz önüne alındığında, muhtemelen yapması gereken de buydu.

Leydi Standon "dan ayrıldıktan sonra eve döndüğünde Jack, Miranda ve Arabella onu bekliyordu.

Jack, Harry'nin sandalyesinin yanında, James'in genellikle hatalı bir aile üyesine görev vermek zorunda kaldığında oturduğu yerden, "Evet, Parkerton, gittin ve tam bir olay yarattın," dedi.

James kardeşine baktı. "İfşa etmedin... yani kimse bilmiyor..."

"Tabii ki hayır," dedi Jack ona. "Neyse ki kimse senin kim olduğunu bilmiyor, ya da kucak dolusu kimliğiniz. Henüz."

"Bunu benim ağızımdan duymayacaklar," dedi Arabella, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. James onları elinin tersiyle itti. "Davranışlarım böyle bir şeyi hak etmiyor-"

"Onu öpüyordun, baba!" Arabella söyledi. "Herkes gördü."

Demek korktuğu gibi olmuştu. Bahçenin pek bir şey fark edilemeyecek kadar karanlık olduğuna dair umudu da buraya kadarmış.

"Bu son derece utanç verici," diye devam etti Arabella. "Hiçbirimizi umursamıyor musun? Bizi böyle bir skandalın içine sürüklemek?"

Savunmasında "Kimse benim yaptığımı bilmiyor" dedi. Çitin bu tarafında hiç bulunmamış olmak, ince bir buzun üzerinde durmak gibiydi. En hafif tabirle oldukça rahatsız edici bir duyguydu.

"Henüz kimse bilmiyor!" Arabella ona bir parmağını sallayarak, "Henüz kimse bilmiyor," dedi. "Ben bir adamın senin yaşında-"

Onun yaşında mı? James kızına baktı. O kadar da yaşlı değildi.

Kız ürperdi ve yüksek sesle *homurdandı*. "Gerçekten mi,

baba!" "Şimdi buraya bak-," diye başladı.

"Hayır!" Arabella ona söyledi. "Artık olmaz. Senin deliliğin yüzünden mahvolmayacağım." "Ben deli değilim, sadece hanımefendiye bir koca bulmaya çalışıyorum."

Üçü de gözlerinde aynı soruyla ona baktı. *Tonun* büyük bir kısmının önünde onu öperek mi?

"Belki de Leydi Standon'a koca bulma işini bize bırakmalısınız," dedi Miranda. önerdi.

Onlara mı bırakacaktı? James damarlarında sahiplenici bir his dolaşırken başını salladı. Leydi Standon için başka bir erkek bulma işini becerikli ve tüccar baldızına mı bırakacaktı?

Yüce Tanrım, asla. Hafta bitmeden görevi tamamlamış olacaktı.

O zaman Elinor'u sonsuza dek kaybetmiş olacaktı. Ve o buna tam olarak hazır değildi. Onu bırak... henüz değil.

"Hayır," dedi onlara, mantıklı ve güvenilir görünmeye çalışarak. Ki öyleydi de. Genelde öyleydi. "Bu mesele benim sorumluluğumda."

"O zaman artık hanımefendiyi öpmek yok," dedi Jack. "Bu onun mahvına neden olur. Şu anda saygın bir dul ama adını skandallara bulaştırırsan..." Arabella'ya bir göz attıktan sonra sözlerine şöyle devam etti: "...*durum*, onu almaya istekli iyi ve düzgün bir adamı nasıl bulmayı öneriyorsun?"

James isteksizce başını salladı. Jack ile nasıl tartışabilirdi ki? Bu konuda Jack Uzman. Miranda "yı öperek onu mahvetmemiş miydi?

Ama ağabeyinin işi bitmemişti. "Parkerton, eğer gittiysen ve..." Jack terbiye gereği cümlesini tamamlamadı ama ne demek istediğine şüphe yoktu.

Onu yatağına aldın.

Oh, bu cazip bir fikirdi. James, Elinor'u dar yatağına yatırdığında ve o ince elini göğsüne koyduğunda, o kadar sıcak ve güvenliydi ki, neredeyse onu tekrar toplayıp eve getirecekti... ve...

"Demmit, Parkerton! Beni dinliyor musun?" James

başını kaldırıp baktı. "Evet, tabii ki."

"O zaman az önce sana ne sordum?"

"Şehirde araba kullanma deneyimim olsaydı?" diye tahmin etti. Hem de şanslı bir tahmin.

Çünkü Jack doğru anladığı için oldukça hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Peki, sen biliyor musun?" "Şehirde araba kullandım." Londra'da değil. *Parkerton*

Hall yakınlarındaki köyde mi?

Saymak mı? Jack'in şüpheli yüz ifadesine baktı. Muhtemelen sayılmazdı ama iyi idare ederdi.

Yeterince.

"O zaman sanırım arabamı ödünç alabilirsin," diye kabul etti küçük kardeşi.

"Teşekkür ederim, Jack." James elinde eldivenlerle kapıya doğru koştu.

"Rica ederim." Gerçi Jack'in sesi pek memnun görünmüyordu. "Ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu James'i kapıya kadar takip ederken.

James kardeşine döndü ve onun gözlerinde endişeden başka bir şey görmedi.

Son iki gün içinde aralarında bir şeylerin değiştiğini fark etti.

Sanki Jack ailenin namuslu üyesi olmuş, James ise ailenin yüz karası konumuna indirgenmişti.

"Hayır," diye itiraf etti. "Ama sanırım herkesten çok siz anlıyorsunuz."

Ve sonra gitti, arabaya bindi ve caddeden aşağı indi.

Sokağın yarısına geldiğinde yanlış yöne gittiğini fark etti. Çılgınca bir dönüş yaptı, sonra kapı aralığında durmuş başını sallayan Jack'in yanından aceleyle geri döndü.

"O arabayı çok severdim," diye mırıldandı Jack, arabanın sıcaklığına dönmek için arkasını dönerken.
onun yatağı.

Ama bu henüz olmayacaktı, çünkü Richards, Winston, dükün uşağı Cantley ve evin hizmetçisi Bayan Oxton onun yolunu kesmişlerdi. Ve hepsinin yüzünde aynı dehşet ifadesi vardı.

"Gitmesine izin mi verdin?!" Bayan Oxton tükürdü. "Aklınızdan ne geçiyordu Lord John?"

Parkerton'ın Jack'in arabasıyla gizlice dışarı çıktığı haberiyle onu uyandıran kahya

olmuştı. Ve Jack burada hep onun yaşadığını düşünmüştü.

sadece *onu* ispiyonlamak için.

Jack, "Düzeldiğinden beri yaşlı kız için oldukça sıkıcı olmalı," diye düşündü.

Winston yoldaşlarına baktı, sonra boğazını temizledi. "Lord John, siz durumun biraz endişelenmeyi gerektirdiğini düşünüyor musunuz?"

"Ne durumu, Winston?" Jack sordu. Tek düşüncesi yatağına dönmekti. Karısına.

"Majesteleri hakkında," diye ağzından kaçırdı

Bayan Oxton. "Peki ya kardeşim? Arabayla

gezmeye çıktı."

"Bu onun programında yok," dedi Winston, Dük'ün taahhütlerinin günlük listesini uzatarak. "Bize hiç danışmadan çekip gitti."

Richards, "Ve o paltoyu giyiyor," diye ürperdi.

"Benim paltom," diye işaret etti Jack.

Bu, kardeşinin son derece titiz uşağını yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Richards, Dük'ün her zaman yanında olan uşaklarını kastederek, "Michaels'ı ya da Fawley'i bile yanına almadı," diye yakındı. "Tek başına dışarı çıktı. Ve bu ilk kez olmuyor."

Bayan Oxton erkek meslektaşlarına baktı ve sanki onlar konuya girmeyecekse kendisinin gireceğini söylercesine nefes nefese bir iç çekti. "Onun gittiğini düşünüyoruz."

Gitti mi? Jack ona baktı.

"İçlerinden herhangi biri ne demek istediğimi anlayacaktır," dedi. "Onun Tremont kanı."

Hepsi başını salladı, yüzlerindeki ifade ciddi bir endişeyle doluydu.

Jack gülmemek için dudaklarını ısırды. Parkerton'ın da Tremont atalarının çoğu gibi sonunda delirdiğini mi düşünüyorlardı?

"Şimdi, eğer yedinci dük gibi davranıp tavşanları da onunla birlikte yiyebilsin diye masayı hazırlamamızı emretse hiçbirimiz buna fazla aldırmazdık," diye söze başladı, diğerleri başlarını sallayarak onayladılar, "ama Lord John, Majesteleri ne yapacağı *belli olmayan* biri haline geldi."

Tahmin edilemez mi? Bulabildikleri en kötü şey bu muydu? Bu, 7th dükünden ve onun tavşanlardan oluşan maiyetinden daha derme çatmaydı; hepsi de, aileyi utandıracak şekilde, kraliyet ailesinin çeşitli üyelerinin adlarını taşıyordu.

Gerçekten de tartıştıkları kişi James'ti. Clifton onu doğrayana kadar Parkerton, White'ların ortasında mükemmel bir düzen ve ritüel hayatı

yaşamıştı. Bir posta arabasından bile daha tahmin edilebilirdi.

Bu yüzden Jack hepsini yola getirmeye ve içlerini rahatlatmaya karar verdi.

"Bilmeniz gerekiyorsa, kardeşim biraz delirdi-"

Bayan Oxton'ın nefesi kesildi ve diğerleri temkinli bir adım geri çekildi.

"Hayır, hayır," dedi ona. "Düşündüğünüz kadar endişe verici değil. O sadece bir bayana aşık oldu."

"*Aşık mı? Bir hanımefendiye mi?*" Bayan Oxton elini alına götürerek fısıldadı.

Richards dehşete düşmüş kadına bir iyilik yaptı ve bir sandalyeye yığıldı. "Oh, bu çok korkunç."

Jack etrafındakilere şöyle bir baktı ve efendilerinin delicesine Aşk aradıkları cevap değildi.

Belki de tavşanlarla ilgili daha olası bir masal anlatmalıydı.

Cavendish Meydanı'nın sonundaki bir ara sokakta, üç figür gölgelerin arasından sıyrıldı.

"Bu o mu?" diye sordu en iri adam. "Evet."

Bu o."

"Ve onu takip etmemizi mi istiyorsun?" diye sordu ikinci adam.

"Evet. Kaynağıma göre, Leydi'yi almak için Brook Street'e gidiyormuş. Standon."

Çift başını salladı.

"Onu takip edin ve fırsat bulursanız, onunla ne yaptığını tespit edin." A Ağır çanta adamlardan birine teslim edildi.

Elini kaldırdı, sonra yamalı ceketinin içine sokarken sırttı.

Fıçı göğüslü, iri yarı olan adam parmaklarını büyük bir zevkle şaklattı, gözleri asla avlarından ayrılmıyorlardı. "Oh, evet, onu senin için alacağız. "Onunla ilgileneceğiz."

Tia ve Elinor, Brook Sokağı'ndaki evin ön merdivenlerinde Bay St. Maur'u beklediler.

Uzun pelisesinin içinde titreyen Tia, uzun bloğu eleştirel bir gözle inceledi. "Geç kaldı."

"Sadece birkaç dakika farkla," diye yanıtladı Elinor, gözlerini fazla açmamak için elinden geleni yaparak Kafasının yarılmasından korktuğu için.

İki kadehten fazla şarap içince böyle oluyor, diye kendi kendini azarladı. Şimdi, dehşet içindeydi, önceki gece korkunç bir karmaşaydı. Setchfield balosuna gitmişti... Longford'la dans etmişti... ve sonra... bazıları inanılmayacak kadar skandal olan bir anılar seli içinde kaybolmuştu.

"Peki neden içeride bekleyemiyoruz? Erken kalkmamız ve o gelmeden yarım saat önce hazır olmamız konusunda ısrar etmen yeterince kötü."

Elinor, Tia'nın şikâyetlerini duymazdan geldi. Kız kardeşine, hizmetçilerden önce kalkmasının nedeninin onlarla yüzleşmekten korkması olduğunu açıklamakta zorlanıyordu. Bir de kedi gibi hastaydı. En azından sabahın bu serin havası midesini yatıştırmıştı.

Keşke bu onun diğer endişelerini de giderecek olsaydı. Mesela dün gece eve nasıl gelmişti? Ya da yatağına nasıl girdiği gibi.

Bu endişelerini küçük ve kolay etkilenen kız kardeşiyle paylaşamazdı, bu yüzden bunun yerine bariz olanı işaret etti. "İçerisi gerçekten o kadar sıcak mı? Ayrıca temiz hava sana iyi gelir."

Kız kardeşi kısa bir homurdanmayla sesini dört on değil, dört altmış gibi çıkardı. "Sen, Minerva ve Lucy bütün bunları hak edecek kadar düşesi kızdıracak ne yaptınız?" Tia yeni evlerine kötücül bir bakış fırlattı.

Elinor geçmişe dönmek istemeyerek, "Artık bunun pek bir önemi olduğunu sanmıyorum," dedi. Üç Standon dulunun yıllarca süren çekişmelerinden, yerleşim yerleri ve çeşitli Sterling evlerinin kullanımı konusundaki kavgalarından sonra, Hollindrake Düşesi ceza olarak üçünü de -Minerva, Elinor ve Lucy- bu evde bir araya getirmişti.

Ancak garip bir şekilde, çoğu kişinin tahmin ettiği gibi birbirlerini öldürmek yerine, üç dul kadın bir ittifak kurmuştu.

Ve Elinor, başka türlü asla keşfedemeyecekleri bir akrabalık olduğunu fark etti.

Tia topukları üzerinde sallandı. "Lucy ve Minerva'yı daha önce neden sevmediğini anlamıyorum. Lucy çok eğlenceli biri ve Minerva da bana örgü örmeyi öğreteceğine söz verdi."

Minerva'nın kız kardeşine örgü örmeyi öğretmesi, Lucy'nin ona sayısız hırsızlık becerisinden birini öğretmesinden daha iyiydi. Elinor'un tek ihtiyacı olan şey kız kardeşinin kilit açma ve casusluk konularında uzmanlaşmasıydı.

Tia "nın işi bitmemişti. Sokağın aşağısına ve yukarısına bir kez daha baktı ve "O gelmiyor. İçeri girebilir miyiz?"

Elinor ona, "Burada olacak," diye güvence verdi. Gelecektir.

Ama Elinor şimdiden Bay St. Maur'un ortaya çıkıp çıkmayacağını merak etmeye başlamıştı.

Ne de olsa, faturayı ödeyecek parası olmadığını itiraf etmişti.

Bir de dün gece vardı... Setchfield balosuna kesinlikle gitmemişti. Sadece davetliydi.

Ancak St. Maur bir tane olmadan içeri girebilir miydi?

Hayır, onu orada görmüş olamazdı. Bu imkansızdı. *Yine de...*

Burada ne yapıyorsun, St. Maur?

Raporumu yapmaya geldim.

Raporunu topun ortasında mı verecek? Ne kadar saçma. Rüya görmüş olmalı.

Parmakları dudaklarına gitti. Gecenin geri kalanında da rüya gördü.

"Sanırım Bay St. Maur'da bir tuhafılık var," dedi Tia. Elinor başını

kaldırıp baktı. "Tuhaf mı? Neden öyle dedin?"

"Bilmiyorum. Sadece içimde bir his var."

"Bir ipucu mu? Manavın karısını öldürdüğünü düşündüğün zamanki gibi mi?"

Tia yine ofladı. "Bu farklı."

"Umarım öyledir. Bay St. Maur'un işine burnunuzu sokmanıza hiç ihtiyacım yok. bodrumunda gömülü bir karısı olup olmadığını belirleyin."

"Manavın karısını bodrum katına değil de bahçesine gömdüğünü sanıyordum." Sanki bu ayrım onun korkunç spekülasyonlarını çok daha olası kılıyormuş gibi kaşları belirgin bir şekilde kalktı.

Elinor kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve siz Bay St. Maur'un bahçesinde gömülü bir karısı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Öncelikle evli olup olmadığını tespit etmem gerekiyor."

"Evli mi?" dedi hızlı ve keskin bir sesle. "Umarım değildir!" Ne yazık ki Elinor farkında olmadan yaptığı bu çıkışı Tia "nın entrikalarını körüklemekten başka bir işe yaramayacağını fark etti ve aceleyle ekledi: "Sakin ona sormaya kalkma. Bay St. Maur'un evlilik durumu

bizim meselemiz."

Tia pek ikna olmuş görünmüyordu ve Elinor birdenbire bir şeylerin bıçak gibi kesildiğini hissetti. Aslında merak değil, çok daha karanlık bir şey. Daha kaynayan bir şey. Daha çok derinlerde yatan bir kıskançlığa benziyordu.

Var mıydı? Karısı var mıydı?

Tanrım, Elinor yanaklarının kızardığını hissetti. Artık bunu öğrenmeliydi, çünkü evli bir adamsa onun hakkında böyle düğünmeye ve hayaller kurmaya devam edemezdi!

Ama yine de, onun bir karısı olabileceğini düşünmemiştii bile. Ya da

arka bahçede sakladığı bir karısı olabileceğini.

"Bir karısı olup olmadığını merak ediyorsun, değil mi?" Tia bir kez daha geriye doğru sallanarak botlarının topuklarında.

"Değilim," diye karşılık verdi Elinor.

"Eh, şimdi öğrenebiliriz, çünkü işte geliyor - *nihayet*," dedi, bloğun sonuna doğru başını sallayarak. "Ona sen mi sorarsın, ben mi sorayım?"

"Yapmayacağız," dedi Elinor ona.

"Ben hâlâ onda bir tuhaflık olduğunu söylüyorum," diye fısıldadı Tia meydan okurcasına. önlerinde durdu.

"Günaydın Leydi Standon, Bayan Wraxton," dedi adam başını eğerek, ama Elinor'un gözlerinde günahkâr bir ürperti uyandıran muzip bir ışıltı görmeden önce değil. "Sizi ayakta gördüğüme sevindim, Leydi Standon," dedi ona elini uzatırken.

Parmakları onunkilerin etrafında kıvrılırken ve güçlü kavrayışı onu yanındaki koltuğa çekerken, sıcaklığı onu sararken, önceki geceden hatıralar canlandı.

Sevgili bayan, en iyi böyle yapılır.

Dudakları, sert ve pürüzsüz, onunkileri yakalıyor...

Arzu, Şubat sabahının soğuşunu bir kenara iten bir sıcaklıkla içinden fırladı.

Sonra öpücüğünü derinleştirdi... ve kadın bu görkemli adamın Beyefendi.

Elinor onun yanındaki koltuğa otururken yanakları alevlendi ve kalçası Elinor "un kalçasına değdi.
onunkine karşı.

Aman Tanrım! Dün gece ne olmuştu? Cevap aramak için Aziz Maur'a baktığında, arsız şeytan ona göz kırıp dizginleri eline alma cüretini gösterdi.

"Nereye leydim?" Tia arkalarındaki kaplan koltuğuna yerleşirken James sordu. Elinor "un kız kardeşini neden yanında getirdiğini anlasa da, bu biraz meraklanmadığı anlamına gelmiyordu.

Yalnız olacaklarını düşünmüştü, ne kadar uygunsuz olsa da.

Dün gece yeterince kötü değil miydi? Jack'in ne dediğini duyar gibiydi.

"Petticoat Lane," dedi, ellerini kucağında ağırbaşlı bir şekilde kavuşturarak, sanki az önce
Bond Sokağı'nda bir adres vermiş.

"Petticoat Lane?"

"Evet, tabii ki. Pazar sabahı insan başka nerede alışverişe gider ki?" "Başka
nereye, gerçekten," dedi, yolu bulabileceğini umarak.

Ama şanslıydı ki Tia yol tarifini biliyordu ve Londra'nın büyük ve kötü şöhretli caddelerini takip ettiler: Oxford, High Holburn, Newgate, Cheapside, hem şık hem de salaş caddelerden geçerek Leadenhall'dan Aldgate'e ulaştılar. Yol boyunca Tia mutlu bir şekilde gevezelik ediyor, James'e bir yargıç gibi sorular soruyor, James de cevap vermemek için elinden geleni yapıyordu.

Elinor ise sessizce ve sert bir tavırla onun yanında oturuyor, ne sağa ne de sola bakıyor, yanakları pembeye çalan bir renk alıyordu.

Hatırlıyor mu, hatırlamıyor mu? diye merak etti.

James arabayı, alışveriş yapanların arabalarına ve atlarına bakmak için orada bekleyen delikanlılardan en muhtemel olanına teslim ettiğinde, Leydi Standon'ın sohbetlerini başka yöne çekmek için yoğun bir kalabalığa sahip olmaktan memnun olduğundan şüpheleniyordu.

"O çocuğa çok fazla şey verdin," dedi ama bu bir azarlama gibi gelmedi.

"Fazladan bozuk paraya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu," diyerek kolunu ona uzattı.

Sanki daha iyisini düşünmüş gibi bir an durakladı, sonra eldivenli elini adamın dirseğinin kıvrımına soktu.

Bir kez daha tek bir düşünceye kapıldı: kadın uyuyordu. Dün gece bahçede ve manifaturacı dükkânının önündeki sokakta olduğu gibi. Weston'a bir palto gibi uyuyordu.

Bu nasıl olabilir?

Kendini öylesine kaptırmıştı ki, Lane'e girip de iki yanları hevesli alışverişçiler ve tüccarlar tarafından sıkıştırılana kadar etraflarını zar zor fark etti.

Uzun sakalları ve yandan kilitli saçlarıyla Yahudi tüccarlar, tezgâhlarının övündüğü pazarlıkları haykıran cockneyler, gelişigüzel karışımlar halinde masaların üzerine yığılmış mallar. Elbiseler, paltolar, danteller kilimlere, ev eşyalarına, kitaplara ve diğer her şeyden birazına karışmıştı.

Ve insanlar! Hayatın her kesiminden insanlar vardı. Tüccarlar ve eşleri, taverna garsonları ve aktrisler, hatta çevredeki kırsal bölgelerden gelen çiftçiler ve köylüler. Bununla birlikte, yollarda dolaşan karanlık karakterleri görmek de zor değildi - etrafta bu kadar çok çanta varken, hırsızlar ve yankesiciler de katılımdaydı.

Leydi Standon'ı uygun olandan daha yakına çekti ve kadın ona baktı. Bahçede şakalaşmaktan öpüşmeye geçtikleri an gibiydi - bakışları buluştuğunda içinde bir şey kıvılcımlandı, ama bu sefer kadın aniden geri çekildi ve masanın üzerindeki eldivenlere bakmaya gitti.

"Buraya hiç gelmediniz, değil mi Bay St. Maur?" Leydi Standon, Tia "nın görmesi için bir çifti havaya kaldırdı. Kızın burnu dehşetle kırıştı ve Leydi Standon kararlı bir şekilde onun önünde yürürken yollarına devam ettiler.

"Hayır, bildiğimi söyleyemem."

"Çok hoş, değil mi?" Tia ekledi.

James pek ikna olmamıştı. "Burada ne işimiz var?" dedi sessizce Leydi Standon'ın kulağı.

"Tia için elbise, benim için yeni bir elbise ve tabii ki senin için yeni bir palto

arıyorum." "Burada mı?" diye etrafına bakındı. *Bütün bu kaosun içinde mi?*

"Evet, tabii ki. Tabii birdenbire bir dükün servetine konmadıysan," diye alay etti. "Şimdi gel bakalım. Sanki hiç ikinci el giysi almamıŒ gibi davranıyorsun, oysa o ceket bambaŒka bir hikâye anlatıyor."

"Evet, sanırım beni buldun," dedi kolayca. "Ama buna ihtiyacım olduğunu sanmıyorum-

" "Karın bir şey der mi?" Tia başını kız kardeşinin omzuna doğru uzattı.

"Tia!" Leydi Standon cevabını kekeleyerek verirken bile kekeleydi.

"Benim-"

"Senin. Karın." İflah olmaz şeytan her şeyi açık açık söylemişti. "Bu işten eve yeni bir paltoyla dönmen onun için sorun olur mu?"

"Hayır," demeyi başardı, bir eşin endişelerinin en küçüğü olduğunu düşünüyordu. James eve uşağının bizzat denetlemediği bir paltoyla gelirse Richards en az iki hafta boyunca kötü bir ruh hali içinde olurdu. Adam muhtemelen işi bırakırdı.

Tia kız kardeşinin sert bakışlarını ve kızarmalarını görmezden geldi. "Hayır, kız kardeşimin sana yeni bir ceket bulmasına izin vermene aldırılmaz, yoksa hayır, evde böyle bir yükün yok mu?"

"Bir eş pek-"

"Evli misiniz?" Leydi Standon ağzından kaçırdı ve kelimeler ağzından çıkarken bile ağzını kapattı ve sanki kendini bu noktadan mümkün olduğunca uzak tutmak istemiş gibi baktı.

Onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu.

"Hayır, karım yok," dedi Tia'ya. "Ben bir dulum."

Eğer yanılmıyorsa, bu durum Leydi Standon "ı biraz rahatlatmış gibi görünüyordu ama kız kardeşini rahatlatmamıştı.

"Ona bahçesi olup olmadığını sor" gibi bir şeyler mırıldanmaya başlamıştı bile. botlar, terlikler ve her türden ayakkabıyla dolu bir kabine doğru yürüdü. Ve onun gidişiyle birlikte aralarında rahatsız edici bir sessizlik oluştu.

"Kız kardeşiniz-," diye söze başladı Leydi Standon, "Çok üzgünüm."

İkisi de durdu ve sonra güldüler.

"Zavallı küçük bir işgüzar," dedi Leydi Standon.

"O bir şey," dedi - tam da yüksek sesle söylemek üzere olmadığı şeyi. Çoğu insan muhtemelen Arabella için de aynı şeyi söylerdi.

Arabella. Kasabaya ilk olarak onun için gelmişti.

Yine de, serseri kızının maskaralıkları olmasaydı, onunla asla tanışamayacaktı. Leydi Standon. Ona şöyle bir baktı ve gülümsedi. "Gücendiğim için endişelenmenize gerek yok. Kız kardeşinizin cazibesi var."

"Ona sormamasını söyledim-," diye başladı ve sonra durdu. onun hakkındaki merakını giderdi.

James'in içinde bir şeyler ısındı. "Evli olup olmadığımı mı merak ediyordun?"

"Sadece sizi eşinizle zor durumda bırakmak istemem - yani eğer bir eşiniz varsa.... Asla sebep olmak istemem... Ah, zahmet. Evet, evli olup olmadığınızı merak ediyordum."

"Nedenini görebiliyorum," diye alay ederek uzaklaştı ve kızın ağzını açık bıraktı.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu, arkasından aceleyle koştu, sonra da dantelden çok delik olan bir şemsiyeyle ilgileniyormuş gibi yaptı. "Sanki-"

"Hatırlamıyorsun, değil mi?" diye sordu ona sessizce.

"Neyi hatırlıyorsun?" dedi, şemsiyeyi yere bırakıp aynı şekilde bir şemsiyeye uzanarak sefil retikül.

"Dün geceyi hatırlıyor musun?" dedi, kızın tepkisini izliyordu - oh, ne tepkiydi ama, çünkü kız önce yüzünü buruşturdu, sonra da tamamen soldu.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi. "Dün geceyi çok iyi hatırlıyorum. Setchfield balosuna gitmiştim. Longford Dükü'yle tanıştım. Büyüleyici bir adamdı. Beni dansa kaldırdı, hem de iki kez, haberin olsun."

"Olağanüstü," diye teklif etti. "Kulağa son derece büyüleyici bir akşam gibi geliyor." O bir an durakladı, sonra onu biraz daha dürttü. "Sonra ne oldu?" Bakışları

telaşla onunkilere kaydı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sonra ne oldu?" diye tekrarladı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını eğdi. başını bir tarafa.

"Baloya gittim," dedi. "Dük ile tanıştım-"

"Evet, evet, hepsini biliyorum," dedi ona, basit gerçekleri anlatmasını elinin tersiyle iterek. "Ama Longford'la dans ettikten *sonra* ne oldu?"

"İki kez," dedi ona. "Onunla iki kez dans ettim."

"İlk seferinde öyle duydum ama *sonra* ne olduğunu merak ediyorum."

Elinor elindeki retikülü bıraktı ve adamın soruları karşısında şaşkın görünmemek için elinden geleni yaparak bir sonraki kabine doğru ilerledi. "Neden, la, efendim, korkunç bir izdihamdı. O kadar çok insan, o kadar çok koşuşturma... o kadar çok dans."

"Evet, biliyorum," dedi. "*Longford*'la iki kez. Ama Setchfield balosunu biliyorsun; o bir skandal olmadan asla bitmez. Ve merak etmeden duramıyorum-"

Kadın sustu, sonra yavaşça yüzünü ona döndü. "Siz, bayım, bir centilmen değilsiniz. Siz de oradaydınız, değil mi?"

Gülümsemesini dudaklarından uzak tutmaya çalışarak başını salladı.

Yaklaştı ve kız kardeşinin duymaması için fısıldayarak "Ne oldu?" diye sordu.

James güldü. "Leydim, ben asla öpüşmem ve söylemem." Ona göz kırptı, sonra da Kapalı.

Omzunun üzerinden geriye baktığında, kadının yüzü kıpkırmızı kadife gibi kıpkırmızıydı.

Bir gün önce ona hayran olmuştu ve kesin olarak bildiği bir şey vardı.

Daha önceki tutkulu bahçe buluşmalarını pek hatırlamasa da, hatırlıyordu. Şimdi.

James onu alt ettiğini düşündüyse fena halde yanılmıştı.

Birkaç dakika sonra Leydi Standon omuzlarını dikleştirdi ve çizmelerinin topuklarına kararlı bir şekilde vurarak onu takip etti.

Bir gün bu sesin haddini aştığının kesin bir işareti olduğunu anlayacaktı ama bugün Elinor Sterling "in kolayca alt edilebilecek bir hanımefendi olmadığını fark edemeyecek kadar kendi yaramazlıklarıyla doluydu.

"Raporların nasıl gidiyor?" diye sordu, konuyu tamamen değiştirerek. "Raporlar mı?"

"Dükler listemde," dedi, sanki önceki konuşmaları hiç yaşanmamış gibi tatlı tatlı gülümseyerek.

"Oh, evet, raporlar," dedi James. "Aslında bugün ilerleyen saatlerde Avenbury Dükü'nün yakın bir ortağıyla bir toplantım var."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Durakladı, sonra ona baktı. "Alışılmadık bir seçim, Avenbury, sence de öyle değil mi?"

"Evet, onu merak ettim. *Bachelor Chronicles*'daki kaydı bulanıktı ve sadece en ufak bilgi kırıntılarını seçebiliyordum, ancak "büyük olasılıkla" kelimelerini seçebiliyordum."

James "in onun ne dediğini anlaması biraz zaman aldı ama pek bir şey anlamamıştı. "*Bachelor* ne?"

"*The Bachelor Chronicles*," diye düzeltti, incelemesi için iki elbise uzatan bir tüccarı el sallayarak. "Bu çok utanç verici ama sanırım bunu sizden saklamanın bir yararı yok. Hollindrake Düşesi bir tür günlük tutmuş."

James başının ağrımaya başladığını hissetti. Hollindrake Düşesi mi? İşte şimdi muslin'de sorun varmış. "*Bekârlık Günlüğü* mü?" "*Günlükler*," diye

düzeltilti Elinor. "Yıllardır bunun üzerinde çalışıyor."

Yıllar mı? James içten içe ürperdi. Bu, eski Felicity Langley'nin muhtemelen Miranda'nın öğrencilerinden biriymiş onu sakladığı anlamına geliyordu. Onunla ilk tanıştığı zaman, Jack ve Miranda'nın düğününde...

Majesteleri, tanıdığınız dükler hakkında bazı sorularım var.

Şu hınzır, işgüzar kadın! Şimdi onun neyin peşinde olduğunu biliyordu!

"İngiltere'deki tüm bekârlar hakkında gerçek bir ansiklopedi derlemiş." Durakladı ve ona baktı. "Uygun olanları tabii ki."

"Elbette," diye kabul etmeyi başardı. Yüce Tanrım! Bu, şeytana muhtemel adayların listesini vermek gibiydi.

Sonra durakladı. Demmit! Bu günlük onun hakkında ne yazıyordu? Görünüşe göre Leydi Standon'ın onu listesinden çıkarmasına yetecek kadar kınama.

Yoksa düşesin kız kardeşi Thalia ve kuzenleri Leydi Philippa korkunç hayal güçlerini kullanarak Tremont'un delilik lanetiyle ilgili uzun bir pasaj mı eklemişlerdi? Bu ikisinin süslemeyi ne kadar sevdiğini bildiğimize göre, böyle bir giriş muhtemelen en umutsuz sosyete kızını bile evde kalmışlığından vazgeçip Parkerton Malikânesi'ne metres olarak adım atmaktan caydırırdı.

Düşes olmak için bile.

Baktığından değil. Hem de hiç.

"Doğru anladıysam," dedi, "gelecekteki evlilik mutluluğunuzu bir kız öğrencinin karalamalarına mı dayandırdınız?"

Ama kadın onun sözlerinin anlamını görmek yerine güldü. "Bir düşes, efendim. Felicity Langley artık Hollindrake Düşesi. Gelecekteki refahıma gelince, evlilik bağları içinde mutluluğu bulacağımı hiç sanmıyorum. Ne de olsa bir dükle evleniyorum." Sonra şatafatlı bir elbise sergisinin önünde kız kardeşine katılmak üzere yoluna devam etti.

James durdu. *Mutluluğu bulmaya niyeti yok muydu? Sırf bir dükle evleniyor diye mi?*

Bu ne küstahlık! Bir dük bir kadını mutlu edemezmiş. Sevemezmiş bir kadının dikkatini dağıtmak ve ona hak ettiği her neşe ve memnuniyeti vermek.

Tüm bunları ve daha fazlasını yapabilirdi. Ya da öyle olduğuna inanıyordu, ta ki alaycı bir düşünce inançlarını delip geçerken engebeli kaldırım taşlarında biraz tökezleyene kadar.

Vanessa'ya yaptığın gibi mi?

Genç evlendik, diye kendi kendisiyle tartıştı. Yine de, karısının kendisine olan sevgisini fazla çaba harcamadan gerçekmiş gibi kabul ettiğini itiraf etmek zorundaydı. Daha fazlasını yapmayı hiç düşünmemişti... bunun gerekli olduğunu hiç düşünmemişti.

"Bir dükün aşık olabileceğini düşünmüyor musunuz?"

Alaycı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Efendim, ben Edward Sterling ile evliydim. Tecrübelerim aksini söylüyor."

Kadın bu konuda haklıydı. Yine de... "Gerçekten o kadar kötü müydü?" diye sordu.

Ona sırtını dönerek cevap vermemeyi seçti. Cevap veremedi.

James onun ıstırabının kendi kalbini delip geçtiğini hissetti. Ona daha da yaklaştı. "Çok üzgünüm Leydi Standon," dedi usulca. "Ben de öyle."

James doğrulurken, kendini ve dük arkadaşlarını savunmak için ayağa kalkmak için karşı konulmaz bir istek duydu, ama sonra bir eşi mutlu etmek için tam olarak ne yapacağını düşünmeye çalışırken duraksadı.

Mücevherler ve çiçekler gibi bariz seçenekler dışında. Bir eşi mutlu etmek için ne yapması gerektiğini bilmiyor değildi... sadece fazla pratik yapmamıştı. Vanessa, Arabella doğduğunda ölmüştü ve James bir daha asla evlenmemişti, sonundaki ihaneti güvenini ikiye bölmüştü.

Elbette, metreslerini sevgi dolu armağanlara boğmuştu. Yine de Winston'ın bu şeyleri sipariş edip göndertmekle ilgilendiğini anımsayınca yüzünü buruşturdu.

Çok az şey yapmıştı.

Aslında, dürüst olmak gerekirse, Miranda'nın geçen gün ima ettiği gibi, hiçbir şey. Sonra başını kaldırıp Leydi Standon'a baktı ve daha fazlasını bilmediğini fark etti. evlilik hakkında bildiklerinden daha çok şey biliyordu.

Ve onun da elbise alışverişi hakkında çok az şey bildiğini keşfetti.

Kadın kalabalık yolun karşısında elinde kıpkırmızı bir elbiseyle duruyordu. Kolsuz ve düşük kesimli bu elbise altın dantellerle süslenmişti; hem pahalı hem de son derece gösterişliydi. Bu şimdye kadar gördüğü en çirkin parçaydı ve fazla bir şeye ihtiyacı yoktu.

Onun içinde nasıl görüneceğini hayal ediyorum. Ya

da onsuz.

Civardaki diğer erkeklerin de böyle bir manzarayı hayal etmekte pek zorlanmadıkları anlaşılıyordu, çünkü birkaçı durup çekici bayana ve onun skandal yaratan seçimine bakmıştı.

Yaklaşık iki adımda yolu geçti ve Tia'nın incelemesi için havaya kaldırırken elinden aldı.

"Şunu yerine koy," dedi genellikle serseri akrabalarından biri için ayırdığı ses tonuyla. Elbiseyi satıcıya doğru itti, satıcı da ona ters ters baktı.

"Çok yazık, bayan. Size çok yakıştırdı," dedi satıcı, James'in siyah, iğneleyici bakışlarını görmezden gelerek. "Belki de almalısınız, eğer yeni bir tane arıyorsanız tabii." James'e bakarken kaşları onaylamaz bir ifadeyle kırıştı.

"Öyleyim," dedi.

James ona doğru eğildi ve kulağına şöyle dedi: "Yeni bir patron aradığını düşünüyor. Yeni bir sevgili. Koca değil."

Elinor bu hakaret karşısında öfkelenmek yerine onu ikinci kez şoke etti. "Bunun ne tür bir elbise olduğunu yeterince iyi biliyorum."

"O elbiseyi giysen nasıl görünürdün biliyor musun?"

Durakladı. "Bu elbisenin içinde bir fahişeye benzeyeceğimi mi

düşünüyorsun?" "Evet, kesinlikle," dedi ona.

"Ve çok cazip olduğunu mu?" diye sordu, satıcı onu tekrar kaldırırken gözlerini dikerek, onun satışını kazanmayı umarak.

"Çok baştan çıkarıcı, Leydi Standon. Bu elbise hiç de uygun değil."

"Öyle," dedi başıyla onaylayarak.

"Bu iyi bir haber. Dün geceden aldığım derslerin bir kenara gittiğini düşünmüştüm," dedi her zamanki dükal küçümsemesiyle.

Ve muhtemelen olması gerekenden biraz daha gösterişli bir şekilde. Muhtemelen değil. Çok fazla gösterişli.

Çünkü gözlerinde muzip bir ışık yanıyordu.

Satıcıya döndü. "Ben alırım."

Eğer Bay St. Maur elbiseyi skandal olarak gördüyse, Elinor bunun çok çirkin olduğunu fark etti. Ve tam da ihtiyacı olan şey buydu.

Uzun bir flört için ne zamanı ne de sabrı vardı. Longford ya da Avenbury düklerinden birini uzun süre beklemeden kendisiyle evlenmeye ikna edecekse, bir erkeği harekete geçirecek bir elbiseye ihtiyacı vardı.

Çabuk ol.

Bay St. Maur'un kıpkırmızı kadifeye verdiği püriten tepki, safir brokarın arkasından çıkan kırmızı ipucunu gördüğünde elbiseyle ilgili ilk şüphelerini pekiştirmişti.

İçindeyken, kısa sürede düşes olurdu.

"O elbiseyi almayacaksın," dedi ona.

Elinor onun ses tonuyla irkildi. Yavaşça arkasını döndü. "Pardon?"

"O elbiseyi almayacaksın," diye tekrarladı. "Ne tür bir elbise olduğunu bildiğin halde nasıl alabilirsin?" Onunla satıcının arasına girdi.

"Evet. İnsana kendini unutturan bir şey." Kadın ustalıkla adamın etrafından dolaştı ve bu tür elbiseler konusunda engin tecrübesiyle, öfkeli bir koca ya da patron itiraz edemeden önce bunları çabucak paketleyip satışı tamamlama konusunda ustalaşmış olan adama ödeme yaptı.

Hazinesini toplarken, arkasından gelen onaylamaz bir iç çekiş duydu.

Elinor, sırf o elbiseyi satın aldı diye, onun bu elbiseyi giymeyeceğini sanmıyordu. dersini bitirdi.

Sinir bozucu, kibirli adam. Kim oluyordu da onun başının üzerinde zil çalıyordu? Dün gece onu bahçeye çıkaran, kollarına atan, skandal yaratacak şekilde davranan o değildi...

Sonuncusunda biraz parmağı vardı ama geri kalanında - çul giydirilmesi gereken kendisi olduğunu ima etmeye nasıl cüret ederdi!

Ayrıca, bu kadar ilahi bir şekilde öpüşen bir adamın bir papaz kadar havasız konuşabileceği kimin aklına gelirdi? Sonra konuştu ve iş yüksek şapkalı olmaya geldiğinde papazın papazı olabileceği ortaya çıktı.

"Kız kardeşin için nasıl bir örnek oluşturacaksın?"

Tia'yı bu tartışmaya dahil etmeye cüret mi etmişti? Yaptığı, vazgeçtiği her şey kız kardeşi içinken? Bu, pederin o kötü kesimli ceketinin altında saklı olması gereken yakasını karıştıracak bir yanıtı hak ediyordu.

Elinor ona hınzırca sırıttı. "Çok evli biri."

Ellerini havaya kaldırdı ve kızın önünde bir ileri bir geri volta attı. "Bu elbiseyle dışarı çıkmayacaksın," dedi parmağını sallayarak.

"Bay St. Maur," dedi, "yapabileceğinizin en iyisi bu mu? Bana emir vermek mi?" Şapkasını çıkardı ve elini saçlarında gezdirdikten sonra uzun boylu Kunduz kafasına geri döndü. "Evet, öyle. Sana o elbiseyi giymemeni emrediyorum."

Bir kez daha ona doğru yaklaştı. Bu utanmazca ve pervasızcadı, çünkü bu kadar yaklaşmışken onun zorbaca konuşmalarını görmezden gelmek ve onu sadece o baştan çıkarıcı tırmık, gelecekteki mutluluğunu emanet ettiği tehlikeli yabancı olarak düşünmek kolaydı.

Kesinlikle ona kızgındı. Hatta öfkeliydi ve bu da Elinor'un içini ürpertiyordu. Çünkü bu adamı kışkırtmanın çok cazip bir yanı vardı.

tehlikeli hale gelebilirdi.

Dudakları, sert ve pürüzsüz, onunkileri yakalıyor... dili nasıl da dudaklarının üzerinde geziniyor,
nasıl bu kadar isteyerek teslim olduğunu. Vücudunun yaygara koparma şekli
Bu adam, bu görkemli adam, bir beyefendi değildi.

Aziz Maur'u bu kadar büyüleyici bulmasının nedeni de tam olarak bu değil miydi?
Onun
Beyefendi yok mu?

Yine de merak etmekten kendini alamıyordu, ya sonra? Bir erkek ve bir kadın arasında ne kadar tutku olabileceğine dair gerçeği keşfedip, sadece evlilik için bundan vazgeçmek zorunda mı kalacaktı?

Evlilik. Elinor "un midesi yeniden bulandı ve bu sadece fazla Çaraptan kaynaklanmıyordu. Edward "la olan evliliği bir kâbustu ve bu duruma tekrar dönmeyi düşünmesi bile sadece Tia "nın geleceği içindi.

O da geri adım attı. "Ses tonunuzdan hoşlanmadım, efendim. Siz benim ne kocam ne de babamsınız. Siz sadece benim çalışanımsınız ve bu nedenle yerinizi hatırlamanız gerekiyor. Ve yükümlülüklerinizi. Hatırlatmak isterim ki, bana bir koca bulmamda yardımcı olmak zorundasınız."

Gözlerindeki ölümcül parıltıdan, kendisiyle bu şekilde konuşulmasına alışık olmadığını tahmin etmek zorundaydı. Yine de, onun kredisine göre, geri adım atmadı. Onun azarlamasına gözünü bile kırpmadı. "O elbisenin içinde bir kocadan fazlasını bulacaksın. Kendini tekrar belanın içinde bulacaksın."

Bela. Sözlerinde karanlık, önsezili bir çift anlam vardı.

İlk evliliğinde eksik olan her şeyi keşfetmesine neden olacak türden bir sorun.

Peki hangisi daha kötü olurdu - Aziz Maur "un öpücüğünün vaat ettiği lezzetli ödülü keşfedip evlilik için bu tutkudan vazgeçmek mi, yoksa evlenip gerçeği asla öğrenememek mi?

Elinor bunu, yani bilmemeyi göze alamazdı. Çünkü o güne kadar yarım bir hayat yaşamıştı.
Maur ile tanıştığı andan itibaren, eğer bu onun tek şansıyla, bundan pişmanlık duyacaktı.

Eğer hayatında gerçekten yaşadığı tek bir an olmasaydı, o gün ölürdü.

Böylece aralarındaki mesafeyi kapattı, aniden onunla yüzleşmekten korkmadı. "Eğer onunla dışarı çıkmayacaksam, o zaman nasıl görüneceğim?"

"Zaten içinde görünmemen gerekirdi," dedi, biraz geri çekilerek, ama Kalabalık şerit ona hareket edecek çok az yer bırakıyordu.

Kararsız duruşu ona güç verdi, onu süsledi. "İçinde görünmemek mi?" Başını salladı ve biraz daha yaklaştı. "Üzerimde olmadan dışarı çıkmamı ister miydin?"

Bir şey söyleyecek gibi görünüyordu, ama her neyse, fikrini değiştirdi ve Sonunda, "Düşünmem gereken bir itibarım var, madam. Sizi sıradan bir fahişe olarak gösteren bir elbiseyle toplumun önünde rezil olmaya devam ederseniz, bu görevinize devam etmeyeceğim."

"Sıradan mı? Gerçekten mi?"

"Düşmüş, kesinlikle," diye düzeltti.

"Utanç verici görünüyor," diye düşündü. "Elbisenin yakışacağından eminim, sizce de öyle değil mi?" "Ne yazık ki öyle," dedi.

"Ve bu renk çok yakışmış," dedi. "Daha dün böyle bir rengin üzerimde muhteşem duracağını söylememiş miydin?"

Başını salladı, dudaklarını birbirine bastırdı, sanki bu sözleri geri alabilseydi, alacağını söylemek ister gibiydi.

"Neredeyse bu elbisenin benim için yapıldığına inanacaktım."

"Erkekleri çıldırtmak için yapılmış," dedi kollarını göğsünde

kavuşturarak.

"Gerçekten mi?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılmış bir masum gibi görünmeye çalışarak. "Bu elbiseyle bir erkeği delirtebileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Evet," diye mırıldandı.

Başını iki yana salladı. "Bundan çok şüpheliyim."

"Yapma."

Bu kez iç çekti. "Oh, sanırım yakışabilir ve erkekleri çıldırtabilir, ama böyle bir elbisenin nasıl giyileceği konusunda en ufak bir fikrim yok. Bence onu giymek bir şeydir, ama bir elbisenin gerçekten işe yaraması için onu giyebilmeniz gerekir, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Yüzündeki acı dolu ifadeden, onun kendisini çok iyi anladığını biliyordu.

"Belki bana yardım edebilirsiniz Bay St. Maur," diye sordu olabildiğince

nazik bir şekilde. "Yardım etmek mi?" diye yutkundu.

"Evet, tabii ki. Bana yardım edin. Bir erkeğin fikri olmadan elbiseyi doğru giyip giymediğimi nasıl bileceğim? Ve sizin bu elbise hakkında çok sayıda fikriniz ve oldukça fazla bilginiz var gibi görünüyor... ah, nasıl ifade ettiniz? Oh, evet, "trollops.""

"Böyle bir bilgin yok, sadece önerdim-," diye başladı o papazvari sesiyle.

Elinor onu görmezden geldi. "Benim gibi bir beyefendinin kızının, üstelik saygın bir dulun, sırf böyle bir elbise giymeyi seçti diye sıradan ya da sürtük gibi görüneceğini hiç sanmıyorum." Ona gülümsedi.

"Beyefendilerin kızları ve saygıdeğer dullar genellikle bahçelerde bir adama eşlik etmek?"

Elinor'un yüzü kızardı. Demek bahçeye birlikte gitmişlerdi. Bu sadece bir rüya değildi. Umduğu gibi.

"Kendimi iyi hissetmiyordum.... Sen ısrar ettin," dedi hatırladığı belli belirsiz anıları karıştırarak.

En azından ısrar edenin o olduğunu umuyordu.

"Ve sen de geldin," diye teklif etti.

Oh, lanet olası adam! Muhtemelen kızın çok fazla şey hatırlayamadığını çok iyi biliyordu.
bir gece önce.

"Efendim, ben asla-," diye

başladı. "Asla ne, leydim?"

Onu orada yakalamıştı.

St. Maur ona kaşlarını çatarak baktı ve üstün görüş noktasından aşağıya baktı. Büyük olasılıkla o sırada ayık olduğu ve her şeyi hatırladığı için. "Leydi Standon, eğer o elbiseyi herkesin içinde giyerseniz, dün geceki durumunuzdan çok daha vahim bir duruma düşersiniz. Ya sizi kurtarmak için orada olmazsam?"

"Dün gece yaptığın gibi mi?" diye sordu ayak parmaklarının üzerinde yükselerek.
Çünkü elinde çok
Onun yöntemleriyle ilgili güzel anılarım var.

Yüksek duruşunu biraz değiştirdi. "Şey, evet."

"Yani kurtardığınız tüm kadınları öpüyor musunuz? Onları ay ışığının aydınlattığı bir bahçeye götürüp ırzlarına mı geçiyorsunuz? Çünkü eğer kelimeyi bu şekilde tanımlıyorsanız, garip bir anlam anlayışınız var demektir."

"Madam, dün gece-"

Kadın adamın itirazını elinin tersiyle itti. "Unutmayın ki ben bir dulum Bay St. Maur. Birkaç hoşgörüye hakkım var."

"Hoşgörü mü?" dedi, sesi derin ve nüanslarla doluydu. Kadının omurgasına fısıldayan ve tüm uzuvlarını ürperten bir ton. "Eğer benim kadınları kurtarmak gibi tuhaf bir düşüncem varsa, senin de hoşgörü gibi tuhaf bir düşüncen var demektir."

İstedi. *Beni şımartın Bay St. Maur*, demek istedi, kollarını onun boynuna dolamak ve ne kadar uygunsuz olabileceğini keşfetmek istedi.

Tartıştıkça birbirlerine daha da yaklaşıyorlardı. Elinor bunu anlayamıyordu ama tamamen ona çekildi, St. Maur'a doğru çekildi. Bu kibirli, kendini beğenmiş

yakışıklı, sefil derecede mükemmel bir adam.

Etraflarında, kalabalık pazar yeri arka planda dönüyordu. Mayfair'den uzakta, meraklı gözlerden uzakta, kimsenin onları görmeyeceği bir yerde...

Kız ona bakarken, imkânsız düşünürken, onu bir kez daha öperken, adam sadece bir adım geri çekildi ve mesafe bir kanyon gibi açıldı.

"Eğer avantajlı bir evlilik yapmak niyetindeyseniz, artık-"

Tam o sırada Elinor göz ucuyla iri yarı bir adamın yanlarından geçip gittiğini gördü ve dinlemeyi bıraktı.

Dev haydut hem onu hem de Bay St. Maur'u gereğinden uzun bir süre inceledi ve yüzündeki memnun ifadeyle ilgili bir şey kadının omurgasından aşağı soğuk bir ürperti gönderdi.

Sanki adam onları izliyormuş gibi.

Onu ve Tia'yı izliyordu.

Etrafında döndü. Tia! Çılgın bakışları kalabalığın içinde kız kardeşinden bir iz aradı. Ama Tia hiçbir yerde yoktu. Ve Elinor, damarlarındaki bu alarmı harekete geçiren adamı aradığında, o da gitmişti.

"Yüce Tanrım," diye soluk soluğa Bay St. Maur'a uzandı. "Onu kaçırdı."

James, üvey babasının Tia'yı burunlarının dibindeki sokaklardan kaçırdığına Leydi Standon kadar ikna olmamıştı ama yine de kıza pek dikkat etmemişlerdi.

En azından o değildi.

Bu yüzden Elinor yolun bir tarafını ararken, o da diğer tarafını aradı. Bu Elinor

Sterling, sinir bozucu bir kadındı. Adamın dikkatini dağıtıyordu.

Bu düşünceden sıyrılarak kalabalığın arasından ilerledi, duruşunu ve boyunu kullanarak ilerledi.

On dört yaşındaki bir genç kız birkaç dakika içinde kendini hangi cehenneme atmış olabilir?

Başını iki yana salladı. Birkaç dakika olmuştu, değil mi?

Daha çok bir ömür gibi. Ne demişti? *Hoşgörü*. "Beni şımart" da olabilirdi.

Ne olduğunu anlayamadan, iri yarı bir adam yoluna çıktı. "Birini mi arıyorsunuz, Vali Bey?"

James durmak için sendelediğinde, arkasından başka bir adam geldi ve o daha ne olduğunu anlamadan, iki kabadayı onu yakalamış ve karanlık bir sokağa doğru çekiyorlardı.

"Bırakın beni!" diye emretti.

Ve onu bir çöp yığınının doğru fırlatarak bunu yaptılar.

Neyse ki, James her zaman çevikti, bu yüzden ayağını bulabildi ve saldırganlarıyla yüzleşmek için etrafında dönebildi.

Yumrukları havaya kalktı, dövüşmeye hazırды.

Ama dehşet içinde ikisi de onun yumak haline getirilmiş ellerine baktılar ve sanki hayatlarında hiç bu kadar komik bir şey görmemişler gibi, sanki onlara bir kedi

yavrusu teklif ediyormuş gibi güldüler
Her bir elde.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu. "Centilmen Jim'le çalıştığımı bilmeni isterim."

"Jim Beyefendi!" diye tükürdü kızıl saçlı olan. "Eğer henüz fark etmediysen, senin Grace, Mayfair'de değilsin. Şimdi o değirmenleri yere bırak. Size zarar vermek

istemiyoruz." "Ama mecbur kalırsak yaparız," dedi diğeri, üzgün bir şekilde hayal

kırıklığına uğramış görünerek.

jambon büyüklüğündeki yumruklarını kullanabiliyordu. "Sen Parkerton'sın, değil mi?"

Bu soru James'in durumunun kötüden çok daha kötüye gittiğini fark etmesini sağladı. Ve onu soymaya çalışmadıkları için değil.

Eğer niyetleri bu olsaydı, o bir şey yapamadan iş bitmiş olurdu. Bunu düşünmek için bir şans.

Hayır, içinde bulunduğu durumu daha da sinir bozucu hale getiren şey, bu adamın az önce ona sorduğu soruydu.

Çünkü onun kim olduğunu çok iyi biliyorlardı.

James başını salladı, çünkü boynunu kurtarmak anlamına gelse bile kendi adını inkâr edemeyecek kadar gururluydu. Hiçbir Tremont bunu yapmamıştı. Olmayacaktı da.

"Dük sen misin?" diye sordu diğer adam, James'i tepeden tırnağa süzdükten sonra şaşkınlıkla başını salladı. "Daha iyi bir palton vardır diye düşünmüştüm."

Bölüm 7

Kim olduğumu biliyorsun, benden ne istiyorsun? Ben olacağım ıskaladı ve çabucak ıskaladı," dedi James onlara.

Kızıl saçlı olan öne çıktı. "Bilmek istediğimiz şey, hanımefendiye ne tür bir oyun oynadığınız."

"Hanımefendileri mi?" diye sordu, birinden diğerine bakarak. "Leydi Standon'ı mı kastediyorsunuz?"

"Gar! Yani bu dolandırıcılıkta birden fazla kuşun mu var?" diye sordu diğeri. "İşte bu her şeye güzel bir cila katıyor."

"Hayır!" James kekeledi. Tam boyuna kadar yükseldi, bu da şişman olanla göz göze geldiği anlamına geliyordu, ancak kızıl saçlı adam hala iyi bir kafa uzunluğundaydı. "Benim tek endişem Leydi Standon'la. Bunların hiçbiri seni ilgilendirmez."

"Bazı taraflar bu fikre katılmıyor, Majesteleri."

"Hangi partiler?" diye sordu, zihni onu tanıyan insanları gözden geçiriyordu. Aldatmacaydı ve hiçbirinin onu korkutmak için bu serserileri tuttuğunu düşünemiyordu.

Yani başka biri daha biliyordu... ama kim? Lord Lewis mi?

James adamı bir olasılık olarak çabucak bir kenara attı. Ayrıca, bu adamları işe almak çok külfetli olmuştu ve Elinor'un üvey babası hakkında söylediklerine bakılırsa Lewis bu adamlara bile ödeme yapamayacak kadar cimriydi.

"Biz sizin... yani ne yapmak istediğinizi öğrenmek için gönderildik..." Kızıl saçlı adam ortağına bakarken şöyle dedi.

"Onun niyeti, seni serseri. Onun niyetini öğrenmeliyiz," dedi diğer adam. tedarik edildi.

İri adam parmaklarını şıklattı. "İşte bu kadar. Niyetin, olduğu gibi. Hanımefendiye."

"Umarım şerefsizce bir şey değildir," dedi diğeri, parmak eklemlerini çatırdatarak ve tam tersini keşfetmekten son derece memnun olacakmış gibi sırıtarak.

James buna inanamıyordu. Leydi Standon'ın nasıl bir şirketi vardı ki bu cehennem köpeklerini onun peşine göndermişti? Bu tür serserilerle bağlantısı olan kimi tanıyor olabilirdi ki?

Sonra Clifton "ın James "e yumruk attıktan sonra söylediği bir şeyi hatırladı.

...George Ellyson babanızın cebini çalan bir hırsızdı ve babanız onu okula gönderdi ve Seven Dials'daki bağlantılarını kullanarak...

Ellyson! İşte buydu. "Lucy Sterling!" diye yüksek sesle mırıldandı. Lucy Ellyson Sterling'in babası Seven Dials'dan gelmişti. Ve James dün Elinor'la yaptığı görüşmeden sonra Bond Sokağı'ndaki evden çıkarken çiçeği burnunda Leydi Clifton'la karşılaşmamış mıydı?

Tüm parçalar bir araya gelmeye başladı, özellikle de gözleri şokla açıldığında.

"Bunun Goosie ile hiçbir ilgisi yok," dedi kızıl saçlı adam.

Diğer adam irkilmek ve dirseğini ortağının kaburgalarına sokmak için sağduyulu davrandı. "Oh, işte şimdi yaptın, Rusty."

"Ah, Sammy, ben kaburga değilim," diye sızlandı kızıl saçlı adam, yan tarafını ovuşturarak ve arkadaşına dostça bir şaplak atarak adamın bir tarafa sallanmasına neden oldu. "Ve onu ele veren ben değilim, kendisiydi." Rusty James'e başını salladı. "Çok akıllıca. anladım."

"Yani Leydi Clifton sizi Leydi Standon'a karşı niyetimi öğrenmeniz için mi gönderdi?"

İkisi de cevap vermek yerine biraz ayaklarını sürüyerek yırtık çizmelerini incelediler.

"Ona söylemeyeceğim," diye söz verdi James. "Leydi Clifton'ın benim hesabıma korkacak bir şeyi yok. Leydi Standon'a iyi bakacağım."

"Yapabilirsin, değil mi?" Sammy ceketinin cebini karıştırdı ve bir erkek cüzdanı çıkardı. "Bu senin mi?"

James kendi ceplerini yokladı ve eli boş çıktı. "Bu da ne-" "Aynen

öyle," dedi Sammy ve ona geri attı.

Dük onu yakaladı ve bu kez yeleğinin içine iyice yerleştirdi.

"Birkaç blok ötede sıkışmış ama sizin için geri aldık."

"Sen-" Onlar ayaklarını sürüyerek yürürken birinden diğerine baktı. Suçlu okul çocukları.

"Seni takip ediyorum," diye itiraf etti Rusty.

Sammy, "Hanımefendiyi takip ediyorum," diye düzeltti. "Cüzdanının çalındığını gördüğümüzde Rusty gidip geri aldı. Size ve hanımefendiye dokunulmaması gerektiğini yayması için küçük şerefsiz dostça davrandık."

"O zaman bu Tia'ya ne olduğunu açıklamıyor." "Tia mı?"

"Kız. Hanımefendinin kız kardeşi."

İkili birbirlerine baktı ve güлüştüler. "Şu güzel muslin parçası mı? Oh, yolun karşısındaki çay dükkanında kendine bir kutu bisküvi alıyor."

"Olabildiğince güvende," diye güvence verdi Rusty. "Ona göz kulak olan iyi bir delikanlı var, çünkü Goosie'miz birilerinin onu kaçırmamasından endişe ediyordu. O tülbent parçası için bir an bile endişelenme."

"Teşekkür ederim, beyler," dedi James, onları hafifçe selamlayarak ve ayrılmaya başladı, ama henüz kaçmak üzere değildi.

Sammy onun yoluna çıktı. "O kadar hızlı değil, vali. Bize hala niyetinizi söylemediniz."

"Benim neyim?"

"Oradaki bayana karşı niyetin."

James başını salladı. "Eğer bilmek istiyorsan, ona bir koca bulması için yardım ediyorum." "Gar! Bunu neden yapıyorsun ki?"

"Neden yapmayayım ki?" diye karşılık verdi.

İkili, onun biraz kalın kafalı olduğunu düşündüklerini belli eden bir bakış alışverişinde bulundu.

"Bana öyle geliyor ki-," diye başladı Rusty, Sammy onu dürtünceye kadar. "Yani, bize öyle geliyor ki, sende ona karşı biraz göz var."

"Öyle bir şeyim yok-"

Ama o inkârını dile getirmeye başladığında bile, kollarını fiçı göğüslerinin üzerinde kavuşturup kaşlarını çattılar.

"Bu zor bir durum," dedi onlara.

"Dük olduğunu bilmediği için mi?" Sammy sordu.

"Çok komik," diye ekledi Rusty. "Neden ona söylemediğini anlamıyorum. Aranızı düzeltirdi, yağmur gibi yağardı."

James başını salladı. "Deli olduğumu düşünecek."

Rusty, suç ortağına bir kenara çekilerek, "Sadece o değil," diye mırıldandı.

İkisi de kıkırdadı ama James bunda eğlenceli bir şey bulamadı. Yapardı! Onu kandırdığı için ona çok kızacaktı. Muhtemelen düşesin günlüklerinde bir dipnot olarak yer alacaktı:

Parkerton Dükü en az onlar kadar serseri.

Eğer zaten orada değilse. Bu da neden Elinor'un demmed listesinde olmadığını açıklayabilir.

"Ama eğer ondan hoşlanıyorsan..."

"Ve onu istekli bulmak..." diye ekledi

Sammy. "Neden olmasın?" Rusty bitirdi.

"O kadar kolay değil," dedi James onlara. Sadece Elinor ile evlenmek mi? Bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Ya onu hayal kırıklığına uğratırsa? Onu sevebilir miydi? Miranda ve Jack'i sadece ikisinin paylaştığı bir sır gibi çevreleyen daha fazlasını keşfedebilecekler miydi?

Çünkü Elinor sadece avantajlı bir evlilik peşinde değil miydi? Ve Elinor "un onunla böyle pratik ve ticari nedenler dışında bir nedenle evlendiğinden nasıl emin olabilirdi? Vanessa'nın onunla babasının ısrarı üzerine evlendiği gibi.

Rusty ona, "Ama işte burada yanıliyorsun," dedi. "Ama sanırım bunu kendin bulmalısın."

Sammy bilerek başını salladı ve James bir çift Seven Dials kabadayısından kadınlar hakkında tavsiye almaya başladığında hayatının gerçekten altüst olduğunu kesin olarak anladı.

"Sadece kalbini kırma," diye uyardı Sammy.

"Çünkü Goosie bizi senin peşinden geri gönderecek," diye devam etti Rusty. "Ve sen de iyi bir
"Bir düke göre değil."

"Ama bunun sizi kolayca kurtaracağını sanmayın," diye ekledi Sammy aceleyle.
"İkinize göz kulak olmamız için bize para ödedi ve biz de göz kulak olacağız."

Mükemmel. Artık sadece kardeşi, baldızı ve kızı ona Leydi Standon hakkında tavsiyeler vermekle kalmıyor, aynı zamanda haddini aşmadığından emin olmak için bir çift bekçi köpeği de vardı.

"Ama bundan kimseye bahsetmeyeceksin, değil mi?" Sammy sordu. "Çünkü sana haber vermememiz gerekiyordu..."

"Leydi Clifton'ın bu işe karışması hakkında mı?"

İkisi de başını salladı.

"Size söz veriyorum," dedi onlara. Ayrıca, ona kim inanırdı ki?

Rusty neşelendi. "Oh, Yer Grace, bu çok nazik bir davranış olurdu. Goosie affedecek ve unutacak türden biri değil."

Sammy başıyla onayladı. "Aklımızı başımızdan alırdı, alırdı. Diyelim ki beceremedik Bu çok iyi."

James onlara, bu sefil ara sokakta öldürülmeyeceği için şükrederek, "Hiç hata yapmadınız," dedi. "Ve 'işverenimize' hanımefendinin çıkarlarını en iyi şekilde düşündüğüme dair güvence verebilirsiniz," dedi onlara. Bir kahkaha attı, çünkü Elinor "un bu ikiliyi 'koruyucu melekleri' olarak kabul etmesinden dolayı, iyi bir arkadaşı tarafından gönderilmiş olsalar bile, nasıl bir dehşet yaşıyacağını tahmin etmek zor değildi. "Şimdi sakıncası yoksa," dedi onlara, "Leydi Standon'ın kız kardeşini onun bakımına geri vermek istiyorum."

"Hazır başlamışken yeni bir palto alsan iyi olur," dedi Sammy, sırtına bir tokat atarak ve onu bir kez daha ayağa kalkmak için çabalamaya iterek. Arkasını döndüğünde çift gitmiş, gölgelerin arasına karışmıştı.

James loş sokaktan çıkıp aydınlığa çıktığında hâlâ kendini düzeltmeye çalışıyordu. Birisi "Biraz zorlanıyor musunuz, Majesteleri?" diye sorduğunda.

Şöyle bir baktı ve Tia'yı kollarını dar göğsünün üzerinde kavuşturmuş, gözleri muziplikle parlarken buldu. Tıpkı geçen gün merdivenlerde otururken görüldüğü gibiydi.

"Hiç de değil," diye cevap verdi, paltosunu düzeltirken, bir konferansa başlamak üzereydi sözlerinin yankısı kafatasında çınlayana kadar oradan uzaklaştı. Bir

dakika bekle. O küçük şeytan ona ne demişti?

Majesteleri.

Ve bir aptal gibi onu kabul etti.

Dişlerini sıktı ve ona doğru bir bakış atmaya cesaret etti. Kulak misafiri olan bu sefil kızın gözlerinde bir paralı askeri utandıracak bir parıltı vardı.

Yani sorulacak tek bir soru vardı.

"Ne istiyorsun?"

Tia pişmanlık duymadan sıırttı. "Oh, nereden başlasam?"

Elinor'un paniğı şimdi onu boğazından yakalamıştı. Aman Tanrım! Tia neredeydi?

Yapamazdı... buna cesaret edemezdi... Ama cevabı çok iyi biliyordu.

Lord Lewis yapabilirdi ve yapardı.

Ürperdi ve kalabalığın içinde ilerlemeye devam etti, ara sokaklara göz attı, bakışları vitrinleri deldi, adamın kız kardeşiyle birlikte kaçmış olabileceğı her yere baktı.

Ama onu nasıl öylece alabilmişti? Tia olmadan onu sokaktan çekip aldı. Kraliyet yaygarası mı koparacaktı? Ve şimdi, üzüntüsüne rağmen, St. Maur "u gözden kaybetmişti. İyi.

Nereye gitmiş olabilir ki?

Elinor arkasını döndü ve göğsüne bastırdeğı elbiseyi ona satan satıcının önünde durana kadar kalabalığın içinden, aynı dükkânların önünden geçerek adımlarını geri atmaya başladı.

"Leydi Standon," diye seslendi güçlü ve tanıdık bir ses.

Dönüp baktığında Bay St. Maur'un uzun boylu, düz figürünün kendisine doğru geldiğini gördü, yanında beyaz bir tülbent ve mavi bir pelisse vardı.

Tia!

Elinor son birkaç metreyi koşarak geçerken derin bir iç çekti ve

kız kardeşine uzun ve sert bir şekilde sarıldı. "Tia, beni çok korkuttun!" Onu serbest bıraktı ve kol uzunluğunda tutarak biraz salladı. "Eğer bunu bir daha yaparsan, seni İskoçya'daki bir okula gönderirim. Hayır, İrlanda olsun. Batı İrlanda. Bir adada." "Asla,"

diye güldü Tia.

Elbette haklıydı, Elinor bunu yapmazdı, ama ah, şu anda bunu ne kadar çok istiyordu, sadece kız kardeşini güvende tutmak için bile olsa.

Bay St. Maur'a döndüğünde Elinor kendini aşılmış buldu. Tamamen.

Ve kendini onun kollarına atarak, "Oh, onu bulmuşsun!" diye ağladı.

"Yaptım," diye kekeledi ve bir an için öylece, oldukça beceriksizce durdu ve Elinor "un rahatlaması tam bir sevinçten, kendisinin bir pasta yaptığını fark etmesinin skandalına dönüştü.

Sonra kollarını ona doladı ve onu kendine çekti. "Onu buldum, gerçekten."

Ama sözlerinde başka bir anlam daha vardı. Belki de ikinci bir anlam. Elinor'un kalbi iyi niyetli bir panikten başka nedenlerle de çarpıyordu.

Onu bulmuştu.

Tıpkı rüyasında olduğu gibi, önceki gece onu kurtardığı gibi, tıpkı şimdi olduğu gibi, onu sert göğsüne bastırarak tutuyor, vücudunun temiz, erkeksi kokusu başını kalbine yaslaması ve derin nefes alması için onu kışkırtıyordu.

Elinor ne düşündüğünü... ne yaptığını... ne arzuladığını... anlayınca geri çekildi.

"Ah, evet, beni buldu," dedi Tia küçük bir homurtuyla.

"Evet, Bayan Wraxton'a rastlayacak kadar şanslıydım," dedi, Paltosunu düzeltti ve Elinor'dan başka her yöne baktı. "Ve şimdi burada, güvende ve sağlam."

Sözlerinde alaycı bir ton vardı ve Elinor ona değil, Tia'ya bir bakış fırlattı.

Kız kardeşi ne haltlar karıştırıyordu ki Bay St. Maur'un sesi buruşuk kravatlı bir züppe gibi çıkıyordu?

"Evet, oldukça şanslıydım," dedi Tia. "Çünkü bu Bay St. Maur'a özel bir an Salı günü bizi pikniğe götürmeyi planladığını söyledi."

"Öyle miyim?" dedi, Elinor "Öyle misin?" diye mırıldanırken bile bakışlarını kız kardeşine çevirdi.

"Öylesin," dedi Tia, bir erkeği sarmış bir kadının tüm özgüveniyle. parmağının etrafında sıkıca.

Birinden diğerine bakan Elinor, ikisinin şu anda hırsızlar kadar yakın, hatta daha da kötüsü, hedef tahtasında olduklarını görebiliyordu. Bütün bunların içinde bir fare kokusu alıyordu ve onu nerede bulacağını çok iyi biliyordu.

"Tia, bu senin fikrindi ve Bay St. Maur'un senin isteklerini yerine getirme zorunluluğu yok. tuhaf kaprisler," diye azarladı. "Şubat ayında bir piknik, gerçekten!"

"Ama teklif etti," dedi kız kardeşi, masum ve kendini beğenmiş bir ifadeyle. Bu ölümcül ve tehlikeli bir kombinasyondur. "Ve kızını da yanında getirecek."

Neyini?

"Ben mi?" dedi, gözleri kocaman açılmış ve kaşları çatılmıştı.

"Kızınız mı?" Elinor, Tia'ya ters ters bakan adama bakarak şöyle dedi Kızın yüzünü kızartması gereken keskin bir bakış.

Ama buyurgan kız kardeşi değil. "Evet, onun kızı," dedi Tia, sanki daha önce hiç tanımadığı Bayan St. Maur'la canciğer kuzu sarmasıymış gibi. "Öyle değil mi Bay St. Maur?" Tartışma çıkmayacağını zaten biliyormuş gibi sadece bir saniye durakladı. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Bir kızınız mı var?" Elinor, bu adamın başka hangi sırları sakladığını merak ederek sordu.

"Bilmiyordum."

"Evet," dedi Tia, topuklarının üzerinde sallanarak. "Dışarıda, değil mi?"

"Dışarı mı?" Elinor kekeledi. Sonra durakladı, çünkü kendini aşmaya başlamıştı. "Dışarıda, yani okul dışında mı demek istiyorsun?"

"Hayır, tam olarak değil," diye yanıtladı Tia'ya bir kez daha sert bir bakış fırlatarak.

Küstah kız sıırttı. "Dışarıda bir koca arıyor, Elinor. Belki ona Düşes'in *Bekârlık Günlükleri*'ni ödünç verebilirsin. O zaman mükemmel bir-"

"Hayır!" dediler ikisi birden ve (her ikisi de kendi nedenlerinden dolayı) yeterince güçlü bir şekilde, sonunda önlenemez küçük minx'i sessizliğe büründürdüler.

"Demek ki yardıma ihtiyacı yok," dedi Bay St. Maur. "Belki

de eve dönme zamanı gelmiştir?" Elinor hemen önerdi. Bay

St. Maur bu fikir karşısında rahatlamış görünüyordu.

Çok rahatladım.

"Mükemmel bir fikir leydim." Bununla birlikte arkasını döndü ve arabaya doğru ilerledi. Daha çok kaçtı. Elinor bir an için adamın kalabalığın arasından aceleyle geri çekilişini izledi. Bu adam hakkında ne kadar az şey biliyordu.

"Bay St. Maur'da görüldüğünden daha fazlası olduğundan şüpheleniyorum," dedi

Tia'ya usulca. "Öyle mi?" diye cevap verdi Tia, sesi sıkılmış gibiydi. "Gerçekten

Elinor, onu oldukça sıradan buluyorum."

Mayfair'e sessizlik içinde döndüler. Oldukça rahatsız edici bir sessizlik.

Elinor kendini adama sorular yağdırmak isterken buldu ama kız kardeşinin aksine bir nebze de olsa kendini tutabiliyordu.

Bu meraklı olmadığı anlamına gelmiyordu. Kesinlikle öyleydi.

Arabayı sürerkenki sadık sessizliği sadece onun ilgisini çekmekle kalmadı, aynı zamanda kollarında tutulduğu anın geçici hatırasını da kışkırttı. Bahçedeki öpüşmelerinin yankıları.

Bütün kadın müşterilerini öper miydi, yoksa ilk öptüğü o muydu?

Ona doğru baktı. Araba sürmeye konsantre olmuş, elleri dizginleri sert bir kontrolle tutarken, vücudu mermerden yapılmış gibi gergin ve düz olan adamın düz çenesi sıkıca oturmuştu.

Ceketinin altında gizlendiğini bildiği o sıcak, erkeksi güvenlik ve gizem duvarından eser yoktu.

Gerçekten öyle olabilir mi? Lucy'nin iddia ettiği gibi? Bir adam, doğru adam, her şeyi unutturabilir mi?

Keşke o ceketin altından bir yol bulabilseydim... Elinor'un nefesi kesildi. Düşünceleri onu şok ederek düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"İyi misin?" diye sordu ona bakarak.

"Um, evet," diye başardı. "Sadece hatırladım... şey, söz vermiştim..."

Ona baktı, o koyu renk gözleri sanki kekeleyerek verdiği cevapların ötesini görebiliyormuş gibi onu inceliyordu.

"Unuttuğumu... um, unuttuğumuzu..." diye devam etti, tam bir kuş beyinli gibi görünmeden söyleyecek makul bir şey bulmakta zorlanıyordu. "Ceketinle ilgili her şeyi unuttum." Elinor rahat bir nefes aldı. "Evet, işte bu. Sana bir ceket bulmayı unuttuk."

Güldü. "Hiç korkmayın Leydi Standon, bu eskisi amaçlarıma sandığınızdan daha iyi hizmet ediyor."

Eleştirel bir gözle baktı. "Bu uymuyor. Pazar gününü benim için feda ettiğine göre, benim de bu iyiliğe karşılık vermem adil olur."

"İade etmek mi? Hayır, hayır. İade edilecek bir şey yok. Gezintimizden keyif aldım."

Bir yere çekti

Yedi numaranın önünde dur.

"Hayır, benim işimi yapan bir adamın böyle kötü kesimli bir ceket giymesi doğru değil."

Avenbury Dükü'nün bir ortağını böyle bir ceketle çağıramazsınız."

"Hiç niyetim yoktu-"

"Artık bu konuda endişelenmenize gerek yok Bay St. Maur, çünkü elimde mükemmel bir çözüm," dedi Elinor kaldırımnda Tia'ya katılırken. "İşverenin olarak sana içeri gelmeni ve o korkunç şeyi çıkarmanı emrediyorum."

James bayana kesin bir hayır demeli ve yoluna devam etmeliydi.

Dürüst olmak gerekirse, o sefil köpeğine yardım etmesi için ona yalvardığı ilk anda bunu yapmalıydı, ama o mavi gözlerinde öyle bir şey vardı ki, öylece genişlediğinde ve elini ona uzattığında onu takip etmekten başka bir şey yapamadı.

Onun kadın kılığına girmiş bir siren olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Burada, bir kez daha, ev dediği bu tımarhanede onu takip ediyor olmasını ancak bu şekilde açıklayabilirdi.

Bir anda ön salona yerleşti ve Tia çay ve bisküvi almaya gönderildi.

"Şimdi, nerede bu?" diye mırıldandı odanın içinde dolanırken. Bir sandalyenin üzerine eğildi ve arkasından bir sepet çıkardı, James'e kıvrımlarının oldukça güzel bir görüntüsünü verdi.

Tanrım, kadın baştan çıkarıcı bir parçaydı.

Ona bir koca bulmalısın, dediğini duyabiliyordu Jack. *Ona dik dik bakmamalı ya da burada oturup onu kaçırmanın yarım düzine yolunu düşünmemeli ve...* Kararsız bir nefes aldı ve tavana bakıp sıvadaki çatlakları saydı.

Neyse ki ev o kadar kötü durumdaydı ki hepsini sayması biraz zaman alacaktı.

"Ah, evet, işte burada." Elinde bir sepetle çıkageldi ve gülümsedi. "Bana bir saat verin ve artık o paltoyu giymekten korkmanıza gerek kalmayacak."

Bana boş bir saat verin leydim, artık koca aramak için toplumda koşturmazsınız.

James sustu. Ne düşünüyordu acaba? Ya da daha iyisi, *o* ne yapıyordu? Çünkü

burada onun önünde duruyordu, elleri ceketinin içinde kayıyordu, itiyordu yünleri açarak, her türlü niyeti olduğunu ortaya çıkardı.

"Evet, tam düşündüğüm gibi, taşra dikişleri!" diye açıkladı.

James gözlerini kırptırdı ve ondan bir adım geri çekildi. "Ülke ne?"

"Görünüyor." Gülümsedi, sonra sepetine geri döndü ve içeri karıştırmaya başladı. "Paltolarınızı taşrada yaptırdığınızı kimseye söylemeyeceğim, kaç beyefendinin böyle yaptığını bilerseniz şaşırırsınız."

Tekrar geri dönmüştü ve bu sefer elinde makas ve bir ağız dolusu iğne vardı.

Aşk macerası için çok fazla. İnsan böyle bir kadını zor öper. Öpmek mi?

James gözlerini kapadı ve bu düşüncelerden sıyrıldı.

"Bu paltonun sadece dışarı çıkarılması gerekiyor. Gerçekten, Bay St. Maur, yeni bir terzi bulmanız gerekiyor - şu anki terziniz size hizmet etmiyor." Kadın adamın etrafında dönmeye başladı, parmakları adamın sırtındaki ve yan tarafındaki dikişler boyunca ustalıkla ilerliyordu.

"İtiraf etmeliyim ki leydim, bu palto tam olarak benim değil," diye kekeledi, parmakları omurgasından aşağı akıyor.

"Ah, bu mantıklı. Bunu ikinci el aldınız, değil mi?" Onun cevabını beklemedi ve sözlerine şöyle devam etti: "Tekrar söylüyorum, kimseye bir şey söylemeyeceğim ve işim bittiğinde kimse bu paltonun sadece ve sadece senin için kesilmediğini bilmeyecek."

Ve sonra, daha itiraz edemeden, makas sesini ve arka dikişin kesilerek açıldığı gürültülü yırtılmayı duydu.

James gözlerini kapattı. *Oh, Jack bundan hoşlanmayacak. En sevdiği ceketini mahvoldu.*

"Bu kadar endişeli görünmene gerek yok," dedi ona, ön tarafa gelip gözlerini

kumaşı. Sonra daha da yaklaştı ve paltoyu çıkarmak için ellerini içeri kaydırđı.
"Bunu sayısız kez yaptım."

James onun başının ucuna, omuzlarının çizgisine ve omuzlarının kabarıklığına baktı. Göğüsleri neredeyse ona doğru yaklaşıırken. "Demek bahsetmiştin."

Başını kaldırıp ona baktı, kollarının arasında hareketsiz kalmıştı. Birbirlerine dolanmışlardı, kızın kolları adamın ceketinin içine dolanmıştı, vücutları birbirine çok yakındı.

Bunu bir daha yapmamaya karar verdin...

Ayrıca Jack'in paltosunu zarar görmeden geri vereceğine söz vermiştin.

Sonra daha da yaklaştı, ellerini tekrar ceketinin içine soktu ve ceketini omuzlarından yukarı doğru itmeye başladı.

Kız ona o kadar yaklaştı ki James aklını başına toplamakta zorlandı.

Onu başka biriyle evlendirin, hem de hemen... Ben

tamamen kaybolmadan önce...

Ama kız orada, elinin altında, avucunun içinde olduğu anda, ceketıyla birlikte gitmiş, odanın öbür ucuna geçip kanepeye yerleşmişti.

Sonra, sanki soğuk gerçekliği bir kez daha hissettirmek istercesine, hizmetçi dediğı o cadaloz kadın elinde bir tepsiyle içeri girdi. "Hanımefendi çay istediğınızı söyledi. Pek fazla değil ama elimizdeki tek şey bu." Tepsiyi masaya bıraktı ve James'e baktı, onaylamadığını belli edercesine burnunu çekti. "Şimdi de yemek için mi geliyorsun?"

James böyle küstah bir soruya nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Elinor'a bir bakış, onun da aynı şekilde şok olduğunu gösteriyordu.

Bu arada, kahya onun soyunma durumuna uzun ve ölçülü bir bakış attı. çizmelerine kadar. "Pek iş adamı sayılmazsınız, değil mi?" "Bayan Hutchinson!"

Elinor patladı.

"Söylemeye gerek yok leydim," diye homurdandı

ayrılmadan önce. "Korkarım biraz içiyor," diye açıkladı

ev sahibesi. "Biraz mı?"

Bunun üzerine ikisi de güldü.

"Şimdi siz biraz çay ve çöreklerin tadını çıkarırken ben de şu dikişleri üç katına çıkarayım." Ona gülümsedi. "Bayan Hutchinson'ın görgü konusunda eksikliğini, yemek pişirme konusunda telafi ediyor."

Elinor bir fincan çay doldurdu ve onun için bir tabağa çörek koydu, sonra dikiş sepetine yerleşti ve bir iplik çıkardı. "Lütfen, bu uzun sürmez ve aç olduğunuzu tahmin ediyorum."

Çörekten başka bir şeye aç olduğunu ona söylemek isterdi. Sonra çörekten bir ısırık aldı ve bir insanın neden böyle aşağılık bir hizmetçiyi yanında tuttuğunu anladı. "Bu nasıl olabilir?!"

"Evet, harikalar, değil mi?" Elinor ipliği kesip iğneye geçirirken sırtıttı. "Zanaatını Seven Dials'da öğrendiğine inanmak zor. İşinin yemek pişirme kısmı."

James durakladı ve elindeki lokmaya baktı. Sadece hayal edebiliyordu Bayan Hutchinson "la tanıştıktan sonra bunun ne anlama geldiğini anladım.

"Taşra terzilerini çok severim," diyordu Elinor. "Bir ceketin birden fazla hayatı olabileceğini anlarlar ve her zaman dikiş yerlerinde biraz fazlalık bırakırlar. Aksi takdirde bunu senin için asla çıkaramazdım. İşim bittiğinde çok daha rahat edeceğini düşünüyorum."

"Hiç bilmiyordum," demeyi başardı, daha çok Jack'in Leydi Standon'ın el işlerini fark ettiğinde ne diyeceğini düşünüyordu. Eğer dışarı çıkmasına izin verirse, belki de Richards, Jack en sevdiği ceketindeki değişiklikleri fark etmeden önce onu geri alabilirdi. "Köy dikişi mi dedin?"

"Evet. Taşrayı seviyorum. Eğer bir daha Londra'ya ayak basmak zorunda kalmasaydım, dünyanın en mutlu kadını olurum."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi hiç düşünmeden.

Bakışları yukarı fırladı. "Taşradan mı geliyorsun? Nereden?"

"Somerset," diye dikkatle yanıtladı. Dürüst bir cevaptı ama yine de yarım düzine ilçeden bahsetmiş olabilir, çünkü oralarda da evleri ve mülkleri vardı.

Elinor çalışmasına ara verdi. "Bence güzel bir arazi, iyi bir otlak ve uzun yürüyüşler yapabileceğin bir yerden daha cennet gibi bir şey olamazdı."

Sözlerindeki samimiyet ve ardından gelen özlem dolu iç çekişi kalbine dokundu.

"Evet, kulağa mükemmel bir hayat gibi geliyor," diye kabul etti.

"Şehirde yaşamak için para biriktirmekten çok daha iyi. Ama ne diyorum ki, Londra'da yaşamanın ne kadar pahalı olduğunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."

"Evet, kesinlikle," dedi, hem sempatik hem de onunla aynı fikirde görünmeye çalışarak. Çünkü aradaki farkı kesinlikle hiç düşünmemişti.

Dük olarak yaşamak, nerede ikamet ederseniz edin pahalıydı. Ancak unvan ve beraberinde getirdiği beklentiler gibi masraflar da hayatının o kadar büyük bir parçasıydı ki, başkalarının bu kadar kutsanmamış olduğunu fark etmemişti.

Yine de onun arzularındaki ironiyi gözden kaçırmamıştı. Çünkü Leydi Standon'ın tek arzusu basit bir kır hayatıydı. "Düşes olmak isteyen bir hanımefendi sadece küçük bir mülk ve güzel çayırlar mı ister?"

Güldü. "Sanırım biraz çelişkili görünüyor, ama bir kocam olmalı beni ve kız kardeşimi güvende tutabilecek biri."

İşte yine oradaydı. Kendi mutluluğunu bir kenara bırakma konusundaki o inatçı kararlılık.
kız kardeşinin hatırı için.

"O şeytanı reşit olana kadar Newgate'e göndermeyi düşündünüz mü?" dalga geçti.

"Bedlam'in daha uygun olduğunu düşünmüştüm," diye karşılık verdi. "Tia korkunç bir fındırdek, ama elimde kalan tek şey o ve bir gün sağ salim yerleştiğini görmeme hiçbir şeyin engel olmasına izin vermeyeceğim." Bir an durakladı. "Doğru zaman geldiğinde. Ve bir an önce."

"Evet, bunu anlayabiliyorum," diye kabul

etti. "Kızınız yüzünden mi?"

Başını salladı. Arabella! Çok fazla Tremont ve çok fazla annesinin kızıydı. Dikkatli davranmazsa, ressam ya da başka bir saçmalıkla kaçacak, kendini tamamen aşık ilan edecek ya da buna benzer bir saçmalık yapacaktı.

Aklı başında insanları böylesine aptal ve enkaz haline getiren aşk neydi?

Kendi ceketsiz haline baktı. Bir cit gibi davranan bir dük gibi mi?

Leydi Standon, "Belki kızınız için kupon kazanabilirim," diye teklif etti. "Leydi Jersey ile küçük bir tanışıklığım var ve bana karşı her zaman hoşgörülü olmuştur."

"Hayır, hayır, teşekkür ederim," dedi aceleyle, bir gece önce geldiklerinden beri biriken kupon, davetiye ve istek yığınlarını düşünerek.

"Ona yardım edecek biri var mı?" Leydi Standon bastırdı. "Oh, canım, burnumu sokmak istemem, sadece..."

"Evet, anlıyorum. Çok nazıksınız." James bu teklifi aptal gibi görünmeden nasıl geri çevireceğini düşündü. "Bir baldızım var," diye başladı. "Ve yardım etmeyi teklif etti. Benim de bu çabaya yardımcı olacak bazı bağlantılarım var."

Kadın kibarca gülümsedi ama adam onun bu sözlerin pek de iyi düşünülmemiş olduğunu düşündüğünü fark etti.

"Belki de Düşes'in *Günlükleri*'nin içine bir göz atmalısınız. Bulabilirsiniz onun için biri."

"Sanmıyorum-," diye başladı, sonra onun ne teklif ettiğini fark etti. Ve onun ne sadece reddetti.

Bu meşhur cildin içine bakma ve onun hakkında tam olarak ne yazıldığını görme şansı.

Ama o fikrini değiştiremeden, kadın yoluna devam etmişti. "Neyse, önemli değil. Kızınız için en iyisinin ne olduğunu biliyorsunuz sanırım."

"Onun iyi bir eş olacağından eminim," diye teklif etti, hâlâ onun o demlenmiş günlüğe bir göz atma teklifini kabul etmediği için kendine lanet ediyordu.

"Evet, tabii ki," dedi. "Gerçek bir baba gibi konuştun."

"Sanırım," dedi, Arabella'nın bir eş bulmasına yardımcı olmak için hiçbir şey yapmadığını çok iyi biliyordu. Aslında tam tersini yapmıştı.

"Yaptın mı?"

Yukarı baktı. "Ne yaptım?"

"Evlendiğinizde iyi bir eş mi oldunuz?" diye sordu.

İşte oradaydı, mavi gözlerindeki o dürüst, endişeli ışık. Onu gafil avladı. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye itiraf etti, kalbinden tamamen çıkardığı, konuşulmasını yasakladığı bir konu hakkında bu kadar çok şey söylediği için şok olmuştu.

"Gideli çok oldu mu?" Leydi Standon usulca sordu. "Tanrım, yine burnumu sokuyorum. Lütfen, affınıza sığınıyorum... Böyle davranmaya hakkım yok..."

James başını salladı. "Hayır leydim, bu büyük bir sır değil. Kızım doğduğunda karım öldü."

Kadın titredi. "Yeniden evlenmemiş olmanıza şaşmamalı. Ne korkunç bir şok."

"Evet, hem de çok," diye cevap verdi, ama kadının şüphelendiği nedenlerden dolayı değil.

Roderick. Roderick. Sadece onunla evleneceğim, Vanessa ateşler içinde haykırdı. Oh, Roderick, neredesin?

Ne James'ten ne de kreşteki bebekten bahsediyordu. Tek düşüncesi sevdiği ve Parkerton Düşesi olabilmek için ailesinin isteğiyle bir kenara bıraktığı adamdı.

Vanessa onu hiç sevmemişti. Gülümsemeleri, iç çekişleri, gözlerindeki ışık hep bir başkası içindi.

James onun ölüm döşeğinden hiç bilmediği bir gerçek tarafından parçalanmış bir adam olarak ayrılmıştı.

hayal etti. Onu değil, unvanını sevmişti.

Yıllar önce o karanlık gecede James tüm bunlardan dolayı delireceğini düşünmüştü. Ama delirmemişti. Ve hayat devam etmişti.

Ve şimdi, bunu onsuz yaptığını fark etti.

Sonra başını kaldırıp, avantajlı evliliğini yapmaya kararlı bir şekilde paltosunun üzerindeki el işine gülümseyen Leydi Standon'a baktı. Tek yapmak istediği onu bu kaderden kurtarmaktı.

"Londralı bir mantocu ya da terziyi dinleseniz," dedi, "bu kadar basit bir işin ancak manastırdan kaçmış bir Fransız kadın tarafından düzgün bir şekilde yapılabileceğine inanmanızı isterler - sırf yaptıkları tuhaf harcamaları haklı çıkarmak için."

Kadın ayağa kalktı, o da kalktı ve odanın ortasında buluştular. Kız ona paltosunu giydirirken James, kızın Jack'in paltosunu nasıl neredeyse saygıdeğer bir şeye dönüştürdüğüne hayret etti. Ama eğer durum gerçekten böyleyse, neden kendini bu kadar rakik hissediyordu?

Adamın etrafına geri dönmüştü ve yakalarını düzeltmek için uzanıyordu.

Bir kez daha o kadar yakındı ki, o kadar skandal bir şekilde yakındı ki, kendini tutamadı.

Belki de kendisinden önceki her Tremont'un sonunda kaçtığı söylentisi gibi o da deliriyordu.

Nasıl olur da bu anı değerlendirip onu öpmezdi?

Bölüm 8

Elinor'un elleri Bay St. Maur'un ceketinin kaba yününde dondu.

Bir an kumaşı göğsünün üzerinde yumuşatıyor, dikişleri düzeltiyor ve bir uşağın yapabileceği gibi tam olarak oturmasını sağlıyordu ve sonra, gerçekte ne yaptığını fark etti.

Ve bunun terzilikle hiçbir ilgisi yoktu.

Çünkü parmakları adamın muhteşem göğsünün çizgilerini ve düzlemlerini takip ediyor, ceketinin nasıl durduğunu pek düşünmüyordu.

Elinor gözlerini kapadı ve sakinleştirici bir nefes aldı.

Paltonun örttüğü şey çok daha cazipti. Ellerin altında, sadece önündeki kas duvarında değil, adamın gururlu yürüyüşünde ve karanlık, gizemli karakterinde de derin düşüncelere daldıran bir güç yatıyordu.

Bu adamda solgun lale yok. İnce merinos giysiler ve altındaki dolgulu omuzları ve baldırları gizlemek için sadece erkeksi bir vücut yanılması veren gösterişli bir boyun örtüsü yok.

Önündeki adam tamamen erkekti.

Sonra, şaşırtıcı bir netlikle, önceki geceki kostümünü hatırladı. Çıplak göğsüne dokunduğunda nasıl hissettiğini.

Elinor kendini tutamadı; ürperdi, çünkü aniden adamın kolu beline dolandı ve onu sımsıkı tuttu ve anılar onu sular altında bıraktı.

Her şey çok çabuk oluyordu ama yine de...

Kirpikleri açıldı ve kendini adamın ceketinin düğmelerine bakarken buldu.

Alaycı bir düşünceyle, yeniden dikilmesi gereken bir tanesini atladığını fark etti.

Bu adamın bir kadına ne kadar ihtiyacı olduğuna dair daha fazla kanıt... ona ihtiyacı vardı.

Tekrar ürperdi, kendini düğmeye bakmaktan vazgeçip onun gözlerinin içine bakmaya zorladı.

Ama nasıl bilebilirdi ki? Çünkü bunu yaptığında, bilecekti. Tam olarak ne olacağını bilecekti.

Onu öpecekti. Tıpkı önceki gece yaptığı gibi.

İç organları sanki bir sepet dolusu kelebek yutmuş gibi çırpınıyor, dönüyor ve dönüyordu. Oh, o kadar net görebiliyordu ki... başını eğip ağzını kendi ağzıyla kapatacak ve sonra...

Dizleri titredi ve parmakları önündeki kaba yüne gömüldü. Tutundu. Çünkü başını kaldıracak cesareti yoktu. Sadece bakamadı.

O zaman neden o elbiseyi aldın?

Elinor kanepenin üzerinde duran bohçaya hızlıca bir göz attı. İçinde bir metres için, tutkulu bir kadın için bir elbise vardı.

Eğer Bay St. Maur "u tekrar öpecek cesareti bulamazsa, o zaman ne yapacaktı? böyle bir elbiseyi giyecek cesareti bulabilir mi?

Elinor yavaşça çenesini yukarı doğru eğdi ve onun gözlerine baktı - koyu mavi, yasaklayıcı gözler, eğer orada yanan arzu ateşi olmasaydı onu korkutacaktı.

Ve bu onu terliklerine kadar korkutması gerekirken, korkutmadı, çünkü aralarında giysilerinden başka bir şey kalmayana kadar onu daha da yaklaştırdı, vücudu onunla birleşti.

Adamın ona uyuşunda, vücutlarının buluşmasında o kadar samimi, o kadar mükemmel bir şey vardı ki, her şey olması gerektiği gibi yanlış ve skandal olmak yerine, çok doğru hale geldi.

Tek kelime etmeden başını eğdi ve onu bu şekilde tutmasına izin veren aynı küstahlıkla dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Adam onu öperken, dudakları onunkilerle oynaşırken, onunkilerle alay ederken, kadın eridi - içi ve dışı. Tutulmak, öpülmek, dokunulmak çok güzeldi. Artık onu tam istediği yere getirmişti -birbirine dolanmış, kalçaları ona yaslanmış, göğüsleri göğsüne bastırılmıştı- elleri onu keşfetmeye başladı.

Yavaşça, kışkırtıcı bir şekilde. Vücudunun üzerinde geziniyor, tıpkı birkaç dakika önce ona yaptığı gibi kıvrımlarının hatlarını takip ediyordu. Ama onun ellerinin bunu bir amaçla yaptığı yerde -ne de olsa ceketinin düzeltilmesi gerekiyordu- onunkinin tamamen farklı bir amacı vardı.

Onu düzene sokmak yerine, çözüyor, eli sırtının üzerinde yuvarlanırken, kalçasının yanından yükselirken, yan tarafına doğru ilerlerken ve göğsünün dolgunluğu etrafında kıvrılırken, içinden alaycı arzu spiralleri gönderiyordu.

Tüm bu süre boyunca onu öpmeye, onunla alay etmeye, tadına bakmaya devam etti, dudaklarını boynuna götürdüğünde nefesi ılık ve sıcaktı.

O anda nefes alabildi ama sadece o an için, çünkü sonra adamın ağzı her zamanki gibi aç ve tehlikeli bir şekilde tekrar onunkinin üzerine çöktü.

Ve daha da kötüsü, o da aynı derecede çılgın ve arzuluydu, kolları adamın boynuna dolanıyor, onu daha da yakına çekiyordu.

Yine de Elinor "un bağı döndürücü düğüncelerine, gelişi güzel çalan çan sesleri karıştı.

Çanlar mı? Onu daha da yakına çektiğinde, dudakları boynunu keşfederken, sıcak ve ılık, arkalarında sarhoş edici arzular bırakırken konsantre olmak çok zordu.

Sonra ayak sesleri duyularını delip geçti ve çok önemli bir şeyin farkına vardı.

Düşüncelerinde yankılanan sadece ilahi bir koro değil, aynı zamanda kapı ziliydi.

Ön kapısındaki.

Peki ya ayak sesleri? Şimdi salonun hemen dışındaydı ve net bir ses onun arzu bulutlarıyla kaplı sağduyusunu delip geçmeye yetmişti.

"Hayır, döndüğünü sanmıyorum," diyordu Minerva, "ama yanılıyor da olabilirim."

Bunu, açılmaya başlayan kapının belli belirsiz gıcırtısı izledi.

Neyse ki ev bu kadar harap durumdaydı, çünkü salon kapısının paslı menteşeleri Elinor ve St. Maur'a birbirlerinden uzaklaşıp daha uygun ve ağırbaşlı pozisyonlar almaları için yeterli zamanı vermişti.

Kollarından.

Elinor nefesini tutmaya çalıştı, saçlarını düzeltmeye çalıştı, elbisesinin durumuna baktı, ama bunların hiçbirini düzeltecek zamanı yoktu, çünkü kapı açıldı ve Minerva ile Lucy orada duruyordu.

Elinor'un aklından tek bir düşünce geçti. Tanrıya şükür o keskin gözlü Bedelia Teyze değildi.

Yaşlı kız hiçbir şeyi kaçırmazdı.

Ama görünüşe göre Lucy ve Minerva da bilmiyordu.

"Ah, Elinor, eve dönmüşsün," diyordu Minerva. "Ben de tam Lucy "ye döndüğünü sanmadığımı söylüyordum ama dönmüş olman gerektiği konusunda ısrar etti ve işte buradasın."

İlk Leydi Standon odaya her zamanki sade ve zarif tavrıyla girdi ama odanın bir kenarında duran Bay St. Maur'u görünce garip bir şekilde durdu.

Elinor, adamın rahatsız olmuş gibi görünme nezaketini bile göstermediğini fark etti - yanaklarındaki sıcaklık bir gösterge ise kesinlikle öyleydi.

Aksine, ilk günkü gibi gösterişli ve gururlu görünüyordu. onunla tanışmıştı.

Şeytan gibi bir adam!

"Bay St. Maur," dedi Minerva başıyla hızlıca onu işaret ederek. "Leydi Clifton'ı zaten tanıyorsunuz."

"St. Maur," dedi Lucy sert bir sesle ve Elinor onun başka bir nezaket göstermediğini fark etti, çünkü arkadaşı adama soğuk bir bakışla bakıyordu. Ölümcül niyetlerden bahseden türden bir bakış.

Lucy Sterling'e ve onun tehlikeli bağlantılarına ihtiyacı yoktu. Dışişleri Bakanlığı Bay St. Maur'a yükleniyor.

Sadece ona yardım ettiği için.

Elinor ürperdi. Şey, bu ve onu iki kez öpmek gibi zar zor bahsedilebilen diğer konu için.

Biraz sallanan Elinor, bu durumu yeniden bir düzene sokmak için elinden geleni yaptı. "Vay, vay! Saate bakın. Bay St. Maur, bu öğleden sonra bir randevunuz olduğunu söylememiş miydiniz?" Sanki o da öpüşmelerinin anısına kapılmış gibi bir an öylece durdu, ama Elinor ona sert bir bakış fırlatınca tekrar saygın bir tavır takındı.

Böyle bir adamın idare edebileceği kadar.

"Evet, öyle. Teşekkür ederim leydim," dedi ona gülümseyerek. "Bir rapor hazırladığımda Size bir not göndereceğim."

"Bir not mu?" dedi biraz fazla aceleyle. Sadece bir not mu? Raporunu hazırlamayacaktı Şahsen mi?

"Bir sonraki aramamda burada olacağından emin olmak için," diye ekledi.

Bir daha aradığında... Elinor "un düşünceleri hızlandı. Belki de bildiği bir yer vardı. raporunu özel olarak hazırlayabilirdi... böylece devam

edebilirlerdi... "Elinor?" Lucy onu hayalinden uyandırarak,

"Elinor?" dedi. "Oh, evet, bu çok iyi olur efendim," diye

cevap verdi.

"Harrumph," diye homurdandı Minerva, Bay St. Maur'a bir bakış fırlatarak.

Adam kibarca öksürdükten sonra hanımları selamladı ve fuayeye çekildi. Elinor arkadaşlarına özür dileyen bir bakış attı ve onu kapıya kadar takip etti. Bunda uygunsuz bir şey yoktu. Sadece kibarlık yapıyordu.

Bu, ve onun gitmesini istemiyordu. Henüz değil. Ve o da istemiyordu, bu yüzden Aziz Maur kapının yanında durmuş, oyalanıyordu.

Onun elini tuttu ve parmaklarını dudaklarına götürdü. "Leydi Standon, ne yazık ki ayrılmak zorundayım. Bir dahaki sefere kadar." Bakışları Leydi Standon'ın bakışlarını yaktı ve tıpkı öpücüğü gibi terliklerine kadar titremesine neden oldu.

O karanlık, ateşli bakış, hayata getirdiği her tutkuyu yeniden alevlendirdi.

Elinor sakinleştirici bir nefes aldı. Ne yazık ki mi? Evet, kesinlikle öyle.

Tam o sırada Tia başını merdiven boşluğundan uzattı. "Bay St. Maur, piknik planlarım nasıl gidiyor?"

Elinor "un elini bıraktı ve kıza gülümsedi.

Oh, onun iflah olmaz kız kardeşi! Zamanlaması affedilemezdi. Ve daha da kötüsü, Elinor bunu yapmasını açıkça yasaklamışken Bay St. Maur'a bu pahalı gezi için baskı yapmaya devam etmesi!

"Hızla, Bayan Wraxton," diye cevap verdi. "Sanırım Salı öğleden sonra programınıza uygun olur?"

Kız dudaklarını büzdü ve onun sorusunu düşündü. "Eğer en eskisi buysa-" "Tia!"

Elinor haykırdı.

Tia, "Eğer kız kardeşim ısrar ediyorsa, Salı mükemmel olur," diye ekledi. Merdivenlerden geri çekilecekti ama fikrini değiştirdi ve korkulukların üzerinden tehlikeli bir şekilde eğilerek, "Elinor gibi ben de elmalı tart, jambon ve kıymalı turtayı severim. O da yumuşak peynire bayılır, eğer yapabilirsen Fransız peyniri-"

Elinor ona parmağıyla merdivenleri göstererek, "Hemen odana," dedi, "ya da

Salı günü yapacağın tek şey Bayan Hutchinson'dan ders almak olacak. gümüş parlatma sanatı."

Neyse ki bu, küçük kardeşinin koşarak gözden kaybolması için yeterliydi.

Bay St. Maur eğildi ve o alaycı tavrıyla sordu: "Hizmetçiniz gümüş parlatmayı biliyor mu?"

Elinor elini tekrar onun koluna koyarak, "Bundan şüpheliyim," diye cevap verdi. "Ama kız kardeşim bunu bilmiyor."

Adam güldü ve derin erkeksi ses tonu kadının omurgasını okşadı.

"Bizi bu pikniğe götürmenize gerek yok,

efendim." "Ama görünüşe göre teklif ettim ve

söz verdim."

"Sen böyle bir şey yapmadın ve onun seni zorlamasına izin verme. Kız kardeşim iflah olmaz."

"Benim için fark etmez," dedi ona. "İflah olmaz ilişkilere oldukça alışkınım."

"Sana bu kadar baskı yapmamalı. Bu uygunsuz bir davranış," dedi Elinor. Ah, evet, daha beş dakika önce burada adab-ı muâşeret dersi veriyordu... Bu düşünceden sıyrılarak devam etti: "Ayrıca, piknik yapmak için hiç de uygun bir zaman değil." İfadesine biraz daha vurgu yapmak için titredi.

"Kız kardeşin yılmamış görünüyor," dedi ve dışarıya baktı. "Ayrıca, bu havanın dayanacağını sanıyorum." Ona gülümsedi. "Ne dersiniz Leydi Standon, birkaç saatliğine Londra'dan kaçmak ister misiniz? Taşrayı seviyorsunuz, değil mi?"

"Evet, ama-"

"Ve bacaklarınızı uzatıp biraz yürümek istemez misiniz? Köpeklerinize birkaç saatliğine eğlenebilecekleri bir yer verin-"

"Evet, ama kız kardeşimin kaprislerine boyun eğemem-"

"Heybetli değil," dedi ona. "Ayrıca, benim... benim denetlediğim bir mülküm var. Ve bu

sahibi için yeniden modelleniyor. Benimle birlikte ziyaret etmenizi çok isterim, böylece

Şu ana kadarki çalışmalar hakkındaki görüşleriniz."

"Elbiselerdeki ortak zevkime rağmen mi?" diye alay etti.

Gözleri muziplikle parlıyordu. "Özellikle de elbise zevkiniz yüzünden. Ve bu benim için çok anlamlı olurdu."

Böyle bir çağrıya nasıl karşı koyabilirdi? "Evet, kulağa çok hoş

geliyor." "Mükemmel," dedi. "Ayarlamaları yapacağım."

Tekrar eğildi ve gitti; ön kapı büyük bir gürültüyle kapandığında Elinor salona geri döndü ve parmaklarını dudaklarına götürerek kanepeye yığıldı.

Açıkçası, bir saniye daha dayanabileceğini sanmıyordu.

"Elinor Sterling!" Lucy, tıpkı Bedelia Teyze'nin elbisenin işe yaramayacağına karar verdiği zamanki gibi haykırdı. "Seni sefil kız! O zavallı adamı korkunç bir halde gönderdin." Sonra o da bir sandalyeye yığıldı ve bir kahkaha kakofonisi koptu.

Minerva kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunda eğlendirici bir şey göremiyorum! Neden?

Elinor, onu öpüyordun! Yine öpüyordun! Dün gecedен sonra-"

"Dün gece mi?" Lucy doğrulmak için çabaladı. Sonra Elinor'a uzun uzun baktı. "Aman Tanrım! Setchfield balosundaki *sendin*. Herkesin hakkında konuştuğu kişi sensin!"

Minerva inledi. "İşlerin bu noktaya gelmesinden korkuyordum."

"Hayır, hayır," dedi Lucy çabucak. "Çiftin kim olabileceğini kimse bilmiyor. Ama bu sabahki spekülasyonlar çok yaygın!" Kanepeye geri oturdu ve iç çekti. "Ah, Şehir'de en çok tartışılan şeye sahip olmak ve tek kelime edememek."

"Oh, Lucy, yapmayacaksın, değil mi?" Elinor kapıya bir kez daha baktı.

"Elinor Wraxton Sterling, ben ispiyoncu değilim," dedi Lucy. "Babam olsa yuvarlanırdı

Sırları dökmeye başlarsam mezarında rahat uyuyamaz. Ama Bedelia Teyze'nin bile keşfetmediği bir şeyi bilmek oldukça ödüllendirici."

Minerva başını sallayarak, "Şimdilik," dedi.

James kapıyı açarak evine girdi.

Bu çoğu insan için oldukça sıradan görünebilir, ancak Parkerton Dükü kendi kapısını asla açmazdı. Büyük olasılıkla, kutsal kapısını koruması gereken uşağı (daha doğrusu uşakları) bir şey yapmadan gönderirdi. Böyle bir görev ihmali için referanslar, ancak açıkçası o fark edene kadar fark etmedi. fuayenin yarısındaydı.

Hangisinin daha rahatsız edici olduğunu bilmiyordu; orada acil ihtiyaçlarını karşılayacak kimsenin olmaması mı (ki hiçbir ihtiyacı yoktu) yoksa durumu fark etmesinin yarım düzine adım atmasını gerektirmesi mi?

Yine de tamamen yalnız sayılmazdı, çünkü Jack merdivenlerden iniyordu büyük bir telaş içinde.

"İşte buradasın! Peki ya sığırlarım? Arabam?"

"Ahırda," dedi James ona.

"Ama sen yürüyerek geldin," dedi Jack, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını kaldırmıştı. "Bu da demek oluyor ki ya atlarımı ve arabamı kaybettiniz ya da çalındılar."

Tanrım, küçük kardeşi ne zaman bakmaya başlamıştı ve Tanrı korusun, Onun gibi mi?

Gerçekler olmadan tüm suçlamalar. Yüce Tanrım, gerçekten bu kadar sinir bozucu muydu?

"Onları ahıra götürdüm ve sonra eve yürüdüm," dedi James kardeşinin etrafından dolaşmaya çalışırken, ama Jack tekrar yoluna çıktı.

"Yürüdün mü?"

James'in canına tak etmişti. Şimdilik Jack babaları gibi konuşmaya başlamıştı. "Evet, yürüdüm. Şimdi bir banyoya ve kıyafetlerimi değiştirmeye ihtiyacım var, çünkü bir randevum var."

Jack tekrar konuşana kadar tüm dük asaleti ve ağabeyinin küçümsemesiyle kardeşinin yanından ilerledi.

"Ceketime ne yaptın böyle?"

James irkildi. Demmit. Jack'in fark etmeyeceğini düşünmüştü. Kardeşi değişiklikleri fark etmesin diye Richards'a Leydi Standon'ın tüm el işlerini geri aldırmaı planlamıştı.

Çünkü Jack, Jack olduğu için, doğrudan konuya girecek ve James'in kaçınmak istediği tek soruyu soracaktı.

Paltonu çıkarmış ne yapıyordun?

Asıl soru, paltosunu giydiğinde ne yapıyor olduğuydu ama bir zamanlar Londra "nın en itibarsız tırmıkçılarından biri olan Jack, skandal yaratacak tek hareketin paltosunu çıkarmak olduğunu varsayardı. James de bir saat öncesine kadar böyle düşünmüştü.

Leydi Standon ile öpüşürken kendini boğulurken bulduğunda Palto.

"James, paltoma ne oldu?" Jack tekrarlardı.

Her zamanki "Parkerton" ya da alaycı "Majesteleri" değil, sade "James". "Leydi

Standon bunun tam oturmadığını düşündü-"

"Tabii ki hayır, o benim paltom!"

"Evet, ama o bunu bilmiyor."

Jack onun etrafında bir çiftlik köpeği gibi dönüyor, ceketine giderek artan bir hoşnutsuzlukla bakıyordu. "Ona söylemeyi düşünebilirdin."

James savunmasında, "Artık bunu yapamayacağımı biliyorsun," dedi.

Kendini James'in tam önüne yerleştiren Jack, inatçı bir kararlılıktan söz eden bir duruş sergiledi. Tremont'ları yüzyıllardır daha düşük niteliklerinin ortasında ayakta tutan türden bir duruş. "Neden olmasın?"

Bu iyi, hatta bazıları için mantıklı bir soruydu. Neden

ona söylemiyorsunuz?

James ayaklarını biraz sürüyerek Jack "in omzunun üzerinden bir noktaya baktı. Peki, ne söyleyebilir miydi? Kesinlikle gerçeği değil.

Jack, Leydi Standon'a gerçeği söyleyemem çünkü o zaman onu bir daha öpmeme izin vermeyebilir.

"James, paltoma ne yaptı?"

Yine doğruyu söylemek gerekirse, Jack "e onun ceketini onun içinde çıkardığını da söyleyecektir. ve bu da kaygan bir zemin oluşturunuyordu.

"Sana yeni bir tane alırım," diye teklif etti. "Sana bir düzine yeni palto alırım, yeter ki bırak Jack."

"Yapmayacağım!"

"Aman Tanrım, Jack, sadece bir palto. Josephine Teyze gibi söylenmeye gerek yok."

"Yeni bir palto istemiyorum. Bir dolap dolusu bile istemiyorum. Ben bunu seviyorum," dedi kardeşi hırçın bir kararlılıkla. "Eskiden olduğu gibi."

Keşke James bunun fedakârlığa değdiğini açıklayabilseydi.

Ama buna cesareti yoktu. Çünkü kendisi de bunu tam olarak anlayamıyordu. Bir an Leydi Standon'ın müstakbel kocasını bulmasına yardım etmek için bu maceraya atılıyor, sonra da onu öpüyordu.

Onu yiyip bitirmek... Geriye tek bir isim kalana kadar listesindeki erkeklerin üstünü çizmek.

Kafasını kaldırdı ve Jack "in sanki gerçeği tahmin etmiş gibi ona baktığını gördü.

Tabii ki vardı.

"Peki benim ceketim mahvolurken sen ne yapıyordun James? Onsuz
" Kaşları kalktı ve kardeşine alaycı bir bakış attı.

Demmit! En berbat çapkın olan bir kardeşe sahip olmak iyi bir şey değildi.
şimdiye kadar yaşamış.

Neyse ki James için bu sorgulama Miranda'nın gelişiyile aniden sona erdi. İşgüzar
baldızını gördüğü için hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Miranda merdivenlerden inerek, "Parkerton, dönmüşsün. Sağ salım. Tanrım, Jack'in davranışlarına bakılırsa sanki kaçıp bir çingene kabilesine katılmış gibiydin."
Kocasının yanında durdu, keskin bakışları bir adamdan diğerine geçti ve James'e geri döndü. "Söyle bakalım, bugün Leydi Standon hakkında ne keşfettin?" Sonra boş fuayeye göz gezdirdi. "Aman Tanrım, personel nerede? Ve sen burada dikilerek ne yapıyorsun? Gelin, ön odaya geçelim ve çay için zili çalalım. Açlıktan öldüğünüzü sanıyorum!"

Miranda dönüp salona doğru ilerlerken Jack nefesinin altından, "Bana oldukça tok görünüyor," dedi.

"Jack!" James kardeşini uyararak, "Jack!" dedi.

Miranda yine ikisine baktı ve James ayaklarını sürüyerek ya da gözlerini kaçırarak bakmamak için elinden geleni yaptı. Deli Jack'in karısı da babası kadar zekiydi ve her türlü kurnazlık girişimini fark ederdi.

"Siz ikiniz ne mırıldanıp duruyorsunuz? Parkerton'ın bugün Leydi Standon hakkında ne öğrendiğini duymak istiyorum."

"Oh, evet, James," dedi Jack. "Anlat. Her şeyi." Kardeşine sırtarak baktı ve ceketine bir bakış attı.

Miranda ikisini de görmezden geldi, zili çekti, sonra oturdu ve ellerini iki yana açtı.

kucağında ve öğrencisinin rapor vermesini bekleyen eski bir öğretmenin mükemmel duruşuyla oturuyordu.

James, "Kırmızı elbiselere düşkünlüğü var," dedi.

"Onların içinde mi yoksa dışında mı?" Jack sessizce James'in yanından geçip yanındaki koltuğa otururken şöyle dedi
Karısı.

"Kırmızı mı dediniz?" Miranda cevap verdi. "Leydi Standon için böyle düşünmezdim. Ama
Şimdi düşündüm de, iyi bir kızılın ona çok yakışacağını söylemeliyim."

"Takdire şayan" James'in kullanacağı bir kelime değildi. Daha çok muhteşem. Tutkuyla. Baştan çıkarıcı bir şekilde.

"Başka bir şey var mı?" Miranda onun gözünün önünden geçen görüntüleri keserek sordu
Hayal gücü.

Elinor'un o elbiseyle kalabalık bir balo salonunda dolaşması. Onu bir yere götürdüğünü
gözlerden uzak saklanma yeri. O elbisenin yere düşmesini...

"Parkerton?" Miranda tekrar söyledi.

"Baba, sonunda eve döndün," diye bir ses geldi kapı aralığından.

Arabella. Her santimiyle muhteşem bir hanımefendi gibi görünüyor.

Ona gülümsedi, ki bunu pek sık yapmazdı. O gerçekten de onun gururu ve neşesiydi. Bunu bilmesini istediğinden değil. Ona ne kadar düşkün olduğunu bilseydi, ondan acımasızca faydalanırdı.

Onun yanındaki sandalyeye oturdu ve gülümsedi. "Jack Amca'nın hikayeyi anlatırken, virajı dönmüştünüz ve büyük olasılıkla Chelsea "de bir hendeğe düşecektiniz."

"Hiç sanmıyorum-" Kız devam etmeden önce onu düzeltecek zamanı olmadı.

"Gerçekten Petticoat Lane'e gittin mi? Jack Amca'nın, hakkında böyle utanç verici yalanlar söyleyerek korkunç bir alay konusu olduğunu söyleyebilirim-"

"Ben yaptım."

Arabella durdu, ağzı açık kaldı. Sanki adamın ikinci bir kafası çıkmış gibi ona bakakaldı. "*Orada* ne yapıyordun? "

"Leydi Standon alışveriş yaparken ona eşlik ediyordum."

"Petticoat Lane'de alışveriş mi yapıyor?" Arabella "nın yüz hatları Çoktan dehşete dönüştü.

"Görünüşe göre pek çok kişi biliyor," diye bilgilendirdi onu. "Sadece kibar toplumda bundan bahsedilmiyor."

"Bu doğru mu?" diye sordu *tonun* ötesindeki âlem konusunda her şeyi kapsayan bir uzman olarak gördüğü Miranda'ya.

Miranda başıyla onayladı. "Evet, toplumun her kademesinden insanların buraya sık sık geldiği biliniyor.

Pazar pazarları. Özellikle de orada her şey bulunabildiği ve ucuza alınabildiği için. Önlükler, danteller, kurdeleler, ipekler,

çoraplar." "Paltolar mı?" Jack sırf sinir

bozucu olmak için poz verdi.

Başka kimse şakayı anlamadı, çünkü Miranda sanki soru ciddiymiş gibi cevap verdi. "Evet ama bulduğunuz eşyaların çoğu, hizmetçiler ve uşaklar tarafından şanssız işverenleri için rehin bırakılmış değil, çalıntı mallar. Bu yüzden dikkatli olmalısınız."

Arabella ürperdi. "Kulağa korkunç bir karmaşa gibi geliyor. Sanırım alışverişimi Bond Caddesi'nde yapacağım."

Cantley odaya girdiğinde Jack, "Düşünebileceğiniz bir tavsiye, Parkerton," dedi. "Ah,

Cantley, bir çay tepsisi mükemmel olur," dedi Miranda ona bir Ne istediğinin tam listesini. Adam gittiğinde etrafına bakındı. "Nerede? biz miydik?"

"Parkerton "ın alışveriş gezisi," diye hatırlattı Jack ona.

"Evet, evet," dedi Miranda, James'e dönerek. "Bize her şeyi anlatıyordun

Petticoat Lane, bu iyi ve güzel, ama ben Leydi Standon hakkında daha fazla şey duymak istiyorum."

Arabella sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak, "Evet, bize Leydi Standon hakkında daha fazla bilgi verin," dedi. "Son zamanlarda dikkatinizi fazlasıyla meşgul ediyor gibi görünüyor."

James kızına baktı ve onda da aynı merakın izlerini görebiliyordu, Jack'in gözlerinde daha önce var olan bilmiş pırıltı.

Kızının bu şeylerden ne haberi vardı ki?

Bu konuyu daha sonra Miranda'yla özel olarak konuşmak için bir not aldı. Ne de olsa James, Jack ve karısını Arabella'ya göz kulak olmalarına yardım etmeleri için Londra'ya çağırılmıştı.

"Baba, bu konuda ciddi olamazsın? Bu bayana bir koca bulma konusunda. Bu sadece bir şaka, değil mi?"

James biraz ayaklarını karıştırdı. "Şey, ben-"

Arabella "nın gözleri büyüdü. "Oh, yani bana kur yapmak için bu eve giren her beyefendiye uzun bir Kıta turu ya da çok ısrarcı olursa Botany Körfezi "ne tek yönlü bir geçiş arasında seçim hakkı verilirken, onun bir kocası mı olacak?"

"Hiç de öyle değil-," diye başladı.

Arabella ayağa kalktı ve ona ters ters baktı. Tıpkı Jack'in yeniden yapılmış ceketini görmüştü.

"Arabella," dedi Miranda nazıkçe ama kararlı bir şekilde, "babam leydiye bir iyilik yapıyor. O senin avantajlarına sahip değil."

"İngiltere'de babamın gazabını göze alıp beni arayacak tek bir adam bile yokken, benim bir şey yapabileceğimi sanmıyorum."

"O zaman seni hak etmiyorlar," dedi James ona.

"Harrumph!" Arabella tükürdü.

"Leydi Standon hakkında başka neler keşfettiniz, Majesteleri?" Miranda sordu Kibarca.

Yengesiyle ilgili bir şey varsa, o da konuşmaları ve insanları yönetme konusunda gergin bir durumun düpedüz bir şamataya dönüşmesini engelleyen bir yonteme sahip olmasıydı.

"Taşrayı sevdiğini keşfettim," dedi.

Arabella esnedi. "İkinci el alışveriş yapıyor ve taşrayı tercih ediyor. Kulağa gerçek bir mükemmellik gibi geliyor." Her iki eğilimi de düşününce ürperdi. "Mantar gibi bir baronu mükemmel bir gelin yapacak."

James kızına döndü. "Ayrıca bana tanıdığım başka birini hatırlatan affedilmez bir kız kardeşi var. Belki de ikiniz İsviçre'de bir manastırda uzun bir süre kalmak istersiniz?"

Bu tehdit etkili olamayacak kadar çok kez kullanılmıştı ve Arabella bunu da diğer tehdidi gibi aynı endişeyle karşıladı: onu bir Amerikalıyla evlendirmek.

Cantley arkasında çay tepsilerini taşıyan birkaç uşak ve hizmetçiyle döndü. Her şey ustalıkla düzenlenmiş ve hassas bir şekilde sıralanmıştı ama James kendini cennet kokan bir yığın şekilsiz çöreği ararken buldu.

Yiyecek ve sunuların geçit töreninin ardından Winston geldi. sanki bu planlanmamış çayı bölüp bölmemeye karar veremiyormuş gibi. James ona

doğru baktı. "Evet, Winston?"

"Majesteleri, saat neredeyse dört oldu."

Dört mü? Neden, Avenbury ile saat yarımında buluşması gerekiyordu. James fırladı. sandalyesinden kalktı. "Yüce Tanrım, dostum. Neden bana daha önce söylemedin! Geç kalacağım."

"Döndüğünü bilmiyordum. Bu sabahki ayak işi programında yoktu." Winston'ın sesinde James'in daha önce hiç duymadığı bir kızgınlık, bir tür isyan vardı.

Ve daha önce bu işten çıkarılma sebebi olabilecekken, James adamın sadece işini yaptığını ve geç kaldığını fark etti.

"Programınıza uymuyor musunuz, baba? Tsk tsk," diye ekledi Arabella.

"Ah, evet, programımdan söz açılmışken," dedi James parmaklarını şıklatarak. "Winston, Salı günü pikniğe gidiyorum. Programımı buna göre ayarla. Ve Arabella, hizmetçinden bir elbise ödünç al. Ya da daha iyisi, bulaşıkçı hizmetçilerden birinden. Çünkü senin de katılmanı istiyorum."

Arabella'nın ağzı açık kaldı. "Bulaşıkçı hizmetçilerden birinin elbisesi mi? Almayacağım." Görünüşe göre bu fikir, Şubat ayının ortasında piknik yapma fikrinden daha ağırdı.

"Evet, öyle olacak. Ayrıntıları akşam yemeğinde konuşuruz."

Arabella topuklarını yere vurarak, "O zaman akşam yemeği yemeyeceğim," dedi. "Ayrıca, Salı günü için planlarım var."

"Değiştir onları," dedi ona.

Ama Arabella baştan aşağı bir Tremont'tu. "Baba, senin bu maskeli balonun bir parçası olmayacağım. Leydi Standon'a kur yapmana yardım etmeyeceğim."

"Leydi Standon'a kur yapmıyorum," dedi ona.

"Harrumph!" Arabella homurdandı, sesi ne yazık ki kızının kendisine çekmiş olduğu Josephine Teyze'ye çok benziyordu. "Kur yapmak diyorum! Setchfield balosunda ikinizin bahçede ne yaptığınızı görmeyen kalmadı sanmayın. Tek tesellim, kendini pasta yapanın sen olduğunu kimsenin bilmemesi. Gerçekten, baba! Bu yaşta! Böyle şeylerle işinin biteceğini düşünürdüm." Bunu söyledikten sonra büyük bir hışımla odadan çıktı.

Winston gizlice öksürmeye cesaret edene kadar odada garip bir an yaşandı.

"Evet, Winston? Ne oldu?"

"Avenbury Dükü, Majesteleri?" diye hafifçe dürttü adam.

James saate baktı. "Tanrım, bütün bu oyalanmalar yüzünden geç kalacağım. Miranda, onunla biraz mantıklı konuşabilir misin?"

Miranda "nın alaycı bakışları, konuşmaya ihtiyacı olan tek kişinin Arabella olmadığını gösteriyordu.
için.

Tam o sırada Richards geldi ve, "Majesteleri, giysileriniz hazırlandı ve Fawley arabanızı almaya gitti," dedi.

Dük, "Mükemmel," dedi ve odadan fırlayarak Richards'a bir ses verdi takdirini göstermek için sırtına vurdu.

Zavallı uşak sendeleyerek ilerledi. Neyse ki Winston onu yakalamak için oradaydı.

"Pikniğe gelince Winston, bir arabaya, sepetlere ihtiyacım olacak... Tanrım, insan pikniğe ne götürür ki?" James merdivenleri hızla çıktı, kendisi Avenbury'yle görüşmeye gittiğinde personelinin halletmesi gereken işlerin listesini hazırlamaya başlamıştı bile.

James "in kafası o kadar meşgul olmasaydı, onun bakışlarını görebilirdi.
uşak ve sekreter, onu endişelendirecek bir şey.

Piknikler? Planlanmamış geziler? Bulaşıkçı hizmetçilerden ödünç elbiseler mi?

Dük tehlikeli sulara düşmüştü ve onu kurtarmak personeline kalmıştı. Çünkü Winston'ın gözlerindeki o isyan ışığı Richards'ın gözlerine de yayılmıştı.

"Babamın neden Avenbury Dükü ile bir randevusu var ki?" Arabella diye sordu, babası gittikten sonra salona dönmüştü.

"Dük, Leydi Standon'ın müstakbel koca listesinde yer alıyor," diye bilgi verdi Jack. Yeğenim çayından bir yudum aldı.

O da bunu bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde püskürtmeye başladı. "Bu çok kötü oldu Jack Amca. Bu kadar alay etmemelisin," diye azarladı ve peçetesiyle dudaklarını sildi. "Avenbury Dükü, gerçekten!"

Ama amcası ve karısı orada öylece oturunca Arabella onların ciddi olduğunu anladı.
"Ama Dük değil mi-"

"Evet, öyle," diye bitirdi Miranda.

"Peki Leydi Standon ır" "Görünüşe göre
bilmiyor," dedi Jack.

Arabella güldü, ta ki babasının, o ağırbaşlı ve düzgün babasının bu çöpçatanlık fiyaskosuna karıştığını fark edene kadar. Her iki akrabasına da baktı. "Babamın gittiğini düşünmüyorsun değil mi..."

Hepsi onun ne demek istediğini biliyordu.

Virajın etrafında. Bir çarşaf eksik. Asılsız.

Ya da aile tabiriyle, kanına sadık kaldı. O vahşi, çılgın, Tremont kanı.

Bu da genellikle söz konusu Tremont aşık olduğunda olurdu.

Miranda gülümsedi. "Kalbini bulmasının zamanı gelmişti, sence de öyle değil mi?"

"Alışveriş yapman gerektiğini sanıyordum," dedi Minerva. "Bir elbise için. Bir sevgili değil."

Elinor kızarıklığının tekrar yükseldiğini hissetti. "Öyle bir şey değildi."

"Nasıl geçti?" Lucy masum bir şekilde tepsideki çöreklerden birini kemirirken sordu.

"Her şey çok ani oldu," diye başladı Elinor. "Ceketini giymesine yardım ediyordum-"

"Ceketini çıkarmış mıydı?" Minerva tükürdü. "Ceketinin dışında ne yapıyordu?"

"Peki neden ona geri dönmesi için yardım ediyordun?" Lucy sordu. "Birinin kıyafetlerini giyerken baştan çıkarıldığını hiç duymamıştım."

Minerva inledi. "Hiç yardımcı olmuyorsun, Lucy."

"Elinor "un yardıma ihtiyacı olduğunu sanmıyorum," diye karşılık verdi kadın. "O her şeyi gayet iyi yapıyor. kendi başına."

"İkinize de hatırlatmak isterim ki bu tür atışmalar," dedi Elinor, ayağa kalkıp Bay St. Maur'un öpücüğü onu titretmiş olmasına rağmen kendini toparlamak için elinden geleni yaparak, "bizi buraya sürgün eden şeyin bu olduğunu hatırlatmak isterim."

"Eski tartışmalarımız gibi değil," dedi Lucy. "Minerva da benim gibi senin iyiliğini düşünüyor."

"Harrumph." Minerva çayını doldurdu. "Yeni bir elbise bulabildin mi?" Elinor bohçasını başıyla işaret ederek, "Buldum," diye cevap verdi.

"Bakalım!" Lucy pakete uzanarak "Bakalım" dedi.

"Hayır!" Elinor elbiseyi arkadaşının elinden kaparak, "Hayır!" dedi. Tanrım, onu Bay St. Maur'u öperken yakalamaları yeterince kötüydü, ama bu elbise sadece niyetinin geri kalanını duyurmaya hizmet edecekti.

Niyetlerden çok arzular... hayaller...

Minerva, "Madam Verbeck "ten bir elbise sipariş edip bu işi neden halledemediğinizi anlamıyorum," dedi.

"Tia'yı alıp kaçmam gerekirse diye hesaplarımı minimumda tutmam gerektiğini biliyorsun."

"İşler o noktaya gelmeyecek," diye Lucy onu rahatlatı. "Clifton ve ben buna izin vermeyeceğiz. Eğer onunla konuşursan Hollindrake de izin vermez."

Elinor başını salladı. "Lord Lewis ben evlenene kadar Tia'nın vesayetini elinde tutmaya devam edecek. Ancak bu şekilde onun kötü pençesinden kurtulacağından emin olabilirim. Bir kocam olmalı, hem de güçlü bir koca."

Minerva ve Lucy bakışlarını paylaştılar. Elbette onun evlenme ihtiyacını anlıyorlardı, ama Elinor'un olduğu kadar onlar da bu fikirden memnun değillerdi.

Sadece bir kocası olsun diye evlenmek istemiyordu... ve lanet olası St. Maur, onu

Daha da kötüsü. Şimdilik çok daha fazlasını istiyordu... çok daha fazlasını arzuluyordu.

Yine de ya listesindeki düklerden biri Bay St. Maur gibi

öpüşseydi? Tanrım, bu evliliği oldukça zevkli hale getirirdi.

Oldukça arzu edilir, gerçekten.

Kendini bu düşüncenin içinde kaybolmuş bulurken, Lucy -tüm hırsızlığıyla- paketi elinden kaçırmayı başardı ve şimdi bile açıyordu.

Ve Elinor, Minerva'dan gelen yüksek sesli bir solukla kendini hayalinden sıyrılmış buldu.

"Berbat!"

Lucy alçak sesle ıslık çaldı. "Ben bile bu elbisenin skandal olduğunu kabul etmek

zorundayım!" Lucy kadifeyi silkeledikten sonra tam bir inceleme için havaya

kaldırdı. Elinor yerinden sıçrayarak elbiseyi Lucy'nin elinden aldı.

Minerva "nın gözleri kısıldı. "Bu elbiseyle bir sezon boyunca dedikodulara konu olacaksın. Ama yine de dün gece bunu yaptın. Eğer birisi senin ve o adamın-"

Lucy, Minerva'nın kınamasını elinin tersiyle iterek bakışlarını elbiseye dikti. "Bay St. Maur satın alma işleminiz hakkında ne dedi? Çünkü böyle bir elbise alsaydım Clifton "ın ne diyeceğini biliyorum."

"Onun fikirlerini pek dikkate almadım," dedi Elinor, elindeki kâğıda bakarak. Satın al.

"Yani onaylamadı." Lucy bu düşünceye gülümsedi.

Elinor da sırtarak karşılık verdi. "Hem de

şiddetle."

İkisi de gülerken, Minerva kollarını göğsünde kavuşturdu ve ikisine ters ters baktı.

Elinor onlara, "Satın aldığım şey yüzünden büyük bir kriz geçirdi," dedi. "İtiraf

etmekten nefret ediyorum,

Çünkü bu elbise onu böyle bir duruma soktuysa, giydiğimde düklerimden birinin beni nasıl bulacağını siz düşünün."

Minerva başını salladı. "Ciddi olamazsın. O elbiseyi herkesin içinde giyemezsin!"

Elinor satın aldığı elbiseye şöyle bir baktı ve salonlarının sade ve soluk yoksulluğunda, elbisesinin Petticoat Lane'deki parlak kumaşlar, danteller ve süslü püslü giysilerle çevrili olduğundan çok daha şatafatlı görüldüğünü fark etti. Orada, en azından onun hesabına göre, oldukça sade görünüyordu.

"Eğer o elbiseyi giyersem evden dışarı çıkamam," dedi Lucy. Minerva başını salladı.

"Görüyorsun ya Elinor, Lucy bile aynı fikirde. Bunu giyemezsin."

Lucy başını salladı. "Hayır, yanlış anladınız." Hınzırca gülümsedi. "Evden dışarı çıkamazdım çünkü Clifton yatak odamızdan dışarı adımımı atmadan beni evden attırırdı." Tekrar elbiseye baktı. "Bunu Bay St. Maur'u baştan çıkarmak için kullandıktan sonra, ödünç alabilir miyim?"

Minerva yeni evli kontes ile Elinor "un arasına girerek, "Bu senin rengin değil," dedi. "Ve artık baştan çıkarmadan bahsetmek yok. Eğer bunlardan biri ortaya çıkarsa -bu elbise, dün gece- her şey mahvolur. Düşes bizi tamamen ortadan kaldırır, Cumberland'deki eve sürgün eder!"

O kasvetli mülkten söz edilmesi bile üç hanımın da ürpermesine neden olmuştu - artık düşesin kontrolü altında olmayan Lucy bile.

Minvera "nın işi bitmemiştir. "Ne tür bir kadın böyle bir şey giymeyi düşünebilir ki..." Elleri sanki ne yapacağını bilemiyormuş gibi elbisenin üzerinde çırpınıyordu.

Ama Lucy biliyordu. "Bir fahişe," diye cevap verdi.

Elinor ve Minerva onu sorgulamadılar. Çünkü Lucy "nin annesi kötü şöhretli bir hanımefendiydi ve bu konuda onun üstün bilgisine boyun eğdiler. "Çok varlıklı bir koruyucusu olan biri, çünkü bu bir adamın paspas ya da yoldan geçen bir opera dansçısı için alacağı bir elbise değil."

Minerva elbiseye bir kez daha eleştirel bir gözle baktı. "Şey, söylemem gerekirse, kadife mükemmel. Son zamanlarda böyle bir kalite bulmak nadirdir. Fransız malı olduğunu söyleyebilirim."

Lucy gülümseyerek, "Ve bu yüzden iki kat skandal," diye ekledi.

Elinor onlara, "Şu anda biraz fazla olduğunu biliyorum ama bunu telafi etmek niyetindeyim," dedi.

"Çok fazla değil," diye azarladı Lucy. "Özellikle de Bay St. Maur'un yanında giymeyi düşünüyorsanız."

Minerva inledi. "Lucy! Elinor'un bu adamla bir pasta yapmasını çok istiyorsun. Kendini köpükler içinde bulacak. Zamanını bir avukatla oyalanarak geçiriyorsa ya da daha da kötüsü, adı çirkin bir şekilde ortalıkta dolaşıyorsa, bir dükle nasıl evlenecek?"

Lucy omuz silkti, Minerva "nın azarlamasından hiç etkilenmemişti. Tekrar kanepeye oturdu ve ellerini kucağında kavuşturarak aldatıcı bir şekilde hanımefendi gibi göründü.

Minerva skandal yaratan arkadaşlarına sırtını döndü ve bu kez daha eleştirel bir gözle elbiseye tekrar baktı. "Renk sana çok yakışmış. Bunu inkâr etmek mümkün değil. Ve eğer yeniden dikmeyi başarabilirsen," dedi, "Sterling elmaslarıyla mükemmel görünecektir."

Elinor'un ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım, Minerva! Sakın bana Sterling elmaslarının hâlâ sende olduğunu söyleme?"

Minerva başını salladı.

"Bunları geçen yıl Hollindrake ile evlendiğinde Felicity'ye vermeliydin." Elinor ona söyledi.

"Evet, sanırım öyle yapmalıydım." Minerva pişmanlıktan başka bir şeye bakmıyordu. "Felicity Langley bunları bilseydi, Özel Lisanslarının mürekkebi kurumadan talep ederdi."

Elinor yüksek sesle gülmemek için ağzını kapattı. Berbat bir şekilde başarısız oldu. Sonunda kendini toparladığında Minerva'ya, "Onları Cenevre'ye götürüp saklaman için sana vermiştim. Nasıl oluyor da hâlâ senin elindeler?"

Şimdi pişman olmamış gibi görünme sırası Leydi Standon "daydı. "Anlaşılan bu konu aklımdan çıkmış."

"Aklından mı çıktı? Onları sana beş yıl önce Edward öldüğünde vermiştim."

Lucy bir markizden diğerine baktı. "Sterling elmasları mı? Sen neden bahsediyorsun?"

Elinor Minerva'ya sakinleştirici bir bakış fırlattı. "Şimdi yaptın işte. Ona söyle, çünkü ben bu konuda verdiğim sözü tuttum."

Minerva içini çekti ve Lucy'ye döndü. "Sterling ailesinde, veliahtın gelinine verilen elmas bir kolye vardır. Takan kişiyi özellikle doğurgan yaptığı söylenir. Gerçekten de fazla yaygara koparmaya gerek yok."

"Fazla yaygara yok mu?" Elinor dudak büktü. "Ana taş bütün bir alayı finanse edebilir."

Lucy yine birinden diğerine baktı. "Birden fazla taş mı var?"

"Sadece üç tane," dedi Minerva, sanki onlar önemsiz mücevherlermiş gibi konuşmaya çalışarak.

Herkesin gıpta ettiği göz kamaştırıcı muhteşem taşlar.

Kayıtsızlığı başarısız oldu. Lucy "nin gözleri büyüdü. "Üç mü?"

Yakalanan Minerva her şeyi açıkladı. "Evet, üç elmas ve iki yakut." "Ve onları

tamamlamak için bir ya da iki avuç daha küçük elmas ve yakut," Elinor eklendi.

"Sadece bir avuç mu?" Lucy dudaklarını birbirine bastırarak ikisine de baktı. "Ne kadar da Sterling dışı."

Minerva, "Çoğu insan sadece elmasları fark eder," diye karşı çıktı.

"Ah, gerçekten, sadece elmaslar," dedi Lucy, elleri kalçalarına gitti.

Elinor hemen içeri girdi. "Aile efsanesine göre, üç elmas bir varisi, bir yedeği ve fazladan bir yedeği temsil ediyor."

"Minerva, "Sterling'in varisleri su gibi akıp gitme eğilimi göz önüne alındığında," dedi.

kötü bir fikir değil."

"Batıl inançlar bir yana," dedi Lucy, "daha önemli olan konuya dönelim. Onları neden almadım?"

Elinor, inleyerek itirafına devam eden Minerva'ya bir bakış daha attı.
"Karar verildi-"

"Leydi Cenevre karar verdi," diye eklemek için acele etti Elinor.

"Evet, Leydi Geneva'ydı," dedi Minerva başıyla onaylayarak, "bunu düşünen bekleyip görmek akıllıca olur-"

Lucy ikisine de bakakaldı. "Ne? Archie yaşasaydı mı? Çocuğumuz olsaydı? Eğer o gerçekten miras almayı başardın mı?"

İkisi de suçüstü yakalanmış bir çift kapkaççı gibi omuz silkti.

"Bu gerçekten Geneva "nın fikriydi," dedi Elinor ona. "Korkarım bu fikre pek sıcak bakmadı.

Archie'nin düklüğü miras almasını. Onun biraz-"

"Aptal mı?" Lucy ekledi. "Onun mantığına karşı çıkamam. O utanç vericiydi. Ve benim, bir hırsızın ve kötü şöhretli bir Incognita'nın kızının, paha biçilmez bir Sterling kalıntısı giyme fikrinin onun için çok fazla olduğunu hayal etmek zorundayım."

"Onun gibi bir şey," diye itiraf etti Minerva.

Elinor hemen, "Evet, onun gibi bir şey," diye onayladı.

Sonra Lucy ikisini de şaşırtarak güldü. "Muhtemelen onları zaten kaybedecektim. Hiçbir zaman mücevherleri seven biri olmadım. Ama eğer onları dışarıda takacaksan, Elinor, Felicity'nin konuk listesinde olmadığından emin olmanı öneririm."

Hepsi güldü ve yerlerine oturdular, Elinor hâlâ elbisesini tutuyordu.

Lucy elbiseye şöyle bir baktı. "Minerva haklı, eğer Bay St. Maur'u baştan çıkarmaya karar verirsen elmaslar bu elbiseye çok yakışır."

"Gerçekten, Lucy! Elinor "a bir sevgili bulması için bu kadar baskı yapmamalısın," diye uyardı Minerva. "Ama elmasların o kadifeyle birlikte göz kamaştırıcı olacağını inkâr edemem." Durakladı ve sonra ikisini de şaşırttı. "Ve itiraf etmeliyim ki, neden bu kadar cazip. Aziz Maur yakışıklı bir şeytandır."

"Minerva Sterling!" Lucy arkadaşıyla yüzleşmek için döndü. "Bu kadar kötü olabileceğini kim tahmin edebilirdi ki?"

Elinor eğildi ve ekledi, "Daha dün gece kendi kötü baronunu özlüyordu."

Lucy sırtıttı. "Öyle deme! Minerva, üzerinizdeki etkimi görmek beni çok heyecanlandırıyor." Çaydanlığa uzandı ve kendine bir fincan doldurmaya başladı.

"Gerçekten de kötü bir baron! Ben böyle bir şeyi arzulamıyorum. Ben bunu sadece Bay hakkında söyledim. Maur'u nihayet bu öğleden sonra iyice görebildim," dedi First Lady. Standon açıkladı. "Ve tam bir centilmen havası var. Ünvanlı ve aşırı zengin olmaması ne büyük talihsizlik."

Elinor, "Benim öyle bir şansım yok," dedi.

Lucy çay bardağına üflerken, "Asla bilemezsin," diye düşündü.

"Yemin ederim on yıl kadar önce bütün o skandallara neden olan o hovarda şeytana benziyor." Minerva parmaklarıyla dudaklarına vurdu. "Neydi onun isim?" Lucy'ye baktı, o da soruyu omuz silkerek geçiştirdi ve Elinor için bir fincan doldurmaya başladı.

Minerva sorusunu düşünmeye devam ederken kaşları çatıldı. "Aman Tanrım, şimdi hatırladım da, şu deli herifin yerine geçebilecek birine benzemiyor mu, adı neydi? Oh, evet, Lord Joh-"

Her ne isim söylüyorsa Elinor duymamıştı, çünkü tam o sırada Lucy çayı tepsinin üzerinden Minerva'nın kucağına düşürmeyi başarmıştı.

Kadın ayağa fırladı. "Lucy! Neyin var senin?"

"Ah, Tanrım," diye haykırdı Lucy. "Asla dökmeme izin verilmemeli. Dur, yardım edeyim sen." Minerva'yı dirseğinden yakaladı ve odadan çıkarken onu yönlendirdi.

Elinor arkadaşlarının aniden delirip delirmediğini merak ediyordu.

Koridorda, kulakların duyamayacağı bir yerde Lucy, Minerva'yı bir güzel silkeledi.
"Sen
neredeyse oradaki her şeyi mahvediyordu!"

"Ne demek istiyorsun? Eğer o tencere uygun sıcaklıkta olsaydı, beni haşlardın!"

"Minerva, çayı unut. Ben Bay St. Maur'dan bahsediyorum!"

"Peki ya adam? Ben de tam Mad'e benziyor diyecektim.
Jack Tremont'un kardeşi."

"Yapabilir, Minerva," dedi Lucy çıplak bir fısıltıyla. "Çünkü o Mad Jack'in kardeşi.
Bay St. Maur Parkerton Dükü."

Bölüm 9

James, kendisini ikinci kattaki büyük bir odaya götürülürken buldu. Avenbury'nin Londra'daki evi.

Avenbury normalde taşrada ikamet ettiğinden, burada Kasaba'da olması gerçekten bir şans meselesiydi. Kâhyayı merdivenlerden yukarı kadar takip eden James'e personel şaşkınlıkla baktı; görünüşe göre Avenbury'nin pek fazla misafiri olmuyordu.

Rütbesini ve ayrıcalığını diğerlerinin soluduğu havayla aynı gören sert, affetmeyen bir adam olan önceki dükle tanışmış olan James, şu anki unvan sahibinden ne bekleyeceğinden pek emin değildi.

Uşak onu iyi döşenmiş bir odaya götürdü ve yüksek sesle "Majesteleri, Parkerton Dükü'nü takdim edebilir miyim?"

James içeri girdi ve alçak sesle eğildi. "Majesteleri, sizinle tanışmak bir onurdur." "Sizinle de majesteleri," diye yanıtladı Avenbury.

James ayağa kalkıp kendisine yaklaşan adama baktığında, bu Avenbury'nin yaşlı dükün rengine ve planladığı şey için pek de iyi olmayan ciddi bir ifadeye sahip olduğu belliydi.

Maceradan hoşlanan bir Avenbury umuyordu.

"Hepsi bu kadar, Higgins," dedi Avenbury, uşağa elini sallayarak.

Aşırı dikkatli hizmetkâr eğilip gitmeden önce James'e bir kez daha şüpheyile baktı.

"Nasıl olur da majesteleri, daha önce tanışmamış oluruz?" Avenbury karşıya geçerken sordu Odaya.

"Bir dikkatsizlik," diye yanıtladı James. "Babanla çok daha genç bir adamken tanışmıştım."

Avenbury başıyla onayladı ve James'e bakarak yaklaştı. "Parkerton, bu gerçekten de morarmış bir göz mü?"

"Öyle," dedi James biraz da gururla. Dük ısıklık

çaldı. "Ancak-"

"Clifton Kontu. Bu bir onur meselesiydi. White "s "ın ortasında yüzüme iyi bir yumruk indirdi."

"Devam et!" Avenbury haykırdı. "Böyle bir şeyi hiç

duymadım!" "Ben de duymadım," diye itiraf etti James.

"Acıyor mu?"

"Öyle oldu," dedi James. "Ama ilk bölümde baygındım."

Avenbury şaşkınlıkla başını salladı. "Clifton Kontu'yla asla ters düşmemeye çalışacağım."

"Akıllıca bir karar." James zarif odaya göz gezdirdi ve masanın üzerine yığılmış kitapları gördü. "Gördüğüm kadarıyla kütüphaneye gitmişsin."

Avenbury inledi. "Hepsi Gramshaw'un işi. Londra'nın eğitici olması gerektiğini söylüyor. Bu yüzden şimdi gelmeni istedim, çünkü Gramshaw Pazar öğleden sonralarını benim için daha fazla kitap bulmaya ayırıyor. Öğleden sonramı Odysseia'yı okuyarak geçirmektense parkta gezintiye çıkmayı tercih ederim."

"Böyle güzel bir günde, seni suçlayamam," diye kabul etti James.

Avenbury, James'i parka bakan geniş pencere kenarındaki koltuğa doğru sallayarak, "Gramshaw can sıkıcı bir adam," dedi. "O benim öğretmenim, biliyorsun."

"Evet, tahmin etmiştim," dedi James, kendi öğretmenini hatırlayarak, bu Gramshaw'a çok benzeyen katı bir adamdı. Ama yine de Avenbury ile birçok ortak noktaları vardı, unvanlarını genç yaşta almışlardı, gerçi James Avenbury kadar genç değildi, o da on bir yaşındaydı.

Çocuk, "Bu ziyaret talebini kabul etmeyi bile reddetti," diye itiraf etti.

"Öyle mi?" dedi James, hizmetçilerin bakışlarını hatırlayarak. Geldiğinde ona bön bön bakmalarına şaşmamalıydı. "Neden hiç-"

"Delilik ve uygunsuz etki hakkında bir şeyler mırıldandı." Çocuk durakladı. "Alınmak yok, Majesteleri."

"Alınmadı," dedi James ona. Ah, Tremont ismi. Bu onun üzerindeki gerçek lanetti. Aile.

Avenbury eğildi. "Notunuzu masasında gördükten sonra, daha sonra onu sıkıştırdım ve kendim cevapladım. Cevabımı evinize götürmesi için esrarkeşlerden birine rüşvet verdim." Durakladı ve James'e baktı. "Başka bir dükle hiç tanışmadım."

James delikanlıyı azarlamalı mıydı yoksa yaratıcılığın dolaylı tebrik mi etmeliydi bilemiyordu ama içtenlikle ve parlak bir merakla söylenen bu son sözler içinde bir şeyleri harekete geçirdi.

Bu kadar izole olmanın ne demek olduğunu anlıyordu.

Ne de olsa tüm hayatını bu şekilde geçirmişti.

"Londra'ya neden geldiğimizi bilmiyorum," diye yakındı çocuk, ayaklarını huzursuzca önünde tekmeleyerek. "Gramshaw evden çıkmama izin vermiyor -eğlenceli olabilecek hiçbir şey için değil- sadece Cuma günleri parkta sıkıcı bir yürüyüş için. Gelecekteki koltuğumu görebilmem için ödünç kütüphaneye, Parlamento Binası'na yapılan eğitici gezilerden başka bir şey yok. Yine de Elgin Mermerleri'ni görmek istediğimde Gramshaw reddetti.

Skandal olduklarını söylüyor." Çocuk durakladı ve James'e baktı. "Öyle mi?"

"Yaklaşık beş yıl içinde onları oldukça eğitici bulacaksınız."

Çocuk ona bir bakış attı, sonra devam etti: "Beni kuledeki fili görmeye götürmesini bile emretmeye çalıştım, ama yine de reddetti. Amcamın emirleri."

"Bir unvanın getirdiği yükümlölüklerle bu kadar yüklöl olmak korkunç bir yük," dedi James ona. "Ben senin yaşındayken, babam başıboş kalacağım korkusuyla beni kilit altında tutardı. Oysa benim tek istediğim balığa çıkmaktı."

Çocuk arkasına yaslandı ve iç çekti. "Balık tutmak! Balık tutmayı seviyorum." Avenbury ona baktı. "Bir kere gitmiştım, biliyorsun."

"Bilmiyordum. Bunu nasıl başardınız?"

"Hizmetçilerden biri benim için üzüldü ve kardeşı ve arkadaşlarıyla gidebilmem için beni gizlice evden çıkardı. Oh, onlar çok mükemmel insanlar."

"Köy delikanlıları mı?"

Çocuk başını salladı.

"Çok iyi arkadaşlardı," diye sır verdi James. "Kardeşlerimin çok sayıda arkadaşı vardı. köyün gençleri arasından. Onları hep kıskanmışımdır."

Avenbury başını salladı. "Beni balığa götürdüler, ıslandım, kirlendim ve dört balık yakaladım. Aslında üç tane. Ama Gramshaw beni fark etmeseydi dördüncüyü de yakalayacaktım."

"Ben de balık tutmayı severim," dedi James ona. "Arazimde mükemmel bir alabalık göleti var. Gelip orada balık tutmalısın."

"Yapabilir miyim?"

"Evet ve Gramshaw "u da yanında getirmene gerek yok."

"Amcam onu her yere yanımda götürmem gerektiğini söylüyor. O ve Billes, uşaklardan biri."

"O zaman getir onları," dedi James ona, "biz balığa çıkarken onları zindana kilitleyelim."

Çocuk da James gibi uzun ve sert bir şekilde güldü. Bulaşıcı bir sestı, tıpkı Elinor'un güldüğü zamanki gibi.

"Evet, Majesteleri," diye başladı çocuk.

"Bana Parkerton de," dedi James ona.

"Ve sen de bana Avenbury demelisin," dedi çocuk.

"Anlaştık."

"Neye ihtiyacınız var Parkerton, çünkü ziyaretinizin bir amacı olduğundan eminim."

James bu delikanlıyı gittikçe daha çok seviyordu. Zeki ve becerikli. O mükemmel bir bir gün lider. "Bir hanımefendi adına geldim," dedi ona.

"Bir hanımefendi mi? Ben hiç hanımefendi tanımıyorum. Annemden başka, o da hiç ortalıkta görünmez." "Evet, işte burada işler biraz karışıyor. Gördüğünüz gibi, sizden konuşmamızın gizli kalmasını

istiyorum." "Gramshaw'a ya da

başka birine söylemeyecek misin?"

"Kesinlikle."

Delikanlı sahip olduğu tüm düklük önemiyle kabardı. "Onur duydum."

"Dediğim gibi, buraya bir hanımefendi adına geldim. Bir koca bulmasına yardım etmem için beni görevlendirdi."

"Sen mi?"

"Evet, ben, sadece o benim Parkerton olduğumu bilmiyor. Korkarım bu biraz kafa karıştırıcı." "Anlat bakalım," dedi çocuk, gözleri parlayarak.

James tüm hikâyeyi anlattı - Elinor'u öpme kısmı hariç - ve sonunda Avenbury başını salladı. "Neden Leydi Standon'a bir koca bulmayı kabul ettin ki?"

"Tarla kuşu olabileceğini düşündüm. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, tarla kuşları bizim türümüz için çok azdır."

Çocuk ciddiyle başını salladı.

"Daha önce hiç tarla kuşum olmamıştı," diye itiraf

etti James. "Hiç mi?"

"Asla," dedi James üzüntüyle başını sallayarak. "En azından yumruk yemeden önce." Gözüne dokundu. "Sanırım bu bana yeni bir bakış açısı kazandırdı."

"Daha yakından bakabilir miyim?"

James başını salladı; çocuk dizlerinin üzerine kalktı ve James "in gözlerine dikkatle bakabilmek için pencere koltuğuna doğru süründü.

Yine ıslık çaldı; köyün gençleriyle yaptığı gezintiden öğrenmiş olmalıydı.

"Muhteşem renkler, Parkerton. Tek kelimeyle muhteşem!" Tekrar yerine oturdu.

"Ben hiç yumruk yemedim. Boks dersleri almak istiyorum ama Gramshaw çok genç olduğumu söylüyor."

James, "Hayır! Bu çok kaba bir davranış," dedi.

"Evet, ben de ona söyledim ama dinlemeye pek meyilli değildi. Amcamın faturalarını nasıl ödediğiyle ilgili bir şeyler mırıldandı."

"Bir daha böyle bir şey söylediğinde ona bir gün faturaları senin ödeyeceğini hatırlat. Amcaninkiler de dahil olmak üzere hepsini. Bu yaşlı Gramshaw'u yola getirecektir - tabii kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa."

Çocuk sırtıttı. "Parkerton, senden hoşlandım."

"Ben de seni, Avenbury. Eğer bir oğlum olsaydı, onun da benim gibi olmasını isterdim.
sen."

"Balık tutmasına izin verir misin?"

"Her gün. Dersleri bittikten sonra."

"O zaman size Leydi Standon konusunda yardım edeceğim."

"Oh, o benim Leydi Standon "ım değil," dedi James, ama bu doğru değildi. Leydi onun kızıydı.

Ve Avenbury bile, on bir yaşındayken, nasıl bir şey olduğunu görecektik kadar akıllıydı. Fedaiydi. "Bahse girerim güzeldir. Ve çok da hoş." "Sana bunu

düşündüren ne?"

"Çünkü o olmasaydı sen burada olmazdın." Arkasına yaslandı.

"O Londra'daki en güzel yaratık," diye itiraf etti James. "O

zaman sana yardım edeceğim, böylece onunla evlenebilir ve

bir oğlun olabilir." James biraz kekeleydi. "Niyetim-"

"Ama tabii ki seviyorsun, Parkerton. Hiçbir erkek sevmediği bir kadın için bu kadar ileri gitmez. O senin Penelope'n. Senin Sabrın."

James tartışmak için ağzını açtı ama durdu. Önce Sammy ve Rusty, şimdi de Avenbury! Onun itiraf bile edemediği şeyi onlar nasıl bu kadar kolay görebiliyordu? Kendisine bile itiraf edemiyordu; zihninde onu bir kez daha o görkemli kostümü içinde görürken ve ona nasıl karşı koyamadığını, ona nasıl çekildiğini, onu bulmak için okyanusları aşabileceğini düşünürken bile.

Böylece Parkerton ve Avenbury kafa kafaya verip Leydi Standon'la Cuma günü parkta buluşma planları yaptılar.

"Bir gün, Avenbury," dedi James ona, "hesaba katılması gereken bir güç olacaksın. A Arkadaşım demekten gurur duyacağım bir adam."

Çocuk gülümsedi. "Buna sevindim, Parkerton. Ama karşılığında bir iyilik

isteyeceğim." "Ne olursa."

"Parka gelirken uçurtma da getirir misin?"

Parkerton Dükü eve gelip Winston'dan kendisine bir uçurtma yapmasını -iyi bir uçurtma ve bolca ip- ve Leydi Standon'a, salı günü saat tam on birde onu pikniğe götüreceğini bildiren bir not göndermesini isteyince, sekreteri hemen mutfaka gitti ve Bayan Oxton'ı, Richards, Cantley ve diğer bazılarını, akşam yemeğini servis etmek için aceleyle koşuşturmayaya başlamadan önce hızlı bir çay hazırlarken buldu.

Winston, "İşimiz bitti," diye açıkladı.

Hepsi onun ne demek istediğini biliyordu.

Dük sonunda virajı almıştı.

Ama Dük "ü küçüklüğünden beri tanıyan Bayan Oxton bunu yapmayacaktı. Henüz pes etmedim.

"Ne oldu, Bay Winston? Şimdi ne yaptı?" Kadın ona bir tabak koydu ve masada yerini almasını söyledi. "Bütün bunlara değecek bir şey olamaz." Daha küçük masalarda oturan diğer personele anlamlı bir bakış attı.

Winston eğildi ve fısıldadı, "Uçurtma yapmak için gerekli malzemeleri getirmemi istedi."

"Uçurtma mı?" Richards tekrarladı.

Winston, "Evet, bir uçurtma," diye başını salladı, sanki bu, hepsini dirgenlerini ve katran kovalarını toplamaya çağırmaya yetecekmiş gibi. Ama onlar isyan etmeyince ekledi: "Bir uçurtma yapmak istiyor. Korkarım gidip o kadınla birlikte uçurmak istiyor."

Artık hiçbirinin kimi kastettiğini sorgulamasına gerek yoktu, çünkü Leydi Standon evde "o kadın" olarak.

İyi yönetilen evlerini yok etmek üzere olan kadın.

Önceki düşesin ölümünden bu yana geçen yirmi küsur yıl içinde Parkerton evliliğe en ufak bir ilgi bile göstermemişti.

Dük'ü ne tür değişiklikler, denemeler ve sıkıntılar beklediğini kim bilebilirdi?

Parkerton'ın yeni bir eş almaya karar verdiğini biliyor muydunuz? Hem de uçurtma uçuran bir tane!

"O zaman bu notu ona göndereceğim." Winston durakladı. "Kendi eliyle yazmış."

"Tanrı bizi korusun," diye bağırdı Bayan Oxton, sanki şeytanın kendisi kapıya gelmiş de bir fincan çay istiyormuş gibi haç çıkararak. Sonra, o ana kadar fikirlerini kendine saklamış olan Cantley'ye döndü ve ona, adamın artık çitin üzerinde oturamayacağını söyleyen bir bakış attı.

Personelin fiili başı olan uşak, derin bir iç çekti ve masanın öbür ucuna uzandı. Winston'ın titreyen avucundan katlanmış notu aldı ve mutfak boyunca şömineye doğru götürdü.

Hizmetçi ayağa kalktı. "Bay Cantley, en azından okumamız gerektiğini düşünmüyor musunuz? senden önce-"

"Madam, bu aileye verdiğim kusursuz hizmetin en ağır günahını işlemek üzereyim, buna bir yenisini daha eklemeyeceğim." Bununla birlikte, katlanmış parçayı için için yanan kömürlerin üzerine bıraktı.

Hizmetçilerden birinin nefesi kesildi ve neredeyse ardından gelecek olan protestoyu durdurmak için eli ağzına gitti.

Dükün yaptıkları delilikse, Cantley de vatana ihanetten başka bir şey yapmamıştı.

Döndü, sert ifadesi her birinin üzerine teker teker düşüyor, onları olduğu gibi birbirine bağlıyordu. Eğer o düşecekse, hepsinin onunla birlikte düşeceğini hatırlasalar iyi olurdu.

Dükün ayak işlerini yapan uşaklar Michaels ve Fawley'e, "İkinizden biri söz konusu olduğunda," dedi, "bunu çocuklardan birine verdiniz ve teslim edildi."

"Ama gar, Bay Cantley, nasıl-," diye başladı Fawley.

Cantley "nin büyük kaşları hep birlikte kalktı. Dehşet verici bir manzaraydı. "Teslim edildi. Leydi Standon'a ulaştığında ona ne olduğunu kim söyleyebilir? Son zamanlarda öğrendiğime göre, o müessese çok utanç verici bir şekilde yönetiliyor. Yani majestelerinin notu yanlış yere gittiye, bunu biz yapmış olamayız."

Bu mantık parçası üzerinde genel bir mutabakat vardı.

Cantley tekrar yerine otururken Winston bir iç çekti. "Hâlâ bir sorunumuz daha var."

Bayan Oxton dışında hiç kimse "Bu nedir Bay Winston?" diye soracak kadar cesur değildi.

Fincanını doldurdu ve ona cesaretlendirici bir gülümseme sundu.

Ciddi, vakur ve kasvetli, uşakların büyük olasılıkla basit kravatı ve siyah takım elbisesi içinde, elinde bir programla doğduğunu söylemekten hoşlandıkları dükün özel sekreteri, yüz hatları acıyla kasvetli bir şekilde yurttaşlarına döndü.

"Uçurtma yapmak için ne gereklidir?"

Parkerton Dükü'nün personeli Salı sabahı, bu hazırlıksız piknik için hazırladığı kontrol listesini incelerken kendilerini sıraya dizilmiş olarak buldular. Dük, onların şaşkınlığına rağmen her ayrıntıyı denetlemekte ısrar etmişti.

"Babamın seyahat sandalyeleri ve masaları mı?" diye sordu.

Cantley ona, "Fawley onları önden götürdü, Majesteleri," dedi. "Ve

o biliyor-"

Cantley efsanevi sabrını kaybederek, "Evet, Majesteleri," diye araya girdi. "Bu adam Yazlık Ev tam da istediğiniz gibi ayarlandı." "Ve o-

"

"Kimliğinizi açıklayın. Kesinlikle olmaz, Majesteleri. Kendi üniformasını giymiyor ve kiralık bir araba kullanıyor. Tam da istediğiniz gibi."

"Evet, mükemmel!" James elindeki listeden başını kaldırıp merdivenlerden mahkûm gibi inen adama baktı. "Oh, evet, Winston, işte buradasın. Notum Leydi Standon'a iletildi mi?"

Winston kendini Thames Nehri'ne atmaya hazır görünüyordu.

Zavallı sekreter planlamadan tamamen çıkarılmıştı, bu da çok becerikli adamın gururuna ağır bir hakaretti.

Hepsi gergindi, Majesteleri'nin omuzlarının üzerinden bakmasına alışık değillerdi. Ve hiçbirisi, Arabella'nın yaptığı gibi, odalarına çekilip bu aptallığa katılmayı reddedemezdi.

Cantley adama sert bir bakış fırlattı ve bu bakış adamı dürtmeye yetti. titrek bir sesle, "Evet, Majesteleri." diye cevap verdi.

"Mükemmel, o zaman hazır olacak ve her şey mükemmel bir düzene girecek." Dük listesini bir kez daha gözden geçirdi ve yolun yaklaşık üçte birinde durakladı. "Peki ya sepet? İstedğim gibi paketlenmiş mi?"

Bayan Oxton iç çekerek mutfaktaki çocuklardan birini ileri doğru salladı. Zavallı çocuk sendeleyerek kapıya kadar geldi ve James uzanıp sepeti ondan alarak yükünü hafifletti.

Bir an için hiçbir personel nefes almadı. Dük ne yapıyordu? Mutfaktaki çocuklardan birine mi yardım ediyordu?

Oh, bu hepsinin düşündüğünden çok daha kötüydü.

Ama sonra dük daha da batağa saplandı.

Bayan Oxton'un şaheserini açtı ve incelemeye başladı - sanki iyi hanımefendi istediği gibi bir sepet hazırlayamadı.

Hizmetçilerden biri arkasını döndü, çünkü hizmetçinin böyle bir terbiyesizlik için dükün kulaklarını tıkamayacağını anlayamıyordu.

"Evet, evet, her şey yolunda görünüyor," dedi kendi dalgın haliyle. "Jambon, kıymalı turta, peynir ve elmalı tart." Başını kaldırıp baktı. "Peynir Fransız mı?"

Kadın sıkılmış dişlerinin arasından, "Tam olarak emrettiğiniz gibi, Majesteleri," dedi.

"Çok süslü, çok güzel bir şey değil mi?" diye sordu. "Bizim mutfağımızdan çıkmış gibi görünmemeli."

Bayan Oxton ona, "Tam istediğiniz gibi, Majesteleri," dedi. "Tuz mahzenlerine kadar."

Kapağı kapatmadan önce tekrar göz gezdirdi. "Mükemmel. Hepinizin bu zorluğun üstesinden gelebileceğinizi biliyordum." Arkasını döndü ve uşak kapıya uzanamadan Dük kapıyı kendisi açtı ve bir okul çocuğu gibi basamakları hızla indi.

Richards takip etti. "Majesteleri! Majesteleri! Bir şey unutmuyor musunuz?"

Dük, Jack'in arabasının arkasına değerli sepetini yerleştirdiği yerden döndü.

"Evet?"

Richards başıyla onun elini işaret etti. "Mühür yüzüğünüz, Majesteleri."

James irkildi. "Yüce Tanrım! Nasıl unutabilirim ki? Eğer onu çıkarmayı unutursam beni kesin bulur." Eldivenini çıkardı ve yüzüğünü çekiştirerek çıkardı, karmaşık parçayı uşağına uzattı. "Onu iyi sakla Richards."

"Hayatım üzerine, Majesteleri," dedi adam, derin bir şekilde eğilerek.

Sonra James koltuğa sıçradı ve dizginleri eline alarak atların başlarına geçmesine izin verdi.

Tam o sırada Jack merdivenlerden hızla indi. "Demmit! Bu benim arabam mı? O çılgın aptal kardeşim yine arabamı mı aldı? Hem de sormadan!" Ama Jack çok geç kalmıştı, çünkü dük gitmişti. "Onun Parkerton olması umurumda değil, bunun için onu çağıracağım."

Bu arada Bayan Oxton Cantley'e dönmüş ve ağlama krizine girmişti. Her zamanki yiğit uşak kadını kollarının arasına aldı ve sırtını sıvazladı. "İşte, işte, Agatha. Bunu da atlatacağız. Atlatacağız."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım, Cantley," diye öğüt verdi Jack. "O mükemmel bir piknik yapmaya kararlı."

"Ne kadar mükemmel olacağını göreceğiz Lord John," dedi uşak. "Göreceğiz." Jack gitmek için döndü, sonra durakladı ve uşağa baktı. "Cantley, ne yaramazlık mı tasarladınız?"

Cantley hâlâ perişan haldeki Bayan Oxton'ı bir kenara bıraktı. "Fesatlık mı Lord John?" diye sordu adam en kibar uşak ses tonuyla. "Ne demek istediğiniz hakkında en ufak bir fikrim yok." Sonra durakladı ve hafif bir gülümsemeyle, "Ama arabanızı kaybettiğiniz için şimdiden en içten özürlerimi iletmeme izin verin," dedi.

Elinor, Bay St. Maur'dan tek kelime bile duymamıştı. Avenbury hakkındaki raporu hakkında değil, ne de piknikleriyle ilgili tek bir kelime. Gerçi bu konu hakkında pek düşünmemişti. Çok fazla değil.

İyiymiş. Kapıyı sefil bir şahin gibi izliyordu. Kız kardeşinin Salı gününün aydınlık ve güneşli olacağından hiç şüphesi yoktu, Bay St. Maur iyi doldurulmuş bir sepetle ve her şeyi planlanmış mükemmel bir günle geldiğinde, Elinor'un içinde bir avuç şüphe vardı.

Saat on birde kapı çaldığında, Elinor "un irkilmiş bakışları masasından yukarı fırladı. Sonra da Tia'nın bir örtüye sarınmış halde oturduğu kanepeye baktı.

Maur olabileceği gibi, bir gün önce gelip haklarını talep eden ve bunları uygulamak için bir celp ve bir Bow Street koşucusu ile geri dönmekle tehdit eden Lord Lewis olması da muhtemeldi.

Ta ki Thomas-William'ın onu sokakta koşuştururken görmesine kadar. Zil tekrar çaldı ve bu sefer Tia doğruldu, oldukça iyi görünüyordu. O da Mide rahatsızlığı şikâyetiyle uyandı ama Elinor ve Minerva'yla birlikte salonda olmayı tercih ederek yatağını terk etti.

"Bu Bay St. Maur pikniğimiz için gelmiş!" diye haykırdı. Sonra sanki içinde bulunduğu durumu hatırlamış gibi tekrar koltuğa yığıldı. "Ne yazık ki gidemeyeceğim!" dedi, elini dramatik bir şekilde alnına götürerek.

Zil üçüncü kez çalarken Elinor ona, "Bay St. Maur olduğundan şüpheliyim," dedi.

Bayan Hutchinson neredeydi? Ya da Thomas-William. Hatta sözde uşakları Bay Mudgett bile. Bu evdeki hizmetçilerden hiçbiri kapı açmayı bilmiyor muydu?

Görünüşe göre öyle olmamış, zil dördüncü kez çaldı.

"Gitmek için sabırsızlanıyor," dedi Tia.

"St. Maur olduğundan nasıl bu kadar eminsin?" Elinor kapıyı kendisi açmak için ayağa kalktı ve giderken eteğini düzeltti. "Senin şantajın dışında ne bir not ne de bir davet var."

Tia kendinden emin bir tavırla, "Sen de onu benim kadar

bekliyordun," dedi. Elinor burnunu havaya dikti ve yalan söyledi.

"Beklemiyordum."

Kız kardeşi güldü. "O zaman neden yün elbiseni giydin ve dolgulu kombinezonunu giydin? Seni dışarı çıkarmasını beklemeseydin bunları giymezdin."

"Onu beklemiyordum," dedi Elinor, ama bu kadar dikkat çekmiş olmaktan dolayı yüzünün kızardığını hissedebiliyordu.

"Sen de en az benim kadar Aziz Maur olduğundan eminsin," dedi kız kardeşi kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ayrıca, o bana verdiği sözden dönmez."

"Öyle olmalı, çünkü bu soğukta kırlarda itilip kakılacak kadar iyi olmadığın kesin." Bunu söyledikten sonra Elinor kapıya gitti ve Bayan Hutchinson'ın kendisinden önce oraya varmayı başardığını ve St. Maur'dan başkasını içeri almadığını gördü.

Fuayeyi varlığıyla doldurdu, çünkü işte buradaydı, uzun bir kunduz, pelerinli bir ceket - basit bir ceket, bir Korintli'nin telaşlı katmanları değil, eldivenler

el ve koyu renk pantolon, parlak botlarla tamamlandı.

Zarif bir görüntüsü vardı ama onun dikkatini çeken yüzüydü; mavi gözlerindeki muzip ışık ve güçlü dudaklarının kıvrımı kanını hızlandırdı.

Ona şöyle bir baktı ve yüz hatları daha da aydınlandı. "Mükemmel, neredeyse hazırsın."

"Hazır mısın?" dedi masum numarası yaparak. Gerçekten de, böyle bağlantıları olan bir adamın en azından Topluluğun bazı yükümlülüklerini anlaması gerekirdi - bir not göndermek gibi.

Ama bu görgüsüzlük bile kalbinin hızla çarpmasına engel olamadı. göğsünü. Tanrım, neden bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı ki?

"Hazırsın, değil mi?" diye sordu. "Hazır

mıyım?" diye tekrar sordu.

"Evet, pikniğimiz için. Notumda saat on birde burada olacağım yazıyordu ve saat on bir oldu" -salonun içinden şöminenin saatine doğru baktı- "on bir." Sonra Tia'yı kanepede gördü, bir kez daha uzun süredir acı çeken pozuna yaslanmıştı. "Ho, oradaki, minx! Bu da ne böyle?"

"Korkarım, Bay St. Maur, gidemeyeceğim." Tia durakladı ve koltuğa daha da gömüldü. "Rahatsızım."

"Ne talihsizlik, çünkü pikniğimiz için çok lezzetli elmalı tartlar buldum." "Öyle mi?" dedi, ayağa kalktı ve sonra rahatsızlığını hatırlayarak geri çekildi. Biraz inleyerek.

Minerva başını salladı ve nakış işlemeye geri döndü. genç kızın performansı.

"Gördüğünüz gibi kız kardeşim iyi değil," dedi Elinor ona. "Bu yüzden korkarım iptal etmek zorundayız. I bir not gönderirdim ama bunu kastettiğinizi bilmiyordum-"

"Kesinlikle öyle yapmak istedim. Söz verdim," dedi Tia'ya sırtarak. "Ve etrafa bir not gönderdim."

"Öyle mi?" Elinor başını salladı. "Korkarım hiç ulaşmadı."

Ya da gelmişti ve Bayan Hutchinson onu manavdan gelen bir mektup sanmış ve bu tür mektuplarda -ya da herhangi bir mektupta- yaptığı gibi mutfaktaki ocağı yakmak için kullanmıştı.

"Ama siz hazır görünüyorsunuz, Leydi Standon," dedi. "Ve zaten kızım da gelememi. Gizemli bir rahatsızlığı da var," dedi Tia'yı işaret eden bir bakışla. "Ayrıca, başkalarının talihsizlikleri yüzünden gezimizi iptal etmek elmalı tart ve Fransız peyniri için korkunç bir israf gibi görünüyor. Sizce de öyle değil mi?"

Tia onun şüpheciliğinden etkilenmemiş görünüyordu. "Katılıyorum Bay St. Maur. Elinor, gitmelisin. Bay St. Maur'un pikniğini iptal etmek zorunda kalmasına neden olamazsın, özellikle de benim için bu kadar zahmete ve masrafa girmişken."

"Kız kardeşin haklı. Gezimizi iptal etmek zorunda kalsam çok üzülürdüm." Aziz Maur ellerini arkasında kavuşturdu ve gözlerindeki ışıltı olmasaydı tamamen kederli görünecekti.

Bizim gezimiz. İkisi gibi.

"Öğleden sonrayı kırdı geçirmek istersiniz, değil mi Leydi Standon?"

"Evet, ama-"

"Ve köpekleriniz iyi bir gezintiden zevk alırlar, değil mi?" "Evet,

ama-"

"O zaman hiçbir sorun göremiyorum. Sadece pelerinine ve şapkana ihtiyacın var. kapalı." Elini ona doğru uzattı ve sırtıttı.

Aynen öyle. Bay St. Maur ile kaçtı. Elinor "un kalbi göğsünde güm güm attı.

"Efendim, bu hiç uygun değil-" Elinor destek için Minerva'ya baktı ama arkadaşı öylece oturdu. Minerva, onca insan arasından! Hayatını adaba uygun yaşamaya adanmış bir hanımefendinin, onun bu son derece uygunsuz teklifi hakkında söyleyecek bir şeyi yok muydu? "Yani, öylece gidemeyiz-"

"Ne olmadan?" dedi, konuyu tamamen kaçırmıştı. "Refakatçi

olmadan," diye fısıldadı.

Eğildi ve kızın kulağına fısıldadı, "Düzgün davranabileceğime inanıyorum, ama yapamayacağından korkuyorsan..."

Elinor ondan uzaklaştı. Ah, şu imkânsız adamın canı cehenneme! Çünkü karşısındaydı ve ona sırtıyordu. Sanki kendisinin karşı konulamayacak kadar tatlı bir lokma olduğunu düşünüyordu.

"Tüm o-," diye kekeledi.

"Neyin içinden?" diye sormaya devam etti usulca, sıcak nefesi kulağını, boynunu, her duyusunu okşuyordu. "Ben sözümü tutmak istiyorum. Ama eğer sen kendininkini tutamayacağından korkuyorsan-"

Ah, adamın kendini dizginleyemediğini ima etme cüreti. Ki yapabilirdi. Ki yapabilirdi.

Yapmalı.

"Konuyu açıklığa kavuşturalım," dedi omuzlarını dikleştirip başını öne eğerek. burnu havada.

"Çok açık leydim," diye kıkırdadı. "Şimdi gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz? Tadilatla ilgili fikrinizi çok merak ediyorum."

"Ah, git Elinor," diye ısrar etti Tia. "Çünkü Bay St. Maur'un benim için böyle bir zahmete gireceğini düşünmek bile istemiyorum ve ülkeyi ne kadar çok sevdiğini biliyorsun."

"Evet, kız kardeşin için bu kadar zahmete girdim ve eğer reddedersen hepsi boşa gider." İçini çekti ve bir kez daha bir delikanlının kederli bakışını taklit etti. Sanki kızın göğsünde çırpınan çatışmayı biliyormuş gibi, ona sinsice göz kırpmak için bu anı seçen çapkın, yetişkin biri.

Elinor ürperdi. Bütün bunları Tia için yapmamıştı, onun için yapmıştı. Ve o da Sadece alaycı bakışlarının ona bir şey yapmadığını kanıtlamak için bile olsa onunla gitmeliydi.

Çünkü yapmadılar.

Ama Bay St. Maur? O başka bir konuydu. Adam onun kalbini çalıyordu.

James piknik yapmanın cazibesini hiçbir zaman anlayamadığını itiraf etmek zorundaydı - tüm bu yaygara ne içindi? Yere tüneyerek öğle yemeğini yemek mi? Birinin evinde mükemmel bir masa varken aptallıktı, ama bugün neden bu kadar çok kişiyi memnun ettiğini anladı.

Şirketle ilgiliydi.

Londra'nın çevresinden ayrılıp kırsal bölgeye geçtiklerinde, binalar yerlerini taş çitlere ve inişli çıkışlı tepelere bıraktığında, temiz havayı derin bir nefesle içine çekti.

Yanında oturan Elinor güldü. "Ben de aynı şekilde hissediyorum." Londra'ya sevgiyle veda ediyormuş gibi omzunun üzerinden baktı, sonra önüne baktı. "Londra'nın dışını çok seviyorum. şehir."

Köpekler bile manzaranın değişmesinden memnun görünüyordu, canlanıp havayı kokluyorlardı. Tazıları arabadan indirmişti ve şimdi yanlarında mutlu bir şekilde koşturuyorlardı, terrier köpeği Fagus ise kaplan koltuğundan onlara cesaret verici (ya da alaycı, küçük köpek tam bir avuç olduğu için) havlıyordu.

"Evet, hayatımın geri kalanını her şeyden uzakta oldukça memnun bir şekilde geçirebileceğime inanıyorum.

"dedi başıyla gri sokakları ve binaları göstererek. "O zaman

ortak bir noktamız var," dedi ona.

"Öyle yapıyoruz," dedi.

"Ortak noktaların mutlu bir evlilik için çok önemli olduğunu duymuştum," dedi.

Biraz doğruldu.

"Hayır, beni yanlış anladınız, bunu önermiyorum-"

"Tabii ki hayır," diye ekledi aceleyle.

"Görümcem iyi bir evliliğin kadın ve erkeğin birtakım ortak özelliklere sahip olmasıyla gerçekleşeceğini savunur. Ben de onun tavsiyesini size yardım etmek için kullanmayı düşündüm."

"Baldızınız oldukça mantıklı görünüyor."

"Bildiğinden daha fazla." Miranda "nın duyarlılığı onu halk arasında bir eksantrik yaptı. Tremont klanı.

"Eşinizle bazı ortak noktalarınız var mıydı?" Leydi Standon sordu.

Şimdi biraz düzelme sırası ondaydı.

"Ah, canım, burnumu sokmak istememiştim," demek için acele etti.

"Hayır, hayır, sadece her zaman çok ortak yönümüz olduğunu düşünmüştüm. Ama sonra-"

James gözlerini kaçırarak, "Evlendiğimizde gençtik. Çok gençtik."

Her zaman kullandığı basmakalıp bir sözdü bu.

Elinor başını salladı. "Sanırım böyle durumlarda bir başkasını olduğu gibi değil de olmasını istediğimiz gibi görmek kolay oluyor."

Söylediklerinde o kadar çok gerçeklik, o kadar çok anlayış vardı ki James döndü ve ona gülümsedi. "Evet, onun gibi bir şey."

Kadının kendi deneyimlerinden yola çıkarak konuştuğunu hissetmişti. Edward Sterling hakkında bildiği az şey de adamın lehine değildi. "Onunla evlendiğinizde kocanız hakkında çok şey biliyor muydunuz?"

Adamın eğilimleri genç ve çok masum gelini için bir şok olmuş olmalı.

"Hayır," dedi Elinor. "Ama evliliğim görücü usulü olduğu ve bu konuda hiçbir söz hakkım olmadığı için, belki de böylesi daha iyiydi."

"Herkesin söz hakkı vardır," diye iddia etti. Elbette Vanessa "nın kendi seçimi vardı, değil mi?"

O mu? Bu hiç düşünmek istemediği bir fikirdi. Zorbalığa uğramış ve onunla birleşmesi için kandırdı.

"Bir erkek böyle söyler," dedi Elinor ona. "Kız çocukları her gün çeşitli nedenlerle evlendiriliyor ve gelecekleri hakkında hiçbir söz hakları yok. Onların seçimi nedir? Kız kurusu olmak mı? Sokaklara mı atılmak? Ailelerinin mahvolduğunu görmek mi?" Sanki aniden sesindeki acının farkına varmış gibi başını çevirdi. "Hayır, evlilik çoğu zaman erkeklerin işidir."

"Belki de bir dük için eş bulmak bir o kadar zordur," diye önerdi.

Hiç de hoş olmayan bir şekilde homurdandı. "Zor mu? Bir dük için gelin bulmak mı?"

James kararlılığını sürdürdü. "Sanırım unvanı mutluluğu bulmasına engel olacak."

Başını iki yana salladı. "Çok saçma. Sosyeteden istediğini seçerdi."

Bir an durakladı, sonra derin bir nefes aldı ve bunu söylemek için kendini çelikleştirdi. "Ancak seçtiği kadının onun sevgisini gerçekten paylaştığından emin olabilir mi?"

"Bu ne zaman bir sevgi meselesi haline geldi?"

"Sizce de öyle olması gerekmiyor mu?" diye ısrar etti.

Leydi Standon kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Aramamı paralı asker bulduğunuzu mu söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Öyle değil mi?" Ama o daha cevap vermeden, adam aceleyle devam etti: "İster inanın ister inanmayın, bence mutluluğunuz doğru dükü bulmanıza bağlı."

"Kesinlikle," dedi, sert duruşu biraz gevşedi. "Yanlış kişiyle evlenmek istemiyorum." "Yine" diye eklemeyi unuttu, adam fark etti. "İşte bu yüzden onların ilgi alanlarını, eğilimlerini keşfetmenizi istiyorum."

Şu anda Longford "un nerede olduğunu ona söyleyebilirdi, ama onun söyleyeceğinden şüpheliydi. Ona inan.

"Evlenmek istiyor musun?"

"Bu bir istek meselesi değil, zorunluluk." Durakladı ve dışarıya baktı Taşra. "Yine de güzel olurdu eğer..."

James'in kalbi sıkıştı. Eğer... Onu yeniden evlenmekten alıkoyan da tam olarak bu kelimeydi. Çünkü bir kadının onu gerçekten sevip sevmediğini nasıl bilebilirdi ki? Kalbinin sadece ve sadece ona ait olup olmadığını? Onun konumundaki bir adam için bu tür şeylerin önemli olmaması gerekirdi.

Ama ah, ona nasıl yaptılar.

Aralarındaki sessizlik, tepelerindeki masmavi gökyüzü gibi uzayıp gidiyordu, ta ki James ona yardım etti. "Eğer ortak bir noktanız olsaydı?"

Başını salladı. "Evet."

"Bu yüzden işim çok zor. Eğer sana mükemmel dükünü bulacaksam. Sizin hakkınızda daha fazla şey bilmek, nelerden hoşlanıp nelerden hoşlanmadığınızı öğrenmek için."

Leydi Standon başını salladı. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Sanırım bazen başka bir insanı gerçekten tanımak zordur."

Sözlerindeki o hüzünlü nota, o birazcık özlem James'i çekti. "Öyle mi?" diye sordu. "Bir zamanlar seninle aynı fikirdeydim. Başkasının kalbinde ne olduğunu bilmenin hiçbir yolu olmadığını söyledim."

"Peki ya şimdi?"

"Kayınbiraderim doğru insanla karşılaştığınızda bunu anladığınızı iddia eder," diye yanıtladı dizginleri çekştirerek, çünkü araba ve atlar birdenbire kendi akıllarına sahip olmuş gibiydiler.

"Araba kullanabilen biri gibi," diye alay etti.

"Araba kullanabilirim," diye iddia etti. Çok iyi değildi ama kullanabiliyordu. "Yine de kriterlerinden biri buysa, araştırmanı biraz genişletmeni önerebilirim, çünkü Longford ya da Avenbury'nin iyi kırbaçlar olduğunu sanmıyorum."

"Arabayla bir yere gitmelerine gerek yok, bunun için bol miktarda arabacı ve at arabası var."

"Yine de zaman zaman bunun gibi pikniklere gidebilmek istemez miydin?" "Bu çok hoş," diye iç geçirerek itiraf etti. "Ama geleceğimde böyle şeyler olacağından şüpheliyim. spontane geziler."

"O zaman listenize birkaç isim daha eklemelisiniz."

"Daha mevcut olanları bile bitirmediniz," diye işaret etti.

"Peki ya Parkerton?" diye sordu, inandırıcı bir şekilde masum görünmeye çalışarak. "Parkerton Dükü mü?" diye kekeledi. "Oh, hayır, o çok yaşlı."

"Çok yaşlı!" diye karşılık verdi. "Madam, iyi bir otoriteye sahibim, onunla aynı yaşta Öyleyim."

Ona baktı ve başını salladı. "Olamaz. Kırk yaşında, hatta biraz daha fazla, eğer bir günlükse."

"Ben de öyleyim," dedi ona.

"Oh, Tanrım, hayır. O kadar yaşlı olamazsın."

"Beni Methuselah gibi göstermene gerek yok."

Güldü. "Hayır, sadece otuz yaşından fazla göstermiyorsun." "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Ama ben kırk yaşındayım. Ve biraz da."

"Gerçekten mi?" Leydi Standon ona tekrar baktı, bu kez yaklaşan yaşlılığına dair bir işaret arıyordu. "Bu kadar yaşlı olduğunuza inanamıyorum."

"Kendimi yaşlı hissetmiyorum, en azından birkaç dakika öncesine kadar hissetmiyordum." Güldü. "Sizi kırdığım için çok özür dilerim."

"Ya siz, madam? Kaç yaşındasınız?"

Kadın biraz sinirlendi. "Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum-"

"Tabii ki bu beni ilgilendirir," dedi ona. "Onlar da senin hakkında aynı düşünceye sahipse, ben senin niteliklerini nasıl aktarabilirim?"

"Çok yaşlı olduğumu mu?" diye

mırıldandı. "Kesinlikle."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Ah, zahmet!" dedi. "Ben dokuz ve yirmi yaşındayım."

Ona baktı ve sanki ona inanmıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Ki inanmıyordu. Çünkü onu Debrett'te araştırmıştı.

Leydi Standon inledi. "Evet, evet, otuz yaşındayım. Ama sadece."

Öksürdü.

"O zaman bir buçuk otuz," diye homurdandı. "Otuzun üzerindiyim. Çok eskiyim. Raftayım. A gerçek Maça Ası. Memnun oldunuz mu?"

Başını salladı ve ona göz kırptı, sonra ikisi de güldü ve o anda, bir bakışta, bir şeyi paylaşmanın ne demek olduğunu anladılar. İki insanı birbirine bağlayan o ortak anı yaşamak.

James bunun mucizesini ayak parmaklarının ucuna kadar hissetti ve Clifton'ın darbesinden bu yana başına ne gelmiş olursa olsun, hayatı boyunca ondan kaçan bir şeyi keşfetme şansının eline geçtiğini biliyordu.

Ve eninde sonunda tüm bunlardan vazgeçmek zorunda kalacağını bilse de, şu anda Elinor "la birlikte olduğu her anın tadını çıkarmaya niyetliydi.

Leydi Standon

değil. Elinor. *Onun*

Elinor'u.

Çünkü yanında o varken, dünya keşfedilmeye ve paylaşılmaya hazır bir şekilde önünde uzanıyordu.

Bir köye yaklaşıyorlardı ve James ona bir şey söylemek için döndüğünde

göz ucuyla yolda bir delik gördü.

Yavaşlatmak için dizginleri çekerek atları döndürmeye çalıştı ama artık çok geçti. Tekerlek deliğe çarparak arabayı sarstı ve dünya tersine döndü.

Bölüm 10

Elinor sarsıntıyı, tekerleğin çatırtısını duydu. Her şey bir anda oldu; at arabası ters döndü, atlar keskin kişnemeler çıkardı, köpekler havlayarak yoldan çekildiler.

Hissettiği tek şey Aziz Maur'un onu kendine doğru çekmesi ve düşerken onu kendine yaklaştırmasıydı.

Boynunu kırmamasının, bir yerini kırmamasının, Aziz Maur "un hızlı hareket etmesinin bir sonucu olduğunu biliyordu.

Yolun sert tozlu zeminine indiler, tekerlek bir yöndeki hendeğe doğru sıçradı, araba yarım düzine metre önlerinde karmakarışık bir haldeydi.

"İyi misin?" diye sordu, onu kollarının arasına alarak.

"Evet," diye soludu, biraz sarsılmış ve yuvarlanmış hissediyordu ama aslında zarar görmemişti. "Evet, sanırım öyleyim. Peki ya sen?"

"Yaşıyor," dedi, önlerindeki karmaşaya bakarak. "Ne oldu böyle?"

"Sanırım tekerlek düştü," dedi. Ve sonra güldü. Çünkü her şey çok olasılıksızdı. Araba bir enkaz gibi görünürken, onlar burada, birbirlerinin kollarındaydılar - zarar görmemişlerdi. Bu bir tür mucizeydi.

Adam ona baktı, sonra güldü. "Evet, ama tekerlek nasıl düştü?"

"Şu çukura girdin," dedi, arkalarındaki tehdide başını sallayarak. "Ama kesinlikle tekerleği yerinden oynatmamalıydı. Neden, üç tanesine daha çarptın. onun iki katı büyüklüğündeydi." Ona gülümsedi. "Dük olmadığına emin

misin?" Adam ona doğru baktı. "Ne ima ediyorsun?"

"Hiçbir şey, sadece düklerin çoğunun korkunç kırbaçlar olduğunu

söyledin-" Doğruldu, "Ne diyorsun-"

"Hayır, St. Maur, bunu söylemiyorum. O kadar küçük bir delik tekerleği yerinden oynatmamalıydı. Bence o arabayı size kim kiraladıysa onu şikayet etmelisiniz. Bu bir tehdit."

"Öyleydi," dedi enkazı incelerken.

"Ah, canım," dedi. "Zararı sana ödetmezler, değil mi?" "Birisi ödeyecek," diye

mırıldandı adam atların yanına gidip onları sakinleştirmek.

Etraflarında köpekler havlıyor ve daireler çizerek koşuyorlardı.

Çarpışmanın gürültüsü uykudaki köyü uyandırdı ve herkes kazayı görmek için koşarak geldi.

Elinor daha ne olduğunu anlamadan, hancının karısı köydeki diğer kadınların da yardımıyla onu paketleyip götürdü. Halk evinin sıcak bir köşesine götürüldü ve burada bir fincan sıcak çay ile şımartıldı ve bir dizi soruya maruz kaldı.

"Ve sizi kurtardı mı?" diye tekrarladı bayanlardan biri.

"Ama tabii ki gördü," dedi bir diğeri, ilk kadını dürterek. "Adamı gördün mü? Tam bir manzara."

Elinor başını salladı, St. Maur'la hak iddia edemeyeceği bir gurur duyuyordu. "Tam tekerlek uçarken ve ben dışarı fırlamak üzereyken beni yakaladı."

Hizmetçilerden biri, "Gar, gidip boynunu kırabilirdin," dedi. "Ya da daha kötüsü," diye ekledi bir diğeri ciddiyetle başını sallayarak.

Elinor kırık bir boyundan daha kötü ne olduğunu bilemese de herkes genç kızla aynı fikirdeydi.

"Nereye gidiyordunuz hanımefendi?" diye sordu içlerinden

biri. "Colston'a gidiyorduk," dedi kadın. "Piknik için."

"Piknik mi?" diye tekrarladı içlerinden biri. "Yılın bu zamanında mı?"

Belki de kazanın bir kaza olmadığını düşündüren bir bakış paylaştılar her şeyden sonra.

"Bay St. Maur Colston'daki inşaatı denetliyor. Taşrada bir gezintinin hoşuma gidebileceğini düşündü."

Hancının karısı, "Taşrayı seviyor musunuz, Bayan St. Maur?" diye sordu.

Elinor hiç düşünmeden, "Ben Bayan St. Maur değilim," dedi ve bunu söylerken bile köyün iyi kadınlarının sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi kendisinden uzaklaştıklarını hissedebiliyordu.

"Ben Leydi Standon'ım," dedi onlara, ama bu onların gözündeki konumunu iyileştirmeye yetmedi. "Bay St. Maur benim avukatım," dedi ve yanında bir hizmetçi ya da refakatçi olmadan çıktığı bu yolculuğu olduğundan daha iyi göstermenin bir yolunu bulmaya çalıştı.

Tam o sırada Aziz Maur kapıdan içeri girdi. "Haberler harika leydim!" "Araba tamir edildi mi?" diye sordu, bu hanımlar gelmeden önce hızlı bir kaçış umuduyla. ve bazı eski ahlak yasalarını yürürlüğe koydu.

"Hayır," dedi. "Tam bir harabe. Ama sepetimizi kurtarmayı başardım."

Köyün iyi eşleri birbirlerine bakıp dillerini şakırdatarak eteklerini topladılar ve Elinor için endişelendiler.

Böyle bir adamla dolaşacak kadar aptal olan her kadın mahvolmayı hak ederdi.

Yakışıklı olmasına rağmen.

"İkisi de deli," diye mırıldandı kadınlardan biri nefesinin altından. "Evet, deli."

Elinor fısıltıları duymazdan geldi, şimdi başka bir endişe noktası görüyordu. Bu beladan nasıl kurtulacaklardı?

Daha da önemlisi, bu dedikodular köyünden.

"Ve," diye devam etti, ellerini ateşe uzatıp hızla ısıttıktan sonra ona uzandı ve ayağa kaldırdı, "Colston'a giden bir yol buldum."

"Harika bir haber," dedi kaşları çatık tavuk kalabalığına gülümseyerek.

Hanımları selamladı ve sanki gerçekten bir dükmüş gibi onların bakışlarına ve titreyen kafalarına aldırmadan onu odadan çıkardı. "At arabası kadar zarif olmasa da, size söz verebilirim, devrilmeyecek." Yeni taşıtlarına açık kapıdan el salladı.

Bir saman arabası.

"Maceramıza macera katıyor, öyle değil mi?" diye fısıldadı ona.

Ve günlerini kurtarmayı başardığı için gözlerindeki gururla ilgili bir şey kalbini yakaladı.

Parkerton "un yaÇında olabilirdi ama çok daha genç bir adamın ruhuna sahipti.

Arkasındaki kadınlar onun tepkisini görmek için izlediler ve o da onları hayal kırıklığına uğratmamaya karar verdi.

"Aferin efendim," diyerek eteklerini topladı ve doğruca arabaya doğru yürüdü. "Sepeti unutma. O elmalı turtaları geride bırakmak istemem."

Sepeti aldı, arabanın içine soktu, sonra yukarı tırmandı, ona uzandı ve onu yukarı çekti. Colston'a gitmek üzere samanların arasına yerleştiklerinde, Elinor arkalarından bakakalan kadınlara neşeyle el salladı.

"Yeni arkadaşlar mı edindin?" diye sordu.

"Oh, hayır. Tam tersine," dedi ona. "Bizim deli olduğumuzu

düşünüyorlar." "Gerçekten mi?" diye sordu adam, bu fikirden

fazlasıyla memnun olmuş gibiydi. "Evet, gerçekten."

Böylece Aziz Maur onlara da neşeyle el salladı, köpekler sanki hiç böyle mutlu bir macera yaşamamışlar gibi arabanın arkasında neşeyle koştururken havladılar ve havladılar.

Elinor onların ne hissettiğini çok iyi biliyordu, çünkü şu anda bile samanların arasında sırtüstü uzanmış, ellerini başının arkasında birleştirmiş, sanki cennete gidiyormuş gibi gökyüzüne bakan Aziz Maur'a bakıyordu.

Belki de öyledir, diye düşündü, kendisi de saman yastıklara gömülürken.

Çiftçi onları Colston "a açılan yan kapılardan birine bıraktı. James adama teşekkür ettikten sonra bir eliyle sepeti, diğer eliyle de Elinor "un eldivenli parmaklarını tuttu. "Gel bakalım. Bu muhtemelen daha iyi. Buradan eve giden yol muhteşem."

Buraya olan sevgisi karşı konulmazdı, çünkü gerçekten de yol muhteşemdi.

Geniş bir çimenliği kaplayan, çıplak dalları yukarı uzanan büyük ağaçlardan oluşan bir labirentin içinden yürüdüler. Korunun içinden kıvrıla kıvrıla bir araba yolu geçiyordu, sanki sahibi tek bir gövdeyi bile kesmeye üşenmiş gibiydi.

Orman yerini çimenliğe bıraktığında, iki büyük dikdörtgen kanatla çevrili büyük bir rotundayı seçmeye başladı. Evin pencereleri, görkemli bir tacın içine yerleştirilmiş elmaslar gibi parlıyordu.

Colston tamamen ortaya çıkınca, "Aman Tanrım!" diye fısıldadı.

"Evet, ilk gördüğümde ben de aynen böyle düşünmüştüm."

Önce ona, sonra da eve baktı. "Bütün bunları sen mi denetliyorsun?"

"Bir bakıma. İşin sahibinin istediği gibi olmasını sağlamak için zaman zaman dışarı çıkıyorum."

Elinor evin ön cephesini oluşturan büyük rotundaya baktı. Önünde taş bir revak bulunan büyük kubbe, klasik taş sütunların üzerinde kat kat yükseliyordu.

"Bunun sahibi kim?" diye fısıldadı, ihtişam karşısında dehşete kapılmıştı.

"Bunu söylemeye yetkim yok," dedi ona. "Ama sahibinin onu geçen yıl Lord Casbon'un dul eşinden satın aldığını söyleyebilirim."

"Lord Casbon bir antika koleksiyoncusu değil miydi?"

"Evet, öyleydi. Birkaç yıl önce koleksiyonculuğu yüzünden öldürülene kadar. Napolyon, adamın umutsuzca evine göndermeye çalıştığı neredeyse her şeye el koydu. Çılgına döndü ve avlandı, İtalya'nın tepelerine kaçtı ve orada öldü. Bazıları kırık bir kalpten öldüğünü söylüyor." James soğukkanlılığını korumaya çalıştı, dudakları seğirdi ve sonra güldü.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu, elleri kalçalarında. "Zavallı adam sevdiği her şeyi kaybettikten sonra öldü."

"Ah, evet, biliyorum, bu hiç de komik değil," diye kabul etti, soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışarak. "Hizmetkârlarından biri, kendini işine adanmış -ama kalın kafalı bir adam- Casbon'un cesedini eve göndertmeye çalışmış, bu yüzden kutunun üzerine "Nadir Antik Eser" damgasını vurmuş, tabii ki Fransız gümrük memuru da hemen kutuya el koymuş ve Napolyon'un kişisel koleksiyonu için Paris'e göndermiş."

Elinor'un eli dudaklarına gitti, önce dehşete kapıldı, sonra Boney'nin "Nadir Antikalar" ını açıp içinde zavallı Lord Casbon'un kemiklerini bulduğu anın görüntüsü gözünde canlanınca sevinçten titredi.

"Sanırım son gülen Casbon oldu, öyle değil mi?" James alay etti. "Ah, dur,"

diye yalvardı Elinor kıkırdamaya devam ederken.

James tekrar güldü ve onu araba yolundan yukarı çekerek rotundan çıkan mermer revakın önünde durdular. Uzun sütunlar üçgen bir çatıyı tutuyordu ve lento, yarışan savaş arabalarından oluşan bir Grek frizinden oluşuyordu. Sürücülerden biri arabasından düşmüş, sürüklenirken tasvir edilmişti; zavallı arabanın bir tekerleği eksikti.

"Ne kadar tanıdık," diye geçirdi içinden, dudakları bir kez daha seğirdi.

James onun bu imasından pek hoşlanmamıştı, çünkü o kadar da kötü bir kırbaç değildi, ama yine de gülümsemekten kendini alamadı. "Bunun bir gün tüm İngiltere'nin en iyi evlerinden biri olarak kabul edilecek ciddi bir tur olduğunu bilmenizi isterim."

Merdivenleri çıkarken tekrar güldü ve sanat eserlerine son bir kez baktı. Omzunun üzerinden ona baktı ve bu kez dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

"Artık seni düşünmeden ona asla bakamayacağım," dedi ona.

"Bunun, araba kiralamak için daha güvenilir bir ahır bulmak için mükemmel bir hatırlatma görevi göreceğini düşünüyorum."

James başını salladı. "En azından ahırlarından kötü hizmet alan tek kişi ben değilim, anlaşılan o zamanlar da böyle oluyordu." Kızın elini tuttu ve koluna yerleştirdi. "Gelin de evin geri kalanını gezelim. Eminim beni kızdırmak için bolca yem bulacaksınız."

En azından öyle umuyordu, çünkü daha önce hiçbir kadın onu bu kadar dürtmemişti. Unvanının etrafına koyduğu sınırlardan biri daha, kayıp bir araba tekerleği gibi yol kenarına yuvarlanıyordu.

"Devam et," dedi, parmakları hafifçe adamın kolunu sıkarken. "Meydan okumayı dört gözle bekliyorum."

Elinor o öğleden sonra aşık oldu.

Çünkü Colston'ın güzelliklerinden etkilenmek çok kolaydı.

Ve eğer kabul etmek isteseydi, Bay St. Maur'la. Ki öyle değildi... ama bu adama sıırıslıklam aşık olmamak neredeyse imkansızdı.

Colston, tarihi ve yapılan işler hakkındaki bilgisi, onun sadece zeki değil, aynı zamanda kapsamlı ve meraklı olduğunun da bir kanıtıydı.

Turlarını tamamladıklarında -iskele, boya saksıları ve sıva labirentleri arasında- onu bahçedeki yazlık eve götürdü; bahçeleri çevreleyen eski tuğla duvarın içine inşa edilmiş, cam cepheli harika bir sığınaktı bu.

Köpekler patikalar boyunca eğlenip oynadılar, her köşeyi keşfedip kokladılar kapalı ve korunaklı alanda gönüllerince vakit geçirebilirler.

Bu, pek çok büyük ev gibi Roma yollarının kesiştiği yerde yükselen, Norman kalesinin yerini Tudor malikânesine bıraktığı ve daha sonra ailenin serveti arttıkça daha büyük bir eve dönüşen Colston'un pek çok şaşırtıcı kuytu köşesinden sadece biriydi. Şimdi, modern zevklere uyacak şekilde bir kez daha dönüştürülüyordu, ancak Elizabeth dönemindeki sahiplerinin kalıntısı olan bu yazlık ev gibi geçmişteki ihtişam ve yeniliklerin hatırlatıcıları inatla mekana yapışmıştı.

"Burası bir zamanlar üzüm bağymış," dedi ona. "Ya da eski ev kayıtları öyle diyor."

"Bütün bunları nasıl ayarladınız?" Elinor çay bardağını masanın üzerine bırakarak St. Maur'un özenle hazırladığı masa.

Bütün gün onu etkileyen de buydu; sadece Colston hakkındaki bilgisi değil, aynı zamanda onu rahat ettirmek için harcadığı tüm ayrıntılar ve planlamalar. Masa ve sandalyelerin hazır olması ve onları beklemesi gibi.

Köşede bir çalışma masası, sobanın yanında bir kanep ve sandalye ve taş zeminin üzerinde odaya ev hissi veren bir halı ile döşenmiş bu gizli yazlık evde rahat olmak ne kadar kolaydı.

"Babamdan aldığım dersler," diye itiraf etti. "İş için çok seyahat ederdi ve mobilyalarını yanında taşımayı severdi. Birçoğunu duygusal nedenlerle sakladım, ama şimdi onları neden sevdiğini anlıyorum. Onları burada saklıyorum çünkü buraya gelmem gerektiğinde işimi yürütmek için iyi bir yer oluyor." Durakladı ve şöyle bir baktı

kanepede uzandığı yerden ona baktı. "Ve kısa sürede piknik yapmak için çok uygun."

"Evet, çok güzel," dedi Elinor, ayağa kalkıp bahçeyi daha yakından incelemek için kapıya doğru yürürken. Pelerininin içine sokuldu; üşüdüğü için değil, kendini harika bir şekilde mutlu hissettiği için.

Söz verildiği gibi, elmalı tartlar, jambon, güzel bir somun ekmek, bir Fransız peyniri - çok hoşuna gitti - ve hatta bir portakal - nasıl temin ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu, ancak çok hoşuna gitti.

Kış için yapraklarla kaplanan bahçe, sadece merak edebileceği sırlar barındırıyordu. Kahverengi örtünün altında ne saklıydı? Şakayıklar mı? Haziran çanları mı? Sadece çıplak ağaç ve dikenlerden ibaret olan güller şimdi pembe, kırmızı ya da beyaz mı açacaktı?

Uyuyan bahçe ona Aziz Maur'u hatırlattı. Omzunun üzerinden ona baktı. Görülebilecek ve tahmin edilebilecek o kadar çok şey vardı ki, bir o kadarı da gözlerden saklıydı.

Ve bir kez daha, bu adam hakkında daha fazla şey öğrenmeyi arzuladı. O kimdi ki bu kadar düşünceli, bu kadar komik ve bu kadar verimli olabiliyordu?

Araba sürmekte çok mu kötüsün?

Uzun bacaklarını uzatmış ve gözlerini kapatmış olan adama baktı. Ama onun kalbini yakalayan şey dudaklarındaki gülümsemeydi. Bu onu iddia ettiğinden çok daha genç gösteriyordu. Ve bu da başka bir şeyi merak etmesine neden oldu...

"Neden yapmadın-," diye başladı, sonra kendini durdurdu.

Gözleri yavaşça açıldı, mavi tonlarının derinliği kadının nefesini kesmeye yetti. "Neyi neden yapmadım?"

"Ben, şey, yani, merak ediyordum da...,," diye kekeledi, sonra bahçeye baktı. "Eğer yazın buraya geldiyseniz."

"Leydi Standon, soracağınız şey bu değildi," dedi adam doğrulup. "Elbette

öyleydi," dedi, eteğini düzelterek ve ona bakmadan.

"Hayır, değildi," diyerek ayağa kalktı ve onun yanına geldi. "Şimdi benim hakkımda ne bilmek istiyordun?"

Elinor dudaklarını birbirine bastırdı ve bir yalan daha söyleyip söyleyemeyeceğini düşündü ama onun gözlerine, o harika mavi gözlere baktığında kendini kaybetti. Omuzlarını dikleştirerek konuya girdi. "Yani, neden yeniden evlenmediğinizi merak ediyordum."

"Yapmalı mıydım?" diye sordu, yaklaşarak.

Oh, Tanrım hayır! Ona söyleyebilirdi. Çünkü o zaman burada durup imkânsız hayal ediyor olmazdı - onu kollarına alıp anlamsızca öpmesini. Onu nefessiz bırakarak. Onu bir öğleden sonrayı hayal etmesi için kışkırtmak...

Bunu yapmayacağına yemin etmişti. "Bu aptallıktı.

Ama ne harika bir aptallık, diye düşündü, öpüşmemeleri gerektiğine dair tüm nedenleri bir kenara bırakıp çok basit bir nedene yer açtı: bu adamı hayal bile edemeyeceği kadar çok arzuluyordu.

Onun gözlerinin içine baktığında, aynı savaşın sürdüğünü gördü - yapmalı mıyız, yapmamalı mıyız?
Biz mi?

"Sadece bugün çok keyifli geçti," dedi, kalbinin çarptığı aynı vahşi hızda kelimelerinin titremesini engellemeye çalışarak. "Görünüşe göre
"Şımartacak kimsenin olmaması çok yazık."

Biraz güldü. "Seni hendeğe atmaya "şımartmak" demek zor." Günün geri kalanına gelince, benim için bir zevkti."

Zevk. Bu kelime omurgasından aşağıya doğru süzüldü ve ardından ürpertici bir haz dalgası gönderdi. Benim zevkim. Ah, keşke...

"Ve bunu seninle paylaşmak da bana düşer," dedi, ona daha da yaklaşarak, bakışları onun kine sabitlenmiş, herhangi bir kabullenme, teslimiyet işareti arıyordu.

Tek bir öpücüğün ne zararı olabilirdi ki? Başını hafifçe eğip yaklaşırken, bir eli kolunda, diğeri beline dolanıp onu daha da yakınına çekerken şaşkınlıkla düşündü.

Adam bir an duraklayıp dudakları Elinor "un dudaklarının üzerinde gezinirken nefesi Elinor "un nefesine karıştı. Elinor "un vücudu canlı bir Çekilde titriyor, bağı döndürücü bir beklentiyle çarpıyordu, sonunda dudakları onunkileri kapladı ve bir kez daha tek bir öpücükle birleştiler, kayboldular.

Onunla, vücudunun sıcaklığıyla bütünleşti. Hayır, bu soğuk günde aradığı sıcaklık değil, sıcaklıktı. Ona açıldıkça, dilinin onunkinin üzerinde gezinmesine izin verdikçe, güçlü elleri onu daha da yakınına çektikçe, ona doğru çektikçe yakıcı, alev alev yanan bir sıcaklık.

Artık ipek ve yün katmanları içinde değildi, onunla sarmaş dolaştı. Elinor geri çekilmesi, sözünü tutması, onu neden işe aldığını hatırlaması gerektiğini biliyordu.

Ama tek düşünebildiği onu neden istediğiydi.

Ona neden aşık oluyordu - çünkü o, bir ömür boyu sadece nefes aldıktan sonra içinde ateşli bir tutkuyu ateşlemişti.

Aziz Maur bunu yaptı. Kalbinde bir kış bahçesinin çiçek açmasını sağladı.

"Söz verdim," diye fısıldadı kulağına, dudakları ılık ve yumuşaktı. "Sana yapmayacağıma söz verdim."

"Seni affediyorum," diye alay etti ve onu bir başka baş döndürücü, aç öpücüğün içine çekti.

James onu kollarının arasına alıp öptüğünde derin bir bölgede dolaştığının farkındaydı. Bu tehlikeli, tehlikeli bir yoldu.

Çünkü çok yakında bu çılgınlığa boyun eğmek ve ona gerçeği söylemek zorunda kalacaktı.

Parkerton olduğunu, onu sevdiğini ve sadece onun gözlerindeki mutlu ışığı görmek, kahkahalarının neşeli sesini duymak için her günün böyle geçmesi için elinden gelen her şeyi yapacağını söyledi.

Dudaklarının onunkilere özlem ve arzuyla bastırdığını hissetmek.

Ama onu öperken, Aziz Maur olmanın cazibesinin onu çok sıkı tuttuğunu fark etti.

Özgürlük, sıradan olmanın baş döndürücü neşesi. Bu, hayatının her anını birdenbire olağanüstü hale getirmişti.

Gerçeği bilseydi, onu aynı cesaretle öper miydi? Onunla birlikte bir saman arabasına atlayıp kaçır mıydı? Yarı bitmiş bir evi gezerken el ele tutuşur muydu? Keşfettiği bu hayatı onunla paylaşabilir miydi?

Bir an için geri çekildi, onun mutlu, yıldızlı gözlerine baktı ve yapamadı. Bu mutlu büyüyü bozamadı, onları aniden, açıklanamaz bir şekilde birbirine bağlayan, tanıştıkları ilk anda onları tuzağına düşüren büyüyü sona erdiremedi.

Parkerton Dükü hiç ilk görüşte aşık olduğunu itiraf eder miydi? Asla! Ama

James St. Maur edebilirdi. Ve aşık oldu. Tamamen ve bütünüyle.

Maur onu öpmeye devam etti, ama keşifleri dudaklarıyla sınırlı değildi, çünkü elleri onun üzerinde, kalçalarının çizgileri boyunca, belinden yukarı doğru ilerledi ve sonunda göğüslerinden birini avuçlamaya geldi.

Elinor bacaklarında bir tutam serin hava hissetti ve adamın elbisesinin eteklerini yukarı çekmeyi başardığını ve şimdi bile arka tarafını kavrayarak kendisine doğru çektiğini fark etti.

Pantolonunun altından süzülen sert, sert çubuğa karşı. Ve hayatında ilk kez biliyordu, anlıyordu.

Böyle olması gerekiyordu.

Bir erkek bir kadını gerçekten arzuladığında, diye düşündü alaycı ve mutlu bir şekilde. Ve işte buradaydı, onun kollarında, vücudu uyanık bir şekilde titreyordu. Geleceği ne olursa olsun, hangi adamla evlenirse evlensin, onun kendisini asla sevmeyeceğine dair geçici bir korku duyuyordu.

St. Maur gibi onun için de uzun sürmedi.

Bu tutkuyu tanımak için tek şansın, Elinor. Seni geçip gitmesine izin verme.

James bunun olması gerekenden çok daha ileri gittiğini biliyordu. Verdiği onca sözden sonra.

Ve seni affetti.

Demmit, Elinor karşı konulmaz bir tülbent parçasıydı.

Şimdi bile, o kollarındayken, eli göğsünde sıcak bir çizgi çizerken, zar zor nefes alabiliyordu. Duyularını düzene sokmak. Onu sadece bir kez öpmeyi düşünmüştü... sadece bir kez... ama onunla ilgili her şey gibi, sadece bir kez de kaçınılmaz bir tuzağa düşmek gibiydi.

Tutkulu biri.

Yine de dokunuşlarında, soluk alıp verişlerinde ve iç çekişlerinde bir masumiyet var gibiydi.

Sanki hiç böyle zevkler tatmamış gibi.

Ama bu nasıl olabilir? Bilmek zorundaydı. O evliydi.

Eli kızın göğüslerinden birinin altından kıvrıldı ve ağırlığını kavradı, başparmağını ucu üzerinde gezdirerek zirveye ulaştı.

Sadece biraz daha, diye haykırdı arzuları. Biraz daha... Ama

"biraz daha "nın ustalaşması zor bir kelime olduğunu keşfetti.

"Aziz Maur," diye soluk soluğa bağırdı adam elbisesinin önünü ustalıkla, açgözlülükle açıp göğüslerinden birini serbest bırakırken. Ama adam meme ucunu ağzına alıp emerken, dilini çakıllı etin üzerinde gezdirirken protestosu yerini yumuşak bir zevk miyavlamasına bıraktı.

Nefes nefese kaldı ve ona doğru eridi. "Oh, bana ne yapıyorsun?"

Bana ne yapıyorsun? diye de sorabilirdi, çünkü kadın onu nadir görülen bir tutku haline sokmakla kalmamıştı -sert ve dükün istediği her şeyi alma ayrıcalığını şımartmaya istekli- aynı zamanda ona duyduğu arzu daha da güçlü bir sahip olma duygusuyla doluydu.

Onun. Onun kızıydı. Başka kimsenin değil. Ve hep öyle kalacaktı.

Onu baloda bulduğunda ve durumunu fark ettiğinde -ve nasıl bu kadar değerli olduğunu- ve Longford'u neredeyse dışarı çıkarıp o zavallıyı dövdüğünde ve sonuçlarını lanetlediğinde hissettikleriyle aynıydı.

O piç kurusu ne cüretle...

James daha önce hiç böyle hissetmemişti, böylesine bir tutkuyu tanımamıştı. Göğsünde tünediği yerden kurtuldu. Kalbinde.

Ancak bu konu başka bir zaman ele alınacaktı.

Her nasılsa, geniş kanepenin üzerine düşmüşlerdi ve uzuvları birbirine karışmıştı. Göğüslerinin gür yükselişi ona baskı yapıyordu. Kalçaları onun altında hareket ediyor, kendine has bir ritimle yükselip alçalıyor, onunla alay ediyor, onu baştan çıkarıyordu.

Elbisesi beline kadar yükselmiş ve çoraplı bacakları onunkilere dolanmıştı.

Parmakları çıplak kalçasında yavaşça ilerliyor, teninin ipeğinden, dokunuşunun teninde yarattığı ürpertiden zevk alıyordu.

Zirveye ulaştığında, bacaklarının içgüdüsel olarak, koruyucu bir şekilde bir araya geldiğini hissetti, ancak ileriye doğru bastırdı, yavaş, durgun vuruşlarla oradaki bukleleri kızdırdı. Her biriyle rahatladı, ta ki başka bir zevk iç çekişiyle, onun keşfi için önünde açılıp saçılana kadar.

Yumuşak kıvrımları ayırarak orada saklı olan çıkıntıyı buldu ve okşadı.

Gözleri bir an için açıldı ve şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Adam onun alnını, burnunu, dudaklarını öptü ve sonra onu tekrar okşamaya başlamadan önce derin ve yavaş bir şekilde öptü.

Bu kez bacakları açıldı ve adam bir parmağını onun nemli, sıcak çekirdeğinin içine kaydırды. Kadın yine inledi ama bu sefer adam onu öpmeye devam etti, parmağı cinsel organının üzerinde aynı dansı yaparken bile dilinin onunkinin üzerinde kaymasına izin verdi, içeri girip çıktı, onu kızdırdı ve ona eziyet etti.

Elleri aşığı uzandı ve onu kurtarmak için pantolonunun düğmelerini çekiştirmeye başladı. Ve bunu yaptığı anda, sadece pantolonu çözülmekle kalmadı, aynı zamanda o da çözüldü çünkü elini onun etrafına sardı ve onu okşadı.

"Aziz Maur, nefes alamıyorum, kayboldum," diye fısıldadı kulağına. Hareket etti Altında huzursuzca yatıyordu. Saçları, yüzünü çevreleyen bir bukle halinde

dağılıyordu. Karşısındaki kadın karşı konulmaz bir tutkunun görüntüsüydü.

Ve hiç düşünmeden onu doldurmak, içine almak, içinde serbest kalmak için haykıran ateşli tutkuya teslim olmak için harekete geçti.

Pervasızca, tehlikeli bir şekilde.

James Lambert St. Maur Thurstan Tremont, 9. Parkerton Dükü.
daha önce hiç bu kadar küstahça arzulara boyun eğmemişti, kendini

çözülmüş buldu. Bu en iyisi yarı giyinik yapmak, diye dalga

geçmişti geçen gece onunla.

Ve şimdi kendi tuzağına düşmüştü.

Bu gerçekten de delilikti ama tek yapabildiğı başını eğip tekrar dudaklarına yapışmak ve onu bu kadının hayatına üflediğı deliliğın daha da derinlerine sürükleyen bir öpücüğün içinde boğulmaktı.

Elinor onun arzularına teslim olduğı anı biliyordu, çünkü gözlerini vahşi ve tehlikeli bir ışık aydınlatıyordu.

Bir an için ürperdi, sonra onun deliliğının kendi zevki olduğunu fark etti. Adamın dokunuşu onu amansız bir tutkuyla sarmalamıştı. Adam onu okşadıkça, dokunuşu, dudakları, bedenini onunkinin üzerine bastırması içinde bir arzu kapısı açtıkça Elinor'un içi sızladı.

Aman Tanrım, her şeyin bununla ilgili olduğunu fark etti. Ve daha yeni

başladığını nereden bilebilirdi?

Aziz Maur'u ele geçirmiş gibi görünen aynı çılgın, vahşi delilik

onun üzerinde. Bu adamı, hayatına giren bu karanlık, tehlikeli adamı istiyordu. ve baş aşağı çevirdi.

İçindeki bu çılgınlığı ateşledi. Rüyalarına işkence etti ve şimdi de bedenini alevlendirdi. Bunu nasıl yapmıştı? Bu kadar ahlaksız olacak yüzüzlüğü nasıl bulmuştu?

Nasıl yapamazdı...

Bu ihtiyaç, bu ezici arzu içinde ona uzanmış, pantolonunu açmış ve onu keşfetmişti... ona dokunmuştu. Parmaklarının onun sert uzunluğunun etrafında kıvrılmasına ve onu okşamasına izin verdi.

Aziz Maur yüksek sesle ve derinden inledi.

Daha önce gördüğü tutku, güç, kafesinde volta atan o aslan, bağlarından, iyi bir toplumun kısıtlamalarından ve istemeden verdiği sözlerden kurtulmuş olarak ortaya çıktı.

Doğru hareket edebileceğime inanıyorum, ama yapamayacağınızdan korkuyorsanız...

Hayır, yapamazdı... böyle bir arzusu yoktu... ve neyse ki onun da yoktu.

Onu tekrar okşadı, altında kaydı, vücudu çok daha fazlası için ağrıyordu... İşte

böyle olması gerekiyordu... *Bu...* Bu, vahşi, evcilleştirilemez delilik.

Ne istediğini tüm kalbiyle biliyordu.

Parmakları onu kızdırmaya, daha yükseğe çekmeye, mevcut delilik halinin tamamen ötesinde bir şeye doğru götürmeye devam etti.

Bir an için geri çekilip ona baktığında ise tek bildiği korkunç bir sabırsızlık duygusuydu.

Tanrım, onu istiyordu. Şimdi. Sonsuza kadar. Her zaman.

İkinci ikisi pek mümkün olmasa da birincisi mümkündü.

Ve kelimeleri bir araya getiremeye de, vücudu ona "izninizle" dedi.

Kalçalarını tutup içine girmeden önce ihtiyacı varmış gibi görünüyordu, içine girdi ve onu hayal edebileceği her şeyin ötesine götürdü.

"Oh, evet," diye soludu Elinor, adam içine girdiğinde. Onun altında yükseldi ve ve onu daha yakına çekti.

"Lütfen, St. Maur. Lütfen," diye yalvardı. Kalçaları onun üzerinde kaymaya devam etti, alay etti onun ritmini takip etmesini sağladı.

Uzandı ve elleriyle onun yüzünü yakaladı ve onu öpebilmek için aşağı çekti. Dilini onunkinin üzerinde kaydırды, mümkün olan her şekilde ona katıldı.

Adamın vücudu da kadınınki gibi tepki verdi, kadının içine kaydı, onu okşadı. Birbirlerini çağırarak, birbirleriyle alay ederek, önce birini sonra diğerini daha yükseğe çekerek tutkuları devraldı.

Adamın hızı, kadınınki gibi arttı. Kalçaları onun istekli hamlelerini karşılamak için kalktı.

"Ah, evet, lütfen," diye soludu, tam olarak ne için yalvardığını bilmiyordu. Çünkü tek bildiği daha fazlasını istediğiydi.

Elinor onun inlediğini duydu, vücudu bir an gerildi ve sonra hızlanarak çılgınca içine girdi. İkisini de baş döndürücü, vahşi bir tutku patlamasıyla uçuşumun kenarına götüren şeytani bir tempoydu.

Adam kadının içinde sallanmaya devam etti, kadın sadece ona sarılabilene, onu tutabilene kadar tekrar tekrar salıverilmesini sağladı.

Dalgalar çekilmeye başladığında onu kendine çekti, alnından öptü, kulaklarına yumuşak, sessiz sözcükler mırıldandı ve sanki skandallarla dolu eğlencelerinin her parçasını ezberlemiş gibi vücudunu okşadı.

Elinor onun altında esnedi ve gerindi, fırtınalı bakışlarına gülümsedi. Adam da ona sırtarak bu anı, onların anını paylaştı. Ulaştıkları yükseklikten bu yumuşak inişi. Kalplerinde tutacakları ve sadece onlara ait olan bir ara.

Ne kadar utanç verici olsa da, Elinor ona uzandı. Onu kendine çekti ve yeniden öptü.

Eğer bu bir skandalsa, eğer bu bir yıkımsa, tek umudu adamın onu bir kez daha yıkmasıydı. Ve ondan sonra tekrar.

James sevişmelerinin ardından mutlu bir şekilde uyukluyordu. Hayır, şöyle yapalım. Ne olmuştu, iki kez mi? Üç kez mi? Açıkçası, sayısını unutmuştu.

Hiç böyle bir halsizlik hissetmemişti. Vücudunun her yerine sinmişti. Elinor da onun kollarında uyukluyor, rahatlıyor ve doyuyordu, çünkü kendini ipek ve kadifeden yapılmış gibi hissediyordu.

"Hmm," diye iç geçirdi adam onun ensesini okşarken. "Ve Colston turumuzu sonlandırmak için," diye dalga geçti, "bu da senin ensen." Adam küçük bir ısırtık aldı ve kız güldü, ona şakacı bir şekilde vurdu.

"Bu turları sık sık yapıyor musunuz efendim?" diye sordu.

Biraz yuvarlandı ve saçları omuzlarına dökülen kızı üzerine yatırdı. Dilinin ucunda alaycı, hafif bir yorum yapmak vardı, ama sorusunda neredeyse tereddütlü bir not vardı, bu yüzden durdu, uzandı ve saç tellerini nazikçe yüzünden uzaklaştırdı.

"Hayır, asla," dedi ona.

Gülümsedi ve başını onun göğsüne yasladı. "Buna sevindim, Aziz

Maur." "James," dedi ona.

Başını kaldırıp ona baktı. "Pardon?"

"Bana James deyin," dedi. Kimse öyle demedi. O her zaman Your Grace ya da Parkerton'dı ama asla James değildi. Sade, sıradan James. Ama onun için bunun başka bir şey olacağını hayal etmek zorundaydı.

Bir an dudağını ısırdıktan sonra gülümsedi. "James," diye fısıldadı alçalmadan önce

Başını kaldırdı ve onu bir kez daha öptü. "Ve bana Elinor demelisin," dedi birkaç dakika sonra.
dakikalar.

"Bu bir emir mi leydim?"

Güldü. "Gerek var mı?"

"Emirleri pek iyi almadığımı bilmelisin."

"Ben de fark ettim," diye karşılık verdi ve sonra biraz titredi, çünkü güneş ufukta alçalmaya başlamıştı ve sıcaklığı Yazlık Ev'den kaçıyordu. "Giyinmeliyiz,"

dedi isteksizce kanepenin sıcaklığından kalkarak. "Bu bir emir mi?" dedi kadın, koltuğun köşelerinden birine kıvrılırken.

"Hayır, ama çok yakında havanın soğuyacağını söyleyebilirim ve senin de ölmeni ya da kız kardeşin gibi salona hapsolmanı istemem."

İçini çekti ve adamın atılmış elbiselerinden elediği elbisesini ve vardiyasını aldı. Gysiler. Elinor, "Sanırım Tia "nın rahatsızlıkları bizi yalnız göndermek için bir oyundu," dedi. "Senden hoşlanıyor."

"Ben de onun, çünkü yöntemlerini çok beğeniyorum."

Elinor güldü. "Onu iflah olmaz yapacaksın."

"Sanırım, madam, zaten öyle." Gömleğini ve pantolonunu giymiş, Elinor'un elbisesini bağlamasına yardım ediyordu ki, bahçenin öbür ucunda köpeklerin havlama ve uluma sesleriyle aynı anda bir hareket fark etti.

Fawley! Uşağı.

Elinor "u çabucak bıraktı, ondan uzaklaştı ve adamın bir şey yapmamış olmasını umdu.
çok fazla gördüm.

Demmit! Hizmetkârları neden bu kadar becerikli olmak zorundaydı? Fawley zaten köyde olduğu için onları eve geri getirmesini ayarlamak oldukça basit bir çare gibi görünüyordu.

Ama ögleden sonranın mutluluğu içinde adamın geleceğini neredeyse unutmuştu.

Sonra Elinor da Fawley'i fark etti. "Onu tanıyor musun?"

"Evet," dedi. "Bizi Londra'ya geri götürmesi için bir araba getirmesi için onunla anlaştım."

"Bu kadar çabuk mu?" dedi, James'e bakarak, gözleri bir kez daha Çok cazip bir şekilde çağıran ateş.

"Korkarım öyle," dedi. "Eğer gece olmadan dönmek istiyorsak."

"Ne kadar da beceriklisiniz, Aziz Maur," dedi, sesinde pişmanlığa benzeyen bir titreme vardı.

Evet, bunu çok iyi biliyordu. Göğsünde dev bir yay gibi kıvrılmıştı. Ve o ona James demediğini fark etmemişti.

Sepetin yanına gitti ve son kalan yiyecekleri ve tabakları toplamaya başladı. "Dürüst olmak gerekirse, eve nasıl gideceğimizi düşünmemiştim." Durakladı, sonra ona baktı. "Sanırım bu günün hiç bitmemesini diledim."

Ve ona söylemesi gereken şey çok basit, çok mükemmel bir şeydi.

Gerek yok leydim.

Ama ne yazık ki, Fawley bahçenin karşısından bakarken, bu o kadar kolay değildi Kalbinin derinliklerinde sıkışıp kalmış kelimeleri itiraf etmek için.

Ona Parkerton Dükü olduğunu ve her günü böyle geçirebileceğini söylemek için.

Nasıl yapabilirdi ki? Sıradan, eski James St. Maur çoktan bayanın kalbi.

Bayan Oxton, Cantley ve Winston mutfakta oturmuş Dük'ün dönüşünü bekliyorlardı. Her biri endişeli olmak için kendi nedenleri vardı.

"Bunu asla yapmamalıydık," dedi Bayan Oxton, Dük'ün (daha doğrusu Deli Jack'in) arabasının mahvolduğu haberi geldiğinden beri akan gözyaşlarını içine çekerek. Tekerleğin tamamen düşmesini ya da Dük'ü tehlikeye atmayı hiç istememişlerdi ama ne yazık ki el becerileri fazla etkili olmuştu.

Gerçekten de, Dük'ün kardeşi düzgün çalışan arabalara sahip olabilseydi...

Ama daha da kötüsü, dükten ya da Fawley'den haber alınamamıştı. Parkerton "ın sadık hizmetkârları da kendi suçluluklarından dolayı acı çekiyorlardı.

Onlar ne yapmıştı?

Tek yapmak istedikleri Dük'ün gezintisine bir an önce son vermektir. Düke değil. Kendisi!

Ama sonra, hava karardıktan bir süre sonra, üst kattaki çanlar çaldı; neredeyse her pencerede nöbet tutan hizmetçilerin işaretiydi bu.

Richards Dük'ün soyunma odasından koşarak aşağı inerken, üçü koşarak yukarı çıktılar. Ekselanslarının soyunma odasında saklanmış, "bu büyük kriz zamanında" Dük'ün kravatlarını tekrar tekrar ütölemişti.

Görevlerini yerine getirerek sıraya girdiler ve efendilerinin kapıdan girmesini beklediler, o da girdi ve ıslık çalarak doğrudan merdivenlere yöneldi.

Onlara tek bir bakış bile atmadan merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve akşam yemeği, programı ya da banyosunun hazırlanıp hazırlanmadığı hakkında en ufak bir soru bile sormadan bir anda ortadan kayboldu.

Öyleydi ama Dük'ün umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Sonra kapı tekrar açıldı ve bu kez Fawley içeri girdi. Islık çalmıyordu, mutlu adımlar atmıyordu, sadece bakışları önüne dikilmişti ve botları kurşuni bir vuruşla düşüyordu.

"Ne oldu?" Cantley, Dük'ün duyamayacağından emin olur olmaz uşağa sordu. "Araba-"

Cantley hepsini söylemeye cesaret edemedi. "-

umduğumuz gibi kaza mı?"

"Oh, evet, öyle," dedi Fawley. "Ve onu normal bir kırbaç gibi yakaladı. Onu kurtardı."

Bayan Oxton burnunu çekti. "Elbette öyle yapmıştır. Babası da aynısını yapardı."

Fawley, "Sadece kendisini hiç-," diye söze başladı. "Şey, öyle değil."

Hepsi başını salladı. Hiçbiri, donuk düklerinin bu kadar
Bu kadar atılğan ve kahraman olmak.

"En azından yaşıyor ve zarar görmemiş," dedi Winston, rahat bir soluk

alarak. "Yaşıyor tabii," dedi Fawley hiddetli bir sırtışıla.

Bayan Oxton'ın keskin kulakları ipucunu hemen yakaladı. "Bununla ne demek istiyorsunuz?"

"İstediği gibi onu almaya geldiğimde, onu ve karısını buldum-" Fawley salladı kafasını.

"Neyi buldun?" Richards diğerlerinin zaten şüphelendiği şeyden habersiz sordu.

"Ah, yukarıdaki azizler," diye soluk soluğa kaldı Bayan Oxton. Kimsenin ona bunun nedenini söylemesine gerek yoktu.
Adam mayıs ayının serserisi gibi ıslık çalıyordu.

Fawley'in kaşları kalktı. "Biliyorsun... onlar..."

Richards'ın rengi soldu ve ütüleyecek daha fazla kravat bulmakla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Bayan Oxton bir kez daha Bay Cantley'nin açık kollarına çekilmeden önce yüksek sesle burnunu çekerek, "İşimiz bitti," dedi. "Bu evde yeni bir hanım için çok yaşıyım."

Cantley, çılgın işverenin ardından merdivenlerden yukarı bakarak, "Henüz gelmedi," diye yemin etti.

Bölüm 11

Tia, geliyor musun, gelmiyor musun?" Elinor merdiven boşluğundan yukarı seslendi.

Uzun bir iç çekişten sonra "Eğer mecbur kalırsam" diyerek merdivenlerden aşağıya indi ve Longford Dükü'nün gönderdiği sera gülü vazosunun yanında durdu.

"Gelmelisin. Bu köpeklerin gezdirilmesi gerekiyor ve senin de benimle gelmeni tercih ederim." Elinor, pazarda kız kardeşini gözden kaybettiğinden beri Tia'yı yanından ayırmıyordu. Lord Lewis'in tehditleri -bu sabah gelen not da dahil olmak

üzere- sadece Elinor "un korkularına bir de adamın kızı çalıp başka biriyle evlendireceği korkusu eklendi. bazı sefil borçlarını ödemek için.

Hayır, kız kardeşi mutlu ve tutkulu bir evliliği hak ediyordu. kişinin kalbi ve ruhu.

Peki ya siz? Neden her sabah uyandığınızda Bay St. Maur'un Öpücük mü?

Elinor'un parmakları, onun kollarında geçirdiği o inanılmaz, skandal dolu saatleri her düşündüğünde olduğu gibi dudaklarına gitti. Dudaklarının onunkileri nasıl kapladığını, onu nasıl sahiplendiğini, tadına baktığını, onu nasıl hayata döndürdüğünü.

Ayaklarının dibinde köpekleri sürünüyor ve iplerini çekiştiriyorlardı. Ondan haber almak için ne kadar endişeliyse, onlar da gitmek için o kadar endişeliydi.

St. Maur'dan.

Adamdan tek bir not bile gelmemişti ve bugün Cuma'ydı. Üç gün önce ülkeye yaptıkları yolculuktan beri ondan tek bir kelime bile duyulmamıştı.

Seviştiklerinden beri.

Onun ahlaksız davranışları karşısında dehşete mi kapılmıştı? Kendini onun kollarına atan bir kadından iğrenmiş miydi?

"Gitmek zorunda mıyım?" Tia sordu. "Minerva bana dantel örmeyi göstereceğine söz verdi.
şalında kullandığı desen."

"Evet, gitmen gerekiyor," dedi Elinor ona, kendi eldivenlerini çekiştirerek ve hepsinin hâlâ antrede olduğundan emin olmak için köpeklere bir göz atarak. "Üçünü de tek başıma kontrol altında tutamam."

Bastion'ın, ne zaman gözlerini ondan kaçırsa kaçıp gitmek gibi korkunç bir huyu vardı, oysa şu anda itaatkâr bir şekilde yürüyüş elbisesinin eteğine oturmuş, dar tazı yüzü ona dönük, kibarca devam etmesini bekliyordu.

"Neden hepsini saklamakta ısrar ediyorsun anlamıyorum," dedi Tia.

"Onlar annemin köpekleriydi," diye hatırlattı Elinor ona. "Biliyorsun, eğer ben onları almasaydım, annem öldükten sonra sokağa atılacaklardı."

"Ya da daha kötüsü," dedi Tia isteksizce. Bastion "un önderliğini üstlendi ve kulaklarının arkasını kaşımak için ona doğru uzandı. "Aferin Bastion." Köpek başını eğdi ve sanki gülümsüyormuş gibi baktı.

"Gelin bakalım," diye anons etti Elinor ve köpeklerin hepsi havlayarak ve mutlu bir şekilde hazır ola geçti. Elinde tuttuğu diğer iki ipi sıkıca kavrayarak kapıyı açtı ve Bay St. Maur'u eli havada zile uzanırken buldu.

"Bay St. Maur!" diye hayretle bağırdı.

"Leydi Standon," dedi alçak sesle eğilerek. "Ve en mükemmeli. Tam zamanında geldiniz." Elinor bir adım geri çekildi. "Tam zamanında mı? Ne için?"

"Yürüyüşümüz," dedi, uzanıp ondan ipuçlarını alarak. "Notumda da söylediğim gibi."

"Ne notu?" diye kekeledi. Aman Tanrım, onunla gezintiye çıkacak durumda değildi. Üzerinde eski pardösüsü ve zar zor giyilebilen bir elbise vardı. Günün çok erken bir saati olduğu için parkın çoğunlukla ıssız olacağını biliyordu.

"Çarşamba sabahı gönderdiğim not. Sanırım bunları kendim teslim etmeye başlamam gerekecek," dedi sırtarak. "Önemli değil, çünkü notta Bu sabah sizi parkta yürüyüşe çağırıyorum. Ve görünüşe göre, çok tesadüfi bir şekilde, hazırsınız."

Arkasından, her zamanki hain Tia, Bastion'un kurşununu parmaklarına geçirdi ve Elinor'u ön kapıdan merdivenlere doğru itti. "Gerçekten de çok şanslıyız Bay St. Maur. Şimdi gidip Minerva'yı bulabilirim." Sonra kız ağır kapıyı kapattı ve Elinor'a Bay St. Maur'un uzattığı kolu tutup onu merdivenlerden aşağıya kadar takip etmekten başka yapacak bir şey bırakmadı.

Oh, yüce Tanrım! Yazlık evde onun kollarında olmak çok doğal gelmişti. Ama şimdi... ona baktı ve elinde daha önce fark etmediği garip bir şey gördü.

"Bu bir uçurtma mı?"

"Evet." Verdiği cevap Londra'da herkesin bir tane ile dolaştığını ima ediyordu.

"Ne için?"

"Parkta uçmak için, leydim," dedi ona göz kırparak. "Başka ne olabilir?"

Elinor bir şey söylemek için ağzını açtı ama söyleyecek bir şey bulamadı. Aklına gelen ilk şey kesinlikle bu değildi. Efendim,

çıldırдың mı?

Yine de onun tamamen deli olduğunu biliyordu. Ve sanırım bu yüzden ona aşık olmuşum.

Bu da parka gitmek kadar mantıklıydı.

Adamın kolunda duran eldivenli eline bakarak, parmaklarını ceketinin yününe sokmamak için elinden geleni yaptı, eteğinin adama sürtünmesini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

bacağına karşı.

Çünkü bu başka tür bir deliliğe giden bir yoldu.

Brook Sokağı'nın Grosvenor Meydanı'nda akan yoğun trafikle kesiştiği noktada dalgın düşünceleri sona erdi, çünkü köpekler birbirine karışmıştı.

Elinor uzanıp adamın elindeki ipleri alarak, "Bu asla olmaz," dedi. Onları ustalıkla düzeltti ve küçük terrier Fagus'u tutarken, iki tazı olan Ivo ve Bastion'un iplerini ona uzattı. "Şimdi biraz düzen sağlayacağız," dedi onlara.

Tazılar minnettar görünüyordu, Fagus ise sanki şimdilik kabul ediyormuş gibi mutlu bir şekilde sallanıyordu.

Elinor daha iyi biliyordu.

"Aferin," dedi Bay St. Maur. "Hatırladığım kadarıyla bu baş belasıydı." O Elinde sıkıca tuttuğu Fagus'a başıyla işaret etti.

"Evet, Fagus. Zavallı tazılar tamamen şaşkına dönene kadar diğer köpeklerin arasında dolaşmaktan başka bir şey yapmayı sevmiyor."

Köpek sanki onun hatalarını biliyormuş ve onları oldukça çekici buluyormuş gibi omzunun üzerinden baktı.

"Onu benim götürmemi ister misiniz?" Bay St. Maur teklif etti. "Baş belaları konusunda hayatım boyunca tecrübe edindim."

Elinor dudaklarına gelen ilk soruyu sormaktan kendini alıkoydu: Ben de onlardan biri miyim?

Onun yerine başını salladı. "Hayır, onun numaralarına oldukça alışkınım."

Dev yeşili ikiye bölen patikalardan birine girerek yollarına devam ettiler, köpekler mutlu bir şekilde önden gidiyordu.

Elinor daha önce hiç bir erkekle yürümemişti, çünkü Edward böyle şeylerden nefret ederdi.

pratikleri ona yakışmazdı ve onu isteyecek başka bir beyefendi de olmamıştı.

Şimdi James buradaydı, etrafa bir not göndermiş ve onu parkta yürüyüşe davet etmişti. Elbette raporunu salonda verip gidebilirdi.

Ya da onu tekrar öptüm.

Yine de böyle halka açık bir ortamda geziniyorlardı.

Sonra aklına alaycı bir düşünce geldi. Bu mekanı başka bir özel görüşmeden kaçınmak için mi seçmişti?

Ona bir bakış attı ve onun ceketini karıştırıp bir saat çıkardığını gördü.

"Neredeyse yarım oldu," diye düşündü. "Tam zamanında gelmeliyiz."

Elinor bir an için adamın elindeki saate baktı, çünkü bu sıradan bir avukat, bir iş adamı ya da St. Maur'un iddia ettiği meslek her neyse onun için fazla iyi bir parçaydı.

Belki de minnettar bir müşteriden bir hediye. Hatta belki de bir kadından. Elinor içindeki kıskançlık duygusunu bastırmak için elinden geleni yaptı. Yine de bu pahalı bir saatti, öyleyse bunu ona kim vermiş olabilirdi?

O daha ne olduğunu anlayamadan, adamın söylediği her şey kayıtlara geçti. "Tam zamanında gelmeliyiz."

Ne için zamanında?

"Köpekler hoş bir dokunuş," diye belirtti.

"Affedersiniz?" Elinor, bu gezintinin parkta bir yürüyüşten daha fazlası olduğuna dair giderek artan bir panik duygusuna kapıldı.

"Köpekler," dedi ve önlerindeki üçlüye başıyla selam verdi. "Sanırım Avenbury onları gördüğüne çok sevinecek."

Elinor durdu. Gerçekten de onu doğru duymuş olamazdı. Yine de soğuk çukur Midesindeki ses farklı düşünmesi için yalvarıyordu. "Avenbury mi?" diye sormayı başardı.

"Evet, Avenbury," dedi. Sonra farkına varmış olmalı. "Oh, evet, doğru. Notumu almamışsın."

"Hayır, yapmadım," diye kekeleydi.

"O zaman bilmiyorsun," dedi durup önlerindeki geniş çimenliğe bakarken.

"Neyi biliyorsun?" diye sordu, onun bakışlarını takip ederek, ama ileride sıra dışı bir şey görünmüyordu, sadece her zamanki dadılar, öğretmenler ve onların sabah gezintisine çıkan yükleri.

"Bilmiyor olman ne kadar da rahatsız edici," diye yakındı. geldikleri yoldan geri döndüler. Doğrudan ona yönelmek dışında herhangi bir yöne.

"Neyi bilmemek?" diye neredeyse ona bağırıyordu.

"Avenbury ile buluşuyoruz."

"Avenbury?" Elinor dizleri titreyerek güçsüzce konuştu.

"Evet."

Tanrım, bu kadar lakayt konuşmasına gerek yoktu, sanki biriyle çay içiyorlarmış gibi kızlık halası.

Başını salladı ve etrafına bakındı. "Burada mı? Şu anda mı? Parkta mı?" "Evet, sanırım o-"

Elinor uzandı, Ivo ve Bastion "un iplerini onun elinden kaptı ve geldikleri yöne doğru geri dönmeye başladı.

Kaçmak daha doğru olurdu.

"Nereye gidiyorsun?" dedi peşinden gelirken. Kadın

onun etrafında döndü. "Eve!"

"Ama biz O'nun lütfuyla buluşacağız."

"Sen onunla görüşebilirsin, ama ben görüşemem." Kadın kaçmaya çalıştı ama adam onu yakaladı.
kolundan tuttu ve onu sıkıca tuttu.

"Neden olmasın? Benden ayarlamamı istediniz-"

"Evet, bir buluşma ayarlayın ama bu şekilde değil. Avenbury Dükü'yle görüşmeye uygun değilim." Adamın elini sıktı. "Bu elbiseyle mi? Bu şapkayla mı? Bu botlar bile zar zor giyilebiliyor! Korkunç görünüyorum."

Aziz Maur uzanıp onu omuzlarından tuttu ve sıkıca kavradı. Elleri sıcak ve güçlüydü, pelerinine rağmen ve içindeki paniği yatıştırdı. En iyi üçüncü bonesinin tepesinden zar zor giyilebilen botlarına kadar ona baktı.

Ve sonra gülümsedi, bir erkeğin gördüğünü beğendiğini söyleyen türden sıcak, takdir edici bir bakış.

"Bana çok hoş görünüyorsun." Elini uzattı ve saçının bir telini saçlarını bonesinin altına soktu.

Sonra öne doğru eğildi ve onu alnından usulca öptü. "Avenbury seni en az benim kadar şık bulacaktır."

"St. Maur, ne dediğinizi bilmiyorsunuz. O bir dük. Onun beklentileri çok yukarıda-"

"Sus," diye yatıştırdı, yanağını okşadı ve gözlerinin içine baktı. "Çul giysen çok güzel görünürdün."

"Pek sayılmaz," dedi ona, gözlerini kaçırmaya çalışarak, yaklaşmamaya, onun içine girmemeye çalışarak
Silahlar.

"Pazar günü aldığın o elbiseden daha iyi bir çul. Seni temin ederim, Avenbury asla onaylamazdı."

"Avenbury mi, sen mi?" diye karşılık verdi.

"Her ikisi de, sanırım," dedi ona yeni diploma almış bir papazın tüm inancıyla. "Sen Eğer onun huzuruna bu elbiseyle çıkarsan, bu onu yaşından büyük gösterir."

Başını salladı, sonra bir kez daha adamın elinden kaydı.

"Bunu yapamam," dedi omzunun üzerinden, köpekleri çekerek. "Bu şekilde olmaz."

Adamın kederli kükreyişini ve ardından arkasından gelen çizmelerini duydu.

"Ne gibi değil?" dedi, onun aceleci adımlarına ayak uydurarak.

Elinor durdu. "Hazırlıklı olmadan. Ne bekleyeceğimi bilmeden." "Seni tanıştırmamı istediğin adamla tanışmayı bekleyebilirsin."

"Evet, sizden bunu yapmanızı istediğimi biliyorum ama aynı zamanda onun nasıl biri olduğunu keşfetmenizi de istedim. Bazı ayrıntıları bilmeden onunla görüşmem."

Evet, St. Maur. Bana onun hakkında her şeyi anlat. Lütfen bana onun her yönden sana benzediğini söyle.

Ama öyle olsa bile, onun karşısındaki adam olmazdı.

Önemli olan yönlerden değil.

Elinor durdu. "Bana ondan bahset, St. Maur," diye yalvardı. "Nasıl bir adam?"

Bir an için şapkasını çıkardı ve şapkasını tekrar kafasına geçirmeden önce elini sabırsızca siyah saçlarında gezdirdi. St. Maur ona karşı tamamen öfkeli görünüyordu.

Erkekler bu şeylerin neden bu kadar önemli olduğunu neden

anlamıyorlardı? "Madem ısrar ediyorsunuz," dedi.

"İstiyorum."

İç çekti. "Ama zamanında yetişmeliyiz."

"Evet, evet, ama önce bilmem gereken çok şey var." "Ne bilmek istiyorsun?"

Elinor bir an için dudağını ısırıldı. "Neye benziyor?" Adam biraz oflayıp pufladıktan sonra, "Açık tenli, düzgün yüz hatları var," dedi. Elinor başını salladı ve devam etmesi için elini salladı.

"Evet, onunla tanıştığımda *Odysseia*'yı okuyordu. Görünüşe göre şu anda klasikler üzerine uzun süreli bir çalışma yapıyor. Bu seçimini onaylamalısın," dedi sırtarak.

Elinor onun Setchfield balosundaki kostümü hakkındaki iğnelemelerini görmezden geldi. Onun o gece şikâyet ettiğini duymamıştı. "Bir bilgin mi?"

"Bir çeşit, evet."

Kulağına, St. Maur'un korunduğu gibi geliyordu. Ona gerçeği tam olarak söylemiyordu. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten," dedi, raporunun sorgulanmasından rahatsız olmuş görünüyordu. "Neden, bu sabah parkta geçirdiği zamanı... rüzgar akımlarını incelemek için... kullandığından bahsetti."

Elinor durakladı ve daha önce gittikleri yöne doğru baktı.

Bir bilgin olmak, aynı derecede ağır arkadaşlarıyla ve gözüne çarpan genç saraylılarla birlikte olmayı tercih eden sarhoş bir serseriden daha iyidir.

Elinor uzanıp St. Maur'un kolunu tuttu ve ona yapıştı. "Nazik biri mi?"

"Nazik mi?" Aziz Maur "un kaşları sanki soruyu anlamamış gibi çatıldı. "Evet, nazik," diye tekrarladı ve ardından, "Hizmetçilerine karşı iyi" diyerek

detaylandırdı,
Halkına karşı cömert. Nazik."

Buna, "*Bana iyi davranacak mı?*" sorusunu da eklerdi. *Beni koruyacak mı? Daha da önemlisi,*

Kız kardeşimi korumak mı?

"Evet," dedi başını sallayarak. "Bu konuda hiçbir şikâyetiniz olmayacak."

Elinor içini çekti ve belirlenen buluşma yerine bir kez daha baktı. Henüz kimseden bir iz yoktu, bu yüzden kendini toparlamak için hâlâ birkaç dakikası vardı. Ve bir parça rüzgâr yanından geçip gittiğinde, çıplak ağaçların sallanan dallarına baktı.

"Rüzgar akımları hakkında bir şey mi söylediniz?"

"Evet, bu yüzden bu uçurtmayı getirdim, senden ona bir hediye olarak." Aziz Maur onun incelemesi için hediyesini uzattı. "Yine de senin itlerini tercih edeceğini düşünüyorum."

"Hediye mi?" diye sordu.

"Evet, rüzgâr akımlarını incelemek için daha iyi ne olabilir? Bir sıcak hava balonu hariç, ama sahip olduğum zaman içinde onlardan birini zorlukla yaratabildim."

İncelemesi için uçurtmayı uzattı.

"Avenbury Dükü'nün uçurtmalara düşkün olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Evet, kesinlikle öyle," dedi St. Maur. "Ve bu yüzden, bilmenizi isterim ki bunu kendim yaptım."

Onun yüzündeki orantısız sırıtışa gülümsemekten kendini alamadı. "Mükemmel bir uçurtmaya benziyor."

"Teşekkür ederim."

"Bay Franklin bile buna hayran kalırdı," dedi ona biraz takılarak. Tanrım, adamın daha önce hiç uçurtma yapmadığı düşünülebilirdi, ama onu hayranlıkla seyretmesi için havaya kaldırışından, bu çabasından son derece gurur duyduğu belliydi.

"Yapamayacağın bir şey var mı, St. Maur?" diye sordu usulca. *Sana aşık olmamı engellemek gibi mi?*

"James," diye düzeltti.

"Pardon?"

"Bana James de, Elinor," dedi ona. "Geçen öğleden sonra yaptığın gibi."

Tedirgin bir şekilde geri adım attı çünkü bir kez daha işveren ve çalışan arasındaki o belirsiz çizgi kaybolmuştu. Ve kalbi için bunun var olduğunu unutmak çok kolaydı.

Çünkü orada duruyordu, uçurtmasıyla çocuksu bir gurur duyuyordu, siyah saçları sabah esintisiyle dalgalanıyordu ve onu hem tehlikeli bir şekilde erkeksi hem de korkunç derecede savunmasız gösteren o zavallı siyah gözü taçlandırıyordu.

"Bana James de," diye tekrarladı.

"Bu tür yakınlaşmaların akıllıca olduğunu düşünmüyorum," dedi. Geçen öğleden sonra onu aradım.

"Neden olmasın? Geçen gün beni baştan çıkardığında "bu tür yakınlaşmalara" itiraz etmemiştin."

"Ben öyle bir şey yapmadım!" diye itiraz etti.

"Peki Londra'daki en öpülesi dudaklara kim sahip?" Daha yakına eğildi. "Nay, İngiltere?"

Hain kalbi göğsünü dövüyordu. "Sadece İngiltere mi?" diye sormayı başardı.

Birazcık güldü. "Ada sınırlarımızın ötesinde kimseyi öpmedim, bu yüzden uzman görüşü veremez."

Onu itmeye çalıştı ama adam onun için çok hızlıydı ve ulaşamayacağı bir yere doğru hareket etti.

"Uçurtmama dikkat et," diye uyardı.

"Şöhretime dikkat et," diye karşılık verdi.

"Benim yüzümden korkmana gerek yok," dedi ona. "Unutma, ben asla-" "Öp ve söyle. Evet, hatırlıyorum, St. Maur."

"James," diye ısrar etti.

"St. Maur, durun." Kadının protestosu ona devam etmesi için daha fazla izin veriyor gibiydi, çünkü adam daha da yaklaştı, ancak protesto eden tek kişinin kadın olmadığını fark etti.

Fagus, hanımıyla bu davetsiz misafirin arasına girdi ve küçük boyuna inat, derinden ve iyice hırladı.

"Demmed iti," dedi teriyere bakarak. "Bir tazıdan

diğerine," diye önerdi.

"Touché, madam," diye ekledi, "ama bu bir anlaşmaya varamayacağımız anlamına gelmez." Köpeğe baktı ve sert bir sesle "Otur" dedi.

Fagus da öyle yaptı, arka ayağı yere düştü ve gözleri bir sonraki emri bekliyormuş gibi keskin ve parlaktı.

Sonra Aziz Maur ona döndü ve "Şimdi nerede kalmıştım?"

dedi. "Lütfen efendim, devam etmeye cesaret edemem. Eğer

devam edersem..."

"Ne var, Elinor? Ne olacak?" Yaklaştı. "Elinor, bir evim var. Buradan çok uzakta değil. Yalnız kalabileceğimiz bir yer."

Tek başına. Bu kelimeler çok cazipti. Çok baştan çıkarıcı. Tek başına.

Onunla birlikte. Keşke yapabilseydi. Ama sonuçlarının çok ağır olacağını

biliyordu.

Kalbim bir daha toparlanamayacak kadar kaybolacak. Yapmam gerekeni yapamayacağım.

Lord Lewis'in son notundaki çirkin sözler düşüncelerinde yankılandı, sarsılan kararlılığını kesti. *Bow Sokağı... Çağrı... Derhal... O benim, istediğimi yaparım...*

Bunun yerine ona başka bir cevap verdi. "Böyle bir yol izlersek sadece kendimizi aptal yerine koymuş oluruz ve bu da affedilemez bir hata olur."

Her iyi avukatın yapabileceği gibi davasını savunmaya hazır görünüyordu, ama

Bunun yerine, belki de isteksizce başıyla onayladı ve kolunu ona uzattı tekrar. "Gerçekten, benimle kaçmanın bir hata olacağını mı

düşünüyorsun?" "Evet," dedi.

"Emin misin?" İşte o ikna edici ses tonu. Kadının omurgasına doğru fısıldayan ve henüz keşfedilmemiş tutkulardan söz eden.

Onları nasıl bulacağını, nasıl serbest bırakacağını

bilirdi. Ne de olsa böyle şeyler için bir evi vardı.

"Evet," dedi elinden geldiğince kararlı bir şekilde.

"O zaman bu işi halledelim, Leydi Standon. Avenbury Dükü'yle tanışma vaktiniz geldi."

dedi, patikadan aşağı döndü ve Elinor'un fark ettiği gibi kolunu ona uzatmadı.

Elinor hayatında hiç bu kadar yoksun hissetmemişti. Bu kadar korkmuştu.

Etrafindakilere baktı, ancak tek bir erkek bile göremedi.
Dük olabilir.

Etraftaki tek olası aday, yüzünde buruşuk bir ifade ve kırılmış saçları olan yaşlı bir adamdı, yani o güzel kafalı Avenbury olamazdı. Geriye sadece birkaç dadı, onların yükleri ve sabah yürüyüşüne çıkmış birkaç yaşlı çift kalmıştı.

"Erken mi geldik?" diye sordu.

"Hayır, tam zamanında," diye ekledi James.

Sonra genç bir çocuk koşarak yanlarına geldi. "Hatırladınız!" diye haykırdı.

"Hatırladım, Majesteleri," diye cevap verdi James.

Bu iki kelime - "Majesteleri"- Elinor'un dünyasını altüst etti.*Majesteleri mi?*

Sonra önlerindeki çocuğa baktı, gerçekten baktı ve ona çarptı.

Kumral saçlar, düzgün yüz hatları ve bu genç yaşta bile aristokrat bir profil.

"Bu mükemmel bir uçurtmaya benziyor, Aziz Maur."

"Bu bir hediye, Majesteleri, Leydi Standon'dan. Ama burada ihmalkâr davranıyorum." James çocuğun önünde eğildi. "Majesteleri, Standon Markizi Elinor'u takdim edebilir miyim?" Sonra ayağa kalktı ve Elinor'un önünde hafifçe eğildi. "Leydi Standon, size Ekselansları Avenbury Dükü'nü takdim etmek benim için bir onurdur."

Çocuğun hakkını yemeyelim, mükemmel bir yay çizdi ve Elinor da ona şöyle karşılık verdi
derin ve saygılı bir reverans.

Ayağa kalktığı anda, sevimli delikanlı ona sırtıttı. "Leydi Standon, bunlar sizin köpekleriniz mi?"

"Evet, Majesteleri."

"Onları sevebilir

miyim?"

"Evet, kesinlikle. Sanırım onları çok minnettar bulacaksınız." James'e baktığında, sefil piçin kendini beğenmiş bir şekilde sırtıttığını gördü. Avenbury Dükü'nün bir delikanlıdan başka bir şey olmadığını başından beri biliyordu ve bunu ona söylememişti.

Gözlerindeki kakhaha ve dudaklarının dönüşü, onun rahatsızlığını eğlenceli bulmaktan daha fazlasını yaptığını gösteriyordu.

"Majesteleri "nden uzaklaştıklarında ve onu yalnız ve köşeye sıkıştırdığında gülmeyecekti. Ve her ne kadar kafasında haftalarca korku içinde uyanmasına neden olacak bir zil çalmak istese de, şimdi onun savunmasını duyabiliyordu.

Ama leydim, ısrar ettiniz. Avenbury listenizdeydi. Sizi onunla tanıştırmamı emretmiştiniz. Ben de öyle yaptım.

Ve Avenbury'ye baktığında öfkeli kalmak daha da zordu, köpeklerle birlikte yuvarlanıyordu, neredeyse onu batırmışlardı, benzer bir ruhu tanıdı - sevgi dolu bir kalbi olan bir çocuk.

"Gördün mü, sana söylemiştim," diye fısıldadı James ona, hâlâ teklifini tutuyordu.

"Köpekler onu benim uçurtmamdan daha çok kazanacak."

Köpekler yeni arkadaşlarına sevinçle havlayıp havlarken, yeşilin öte yanında başka biri bu buluşmadan pek de hoşnut değildi.

"Majesteleri! Gerçekten, Majesteleri, şu anda durun!"

Yeni bulduğu arkadaşlarıyla çevrili olmanın mutluluğuna kendini kaptıran, unvanını ya da servetini değil sadece oyun oynama şansını önemseyen Dük, uyarıları duymadı.

Elinor'un daha önce gördüğü çimdik suratlı adam koşarak geldi. "Madam, köpeklerinizi geri çekin! Derhal!" Sonra Dük'e telaşlı bir bakış fırlattı. "Majesteleri, kendinizi hatırlayın! Edep!"

Çocuğun yüzü hemen düştü, sonra hızla ayağa kalktı ve Dikkat.

Bastion, Ivo ve Fagus o kadar da iyi huylu değillerdi. çocuk şakacı bir şekilde, sanki ona işlerinin bitmediğini söylemek

istercesine zıplıyor ve havlıyordu. "Majesteleri, uzaklaşın, bu köpekler

ısırabilir!"

Bunun üzerine Elinor adama döndü. "Efendim, benim köpeklerim ısırmaz." Dük'e döndü. "Onları koşuya çıkarabilirsiniz. Devam edin." Çocuğa ipleri uzattığında, ihtiyacı olan tek şey onu kışkırtmaktı, çünkü köpekler etrafında fırl fırl dönerken o da çayırdaki koşmaya başladı.

Çok geçmeden hepsi birbirine dolanmış ve ıslak çimenlerde yuvarlanmaya başlamıştı. Elinor

Lucy'nin yeğeni Mickey dışında hiç bir çocuğun bu kadar eğlendiğini görmemiştim.

"Hanımefendi!" diye azarladı adam. "Bu ne cüret! Bu şekilde ölümü yakalayacak. Köpeklerinizi derhal geri çekin."

"Kimsin sen?" dedi, Bedelia Teyze'nin sevdiği o sert ses tonuyla. İstihdam. Dükkân sahiplerinin ve tezgâhtarların onu memnun etmek için çabaladığı kişi.

Ancak onun buyurgan sözleri bu kendini beğenmiş adamın yüzeyini ancak çizdi.

"Ben Ekselansları'nın öğretmeni Dr. Lockart Gramshaw'ım ve Ekselansları'nın

Grace'in eğitimi ve refahı için. Ve *bu*, madam," dedi, uzun parmağıyla, köpekler peşinden ayrılmadan daireler çizerek koşan çocuğu işaret ederek, "Majesteleri'nin yararına *değil*."

"Ne? Temiz hava ve iyi eğlence mi? Belli ki bunlardan yeterince yararlanamıyor."

Adamın gözleri, kendisinin, yani Lockart Gramshaw'un, bir şey yapamayacağı düşüncesiyle büyüdü.

ona her türlü faydayı sağlıyor. "Bu ne küstahlık! Çok çirkin!"

James onun burun deliklerindeki parlamayı, gözlerine gelen ateşli ışığı görebiliyordu ve geri adım atmak için onun hakkında yeterince şey biliyordu.

Görünüşe göre Gramshaw, akademik arayışlarla dolu manastır hayatı ve kadınlarla aynı deneyime sahip değildi. Durum böyle

olunca James bir adım daha geri çekildi. "Bay

Grimshaw," dedi.

"Dr. Gramshaw," diye düzeltti.

"Evet, o zaman Dr. Gramshaw, böyle bir egzersizin çocuğa nasıl zarar verebileceğini pek anlayamıyorum." "Madam-," diye başladı.

"Leydim," diye düzeltti aynı kibirli küçümsemeyle. "Ben Elinor Sterling, daha doğrusu Standon Markizi."

"Hanımefendileri," dedi boyuna posuna dikkat ederek, "Majestelerinin saygıdeğer vasisi, amcası Lord William, bu konulardaki muhakeme ve tecrübemi sıradan bir kadınınkinden daha üstün bulmasaydı beni işe almazdı."

"Sadece-," diye başladı Leydi Standon.

Hayal mi görüyordu, yoksa Elinor "un eli yumruk mu olmuştu?

Ama kendini toparladı ve adamın gözlerinin içine baktı. "Dr. Gramshaw, eminim birçok yönden üstünsünüzdür." Alaycı bir tavırla

Sözleri herhangi bir inancı yansıtmıyordu ama Gramshaw bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. "Bununla birlikte, erkeklerle ilgili deneyimlerime göre, gençken çok sıkı kontrol altında tutulanlar, bağları çözüldüğünde vahşileşme eğilimindedirler." Durdu ve ona baktı. "Dük özgürlüğüne kavuştuğunda ortaya çıkabilecek her türlü çılgınlık ve skandaldan sorumlu tutulacak kişi Lord William olmayacaktır. Bence arada sırada biraz neşeli olmak, böyle vahim bir sonucu önlemek için uzun bir yol kat edecektir."

Avenbury Dükü yanakları kızarmış ve gözleri parlayarak koşarak geldiğinde Gramshaw'un rengi soldu ve kendini savunmaya hazır görünüyordu -bu konuda iyi şanslar, diye düşündü James. "Bunlar harika hayvanlar, Leydi Standon."

"Teşekkür ederim, Majesteleri," diye cevap verdi. "Ben de tam sevgili öğretmeninize diğer tazımın geçen hafta bir yavrusu olduğunu söylüyordum. Bir süre daha annelerinden ayrılmaya hazır olmayacaklar ama hazır olduklarında yavruları ilk siz seçebilirsiniz. Aslında, neden önümüzdeki Salı günü onları görmeye gelmiyorsunuz, böylece en çok beğendiğinizi seçebilirsiniz."

Dükün hocası bir tür boğulma sesi çıkardı, sanki hanımefendi az önce bir kılıç saplamıştı
Göğsünün derinliklerine inerek, düzen ve nezaket için gösterdiği tüm çabayı baltaladı.

"Oh, Gramshaw, gerçekten mi? Bir köpek yavrusu alabilir miyim?" Çocuk patlamaya hazır görünüyordu.
Heyecan. "Çok minnettar olurum."

Gramshaw, yüreğini burkan bu yalvarış ve büyük olasılıkla Leydi Standon'ın uyarı niteliğindeki öğütleri hâlâ kulaklarında çınlarken, ancak teslim olabildi. "Leydi Standon çok cömert davranıyor ve reddetmek pek de iyi bir davranış olmaz."

Elinor, öğretmene doğru göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle, "Majesteleri, büyük olasılıkla iki yavru köpek almak isteyeceksiniz, böylece birbirlerine arkadaşlık edebilirler," dedi. "Öyle değil mi, Dr. Gramshaw?"

Adam hafifçe tereddüt etti. Kadın sadece onun otoritesini sarsmakla kalmamış, aynı zamanda bir devrim de gerçekleştirmişti. Ama ne yapabilirdi ki? Hanımefendinin cömert teklifini geri mi çevirecekti?

Birkaç yıl içinde kontrolünden çıkacak bir çocukla değil.

Ve belli ki Avenbury, James "in hatırlatma önerisini zaten kullanmıştı Gramshaw'a emekliliğini kimin finanse edeceğini sordu.

Elbette Elinor'un Avenbury'nin öğretmenini kıyma yapmasını izlemek bir şeydi; aynı gülümsemeyi ona doğru çevirdiğinde başka bir şeydi. "Bay St. Maur ziyaretiniz için tüm düzenlemeleri yapacak, değil mi?"

Gramshaw'un kılıcını çekip aldığından şüpheleniyordu. dar göğsüne batırmak üzereydi. Oh, onu

oldukça iyi tanımaya başlamıştı.

"Ve yeni köpeklerinizi eğitme zamanı geldiğinde, Aziz Maur'un size yardımcı olmak için dünya kadar zamanı olacağından eminim," diye teklif etti. "Londra sokaklarında dolaşan bir taziye kadar yakın olduğu söylenebilir." İtişini yaparken ona gülümsedi.

Evet, kabzasına kadar ve sonra bükülme.

James daha önce toplum içinde hiç bu kadar aşağılandığını düşünmemişti.

En azından yüzüne karşı.

Ve kadın yorumlarından dolayı en ufak bir pişmanlık duyuyor gibi görünmüyordu. Üstelik ona bakmıyordu bile.

"Majesteleri, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyordu Avenbury'ye. güzel ve zarif bir reverans.

Çocuk da karşılığında eğildi. "Gelecek haftaya kadar, Leydi Standon."

Ona gelince, James doğrudan kesildi, çünkü kız ona bir kelime bile söylemeye tenezzül etmedi.

Ona cehenneme gitmesini söylemek için bile.

Döndü ve yürüdü, yanında köpekleri vardı ve ona doğru tek bir bakış bile atmadı.

Görünüşe göre bunun ne anlama geldiğini bilmek için yetişkin bir adam olmaya gerek yoktu. Avenbury onu dürttü. "Onun peşinden gitmek isteyebilirsin."

Ve James her ne kadar onun peşinden gitmesi gerektiğini bilse de

Gözlerinde öldürücü bir parıltı vardı. Bu yüzden suç ortağının yanında durdu ve onun çayır boyunca tepinmesini izledi.

"O oldukça deli," diye karşı çıktı.

"Sana çok kızgın," dedi çocuk, doğrudan konuya girerek.

Ah, gençlik. Onlarla lafı dolandırmaya gerek yok.

"Evet, oldukça," diye kabul etti James. Aslında, onun uzaklaşmasını izlemek oldukça Büyüleyiciydi, çünkü ağabeyinin Miranda'nın yanında olmasından duyduğu memnuniyeti düşünmeden edemiyordu. yüksek dudgeonlar.

Görünüşe göre Elinor da aynı mizaca sahipti. Memnuniyetle. Böyle tutku... ateş gibi...

Yine de, bu keşif onun peşinden tarlalarda koşturmasına neden olmadı.

Ne de olsa, zaten bir gözü morarmıştı ve Lucy Sterling ile uzun süre yaşamıştı. yüzüne nasıl vurulacağını öğrenmiş olması için yeterli. Ve daha da

önemlisi, muhtemelen bir tanesini hak etmişti.

Avenbury onu tekrar dürttü. "Gitmesine izin

vermemelisin." "Sanırım değil," diye itiraf etti.

"Parkerton, Leydi Standon'dan korkmuyorsun, değil mi?"

James güldü. "Sanırım öyleyim. Birazcık."

Ve bu sadece başka bir yüzleşme olasılığı değil, kadının onun kalbine yaptıklarıydı.

Avenbury de güldü. "Gramshaw bir dükün hiçbir şeyden korkmadığını söyler. "Wellington bu yüzden yükselmişti."

James çocuğun bakışlarıyla karşılaştı. "Akıllı bir dük, eşiyle ne zaman karşılaşacağını bilir, Avenbury."

Çocuk inatçılığını kanıtladı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve dük gibi baktı. On bir yaşındaki biri bunu yapabilir. "O zaman sen de kendininkiyle tanışmışsındır."

Bölüm 12

Leydi Standon! Leydi Standon! Durun!" diye seslendi sefil alçak ona.

Elinor hızla devam etti.

Aslında adımlarını hızlandırdı. Tabii ki aldatmacası yüzünden Aziz Maur'a çok kızmıştı.

Ama başka bir sorun daha vardı.

Avenbury Dükü'nün *müsait olmaması* onu son derece rahatlatmıştı. En azından on yıl boyunca.

Rahatlamış mı? Rahatlamamalıydı. Listesi yarıya inmişti. Ve onun bir Koca. Bir dük.

Yine de evlenmeye ne kadar ihtiyacı olsa da, bu çaresiz durumdan mutlu bir eş bulma konusundaki tehlikeli arzusunu bastıramıyordu.

Tutku ve ateşin evliliği, tıpkı Aziz Maur'la öpüşme mesafesine her girdiğinde içini yakan skandal ateşi gibi.

Hay aksi! Onunla aynı odaya girdiğinde. Onu hayal etti. Her türlü saatte onu hayal etti.

Böyle bir adamı bulmak ne kadar zor olabilir ki?

Longford böyle bir adam, dedi kendi kendine, buna inanmak istiyordu. Öyle bir adam.

Saygın. Büyüleyici. Mükemmel seçim.

Geçen gece Leydi Lowde'un müzikalinde son derece dikkatliydi, Hatta özenli... ve gönderdiği kucak dolusu çiçekler vardı, pahalı sera gülleri... tatlı portakal çiçekleri ve hatta orkideler.

Ve yine de.

"Leydi Standon, bekler misiniz?" Aziz Maur arkasından seslendi.

Daha çok sipariş gibi.

Hayır, kesinlikle yapmayacaktı. Onun gibiler tarafından emredilmeyi. Sonra, onu çok üzecek şekilde, meseleyi kendi ellerine aldı.

Arkasından keskin bir ıslık sesi havayı deldi. Köpekler hep birlikte tepki verdi, hepsi durdu, sonra dönüp adama doğru fırladı.

Elinor kendini ipler, köpekler ve uzuvlardan oluşan bir karmaşanın içinde buldu.

"Hainler!" diye bağırarak onları düzene sokmak için elinden geleni yaptı ama artık çok geçti.

Maur "un hilesi işe yaradı ve ona yetişmesi için gereken zamanı verdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, ipuçlarını çözmek ve görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Onu.

Köpeklere "Oturun!" diye emretti ve hepsi oturdu. "Şimdi, bu daha iyi."

Ona alaycı bir bakış fırlattı. Onu o kadar da teklif edilebilir bulmasa iyi olurdu.

Sormadan uzandı ve Bastion "un ipini elinden aldı, böylece Bastion Ivo ve Fagus'u çözmek için eğil.

Bu kudretli düzen adamıyla karşılaşan küçük zavallılar, iyi eğitilmiş üç asker gibi kalçalarının üzerine oturdular.

"Aziz Maur, ne söyleyeceksiniz?" dedi ayağa kalkıp onunla yüzleşirken.

Bu kibirli adamın yapabildiği kadarıyla biraz pişman görünüyordu. Bir an için adamın özür dileyeceğini, hatta belki de ondan af dileyeceğini düşündü. Öyle de olmalıydı.

Tabii ki yapmadı.

"İyi gitti, sence de öyle değil mi?" dedi, topuklarının üzerinde sallanarak ve çok Kendinden çok memnun.

Elinor kekelemeyi bile başaramadı. "Evet, girişimimiz için mükemmel

bir başlangıç, sence de öyle değil mi?"

"Bu ne cüret!" diye patladı sonunda, dilini bulmuştu.

Ve iflah olmaz bir piç olduğu için onu tamamen görmezden geldi. "Sanırım bu, listenizi biraz gözden geçirmeniz gerektiği anlamına geliyor."

"Gözden geçirmek mi?" diye sordu.

"Evet, aynen öyle," diyerek parmaklarını şıklattı. "Bazı eklemeler yap. Önermek istediğim bazı isimler var, örneğin-"

"Sen mi?! Bana isim mi önereceksin-" Elinor elindeki ipleri daha da sıkılaştırdı ve Bastion'ın elindekileri kaptığı gibi arkasını dönüp uzaklaştı. "Tüm bu saçmalıkların arasında."

Bu sefer o da onu takip etti, hemen peşinden.

"İlk tercihini kabul etmelisin-"

Arkasını döndü ve ona ters ters baktı, çünkü arabaların ve at arabalarının arasında bir açıklık bulmayı beklerken bir dakikası vardı.

"Peki sen kimi ekleyeceksin?" diye alay etti.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve gülümsedi.
ülkedeki en iyi adam. "Parkerton."

"Yine mi o?" diye inledi.

"Evet. Sanırım Parkerton iyi bir-"

Kahkahası onun sözünü kesti. Parkerton? Yapabileceğinin en iyisi bu muydu? Güldü.
daha da sert. "Bayım, siz de en az onun kadar delisiniz."

St. Maur hakarete uğramış gibi görünüyordu. "O deli
değil!"

"Akrabalarının çoğu öyle," diye karşı çıktı.

Buna karşı çıkamazdı. "Sizi temin ederim ki Parkerton Dükü'nün akli dengesi
yerinde."

Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak kekeledi. Gerçeği açığa vurmayan kelimeler.

*Ben ses istemiyorum... Ben seni istiyorum... Bir an beni çileden çıkaran, bir an
sonra da kendimi tamamen rezil hissettiren birini.*

"Eğer aklın varsa," dedi, onun sessizliğini bir tür kabullenme olarak algılayarak, "ben
bir buluşma ayarlayabilir-"

"Hayır, istemezsin," dedi ona ve parmağını sallayarak bir noktayı vurguladı. "O adamla
tanışmak istemiyorum."

"Ama o değil-"

"Ne değil?" diye bastırdı. "Kardeşi gibi mi? Deli Jack Tremont? Sadece ünü bile
benim için yeter de artar bile. Bir çürümüşle evliydim. Bir başkasıyla
evlenmeyeceğim." Trafikte bir açıklık vardı ve kadın eteklerini toplayıp aceleyle
karşıya geçti.

St. Maur da onu izledi, hâlâ ısrar ediyordu. "Bir adamı kardeşine bakarak
yargılayamazsınız, madam."

"Yapamaz mısın?" diye sordu. "Kocam Edward'la hiç tanıştın mı?"

Adam başını salladı.

"Hayır, sanırım öyle değil. Böyle çevrelerde dolaşmadığınızı tahmin ediyorum. Ama onunla tanışmış olsaydınız, kardeşi Philip'le de tanışmış olurdunuz. Aynı ağaçtan iki elma, çekirdeklerine kadar şımarık." İçini çekti. "Deli Jack ile Parkerton'ın pek farklı olmadıklarından hiç şüphem yok. Ve ne kendimi ne de kız kardeşimi böyle bir ilişkiye bulaştırmayacağım."

Parkerton, gerçekten!

"O halde ne yapmayı düşünüyorsunuz, madam?" diye sordu o mağrur, kendini beğenmiş haliyle.

"Longford, efendim," dedi ona. "Longford Dükü hâlâ geçerli bir aday." Elinor durakladı ve kendini beğenmiş ifadesini bastırmak umuduyla kaşlarını kaldırdı. "Ve onun reşit olduğunu *bilmenin* avantajına sahibim. Bu yüzden tüm çabalarımı onun üzerinde yoğunlaştıracam."

Bildirisi tam da umduğu şeyi yaptı. St. Maur'u durdurdu. Ne oldu? beklemediği şey, onun aşırı şişirilmiş bir balon gibi patlamasıydı.

"Cesedimi çiğnemen lazım!"

Döndü ve ona baktı. Onu dinlemekten korkmak yerine, çünkü ses tonu onun istediğini elde etmeye alışkın olduğunu, hiçbir şekilde hoşgörülü davranılmayacağını ima ediyordu, inatla topuklarını dikti.

"Longford Dükü size göre biri değil, madam," diye devam etti zorlukla gizlediği öfkesiyle. "O sefil bir sınırlayıcı."

Şimdi yine gülüyordu. "Aman Tanrım, St. Maur, şimdi çok ileri gittiniz. Longford Dükü büyüleyici ve kibar biri."

"İyi bir şirkette, evet," diye kabul etti, bir elini saçlarında gezdirerek. "Ama yine de Her zaman en iyi arkadaşlığı sürdürürsünüz, bu konuda biraz bilginiz olduğunu düşünüyorum."

Bu onu sakinleştirdi, çünkü gerçekten de öyle oldu. Edward'ın arkadaşlığı her zaman en kötüsü olmuştu. bir tür adam.

Edward Sterling, bir dükün ikinci oğlu ve nihayetinde varisi olmasına rağmen, pek iyi karşılanmamıştı, bu yüzden onu Longford ile karşılaştırmak gülünçtü, çünkü Longford her yerde kabul görüyordu.

Yine de Bedelia Teyze "nin adam hakkındaki itirafı peşini bırakmadı. *Şimdi Longford hakkında söylentiler var ve ondan Chudley'e bahsettiğimde.... adam hakkında oldukça kaba bir ses çıkardı.*

Ama yine de, St. Maur'un adam hakkındaki tahminlerine nasıl güvenebilirdi ki? "Öyle mi efendim?" diye sordu.

"Pardon?"

"Doğru türde arkadaşlıklar kuruyor musun?"

"Bunun ne alakası var-"

"Tam olarak demek istediğim bu. Hiç kimse mükemmel değildir. Longford "un kendi rütbesindeki pek çok adamdan farklı olmasını beklemesem de, o kabul görüyor ve bu bana sizin aksi yöndeki iddialarınızdan daha fazlasını söylüyor."

Öfkeyle başını salladı. "Longford söz konusu değil, Leydi Standon. Ve bu da meselenin sonu."

Bir adım geri çekildi. "Meselenin sonu mu? Bana emir vermeye hakkınız yok."

Kollarını kavuşturdu ve çenesini dikleştirdi. Aslında böyle inatçı bir duruş sergilediğinde oldukça yakışıklı oluyordu ama şu anda onun küstahlığına ya da fazlasıyla çekici görüntüsüne kapılacak değildi.

"İyi günler, St. Maur," dedi ve başıyla onaylayarak aşağı inmeye devam etti. Grosvenor Meydanı'na doğru.

"Madam, bu tartışmaya açık bir konu değil," diyerek aceleyle arkasından gitti. "Beni siz tuttunuz

Bu adamlar hakkında bir fikir edinmeni istedim ve sana bir fikir

veriyorum." "Avenbury hakkında bu kadar açık sözlü olmamanız

ne büyük talihsizlik."

"Evet, şey, biraz-" "Küstahça mı?"

Küstahça mı?"

Çenesi ileri geri hareket etti.

"Longford Dükü beni yarın akşam özel bir baloya davet etti," dedi ona. "Onun hakkında kendi fikrimi o zaman edineceğim. Neyse ki sizin müdahaleniz olmadan, çünkü bu gece sadece davetlilere açık ve onun işlerini Setchfield'inkiler kadar kolay aşılabilir bulacağınızdan şüpheliyim."

Bir kez daha yola koyuldu ve bu nedenle onun veda atışını kaçırdı.

"Bunu göreceğiz, madam," diye yemin etti. "Göreceğiz."

Burası nasıl bir yer böyle? James o akşam Jack'le birlikte Lord Lewis'le buluşmak için Jack'in ısrarla bindikleri sade hackney'den inerken düşündü. Havadaki pis koku onu bir an için bastırmış, birbirlerine ve sokaklara yaslanmış, sallanan evler onu diri diri gömülmeğe üzere olduğundan endişelendirmişti. Ama hayır, her şeyin üzerinde asılı duran bu kasvetli hava onun Seven Dials'ın tehlikeli dünyasıyla ilk tanışmasıydı.

Hızla ilerleyen at arabasına son bir kez hüzünlü bir bakış atmadı değil onu ve Jack'i cehennemin bu karanlık köşesinde yalnız bırakarak uzaklaştı.

Ama işte buradaydı. James, Elinor'un pasta yapmasını engelleyecekse Ya da daha kötüsü, kendini dükün rezil partilerinden birine karışmış bulacaksa, önce Lewis'in tehditlerini durdurması gerekiyordu - onu aceleyle ve haksız bir evlilik yapmaya iten tehditleri.

Ve bu yüzden Jack'ten yardım istedi. Asil olmayan yetenekleri Dışişleri Bakanlığı tarafından mükemmel hale getirilmeden önce hem bir çapkın hem de bir düzenbaz olan Jack için şimdi bu hain becerilerini yeni bir kullanıma sokma zamanı gelmişti - James'e Londra'nın bel altı bölgelerinde rehberlik etmek.

Çünkü Lewis'i bulup tuzağa düşürebilecekleri ve daha da önemlisi onu durdurabilecekleri yer orasıydı.

James, Jack "in kötü kazanılmış yeteneklerinin işe yarayacağı günü göreceğini hiç düşünmemişti, ama işte buradaydı.

"Aman Tanrım, Jack, beni nereye getirdin?" diye sordu.

"Şeytanı ve ona eşlik eden tüm ahlaksızlıkları bulabileceğiniz türden bir yer," dedi Jack, çöplerle kaplı bir sokakta ilerlerken soğukkanlı bir güvenle. "Ve eğer Lewis gibileriyle zeka yarıştırmak istiyorsan, onu geldiğini görmeden yenmen gerekecek."

"Parkerton Dükü'nün böyle bir yerde kâğıt oynamasını beklemezdi."

"Ya da son sesli harfindymiş gibi

kaybediyor." "Geceyi kaybederek mi

geçirmeliyim?"

Jack bu planı yapmıştı ama James bundan pek emin değildi. Özellikle de Lewis'i tuzaklarına düşürmek için iyi bir miktar altını kumarda kaybetmek anlamına geliyordu.

"Bir kez kolay lokma olarak görüldüğünüzde, Lewis ve benzerlerinin etrafınızda dolaşmasına neden olursunuz. Hayır. bir kazın yolunmasına karşı koyabilir."

"Oh, yani şimdi ben bir kazım," dedi James, görünüşe göre bir şeyin etrafından dolanarak... Oh, Tanrım, bu düşündüğü şey değildi... James ürperdi. Evet, öyleydi. "Gerçekten vaktini burada mı geçiriyordun?" diye sordu, kardeşinin eski uğrak yeri karşısında şaşkın ve biraz da sersemlemiş bir halde.

"Sadece önümü kestiğinde," dedi Jack omzunun üzerinden neşeyle, bir adamın yanından geçerken. bayılan ve arkadaşları tarafından terk edilen bir adam.

"Özür dilerim," dedi James.

"Oh, özür dileme," dedi Jack, onu başından savarak. "Eğer sen benimle ilişkiyi kesmeseydin Miranda "yı asla bulamazdım."

James omzunun üzerinden baktı ve talihsiz tırmığa bir kez daha göz attı. "Değil mi o-"

Jack başını salladı. "Oh, evet. Hâlâ hayatta olmasına şaşırdım ama yine de yarın muhtemelen cepleri karıştırılmış ve botları kaybolmuş bir halde uyandığı ilk sabah olmayacak."

"Yapmamalı mıyız?"

"Hayır, bizim kendi kaygılarımız var," dedi Jack keskin ve sert bir sesle. "Burada işler böyle yürüyor. Herkes kendi başının çaresine bakar. Bunu sakın unutma. Ve arkayı kolla. Göz kulak olmak için elimden geleni yapacağım ama kimsenin seni tanımaması en iyisi olur."

"Her zamanki kalabalığımla karşılaşacağımızdan şüpheliyim." Ayrıca, bu gece için Jack'in takım elbiselerinden birini daha giymişti... Demmit, bu maskaralığın bir an önce sona ermesi gerekiyordu. Zavallı Richards efendisinin yeni kıyafeti yüzünden işi bırakmaya çok yaklaştı.

Jack ona baktı ve başıyla onayladı. "Bu oyuncuların senin arkadaşın olmadığını hatırlasan iyi edersin. Bir unvanları olabilir ya da olmayabilir, ama hepsinin ortak bir yanı var: çaresizlik. Buraya kadar gelebildiysen son paçavranız ve dışarı çıkmanız gerekiyor."

James hiç de korkak biri değildi ve zamanında kendini biraz atılgan sanmıştı ama hiç bu tür bir arkadaşlığa düşmemişti. Arkadaşlarını kendi başlarının çaresine bakmak zorunda bırakmak? İskambilde kazanmak için hile yapmak? James'in içler acısı bulduğu hileye varan bir şeydi bu.

Bütün bu durum dişlerini sıkmasına neden olmuştu ama Jack'in de açıkladığı gibi, Lewis'in Tia'nın vesayetini elinden almak için, onu elinden almaktan daha iyi bir yol yoktu.

Elinor için, dedi kendi kendine, etraflarındaki karanlığı aydınlatmak için onun görüntüsünü kullanarak. Onun için her şeyi yapardı.

Sarsıcı bir fikirdi. Kendini burada, Seven Dials'da bulmaktan daha fazla. Ama işte oradaydı. Onun için her şeyi yapardı. Hangisinin daha korkutucu olduğunu bilmiyordu - ona duyduğu arzusun genişliği mi yoksa onun elini almak için ineceği derinlikler mi?

Jack "in planı Londra "daki saray gibi evinin rahat ve zarif ortamında iyi bir plan gibi görünse de, James burada, Seven Dials "ın kalbinde, daha doğrusu derinliklerinde, arkalarındaki zavallı adam gibi uyanmaktan endişe ediyordu.

Unut onu, dedi kendi kendine. Neden burada olduğunu hatırla.

Görünüşe göre Jack öyle yapmıştı, çünkü arkalarından hiç bakmadan kolayca kapıya doğru ilerledi. Gölgelelerin arasından iri yarı bir adam çıktı ve onları süzdü, şişkin burnu bir tarafa eğilmişti ve boncuk gibi gözleri şapkalarının tepesinden çizmelerindeki cilaya kadar -ya da ara sokaktaki yolculuktan sonra ciladan geriye ne kaldıysa- değerlerini sayar gibi onları inceliyordu.

Jack adama yaklaştı ve omzuna bir tokat attı. "Seni gördüğüme sevindim, Zona."

Adam başını eğdi. "Sen misin, Deli Jack?"

"Evet, Shingles. "Benim." Jack sırtıttı. "Bu gece kartlar nasıl?"

Adam gülümsedi ve Jack "in sorusu kafasına dank edene kadar Jack "e içten bir hoş geldin kucaklaması yapmaya hazır görünüyordu. Sonra bakışları daraldı ve aniden temkinli davranarak biraz geri çekildi. "Dun bölgesinde değilsin, değil mi? Elindeki tek şey kuponlar ve süslü kardeşinin kayıplarını karşılayacağına dair sözlerse seni içeri alamam. Kendisi hiçbir sorun istemiyor."

Jack güldü, elini ceketinin içine soktu ve dolgun bir kese çıkardı. Bu Shingles "ı etkilememiş gibi görüldüğünde, Jack onu salladı ve altın tıngırtısı, iyi som altın, bu adamın seçici kulakları için müzik oldu.

Yine de Shingles kapıyı açmadı. Henüz değil. "Peki ya "im?" dedi yüksek sesle, James'e başını sallayarak. "Bana biraz tehlikeli görünüyor."

Jack ona, "Son derece tehlikeli biri," diye güvence verdi. "Geldiği gibi gider." Öne doğru eğilen Jack komplocu bir tavırla devam etti, "Ayrıca cepleri dolgun ve kartlardan anlamıyor. Bana biraz yardım eder misin, Shingles? Bizi içeri al."

Bu tür alçakça niyetleri Shingles anlayabilirdi... ve onaylayabilirdi. Jack'e göz kırptı ve kapıyı ardına kadar açtı. "Sizi gördüğüme sevindim efendim. Çok uzun zaman oldu," dedi adam içeri girdiklerinde. "Ama sorun değil, aklınızda bulunsun." Dar bakışlarını James'e çevirmiş olmasına rağmen bunu Jack'e söyledi.

"Ben değiştim, Shingles," diye teminat verdi Jack.

Bunun üzerine kapıcı sanki böyle bir şeyi hiç duymamış gibi güldü.

"Neden herkes bu ifadeyi bu kadar eğlenceli buluyor?" Jack, şaşkın Shingles "ı geride bıraktıktan sonra sordu.

"İtiraf etmeliyim ki, reform iddiaların bana bile biraz yanlış geliyor, Deli Jack," diye alay etti James. "Burayı hatırlıyor olman bile sana yakışmıyor."

"Dürüst olmak gerekirse, burayı nasıl bulacağımı hatırlayabileceğimden pek emin değildim," dedi Jack. "İçlerinden biri buranın nerede olduğunu bilene kadar dört farklı taksi çağırmak gerekti."

Uzun bir koridorda yürüyorlardı ve koridorun sonunda bir kapı vardı. Seslerin, kahkahaların ve küfürlerin boğuk sesi havanın tuhaf durgunluğuna karışıyordu.

"Bunun beşinci hackney olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyleydi," dedi Jack ona, kapıda duraklayarak. "Dördüncü adam bizi buraya getirmeyi reddetti."

Ve bir zamanlar çılgın olan kardeşi kapıyı açtığında James nedenini anladı.

"Elinor, Longford "un davetini kabul etmek niyetinde olamazsın," dedi Minerva. Elinde tuttuğu sıcak çay bardağına üfledi, sonra başını kaldırıp baktı. "Adam hakkında bazı araştırmalar yapıyordum ve onunla ilgili bazı endişelerim var."

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Elinor, başını diktiği yerden kaldırarak. Petticoat Lane "den aldığı kırmızı kadifeyi dikmeyi neredeyse bitirmek üzereydi ve dikkatini dağıtmak istemiyordu. "Aziz Maur kadar tüccar gibi konuşmaya başladın."

Minerva "nın dudakları birbirine yapıştı. İlk Leydi Standon'a asla tüccar denemeyecek bir şey varsa, o da tüccardı. Leydi iliklerine kadar asil ve soyluydu. "Sadece biraz dikkatli olmanın iyi olacağını düşünüyorum. Neden Longford bu partiye tanıdığımız başka kimseyi davet etmedi?"

"Ne demek istiyorsun?" Elinor dikişini bırakarak, "Ne demek istiyorsun?" dedi. "İşte şimdi Aziz Maur kadar can sıkıcı konuşuyorsun."

Kadın derin bir nefes aldı. "Hanımefendilerden herhangi birinin Longford "un kızları - mantarları kurtarmak için tabii ki?"

"Öyle olduğunu söyleyemem," diye itiraf etti Elinor. "Sizce o kadar..." Elinor sözünü bitirmedi, çünkü arkadaşının ne demek istediğini çok iyi anladığını biliyordu.

Edward ve Philip gibi eğilimli.

Elinor ve Minerva, *tonun* en kötü çürüklerinden ikisiyle evlenmiş ve bu tür eğilimlerin bir erkeğe neler yapabileceğini ilk elden görmüşlerdi.

Ve bir evliliğe.

Elinor içgüdüsel olarak başını salladı. "Hayır, buna inanamıyorum. Öyle görünüyor ki-" Longford hakkında en kötüsüne inanmak istemiyordu. Lord Lewis'i engellemek için son şansıydı.

Şart değil, diye fısıldadı kalbinden gelen küçük bir ses. *Bay St. Maur var.*

Hayır, bu olmaz, dedi kendi kendine. Eğer St. Maur, Lord Lewis'le yüzleşmeye cüret ederse, üvey babası onun üzerine intikam dolu bir gazap salacaktı. St. Maur'u mahvetmekten zevk alırdı; onu ne iş ne de bağlantıları olmadan bırakırdı. Hepsı yalan ve uydurma olsa bile, olan olacaktı.

Hayır, Elinor gururlu ve onurlu avukatının alçaldığını asla göremezdi. Onun için değil.
Sake. Tia'nın için bile.

James, Jack'in onu getirdiği oyun cehenneminin hedonist iç mekanına ağzı açık bakmamak için dişlerini sıktı. Bu tür yerleri duymuştu ama gerçek olanla kendi sade varoluşunda hayal ettiği şey birbirinden çok uzaktı.

İç mekân, şatafatlı bir ihtişamın -büyük olasılıkla işletmenin tedarikçisine olan borçlardan kalan ganimetler- ve düpedüz perişanlığın bir karışımı gibi görünüyordu. Müşteriler gibi içerisi de renklerin ve tarzların kakofonisi içinde birbirine karışmıştı. Parlak tüylü hanımlardan

Parlak yelekli züppelerden, şansları yaver gitmeyenlere ve birkaç düğmesi eksik son kahverengi kamgarn ceketine kadar. Puro dumanı tavanda bir bulut halinde asılı dururken, konyak ve romun hastalıklı tatlı kokusu da aynı yoğunlukta odaya yayılıyordu.

Kalabalık salon Shingles'ın sergilediği aynı hesapçı tavırla yeni gelenleri incelerken oyunda bir duraklama oldu. Sonra o an geçti ve tüm dikkatler yeniden masalara, oyundaki kartlara ve endişeli oyuncuların önünde kenetlenmiş olanlara döndü. Rulet çarkı yeniden döndü ve gürültülü parti sanki hiçbir şey olmamış gibi devam etti.

"Bundan emin misin?" Jack odanın içinde ilerlerken sordu, hem eldeki oyunları hem de kalabalığı ölçüyordu. Odanın en ucundaki masaya hafifçe başını salladı; Lord Lewis yarım düzine kıro tanıdığının yanı sıra birkaç profesyonel oyuncuyla birlikte oturuyordu -oyunlarını çok ciddiye alan türden adamlar. Tehlikeli bir şekilde.

Sonra Jack durdu. "Demmit," diye mırıldandı. "Loo oynuyorlar."

Loo? James şöyle bir baktı ve hafifçe gülümsedi. "Evet, öyle." Hackney "den çıktığından beri ilk kez şansının döndüğünü hissetti.

Elindeki oyuna hızlı ve ölçülü bir bakış attı. Masadaki bilardo hala mütevazıydı, ancak loo ile hızla kontrolden çıkabilirdi. Bahisler her elde daha da yükseldiği için oyun birçok adamı mahvetmişti. Ve artan bahislerle birlikte öfkeler de yükseliyor, ölümcül bir kombinasyon oluşturuyordu.

Jack başını salladı ve rulet çarklarına doğru döndü. "Belki de beklemeliyiz ta ki onlar biraz daha fazla çalmaya başlayana kadar-"

"Hayır, öyle," diye ısrar etti James, bakışları artık oyunculara sabitlenmişti.

"Planımızı hatırla. Farkında olduğunu sanmıyorum-," diye başladı Jack, kardeşinin kolundan tutup onu durdurdu.

James kardeşini gülümseyerek şımarttı. "Plan az önce değişti."

"Aman Tanrım, şu masada kim var biliyor musun?" Jack onu sıkıca tutarak söyledi. "O Kaptan Reddick."

"Gerçekten mi?" dedi James. "Hangisi?"

"Hangisi?" Jack sanki Londra "da Reddick "i tanımayan bir adam olmadığına inanamıyormuş gibi soluk soluğa kaldı.

Ancak James bu bilgiden pek etkilenmemişti; aslında içinde bir şeyler canlanmıştı. Dials'a doğru tehlikeli bir sürüş mü, bu yasadışı şirket mi, yoksa Lewis'i yakalamak için avın heyecanı mı, bilmiyordu - ama aniden tamamen canlandırıcı buldu.

Daha çok Elinor "un arkadaşlığında hissettiği gibi.

Clifton onu o yüz ifadesiyle yere serene kadar Tremont olmanın ne demek olduğunu hiç anlamamıştı. Tremont olmadığından değil -kesinlikle soyadına sahipti- ama kötü şöhretli ailesinin bir üyesi olmanın getirdiği kötü şöhreti hiç yaşamamıştı. Babası ve geniş ailesi için bir tür hayal kırıklığı olmuştu - ki onların maskaralıklarını temizlemek ve onarmak her zaman James'in sorumluluğundaydı - çünkü onu gerçekten bir Tremont yapan o tutkulu çizgiyi asla aşmamıştı.

Şimdiye kadar.

Dürüst olmak gerekirse, hayatını ve bakış açısını değiştiren şey Clifton "ın yumruğu değildi. Hayır, Elinor "un kapıdan girip kalbine girdiğini gördüğü ilk andı.

"Onu yenebilirim," dedi James kardeşine, göğsü hiç bilmediği bir cesaretle gerilmişti. "Onu kolayca alt edebilirim."

"Reddick'i yenmek mi? Sen delisin. Seni çağırmasından ya da vurmasından daha çok endişelenmelisin. Çok öfkeli biri ve hile yaptığınızdan şüphelenirse-"

"Hile mi?" James tamamen hakarete uğramıştı. "Hile yapmama gerek yok. "Loo'da değil.

"Kazanmak istiyorsan öğrenmen gerekecek ve bu masa alıştırma yapabileceğin bir masa değil."

"Lewis şirketten rahatsız olmuş gibi görünmüyor, ben neden olayım ki?"

"Çünkü Lewis son demlerini yaşıyor. Dun bölgesinden çıkmak için her türlü riski almaya hazır, bu da senin yapman gerekmeyen bir şey," dedi Jack onu kolundan yakalayıp sıkıca tutarak. "Oraya gidip böyle bir şirkette oynayıp kazanmayı bekleyemezsin."

"Loo'da kazanabilirim," diye iddia etti James.

"Bu adamları yenebileceğini sana düşündüren nedir? O masa, benim buraya geldiğimden daha uzun süredir loo oynayan ve hayatta kalan keskin nişancılarla ve adamlarla dolu."

James kıkırdadı ve kardeşine göz kırptı. "Jack, sen gençliğini çılgınca eğlenerek ve şehirde koşturarak geçirirken, ben zamanımı taşrada, sadece Josephine Teyze ve arkadaşlarıyla geçirdim-"

"Bir avuç yaşlı tavukla üç kuruşluk bahisleri kıyaslayamazsınız-"

James kardeşinin elini sıkıca kavradı ve gözlerinin içine baktı. "Jack, sen dinliyordum. *Josephine Teyze* bana nasıl loo çalınacağını öğretti."

Sözleri yavaşça içine oturdu, sonra Jack "in gözleri büyüdü.

"Hayır." "Evet," dedi James ona.

"Ama bu demek değil ki-" dedi Jack, keskin nişancıların masasına dönüp bakarak.

"Jack, yıllardır benimle bir el bile oynamadı. Bunu düşünmez bile." James durakladı, gözleri kısılmıştı. "Çünkü onu yendim."

Jack başını salladı. "*Sen mi?* Josephine Teyze'yi dövmek mi?"

Çünkü Jack, her Tremont gibi, bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Josephine Teyze. Tremont'ların en hainlerinden biriydi. Bir casusla kaçak bir evlilik yapmıştı. Thistleton Park'taki evinde Dışişleri Bakanlığı için kendi casusluk ağını yönetiyordu. Hatta kendi ölümünü bile tezgahlamıştı. Ve bunların hepsi elli yaşına bastıktan sonra olmuştu. Göz kamaştırıcı genç bir sosyete kızıyken, aşırı rezil davranışları, bir değil birkaç kontu ve bir kraliçeyi mahvettikten sonra, öfkeli ailesini onunla ilişkisini kesmeye zorlamıştı (Tremont ailesinin bir başka onurlu işareti).

Küçük asilzadeler topluluğunu kâğıt oyunlarında kolayca yenerek servetlerini ellerinden almıştı. Sürgüne gönderilmesinden korkmak yerine, kazancını toplayıp uzun bir Büyük Tur için Kıta "ya gitti - Londra "daki kumarbazları çok rahatlatmıştı.

Tam olarak loo çalan set.

"Yüce Tanrım, dostum!" Jack'in nefesi kesildi. "Londra'yı yönetebilirdin."

"Hiç ihtiyacım olmadı," dedi James ona. Şimdiye kadar.

Jack hala nefesinin altında Josephine Teyze hakkında bir şeyler mırıldanırken James masaya doğru yürüdü. "İzin verir misiniz, beyler?"

Masadaki adamlar mevcut havuzu bölüyor ve yeni bir havuz oluşturuyorlardı. Bütün gözler James'e çevrilmişti. James ağır bir çantayı masaya fırlattığında inceleme başladı ve sona erdi. Lewis hariç herkes başını sallayarak onayladı.

"Seni tanıyorum," dedi kartları toplayıp karıştırmaya başlarken. "Üvey kızımın etrafını kokluyordun. St. Maur, değil mi?"

James başını eğdi. "Üvey kızınıza gelince, onun kendi aklı var."

Lewis kabaca güldü. "Evet öyle. Kibirli pislik. Onun için neyin iyi olduğunu asla bilemedi." Sonra açgözlülükle masanın üzerindeki cüzdana baktı. James "in ellerinde uğradığı hakaret ne olursa olsun, ona seslenemeyecek kadar korkaktı.

Ama kartlar yüzünden bir adamı mahvetmek.

Bir an durdu ve James'i inceledi. "Çeyiz için gelinin peşinden gitmeyi düşünmüyorsun değil mi? "Çünkü Town hakkında söylenen aptalca rakamlar doğru değil. Bunu Hollindrake'in kendisinden öğrendim. Ona kızın hâlâ benim sorumluluğumda olduğunu söyledim.

Benim söz hakkım olmadan benimkinin takas edildiğini kesinlikle görmeyeceğim."

"Söyle" derken James "kes" demek istediğini biliyordu.

"Korkmayın lordum," dedi kırmızı yüzlü barona. "Sizinle ilgili hiçbir planım yok.

üvey kızının çeyizi. Kendi başımda yeterince derdim var, bir de eş alarak bunlara yenilerini eklemeyeyim."

Bu durum diğer oyuncuların sert kahkahalarına neden oldu.

"Eğer onu istiyorsan deli olmalısın," diye şaka yaptı Lewis. "Çünkü ondan sivri dili ve terbiyesiz tavırlarından başka bir şey elde edemezsin." James'e onlara katılması için başıyla işaret etti ve oyun yeniden başlarken isimler hızla değiş tokuş edildi.

"Bay St. Maur," dedi arkadaşlardan biri, "sık sık loo oynar mısınız?"

James onlara dürüstçe, "Yıllardır yapmadım," dedi. Gerçeği bilselerdi hiçbiri gülümsemezdi.

En son oynadığında, gelmiş geçmiş en iyi loo oyuncusunu yenmişti.

Elinor elbisesinin tadilatını bitirmiş ve odasına asmıştı. Brook Sokağı'ndaki ev oldukça küçük ve sıkıştıktı, bu da elbisenin duvardaki bir askıda asılı olduğu anlamına geliyordu.

Ancak bu, Elinor'a yatağının rahatlığı ve sıcaklığından bakabilme ve eserini hayranlıkla seyrederken her türlü senaryoyu hayal edebilme avantajı sağladı.

Şimdi bu kadar onaylamaz mısınız, Bay St. Maur?

Daha önce onu süslemiş olan fiyonklar, kurdeleler ve süsler, alttaki kadifeyi bozmamak için dikkatlice ve özenle çıkarılmıştı. Elbise o güne kadar gördüğü en iyi Fransız kadifesinden kesilmişti, yani bu elbiseyi kim aldıysa kaliteli olduğunu biliyordu, ancak zevklerinin geri kalanı tartışma konusuydu, çünkü korsaj da son derece düşük kesilmişti. Elinor bunu düzeltmek için güzel ve ince Belçika ipeğinden bir miktar dantel almış ve bunu korsaja ve etek ucuna eklemişti.

Koyu kırmızı elbiseye, soğuk bir Aralık sabahındaki çobanpüskülü gibi bir kırağı havası veriyordu.

Minerva'nın onunla birlikte giymesi için Sterling elmaslarını ödünç vermesi gerekecekti çünkü bunlar elbisenin üzerinde parlayacak ve tam da doğru buz ipucunu katacaktı.

Evet, gözlerinin kamaşacağını tahmin ediyorum, diye düşündü dizlerini yukarı doğru çekerken
çenesinin altında. Keşke...

Elinor başını salladı. Böyle düşüncelere kapılamazdı. Keşke Bay St. Maur'un bir unvanı olsaydı. Zavallı üvey babasına boyun eğdirecek servete, mala mülke ve nüfuza sahip olsaydı.

Bir an için bakışları elbisesinden odanın karşısındaki küçük masaya kaydı. Masanın üzerinde Debrett's'in bir kopyası duruyordu. Felicity'nin olduğunu tahmin etti, çünkü çok fazla karıştırılmıştı ve en prestijli sayfaları yıpranmıştı.

Acaba... Elinor gözlerini kaçırdı ve kendi kendine aptallık ettiğini söyledi. Bir adamın geçmişini kendi ihtiyaçlarına göre uyduramazdı. Ama yine de, Aziz Maur'da asil olan o kadar çok şey vardı ki, *tonda* kusursuz bağlantılarının yanı sıra, belki de asil kandan olup olmadığını merak etmeden edemedi... yüksek rütbeli birinin doğal oğlu.

Eğer öğrenilecek bir yer olsaydı, cevaplar o kitabın içinde olurdu.

Döşeme tahtalarının soğuğuna ve kendi sağduyusuna karşı dudağını ısırarak şamdanı aldı ve odanın öbür ucundaki masasına doğru ilerledi.

Aradaki bağlantıyı gösterebilecek bir soyadı işareti ararken sayfaları karıştırırken, dudaklarına hafif bir gülümseme getiren bir kayıta durdu.

PARKERTON, DUKE OF (Tremont)

[Dük I 1485]

Girişin yanına kazınmış süslü aile arması, kanatlarını havaya kaldırmış iki melek tarafından kuşatılmış şaha kalkmış bir aslanı simgeliyordu.

Elinor parmaklarını dudaklarına götürdü. Vahşi bir aslan mı? Çılgın bir Mart tavşanı daha uygun olurdu.

Şimdi, Aziz Maur ona bir aslanı hatırlatıyordu. Hiddetli, küstah ve sanki bu onun hakkıymış gibi ona emirler yağdırıyordu. Kendine has buyurgan üslubuyla ona Longford gibilerle hiçbir işi olamayacağını söylüyordu. Sonra da Parkerton'ı daha iyi bir aday olarak öne sürme cüretini gösterdi.

Parkerton, gerçekten! Kasabadaki herkes 7. Dük ve tavşan arkadaşlarını duymamış değildi. Dokuzuncu dükün de onun kadar deli ya da daha kötüsü olmayacağını kim söyleyebilirdi ki? Ve daha kötüsünü de çok iyi biliyordu. Elinor, Edward'la geçirdiği ayları ve annesinin Lewis'le evliliğini hatırlayınca ürperdi.

Aziz Maur, Parkerton Dükü'nü önerecek kadar ne düşünüyordu acaba?

Eğer o anda ıslık çalan bir esinti pencere çerçevesindeki çatlaklardan içeri girip mumunu söndürmeseydi, tam da bunu keşfedebilirdi. Şimdi gölgeler ve soğuk içinde, kitabı kapatıp yatağının sıcaklığına geri kaçtı.

Ve eğer o serseri rüzgâr ışığını söndürmeseydi, Elinor Tremont klanının şanlı tarihine kadar uzanan ve şöyle devam eden tüm girişi okuyabilirdi:

*PREDEKTÖRLER -[1] Rufous Tremont
b. 1460-1520, 1485'te dük oldu;
oğlu Henry St. Maur Tremont tarafından...
s. [9] James Lambert St. Maur Thurstan Tremont tarafından.*

Bunun yerine battaniyesini başına kadar çekti ve Aziz Maur "un şu anda nerede olduğunu merak etti. Parktaki tartışmalarından beri ondan tek bir kelime bile duymamıştı ve eğer dürüst olmak gerekirse, onu özlediği için keskin sözlerinden pişmanlık duymaya başlamıştı.

Onun yanında durmanın tamamen harika bir yanı vardı. Ona yakın olmak, dudaklarına, göğsüne bakışlar fırlatmak ve onun tarafından tutulmanın, onun tarafından öpülmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek ve karanlık başını eğip bir öpücük daha çalmadan önce ne kadar zaman geçeceğini her an merak etmek cennet gibiydi... onu terk etmek

nefessiz ve özlem dolu..

"Hay aksi, St. Maur! Neredesin?" diye mırıldandı nefesinin altından, battaniyeleri acımasızca çekiştirerek. Başka bir genç kıızı kurtarmaya mı gitmişti? Elinor tekrar başını savurdu. Olmasa iyi olurdu. Onu kendisini kurtarması için tutmuştu.

Ona yardım etmek için, diye düzeltti. Ama uykulu düşünceleri arasında, Aziz Maur'un onu kaldırdığını gördü.

Pencerenin kanadını açıp odasına giriyor... Onu kurtarmak için... Onu kaçırmak için...

Elbisesine uykulu bir bakış daha attı ve kadife bir elbiseye sarınmış, Aziz Maur'un kollarının gücü ve güvenliğiyle ve uzaklardan fısıldayan bir adamın kararlı sözleriyle rüyalar ülkesine mutlu bir şekilde düştü.

Seni kurtaracağım, aşkım. Asla korkma.

Bölüm 13

James "in kendine güveni biraz Elinor "un hayallerinden faydalanabilirdi. Çünkü gecenin gerçekliği o kadar da kesin değildi.

Oyun alanı altıya indiğinde, bahisler tehlikeli bir şekilde yükselmişti. Her şey kalan bu son ele bağlıydı.

Daha da kötüsü, Kaptan Reddick etkileyici bir kazanç yığını elde ettiği için göz korkutucu bir rakip olduğunu kanıtlamıştı. Ancak her zamanki kumarbaz, masadaki hisseden uzaklaşmadı ve kendinden emin bir ifadeyle James "in karşısına oturdu.

Neden yapmasın ki?

Masanın üzerinde duran havuz, hayal gücünün ötesinde bir servetti. Uzun saatler süren oyun boyunca büyümüş, üçe katlanmış ve yığılmıştı, ta ki muhtemelen gece boyunca bu cehenneme giren her parayı ve ardından oyuncuların çaresizlik içinde attıklarını içerene kadar. Yeşil çuhayı kaplayan ünlüler yığınının içinde bir dizi Arap atı, Doğu Hindistan Şirketi hisseleri, bir Hatchett curricule - "son derece hızlı ve yepyeni," demişti aceleci sahibi- ve İskoçya'da küçük bir av kutusu vardı.

James'in, tam olarak.

Ve sahip olunabilecek sayısız başka şey vardı; bir yüzük, bir saat, bir köstek, kızlardan birinden koparılmış saç tokası - ki o da saç tokasını vermeyi şiddetle reddetmişti biblolar. Onları alan adam yüzükle birlikte geri vereceğine söz vermiş, sonra da hemen kaybolmuş, öfkeli sevgilisini mücevhersiz ve saygısız bırakmıştı.

Bu karmakarışık şeyin içinde Lord Markin "in çizme cilasının tarifi bile vardı - Markin "in kazanmak için son bir çabayla bahse girdiği ama sonra kaybettiği bir şey; şimdi kazanan için çizme siyahı için malzeme listesi vardı.

Londra'daki her uşağın ve züppenin kışkandığı, parlak Markin'in kusursuz cilası.

Her şey bu son ele kalmıştı, çünkü hepsi ceplerini boşaltmış, bu göz kamaştırıcı havuzda bir şans elde etmek için en iyi bahislerini sunmuşlardı.

James tüm kazancını yatırmış, Jack'in hissesinden kalanı almış - neyse ki kardeşinin rulette şansı yaver gitmişti - sonra da düşüncesizce Colston'ın unvanını da bu karışıma eklemişti.

"Var mısın, yok musun?" Reddick, henüz kendi payını eklememiş olan barona sordu.

Lewis açgözlülükle havuza baktı. Üçte biri bile bir adamı zengin edebilirdi ama ya bir adam bir elin sunduğu üç numarayı da almayı başarabilirse? Yine de baronun satın aldığı paraya ekleyecek bir şeyi olmadığı açıktı.

Yine de Lewis gibi çaresiz bir adam için göz kamaştırıcı bir cazibeydi.

"*Hiçbir* şeyiniz yok mu lordum?" Aziz Maur, adamın onu içeri sokabilecek son bir şeye sahip olduğunu bildiğinden, onu dürtükledi. "Seni içeri sokabilecek değerli bir şey. Bütün gece oynayıp sonra da çekip gitmek yazık olur..." Bariz olanı belirtmeye gerek olmadığı için sözlerini yarıda bıraktı.

"Bir şey buldum," dedi Lewis, bakışları Reddick ve James arasında gidip geliyordu, çünkü Lewis'in yenmesi gereken oyuncuların onlar olduğu belliydi. Ceketini sıvazladı ve parmaklarını yeğinin içine soktu. "Bir vesayet."

Reddick güldü, "Bir veledin bakıcısı olmamızı mı istiyorsun?" Lewis,

"Üvey kızım," dedi.

"Termagant mı?" James alay etti. "Asla."

"Hayır, bu onun kız kardeşi. Genç. Olgun." Lewis oyuncu arkadaşlarına baktı.

Adamın bu iması James'in midesini çirkin bir şekilde titretti. Ona sahip olan türden kıpkırmızı kesildi ve sahip olduğu tüm nezaketi unuttu. Jack

onu uyaran bir bakış attı. *Şimdi değil. Sonra görüşürüz.*

Bu şekilde azarlanan James öfkesini dizginledi, arkasına yaslandı ve omuz silkti, elinden gelenin en iyisini yaptı etkilenmemiş görünüyor. "Benim tipim değil ve bahse girerim Reddick'in de değildir."

Herhangi bir alayın yüzbaşı olmayan, sadece kendi halinde bir beyefendi olan yüzbaşı, sadece gerçekten asker kökenli olduğu yanılsamasını tamamlamak için bile olsa, onurlu bir tavır takınmıştı. "Özür dilerim lordum. Böyle bir yüke ihtiyacım yok."

Lewis titredi -açgözlülüğü onu ele geçirdi- ve sonra gerçeği söyledi. "Sahip olacağın sadece para değil, onun serveti, arazileri ve evi de olacak."

"Ne?" James soğukkanlılığını biraz kaybederek, "Ne?" dedi.

"İki jelin vesayeti bendeydi. Büyük olanı Sterling'le evlendirdiğimde, onu mirastan pay almadan almayı kabul etti - bana babasına itiraf edebileceğinden çok daha fazlasını borçluydu. Böylece büyük kız kardeşi çeyizsiz aldı. Küçük olan evlenmediği sürece mirasın geliri ve evin kullanımı size ait olacak." Her şeyi itiraf ederken, bir yandan da tüm ayrıntıları sesli harflerle yazıyordu. "Burada yıllık on bin dolar var."

"On bin mi?" Reddick arkasına yaslandı ve kazığa yeni bir takdirle baktı teklif ediliyor.

Lewis "in gözleri kısıldı ve sesi ikna edici bir hal aldı. "Evet. On bin. Yemin ederim."

Masadaki herkes ona inanıyordu, çünkü Lewis yalan söylüyor olsaydı, içlerinden hiçbiri onu böyle bir aldatmacadan dolayı suçlama hakkını kendinde bulmazdı. Reddick de bunu kesinlikle yapardı; kendisini kandırmaya çalışanlara ibret olsun diye şafak vakti barona bir kurşun sıkardı.

Daha da kötüsü, Lewis onun kaptanın ilgisini çektiğini görebiliyordu. "Şimdilik geliri sende kalsın, birkaç yıl sonra satarsın," dedi adam, sonra da eğilip ekledi, "ya da kendin evlenip parasını cebine atarsın. Gördüğünüz gibi, bu adil bir teklif."

Reddick başını salladı ve James de dişlerini sıkarak onu takip etti.

Ne de olsa buraya bu yüzden gelmişti.

Kartlar dağıtıldı ve James eline baktı. Sinek vale, karo onlu ve sonra son kartını çevirdi. Beklemediği bir kart vardı.

Kupa Kızı.

Kötü bir el değildi, ama harika bir el de değildi. Her şey bir karta bağlıydı.

Koz.

Bu oyunu sadece şans yönetebilirdi. Hayatında hiçbir şey Kader gibi vefasız bir metrese bağlı olmamıştı.

Yine de Elinor "u hayatına sokan Çans değil miydi?

Herkes kartlarına baktı, yüz ifadeleri karıştı. Sonra teker teker dağıtıcıya kozu göstermesi için başlarıyla işaret ettiler.

James nefes alamıyordu. Bakmak isteyip istemediğini bilmiyordu.

Kalpler, diye dua etti. Kupa. Kupa olursa, en azından bir numara alabilirdi. Olabilir.

Sonra kart ters çevrildi ve gülümseyen tek adam Reddick oldu. Maça

beşlisi.

James ona baktı ve piçin elinde bir el dolusu maça olduğundan şüphelendi. Maça.

Öyle de görünüyordu, çünkü Reddick gülümsedi ve ası oynadı, bu da aslında ona ilk löveyi verdi.

Karo onlusunu teslim eden James, Reddick bir sonraki turu başlatırken nefesini tuttu.

Kral.

Masanın etrafındaki oyuncular inledi. Görünüşe göre onlar da aynı durumdaydı ve Reddick bu numarayı da yuttu.

Sonra kupa onlu oynadı.

Lewis sinirlendi ve küfretti, elini indirdi ve kötü bir küfür savururken masadan geri çekildi. Sonra ayağa kalktı ve sanki vurulmuş gibi kalbini tutarak masadan sendeleyerek uzaklaştı.

Kimse ona yardım etmek için ayağa kalkmadı; ona bir bakış bile atmadılar. O ilk adam değildi
Londra cehenneminde kırılmış ve mahvolmuştu, sonuncusu da o olmayacaktı.

Kartlar James'e geldiğinde, kaptana baktı ve gülümseyerek kızını oynadı ve son numarayı aldı.

Oyuncular gecenin enkazından geriye doğru itilirken, küfür korosu ve sandalyelerin sürtünmesiyle birlikte masanın etrafından inilti yükseldi.

Diğerleri uzaklaştıktan sonra Reddick, hakkı olduğu gibi potu bölüştürmeye başladı. Ama durakladı ve James'e baktı, sonra elini uzattı. "Parkerton, sen değerli bir rakipsin."

James irkilerek adamın uzattığı teklifi aldı ve elini sıktı. "Nereden biliyorsun?"

"Josephine gibi oynuyorsun," diye güldü.

"Teyzemizi tanıyor musun?" Jack sordu.

"Bana nasıl çalınacağını o öğretti. Onunla yıllar önce Napoli'de tanışmıştım, kral onu sürgüne göndermeden hemen önceydi. Bana oynamayı öğretti, birkaç kez bahis oynadı. Başlangıcımı ve kimliğimi ona borçlu olduğumu söyleyebiliriz."

"Teyzemize benziyor," diye mırıldandı Jack.

"Özellikle tercih ettiğiniz bir şey var mı?" Reddick başını sallayarak sordu bir yığın kazanca bakıyordu.

"Sakıncası var mı?" James uzandı ve Tia "nın koruyuculuğunu üstlendiği yığından çekip çıkardı,
Colston ve İskoç av kutusunun tapusu.

Reddick gülümsedi, kaşları kalktı. "Sanırım almaya geldiğiniz şeyi aldınız."

"Evet," dedi James, Tia "nın vesayetini güvenli bir şekilde cebine sokarak. "O av kutusunu seviyorum."

Jack "in saatin sabahın beşi olduğunu ve Leydi Standon "ın çabalarını takdir etse de muhtemelen zamansız gelişini hoş karşılamayacağını belirtmesi olmasaydı James doğruca Brook Sokağı "ndaki eve gidecekti.

Sokaklarda neşeli adımlarla yürürken -henüz onları geri götürecek bir taksi bulamamışlardı- James gökyüzüne baktı ve gece saltanatlarını bırakmak üzere olan son yıldızlara gülümsedi. Kendisine kalsa onları hemen kovar ve şafağın sökmesine izin verirdi.

James'in bu yeni gün için büyük planları vardı.

Evine vardıklarında kapıyı yorgun görünen Cantley açtı.

"Benim iyi adamım!" James haykırdı. "Şeytan gibi görünüyorsun!"

"Majesteleri!" dedi eğilerek. "Geri dönmediğinizde sizin için endişelendik."

"Bana göz kulak ol, seni yaşlı köpek!" dedi. "Jack bana çok iyi baktı. Dials, Cantley'deydik. Orayı hayal bile edemezsin."

Cantley'in yüzündeki sert ifadeye bakılırsa, düşün bunu yapmaya niyetli olduğunu sanmıyordu.
böyle itibarsız yerlere girmeye cesaret edemez.

James, elbette, kendi coşkusu içinde fark edemeyecek kadar kaybolmuştu. Hızlıca yürüdü
Merdivenlere doğru. "Winston buralarda mı?"

Cantley, "Henüz ortaya çıktığını sanmıyorum, Majesteleri," dedi.

Jack kanepeye yığıldığı yerden, "Hay Allah, Parkerton," diye yakındı. "Herkes kendi programına göre kalkması için bir şans ver. Dün gece hepimiz loo'da bir servet kazanmadık."

"Loo!" Cantley'nin nefesi kesildi. "Loo mu oynuyordunuz, Majesteleri?" İnsanın efendisinin bir cüzamlı kolonisinde dans ettiğini ya da vebalı bir evde aylak aylak dolaştığını duyması gibi bir şeydi bu. Loo'nun cazibesi, Cantley'nin evin içinde göz gezdirip zihninde gümüşleri saymasına neden olmayacak kadar çok İngiliz soylusunu mahvetmişti.

"Loo?" dedi uyukulu ve biraz da dağınık olan Richards, bir ses tarafından uyandırılmıştı.
Hizmetçi gelip efendiyi görsün.

"Öyleydim," dedi James onlara coşkuyla. Fazla coşkulu. "Ve kazandım. Richards, senin için kazandığım şeyi gördüğünde havalara uçacaksın. Lord Markin'in siyah çizmesinin formülü! Bu ortaya çıktığında herkesi kışkandıracaksın."

Adam kâğıt parçasını iki parmağının arasına alırken titrek bir sesle, "Teşekkür ederim, Majesteleri," dedi. Efendisine yaklaştıkça, Dials'ın ekşimiş kokusu, bayat puro ve konyak, titiz adamı ele geçirdi. "Banyo yapmak ister misiniz, Majesteleri?"

Aslında bu bir soru değildi.

Bayan Oxton koridorun sonundan, ayaklarını sürüyerek geldi. "Majesteleri, eve gelmişsiniz." Keskin bakışları onların darmadağın halini ve saatin erkenliğini fark etti ve sonraki sözleri Jack içindi. "Peki Leydi John bu konuda ne diyecek? Sen de evli ve çocuklu bir adamsın! Sonunda tüm o vahşiliği içinden attığını sanmıştım."

Jack parmağıyla kardeşini işaret etti. "Bunu ben yapmadım Bayan Oxton. Baskı altında gittim."

Düke daha yakından bakana kadar, "Harrumph," diye mırıldandı. "Oh, Tanrım bizi korusun. Şimdi gidip ne yaptınız?"

"Bütün gece loo oynadım ve bugün evlenmeye niyetliyim. Buna ne diyorsunuz Bayan Oxton?" James şaşkın ve dehşete düşmüş personeline zaferle ilan etti.

Hepsi Jack'e bakarak bunların herhangi birini ya da tümünü doğrulamaya çalıştı ve Dük'ün
Kardeşi bu çılgınlığın doğruluğunu kutsuyormuş gibi elini yorgun bir şekilde salladı.

Peki kâhya, efendisinin delirdiğini ve eve yeni bir hanımın yerleştirileceğini öğrendiğinde ne yaptı?

hepsinin bir dahaki sefere kadar dilenci durumuna düşme olasılığına karşı Dük'ün yeni keşfettiği kart tutkusu yüzünden mi?

Bayan Oxton her dürüst ve becerikli hizmetçinin yapacağını yaptı. Telaşlı küçük uşak bayılıp ölürken zavallı Richards'ı yakaladı.

Winston birkaç saat sonra mutfağa geldi ve Dük'ün planları.

"Leydi Standon'a bir mektup yazmış," dedi, normalde durgun olan ifadesi tamamen perişandı. "Ve mektubu derhal kendisine göndereceğim."

Bayan Oxton dilini şaklattı. "Bunların hepsi onun suçu. Onunla tanışmadan önce aklı başında ve iyiydi."

Mutfakta herkes başıyla onaylıyordu.

Dükün sekreteri, "Fawley'in bunu hemen teslim etmesini istiyor," dedi. elindeki katlanmış kağıda baktı.

"Diğer şeyden bahsetmedi, değil mi?" Cantley sordu.

Tüm mutfak sustu.

Kâhyanın ne demek istediğini hepsi biliyordu, çünkü Dük'ün o günkü planlarına dair haberler

Çin roketinden daha hızlı bir şekilde eve yayılmıştı. Ve bir o

kadar da patlayıcı.

Zavallı sekreter bunu söyleyemedi bile. Sadece başını salladı.

Winston'ın söyleyemediklerini Richards tamamladı. "Bu sabah başpiskoposu görmeye gidecek. Özel ruhsat istiyor. Bu gece Longford'da bir ilişkiye ya da başka bir şeye kaçmadan önce onu evlendireceğini ve güvende tutacağını söylüyor."

"Longford mu?" Bayan Oxton'ın nefesi kesildi. "O kötü adam mı?"

Hizmetkârlar Mayfair'in ara sokaklarında özgürce dedikodu yaptıkları ve Longford Dükü'nün özel partileri yüksek çevrelerde konuşulmasa da onlara hizmet eden herkes tarafından iyi bilindiği için birkaç kafa salladı.

Hizmetçilerden biri, "Onu bu kadar çabuk güvence altına almak istemesine şaşmamalı," dedi. "Oldukça romantik ve kahramanca görünüyor, sence de öyle değil mi?"

"Düşündüğüm şey daha fazla aptallık!" Bayan Oxton yakındı. Bayan Oxton gafillere acısa da, Longford Dükü'nün tuzağına düşecek kadar aptal bir dulun dükle evlenmeye layık olmadığını düşünüyordu. "Bu hepimizin sonu! Lord Hodges "ın evindeki aÇçıdan duydum, o da Hollindrake Dükü "nün evindeki kahyadan duymuÇ, Standon dulları her zaman bir Çeyler çevirirlermiÇ. Harcamaları ve didişmeleriyle zavallı Hollindrake'i neredeyse mahvediyorlarmış ve bu yüzden onları o köhne eve sürgün etmiş.

Ve şimdi onlardan biri bizim mahvımız olacak."

Kadın gözyaşlarına boğuldu ve herkes bunun nedenini biliyordu. Parkerton'ın dul olarak geçirdiği uzun yıllar onun için bir nimet olmuştu. Hesap vereceği bir metresi yoktu, evi istediği gibi yönetiyordu. Bu bir hizmetçinin hayalindeki pozisyondu.

Ve şimdi korkunç, iç burkan bir sona yaklaşıyordu.

Cantley yürüdü ve mektubu Winston'ın elinden kaptı, kimse onu durduramadan ateşe fırlattı. "Onu kabul etmezse olmaz." Personelin etrafına göz gezdirdi.

Richards canlandı. "Eğer önceden uyarılmazsa-"

"O zaman onun için hazır olmayacak," diye bitirdi Cantley. "Onun bu deliliği kılık değiştirmiş bir nimet olabilir. Eğer onu beklemiyorsa, hala avukatından başka bir şey olmadığını düşünüyorsa, o zaman geldiğinde ve kendisinin Parkerton olduğunu açıkladığında, onun deli olduğunu düşünecek ve onu gönderecektir. Şansımız varsa."

Fawley başını salladı. "Onları öpüşürken görmedin."

"Eğer o Longford'a gidene kadar çoktan gitmişse bu bir sorun olmayabilir. Geliyor," diye teklif etti Richards, gözlerinde sinsi bir parıltıyla.

"Eğer Dük onu durdurmak için zamanında orada olmazsa," dedi Cantley, "o zaman

bu Leydi Standon *onların* sorunu olacak."

"Onlar" Longford'un çalışanları demektir. Cantley ve arkadaşları Parkerton hanesinin istikrarlı ve öngörülebilir akışına geri döndüğünü görmek için sevinirken, onlar da yeni bir hanımefendiye sahip olsunlar.

Odadaki herkes başıyla onayladı.

Bugün bir şey yapmaları gerekiyorsa, o da hiçbir şeyi doğru yapmadıklarından emin olmaktır.

Elinor ne yaptığını merak ederek salonda dolaştı.

Gidip St. Maur ile tartışmış ve onu kulağında bir pire ile göndermişti. Şimdi, çok üzgün olduğu halde, onun sözünü dinlemiş ve son birkaç gündür onu yalnız bırakmıştı.

"Ah, Elinor! Keşke Longford'un davetini kabul etmeyi bir kez daha düşünsen," dedi Minerva.
salonun kapısından söyledi.

"Ben de burada durmuş aynı şeyi düşünüyordum," diye itiraf etti Elinor. "Bir yandan, bu adama gerçek bir saygı duyabileceğimi hiç sanmıyorum, ama öte yandan, başka ne yapabilirim ki?"

Minerva odayı geçti ve Elinor'un elinden tutarak kollarını uzattı ve kırmızı kadifeye hayranlıkla bakıyordu. "Ona git. Ona her şeyi anlat. Yardım etmesi için yalvar."

Elinor, Minerva'nın kimi kastettiğini çok

iyi biliyordu. St. Maur.

Eğer Elinor dürüst olsaydı, kıpkırmızı kadifeyi Longford için giymediğini arkadaşına itiraf ederdi; bunu, onun geleceğini umduğu bir anda yapmıştı. St Maur onu bu elbisenin içinde görünce tartışmaları unutulacak, Elinor'u tekrar arayacak ve birlikte Lord Lewis'le yaşadıkları bu karmaşadan bir çıkış yolu bulacaklardı.

Ama şimdi, son bir saati odanın içinde volta atarak geçirdikten sonra, onun sabit adımları

terlikli ayaklar her adımda "Aptal" der gibiydi. Aptal. Aptal.

Gelmeyeceği belliydi. Bu gece gelmeyecekti. Belki de bir daha asla.

"Ona gidemem," dedi yumuşak bir sesle, böyle bir fikri düşündüğü için bile utanmıştı. "Bu uygun olmaz."

"Bunlar olmadan kesinlikle olmaz," dedi Minerva, o meşhur ipi havaya kaldırarak Sterling elmasları. "Tia burada üzüldüğünü söyledi-"

Elinor, "Hiç de üzgün değilim," diye itiraz etti, gerçek bu olsa da.

"Önemli değil," dedi Minerva ona. "Bunları takarak hafifletemeyeceğim bir ruh haline hiç rastlamadım." Elinor'un etrafından dolaştı ve bunları boğazına yerleştirerek arkasındaki tokayı kapattı. "İtiraf etmeliyim ki zaman zaman bunları odamda takıyorum ve kendimi tamamen daha iyi hissetmemi sağlıyorlar."

"Ya da tamamen kötü, çünkü onlar sana ait değil," diye parmaklarıyla işaret etti Elinor.
serin, sert elmasların üzerinde koşuyor.

Minerva güldü. "Çekiciliklerinin bir parçası da bu olabilir."

Her iki kadın da dönüp aynada taşları inceledi ve elmaslar Elinor "un boynunda baştan çıkarıcı bir şekilde parıldarken hep birlikte iç çektiler.

Minerva, "Onları Felicity Langley gibilere vermek zorunda kalmak ne büyük bir utanç," dedi. "Ayrıca, Bay St. Maur "un her an gelip ayaklarınızı yerden keseceği umudundan da vazgeçmiş değilim."

"Minerva, böyle imkânsız düşüncelere kapılmak sana hiç yakışmıyor."

"Sanırım öyle," dedi omuz silkerek, "ama her nasılsa, son iki haftadır bu evde, seninle ve Lucy'yle yaşamak beni değiştirdi." Ve Elinor bir şey söyleyemeden aceleyle ekledi, "Ve dışarı çıkıp kötü bir baron bulmak gibi bir planım yok. Hem de hiç. Neden yapayım ki? Lucy Clifton'la evliyken, sen ve St. Maur... Eh, şimdi bu harika ev tamamen bana ait. Sonuçta bu benim mutlu sonum olarak yeterli olacak."

İkisi de güldü.

Minerva, Elinor "un aynadaki yansımasına doğru başını salladı. "Dediğim gibi, bu elmaslar en olmayacak hayalleri bile gerçeğe dönüştürüyor gibi görünüyor."

"Düşesin bu gece onlara ihtiyacı olduğunu sanmıyorum," dedi Elinor, yavaşça dönerek ve
Hem mücevherlere hem de elbiseye hayran kaldım.

"Hayır, yok. Ama senin var. Bir araba çağırmanı, St. Maur'a gitmeni ve her şeyi açıklığa kavuşturmanı istiyorum," dedi Minerva ona. "Ve onun da aynı şeyi yapmasına izin vereceğine dair bana söz vermelisin."

Elinor başını salladı. "Cesaret edebilsem bile -ki edemiyorum- nerede yaşadığını bilmiyorum."

"Biliyorum," dedi arkadaşı gözlerinde muzip bir ışıltıyla.

"Nereden biliyorsun?"

"Bunun bir önemi yok! Önemli olan tek şey bu şansını kullanman, Elinor. Sana nasıl baktığını gördüm ve ona karşı ne hissettiğini biliyorum. Bu mutluluk şansının elinden kayıp gitmesine izin verme."

Minerva'nın yalvarışında, ne söylediğini bildiğini gösteren hüzünlü bir not vardı. Kendi şansını bir kez kaçırmıştı ve Elinor'un da aynı hatayı yapmasına izin vermeyecekti.

"Tia "nın durumunu unutamam," diye fısıldadı Elinor.

Minerva, Elinor'un kıyafetlerini bir kez daha incelerken, "Sanırım Bay St. Maur'un becerikliliğini ve kendi becerikliliğinizi hafife alıyorsunuz," dedi. "Ah, nasıl bu kadar aptal olabildim! Kulak kepçelerini unuttum!" Kapıya doğru döndü, sonra döndü ve "Döndüğümde St. Maur "a gidiyorsun, tartıÇma yok! Beni zorlama, yoksa seni Thomas-William'ın tabancasının ucunda oraya götürürüm."

"Minerva Sterling! Bedelia Teyzen böyle bir şeye ne derdi?"

Birinci Leydi Sterling kapının girişinde durakladı. "Bunu onaylayacağına inanıyorum. Aile efsanesine göre, üçüncü kocasını kendisiyle evlenmeye bu şekilde ikna etmiş."

O gittikten sonra Elinor aynaya bir kez daha eleştirel bir gözle baktı. "Ah, ona gidemem," diye mırıldandı. Elbise ve elmaslar muhteşem olsa da, meseleyi kendi ellerine alma fikri dizlerini titretiyordu. Ona gitmek ve ondan bir şey istemek...

Tam o sırada zil çaldı ve gözleri fal taşı gibi açılarak durdu.

Aziz Maur! Bu gerçekten olabilir mi?

Elinor, kapıyı açacak birinin gelip gelmeyeceğini görmek için beklemedi. Zaten kimse gelmezdi. Ayrıca, eğer gelen oysa bir dakikasını bile boşa harcamak istemiyordu.

Koşarak kapıya gitti ve kapıyı açtı.

"Dışarı mı çıkıyorsunuz leydim?" Lord Lewis sordu, ucuz biranın pis kokusu gözleri sulandıran bir bulut halinde eşikten geçiyordu.

Elinor geri çekildi ve kapıyı kapatmaya çalıştı ama üvey babası çok hızlıydı, içeri girdi ve fuayenin ortasında sağlam bir duruş aldı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, hissettiğinden daha cesur bir sesle. "Arayacağım Thomas-William'ı hemen terk etmezseniz."

Adam güldü, soğuk ve acımasız. "Fazla kalmayacağım. Sadece geldim-""-

Götürmeyeceksin," dedi Elinor ona. "Onu almana izin vermeyeceğim."

"Kız kardeşini istemiyorum." Adam ona bakarken gözleri kısıldı. "Ben para istiyorum."

"Para mı? Ben-"

"O zaman o elmasları bana ver. Ben de seni ve kız kardeşini hayatınızın geri kalanında yalnız bırakayım."

Elinor temkinli bir şekilde onun etrafında dönerek merdivenlere hızlıca bir göz attı. Minerva sahanlıkta donup kalmıştı, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı ama sonra yavaşça başını salladı ve

sessizce merdivenlerden geri

çekildi. Tabancayı almak için.

Elinor'un sadece birkaç dakika daha adamın yanında kalması gerekiyordu ve sonra birlikte evden çıkmasını emredebilirlerdi.

"Onları bana ver," dedi Lewis, açgözlü parmakları onları ondan koparmak için kıvrılmış halde öne doğru atılarak. "Yuvarlandım ve acilen paraya ihtiyacım var, seni cimri sürtüğ." "

Eli boğazına gitti. "Onlar benim değil. Onlar Sterling'lere ait. Sterling'lere. Hollindrake. Eğer onları alırsanız, düke hesap vereceksiniz."

Bu adamın elini durdurdu. Sarhoş bir şekilde sallanıyordu, gözleri kamaşmış gibiydi. Aklını başına toplamalı.

En azından Dük'e karşı gelmeyecek kadar akıllı vardı.

Ya da herhangi bir dükün. Elinor "un göğsü daraldı. Bunu daha kaç kez yapabilirdi? Ona karşı yüzüstü davranabilir miydi? Arkasında yasalarla geldiğinde ve haklarını istediği gibi uygulayabildiğinde ne olacaktı?

"Ne kadar lazım?" diye sordu, aceleyle salona girip elindeki Retikül. İçinde son harçlığı vardı. Fazla bir şey değildi ama sahip olduğu tek şeydi. "Bunu alabilirsin ama Tia'yı rahat bırakacağına söz vermelisin."

"Kendini ne kadar yüksek ve kudretli sanıyorsun!" diye alay etti cüzdanı kaparken. "Paranı alacağım ve onu kendi haline bırakacağım," diye güldü ve çantayı ceketinin içine yerleştirdi, "çünkü bu velet artık benim değil."

Elinor sustu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, onu kaybettim," dedi kapıya doğru yürürken. "Dün gece kart oynarken vesayetini kaybettim."

Hava odadan dışarı fırladı. "Onu kaybettiniz mi?" Elinor başardı.

Adam ona bir el salladı. "Evet. Onu kaybettim. Sağır mı oldun?"

Oda dönmeye başladığında tutunacak bir şey bulmak için etrafına bakındı. "Onu nasıl kaybedebildin?"

Belki de bilmek istememiştir.

Lord Lewis kızgın bir nefes verdi. "Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemedin mi, Gel? Ben yuvarlandım. İşim bitti. Kasabada kalamam çünkü bir tarafımı sesli harflerle doldurdum." Dikkatle kapıya doğru baktı. "Eğer daha fazla kalırsam, Newgate'i boylayacağım."

Borçlular hapisanesi. Elinor'un korkuları hızla öfkeye dönüştü. "Bu kadar uzun sürmesi çok yazık."

Bakışları daraldı. "Oh, şimdi bana tükürmek için iyi birisin. Eğer yaşlı Sterling'e daha iyi bir eş, *gerçek* bir eş olsaydın, şimdi değersiz bir dul yerine bir dükün annesi olurdun." Durakladı ve etrafındaki yoksullara baktı. "Sorunlarının daha yeni başladığını bilmeni isterim. Beni özleyeceksin, bunu bil."

"Bundan şüpheliyim," dedi, onun hayatlarından çıktığına inanmaktan bile

çekinerek. "Şimdi veledin kimde olduğunu öğrendiğinde inanacaksın."

Elinor dondu kaldı, adamın uyarısı onu iliklerine kadar ürpertti. Üvey babasından daha kötü kim olabilirdi? Ama Edward Sterling ile yaşadıkları ona bu cevabı vermişti.

Bir sürü erkek.

"Kim?" diye fısıldadı.

"Şu senin arkadaşın, hani şu sahte tavırları olan," dedi Lewis, kaba bir sesle Dudaklarını gülümseme kapladı.

Senin şu adam. Ne demek istediği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Hiç arkadaşı yoktu.

"Bana öyle geliyor ki ikimizi de kandırdı," diye devam etti Lewis, bir gelincik gibi dönerek. "Oh, o çok zeki bir çürümüş. Beni iyi kandırdı, şimdi de seni."

"Kim olduğunu bilmiyorum-," diye başladı, sonra üvey babasının kötü niyetli bakışlarına bakarak

Aklıma bir isim geldi. St. Maur.

Hayır, bu olamazdı. Ve bir an için, belki de bunu onun için yaptığını düşündü. Lewis'in en çok istediği şeyi elinden almıştı.

Bunu onu kurtarmak için yapmıştı.

Lewis çenesini ovuşturarak ve ayaklarını sürüyerek, "Bunu nasıl yaptığını kafamdan geçiriyordum," dedi. "Sanırım bütün o aptalların Kasaba hakkında söyleyip durdukları çeyizin sende olmadığını öğrenince, payını başka bir yoldan almaya karar vermiş olmalı."

Elinor başını salladı. Hayır, bu doğru olamazdı. Ama sonra onunla biraz konuştuk dikkati dağılmış düşüncelerine musallat oldu.

Biri sorarsa, ne tür bir çeyiz bekleyebilirler?

Önceki evliliğinizden kalan herhangi bir mal varlığınız veya geliriniz var mı?

Bir avukatın masum soruları, ama ya...

Lewis sanki onun düşüncelerini okumuş gibi devam etti, "Yani biliyorsun. O sıradan bir keskin, öyle."

"Hayır," dedi başını sallayarak, bu tür düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalışarak. Petticoat Lane'de alışveriş yapmanın, parkta yürümenin, Colston'ı keşfetmenin zor anılarına tutunmaya çalışıyordu.

"Oh, evet, seni aptal. Neredeyse Reddick'i

yeniyordu." Elinor "un bakışları yukarı

kaydı. "Reddick mi?!"

Kasabada Kaptan Reddick'in kim olduğunu bilmeyen kimse yoktu - ya şöhretinden ya da şanssızlığından.

"Evet, Reddick. Senin iyi arkadaşın dün gece masadaki bütün oyuncularını temizledi.

Reddick de kaçıyordu, ama sonunda ikisi havuzu paylaştılar." "Sana inanmıyorum," dedi.

"Ortaya çıkıp onu aldığında göreceksin."

"Hayır, bu olamaz, yanlış adamı yakaladınız."

"Oh, onu çok iyi hatırlıyorum. St. Maur. O güzel gözlüğü ile. Hiç merak ettiniz mi, nasıl oluyor da önemsiz bir avukat, düzenli bir itiş kakışa katılmış gibi görünen bir spor yapıyor? Hayır, sanırım merak etmediniz, sizi aptallar."

Buna inanmıyorum, dedi kendi kendine. *Hiçbirine*. Ama itiraf etmeliydi ki, morarmış gözünü merak etmişti.

Bundan çok daha fazlasını sorguladı. *Oh, hayır, bu olamaz*.

"Benden istediğiniz kadar şüphe edin, ama size söylüyorum, o adam Londra'nın en kötü cehennemlerinden birine girmenin yolunu biliyordu. En iyileriyle oynamadığın sürece orayı bilemezsin."

"Yalan söylüyorsun," dedi elini ona doğru sallayarak. "Tek bir kelime daha

dinlemeyeceğim." "Dinlesen iyi edersin," diye ona karşılık verdi. "Onun gibisini hiç

görmedim. Havalı ve Kurnaz biriydi. Numara üstüne numara yaptı, sanki el daha başlamadan onunmuş gibi." Baron ellerini ceplerine soktu ve çenesini dikleştirdi. "Sahip olduğum her şeyi aldı. Her şeyimi..." Adam sanki o berbat geceyi zihninde yeniden canlandırıyormuş gibi sessizliğe gömüldü.

Elinor sendeleyerek geri döndü. Onun hakkında gerçekten ne

biliyorsun? Hiçbir şey.

Herhangi bir referans istememişti, sadece onun kim olduğuna dair sözüne güvenmişti.

Evet, Lucy "ye yardım etmişti, ama Lucy Sterling "in arkadaşları pek de iyi *değillerdi*. ...çoğu genellikle Bow Sokağı'nın sadece bir adım önündeydi. Yukarıda olmayan tehlikeli tipler... ve Elinor adamı işe aldığını itiraf ettiğinde Lucy "nin verdiği şok tepkiyi hatırladı.

Nefesi kesildi, eli ağzına geldi. Bunların hepsi doğru olabilirdi!

Olabilirdi. Bütün bunları size kimin söylediğini düşünün.

Lewis beceriksizce bir homurtu çıkardı. "Yüzünüzden sizi kabul ettiğini görebiliyorum. Sana ne olacağı umurumda değil ama onun biraz sakinleştiğini görmek isterim. Ve eğer önceden uyarılırsan, bahse girerim bu numarayı yapabilirsin. Hollindrake'i onun üzerine sal," diye önerdi. "Piç kurusu bunun geldiğini göremeyebilir. Ama ben olsam çok dikkatli olurum. Bu St. Maur kazanmaya alışkın bir adam. İstedliğini elde etmeye alışkın."

İstedliğini almaya alışkın.

Bu sözler onu durdurdu. Kaç kez St. Maur hakkında aynı şeyleri hissetmişti? Onun kendi istediğini elde etmeye alışkın olduğunu, bunu beklediğini.

Her zaman kazanan bir keskin nişancı gibi.

Lewis sesini alçaltarak yaklaştı. "St. Maur dün gece tam olarak ne istediğini biliyordu - veledin vesayetini - ne kadar değerli olduğunu ve nerede bulacağını biliyordu. Bunu sen mi yaptın? Benden çalması için onu sen mi ikna ettin?" Adam elbisesine ve elmaslara baktı, gözlerinde zalim bir ışık parlıyordu.

"Ben mi? Sen neden bahsediyorsun? Tia'nın vesayetinde para yok. Yıllardır bunu söylüyorsun."

Tekrar ona baktı, sözlerini tarttı. "Yani bilmiyordun." Biraz güldü. "Oh, orada para var. Ya da vardı. Artık toplamak ona ait." Lewis başını salladı ve sonra homurdandı. "Elbette, burada yuvarlanan tek kişi ben değilim. Seni de aldı. Soğuk bir teselli bu."

Elinor başını sallayarak geri çekildi. Tüm bunlar düşünmek için çok fazlaydı.

Lewis şapkasını tekrar kafasına geçirdi ve kapıya doğru ilerledi. "Şimdi bu veledi kurtarmak için zeki ve acımasız birini bulman gerekecek. Şimdiye kadar onu kumara yatırmamış ya da satmamış ve tüm girişimden düzenli bir kâr elde etmemişse şaşırmanın. İyi paranın kötüye gittiğini görmekten nefret ediyorum, ama sanırım şu anda yüzünü görmek buna değer. Tıpkı annenin benim hakkımdaki gerçeği öğrendiği zamanki haline benziyorsun. Beni parlak zırlı şövalyesi sanmıştı. Ve bahse girerim ki.

O yalancı piç St. Maur'un senin olduğunu düşünüyordun. Görünüşe göre Size kalan tek şey, Bayan Hoity-Toity, annenizin kötü erkek zevki."

"Hayır, Elinor, hayır!" Minerva yukarıdan seslendi. "Onu dinleme!"

Lewis omuz silkti, sonra kapıyı kırarak açarken kıkırdadı ve buz gibi bir esintinin kadının kırık kalbini delip geçmesine izin verdi.

Elinor peşinden kapıdan dışarı fırladı. "Seni piç! Seni sefil, kötü şeytan!" diye bağırdı, yumruklarıyla onu yumrukladı, terlikli ayağıyla ona tekme attı, ama bu ona ondan daha çok acı veriyordu. Adamın peşinden dışarı çıkıp, külüstür bir faytonun beklediği yere gitti. "Bunu nasıl yapabildin?"

Adam onu itti ve kadın kaldırıma düştü. "Çünkü yapabilirdim." Sonra arabaya bindi ve onu ve ardında bıraktığı talihsizliği geride bırakarak uzaklaştı.

Ayağa kalkmaya çalışan Elinor, Minerva "nın merdivenlerden hızlı adımlarla inişini, hatta önünde durmuş olan arabanın sesini bile zar zor duydu, çünkü Lord Lewis "in açıklamaları düşüncelerinin içinde aynı anda çalınan bütün bir carillon gibi çınılıyordu.

Hiç merak ettiniz mi, nasıl oldu da önemsiz bir avukatın Sıradan bir soygunda bulunmuş gibi mi görünüyor?

St. Maur tam olarak ne istediğini biliyordu.

Şimdi veledi kurtarmak için zeki ve acımasız birini bulmanız gerekecek...

"Madam," diye seslendi arabanın şoförü. "Siz Leydi Standon mısınız?"

Elinor bir an için gözlerini kapattı ve aklından geçenleri silkeledi. "Pardon?" "Siz

Leydi Standon mısınız?"

"Evet. Evet, öyleyim."

Parmaklarını kaplana doğru şaklattı ve diğer canlı giysili uşak aşağıya atladı. kapıyı büyük bir gürültüyle açtı. "Ekselansları, Longford Dükü Sizin için bir araba. Saygılarımla," dedi şoför başını eğerek.

"Longford mu?" diye sordu, her şeyi bir araya getirmeye çalışıyor, zarif arabayı, iyi hizmetkârları düşünüyordu. Para ve gücün sağlayabileceği her şeyi. Oh, evet. Longford. Onun partisi. Onun daveti. Ve sonra başka bir şey hatırladı. Tam da ihtiyacı olan şey.

Zeki ve acımasız biri.

Elinor doğruldu. Bu tanıma uyabilecek biri varsa, onun Longford Dükü olduğundan şüpheleniyordu. Tia'yı nasıl kurtaracağını, St. Maur'u nasıl durduracağını biliyordu.

Ruin St. Maur.

"Teşekkür ederim," dedi şoföre ve kapıyı açık tutan kaplana başıyla işaret etti O tırmanırken onun için.

Minerva elinde tabancasıyla evin merdivenlerinde duruyordu. "Elinor Sterling! Ne yapıyorsun?
Ne düşünüyorsun?"

"Bütün bunlara bir son vereceğim," dedi ve şoföre eğilip "devam et," demeden önce. Çabuk olun. Majestelerini bekletmek istemiyorum."

Minerva onu durduramadan araba ileri fırladı ve Brook Sokağı'ndan ayrıldı.

Bölüm 14

Minerva başını iki yana salladı, çünkü arabanın üzerindeki armayı yeterince görmüştü. Arkadaşının nereye gittiğini.

"Aldatmacaların sonu böyle oluyor işte," diye mırıldandı. kendi hayatının ayaklarının dibinde darmadağın olmasını bekliyordu.

Ama bu gece onun değil, Elinor'un felaketi idi. Sevgili, inatçı, aptal Elinor.

Arkasını döndü ve eve geri çekildi, ancak Thomas-William'ın antrede durduğunu ve elindeki tabancaya baktığını gördü.

Uzun boylu, heybetli adam nadiren bir şey söylerdi ve şimdi de söylemedi. Sadece karanlık bir elini kaldırdı. kaşlarını küstahça çattı ve elini uzattı. Ne de olsa

bu onun tabancasıydı.

"Evet, evet, sanırım onu geri istiyorsun." Minerva elindeki silaha baktı ve sonra Elinor'un Longford ve partisine doğru koştuğu kapıdan dışarı çıktı. Tanrım, ya söylentiler doğruysa ve Elinor kızartma tavaından ateşe atlıyorsa? "Lewis'in Leydi Sterling'e ne söylediğini duydun mu?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve homurdandı.

Görünüşe göre öyle. "Sanırım St. Maur'un Parkerton Dükü olduğunu zaten biliyorsunuzdur." Minerva tahmin etti.

Yine kaşların ironik kavis.

"Elbette biliyorsun," dedi Minerva, elinde tabancayla volta atarken. Neden bilmesin ki? Yıllarca George Ellyson'ın hizmetkârlığını yapmıştı ve Lucy'nin babası da usta bir casustu. "Görünüşe göre Elinor dışında herkes gerçeği biliyor. Ah canım, ne olacak

yapılmalı?"

Thomas-William sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi, "Durdurun onu," dedi.

"Nasıl yapabilirim? Ben kesinlikle Longford Dükü "nün özel partisine paldır küldür gidemem, sen de gidemezsin," dedi ellerini havaya kaldırarak. Bir dul ve neredeyse bir metre boyunda Afrikalı bir hizmetçi mi? Biraz fazla dikkat çekerlerdi.

Thomas-William başını salladı. "O zaman gidebilecek birini gönderin." Kaşları Sanki cevap vermesini istiyormuş gibi tekrar kavis çizdi.

Ama tabii ki! "Parkerton!" diye nefes nefese kaldı. "Ona ulaşmama

yardım eder misin?" "Evet leydim, ama önce bir iyilik isteyeceğim."

"Evet, evet, ne oldu?" diye sordu

sabırsızlıkla. Adam bir kez daha elini uzattı.

"Tabancam."

Minerva durakladı. "Ah, evet, tamamen unutmuşum." Elini uzattı ve Thomas-William uzun, kederli bir iç geçirdi.

"Ama bunu yanında getirmelisin," dedi ona. "Çünkü Parkerton hakkında yanılıyorsam ve o düşündüğüm adam değilse, onu zorlamak için bunu kullanmamız gerekebilir." Lucy'nin hizmetçisine gülümsedi. "Bu tür konularda biraz deneyimim var. Tabancanız son zamanlarda oldukça işe yaradı."

Thomas-William irkildi. "Leydim, izninizle bir iyilik daha

yapacağım." "Aman Tanrım, şimdi ne var?" Minerva sordu.

"Tabancamla ne yaptığını bana söylemeyeceğine söz ver."

James evinin fuayesinde büyük bir şaşkınlıkla volta atıyordu.

Arabası neredeydi? Bu arada, asası hangi cehennemdeydi?

Her zaman düzenli olan evi de hayatı gibi altüst olmuştu. Elinor'a aşık olması yeni bakış açısının mükemmel bir sonucuyken, bu -boş fuayeye şöyle bir baktı- öyle değildi.

"Herkesin nesi var böyle?" diye mırıldanarak zile doğru yürüdü ve üçüncü kez çekiyorum.

Yine de çağrısı sessizlikten başka bir şeyle karşılanmadı ve ihtiyaçlarını karşılamak için koşuşturan tek bir hizmetçi bile yoktu. Bu da hızla taleplere dönüşecekti. Ve o da öfkesine yenik düşecekti.

Tremont öfkesi.

Cep saatini çıkardı ve zamanı kontrol etti. Elinor "a bir saatten fazla bir süre önce geleceğini yazmıştı. Elinor onu bu kadar beklettiğine göre çok terbiyesiz olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Yine de bütün günü böyle geçmişti; gecikmelerden başka bir şey yoktu. Aniden bir değil iki düğmesi birden kopan ceketini tamir etmesi için Richards'ı beklemek zorunda kaldığı için Londra Piskoposu'yla görüşmesine geç kalmıştı.

Aslında, sahip olduğu neredeyse tüm ceketlerin düğmeleri aniden kopmuştu. Botları Hepsi de parkta kendi başlarına uzun yürüyüşlere çıkmış gibiydi, çünkü cilalı ve hazır duran tek bir çift bile yoktu. Her zaman dışarıda onu bekleyen arabası da - Winston ve Cantley bunu görüyorlardı- bugün diğerleri gibi ortalıkta yoktu. Sonunda kırmızı suratlı şoförü onu Doctor's Commons'taki piskoposun ofisine götürmek için geldiğinde, geç kalışını kaybolduğunu söyleyerek açıklamıştı.

Kayıp mı oldunuz? Sokağın etrafından dolanıp evin önüne mi

geliyordu? James bir komplodan şüphelenmeye başlamıştı.

Şoförünün geç gelmesi onu Londra Piskoposuyla buluşmak için çok geç bırakmıştı, çünkü adamı kaçırmıştı. Bu yüzden James üç saat boyunca saygıdeğer dostunun geri dönmesini beklemiş, böylece James'in temin ettiği Özel Lisansın üzerinde piskoposun imzasından başka bir şey olmayacağından emin olmuştu.

Doctor's Commons'tan Rundell ve Bridges'e gitmişler, ancak dükkânı bulamamışlardı.

kapanıyordu. Biraz ikna etmek ve biraz da rüşvet vermek gerekmişti ama James sonunda onları yeniden açmaya ikna etmişti - onlara bir evlilik yüzüğü alma niyetinden bahsettiğinde. Sonra Oxford kilisesine gidip papazı görmüşler ve adamın bu akşam evde olacağını teyit etmişlerdi.

Bir düğün töreni yapmak için. Sinirlenen papaz böyle aceleci bir olayı protesto etmek üzereydi, ancak Londra Piskoposu "nun Özel Ruhsat üzerindeki imzasını gördüğünde, protestoları bir Pazar vaazı gibi kayboldu, özellikle de piskopos bu gibi durumlarda olağan olduğu gibi törenin sabah yapılmasına da izin verdiğinden.

James, en azından düğün olmanın bazı avantajları olduğunu fark etti ama bugün bunlardan biri, hepsi tatile çıkmış bir personele sahip olmak gibi görünüyordu.

Zile doğru yürüdü ve çekebildiği kadar sert çekti. Gitmeye hazırdı. Elinor "a evlenme teklif edecek, onu Oxford Şapeli "ne götürecektir, hiç telaşlanmadan evlenecek ve sonra birlikte yeni hayatlarına başlayabileceklerdi.

Düzgün bir düğün gecesiyle başlayarak - artık çalıntı öpücükler, yarım tutkular ve gizlice randevular yok. Ama onun içinde uyandırdığı baş döndürücü arzuları keşfederek geçireceği bir gece.

James dikkati dağılmış bir şekilde yerde volta atıyordu, çünkü kendini aşmaya başlamıştı. Önce onunla evlenmesi gerekiyordu.

Hayır. Önce temiz bir göğüs yapması gerekiyordu. Sonra evlenme teklif etmeliydi. Sonra da onunla evlenmeliydi. Köşedeki uzun saate baktı. Arabası olmadan burada sıkışıp kalmışken bunu yapması çok zordu!

Brook Sokağı'na kadar yürümeyi düşünüyordu ama ne için? Olamazdı gelin adayından kendi düğününe yürümesini isteyebilir.

Dişlerini birbirine geçirdi ve tam zili tekrar çalmak üzereydi ki kapı zili çaldı ve onu daldığı hayalden uyandırdı. Başını kaldırıp baktığında, uşağın, kahyanın, hizmetçinin, kapıyı açması gerektiğini hatırlayabilecek herhangi birinin bot seslerini ayırt edebilmek için kulaklarını zorladı.

"Oh, bu imkansız," diye mırıldandı ve kapıya doğru yöneldi. Zil tekrar çaldı.

Kapıyı açar açmaz bir kadın tarafından kenara itildi. büyük zenci hizmetçi. "Ekselanslarını hemen görmeliyim!" diye rica etti.

"Bu da ne!" dedi, çünkü kim olduğunu hemen anlamıştı. "Leydi Standon, Burada ne yapıyorsun?"

Kadın durakladı, fuayenin ortasında durmuştu, hizmetçisi Yanında. "Aman Tanrım! Sen misin, Parkerton? Kendi kapını mı açıyorsun?" Nefes nefese kaldı, sonra devam etti: "Umarım diğer akrabalarınız kadar soylu değilsinizdir, çünkü yardımınıza ihtiyacım var."

Ve evet, Leydi Standon, sizi tekrar görmek de çok güzel, diye düşündü. Sonra kızın son sözleri sinirini iyice bozdu. Yardımınıza ihtiyacım var.

Bu da tek bir anlama geliyordu. Elinor!

"Nerede o?" dedi, aralarındaki boşluğu geçerek. "Bir sorun mu var?"

"Elbette bir terslik var!" Leydi Standon haykırdı. "Ben de size bunu anlatmaya çalışıyorum. Longford "la birlikte gitti!"

"Longford?" James dükün adını söylerken bile bu ses Jack ve Miranda tarafından yankılanıyordu, zil seslerini duyan Jack ve Miranda bütün bu yaygaranın ne olduğunu görmek için aşağıya iniyorlardı.

James öfkeyle başını salladı. "Hayır, madam, yanlış anlamış olmalısınız," dedi ona. "Ona gitmez. Bu sabah ona yazdığım mektupta böyle bir şey yapmasını açıkça yasakladım."

Merdivenlerin dibinden Jack homurdandı. "Ve daha önce senin emirlerini dinledi mi?"

Şaşkınlık içindeydi ama baldızı ve Leydi Standon'dan yardım alamamıştı. İki kadın omuz omuza durmuş, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, ona dik dik bakıyorlardı.

Leydi Standon öfkeyle başını salladı. "Ne mektubu, Majesteleri? Mektup falan yoktu."

"Elbette vardı. Kendim yazdım ve hemen ona ulaştırması için Winston'a verdim." James bunları söylerken bile Cantley ve Fawley'nin antrenin kenarında durduklarını gördü. Ama onlar bu eve hizmet etmek için acele etmiyorlardı: sanki... sanki... sanki bu bataklıktan geri çekiliyorlardı.

Sonra tüm gün yeni bir ışıkla doğdu. Gecikmeler. Sorunlar. Her fırsatta yanlış yönlendirilen hizmet.

"Bir mektup olabilirdi," diyordu Leydi Standon, "ama hiç gelmedi, Majesteleri."

Hayır, öyle olmadığını sanıyordu. Tıpkı Elinor'a yazdığı notların geri kalanı gibi. Cantley ve Fawley'nin yüzlerindeki aynalı dehşet ifadeleri bir kanıtsa, kimi suçlayacağını biliyordu.

Dük alçak ve tehlikeli bir sesle, "Fawley!" diye bağırdı.

Uşak bocaladı, öne doğru gelirken bacakları sallanıyordu. Şöyle bir baktı Cantley "nin sert ifadesine ve sonra tekrar patronuna baktı.

James'in öfkeli ifadesi, adamın ağzı açık bir fasulye çuvalı gibi dökülmesine yetmişti. "İstedim, Majesteleri, ama ben... yani hepimiz... gittiğinizi düşündük-"

Şimdi öne çıkma sırası Cantley "deydi. "Majesteleri, kalbimizde sizin için en iyisi vardı. Sadece sizin iyiliğiniz için endişeleniyorduk. Son zamanlarda kendinizde değildiniz ve biz de sizin... sizin..." Ne demek istediğini anlatmak için Jack'e baktı.

Miranda'nın ağzı açık kaldı. "Delirdiğini sandınız! Oh, Tanrım, bu hâfelaket."

Leydi Standon "ın işi henüz bitmemişti, çünkü görünüşe bakılırsa çalışanları arasında çıkan büyük bir isyanın onun için pek bir önemi yoktu. "Elinor onu kandırdığınıza inanıyor."

"Yanlış mı?" James böyle bir ima karşısında sinirlendi. Hile yapmakla ya da yalancılıkla suçlanmak gibi bir şeydi bu. Sonra bir an suçluluk hissetti. Aziz Maur olarak aldatılması gibi küçük bir mesele vardı.

"Neden böyle bir şey düşünsün ki?" diyerek bu karmaşadaki kendi payını kabullenmek yerine yüzüstüleşti.

"Lord Lewis'in bu gece ona söyledikleri yüzünden," dedi, kollarını hala Göğsünü.

"Lewis! Benim hakkımda ne söyleyebilir ki?"

Jack öksürdü ve ayaklarını birbirine sürterek yürüdü.

"Hem de çok! Senin, yani tam olarak senin değil, St. Maur'un onu Tia'nın vesayetinden nasıl kurtardığını, senin çok zeki olduğunu ve bunca zamandır hem Elinor'un parasının hem de Tia'nın vesayetinin peşinde olduğunu. Oyun cehennemini nasıl bildiğinizi ve dün gece sabaha kadar ona karşı nasıl oyun oynadığınızı."

James bu tür uydurmalara elini salladı. "Elinor bunun saçmalık olduğunu bilirdi."

"Nasıl yapsın ki?" Bu söz Miranda'dan geldi. Sonra omzunun üzerinden kocasına baktı. "Bir oyun cehennemi mi? Dün gece ikinizin White "s "a gittiğinizi söylemiştin."

Jack inledi. "Endişelenmeni istemedim."

Kaşları onaylamaz bir şekilde kalktı. "Lord John Tremont, sakın bana Dün gece o harabe yerlerden birinde zor kazandığımız parayı çarçur ettik."

"Hayır, kesinlikle," diye cevap verdi. "Parkerton'ın parasını çarçur ettim."

Leydi Standon, "Ah, dün gece kimin parasının boşa gittiğine bir bakın," dedi. "Önemli olan Lord Lewis "in Elinor "un senin hakkındaki iyi düğüncelerini zehirlemek için elinden geleni yapması. Senin korkunç bir dolandırıcı olduğunu ve aşık olduğu adam olmadığını düşünüyor."

Ortalıkta uçuşan tüm korkunç suçlamalara ve durumun vahametine rağmen James'in tek bir sorusu vardı.

"Beni seviyor mu?"

Leydi Standon ellerini havaya kaldırdı ve içini çekti. "Şey, yaklaşık olarak

Yarım saat önce, ama şimdi Longford'un iyiliğini istemek için onun partisine kaçtı."

"Gerçekten onu seviyor mu?" Bu soru Arabella "dan geldi. ve her zaman sakın olan evlerinde neler olup bittiğini öğrenmek için aşağı iniyordu. Gözlerinde daha önce kimsenin görmediği yumuşak bir ışık parlıyordu.

"Tüm kalbiyle," dedi Leydi Standon ona.

Arabella ona, "Baba, gidip onu kurtarmalısın," dedi. babası duruyordu.

Ama geriye kalan tek şey boş bir alan ve ardından takırdayan toynak sesleri ve dışarıdan gelen bir arabanın gürültüsüydü.

"Aman Tanrım, arabamızı çalmış," dedi Leydi Standon. "Yine mi?"

diye inledi Jack.

Çünkü Parkerton'ın çok çılgın Dükü, tüm kalbiyle sevdiği kadını kurtarmak için koşturmuştu.

Longford Dükü "nün parti verdiği eve vardığında, Elinor çok kötü bir karar verdiğini anlamalıydı. Little Queen Sokağı, Londra'nın fısıltı ve dedikodulardan anladığı kadarıyla, erkeklerin metreslerini tuttukları bir bölgedeydi.

Kabul etmek gerekir ki, ev apartmanın en büyüğüydü ve bir sevgiliyi barındırmaktan çok eğlenmeye uygun bir büyüklükteydi ama yine de adres, kadının omurgasından aşağı bir ürperti göndermeye yetmişti.

Kapıdaki adam da kızın pelerini ve pardösüsü olmadan geldiğini fark etmemişti. Bunun yerine, ona bir maske uzattı ve seslerin uğultusunun ve müzik tıngırtılarının aşağıya süzüldüğü merdivenleri işaret etti. Kabul sırası yoktu. Şalınızı alıp kaçacak hizmetçiler yok.

Sadece bir başparmak merdivenlerden yukarı doğru sallandı ve adam boş boş baktı. Darmadağınık gelişi ikinci bir bakışa bile değmezdi.

Merdivenleri çıktı ve balo salonuna girdi, ancak odayı mumlarla görkemli bir şekilde aydınlatılmış değil, gölgeler içinde buldu. Daha derinlere indikçe, sanki bir Doğu genelevine girmiş gibiydi; tüm şatafatlı ihtişamıyla, morlar ve yaldızlı mobilyalar, yastıklarla dolu geniş koltuklar. Ve insanlar!

Dikkatli bir şekilde o tuhaf ezilmenin içine doğru ilerledi.

Daha önce sayısız davete katılmış olmasına rağmen, karşısındaki konuk kitlesi karşısında tamamen hazırlıksızdı. Burada kırmızı kadife elbisesinin oldukça cüretkâr olduğunu düşünmüştü ama bu partideki hanımların giydiği elbiselerle kıyaslanamazdı bile. Ėpekler ve brokarlar en alt seviyeye kadar kesilmişti, bu yüzden korsajlarından düğme tehlikesiyle karğı karğıya olan çok sayıda kadın vardı.

Hiçbiri böyle bir şey için endişeleniyor gibi görünmüyordu. Odanın içinde dönüp duruyor, yüksek sesle gülüyor ve bir adamdan diğerine yapışıyorlardı. Peki ya erkekler?

En az hanımlar kadar cesur giyinmişlerdi; bazılarının pantolonları o kadar dardı ki, altındakileri gizlemek mümkün değildi. Ve birkaçı, gördüğü kadarıyla, kendilerini daha büyük göstermek için dolgu eklemişti.

En azından dolgu olduğunu umuyordu.

Elinor ürperdi ve kapıya doğru baktı, ama yeterince uzaklaştıktan sonra odaya girdiğinde, hangi yönden geldiğini belirlemek zordu.

Elinor bu akşam soğukkanlılığını koruması gerektiğini biliyordu, planını arabada yapmıştı. Longford Dükü'nü bulacaktı. Beyefendinin onuruna hitap edecek ve ondan yardım isteyecekti.

Sonra da olabildiğince çabuk eve dönecekti.

Ancak karanlığın içinde ilerlerken görebildiği kadarıyla onuru pek yok gibiydi. Ev sahibinin nerede olabileceğini anlamaya çalışırken, Longford'u görmeyi umarak yanından geçtiği insanları incelemeye başladı. Oldukça uzun boylu ve heybetli olduğu için onu gözden kaçırmak zor olmamalıydı ama herkes maskeli ve tuhaf giyimli olduğu için kimin kim olduğunu ayırt etmek imkânsızdı.

Küçük bir oyunu yanından geçerken, birbirine sarılmış ve tutkuyla öpüşen bir çift gördü. Adamın eli kadının elbisesinin ön kısmındaydı ve o zaman Elinor gerçek durumu gördü - başka bir kadın önünde diz çökmüştü, böylece adam bir kadını öperken, diğeri de onunkini öpüyordu...

Etrafında döndü, elini ağzına götürdü. Aman Tanrım. Neyin içine düşmüştü? Ve sonra partinin tam kalbine geldiğine göre etrafına iyice bir baktı.

Etrafındaki insanlar eşleşmişti ve eşleşmeyen birkaç kişi de erkekti. ve dişi, av peşinde koşan gece yaratıkları gibi dolaşıyorlardı.

Zavallı düğ! Özel partisi bir tür bacchanal'a dönüşmüştü - tarif ettiği gibi dostça bir buluşma değildi.

Peki ne demişti?

Benzer düşünen bireylerden oluşan seçkin bir toplantı.

Ve entelektüel okumalar ve belki de bir sanat sergisi hayal etmişti. Oh, bu bir çeşit gösteriydi.

Elinor sarhoş bir adamın yanından hızla geçip bir diğerrinin yoluna girdi.

"Gel bakalım güzelim," dedi bir adam, onu kollarının arasına alıp tanıdık bir rahatlık.

"Bırakın beni," dedi, adamın tutuşuna karşı mücadele ederek.

"Oh, böyle mi seviyorsun?" dedi, elini sıkarak.

Eğer Elinor "dan öğrendiği dersler olmasaydı, Elinor paniğe kapılırdı. Lucy. Pratik, çok uygunsuz Lucy.

"Bunu göreceğiz," diye mırıldandı Elinor, sonra ayağını kaldırdı ve terliğinin topuğunu olabildiğince sert bir şekilde adamın ayağının üzerine indirdi.

Ve Lucy'nin söz verdiği gibi, adam onu bıraktı.

Neyse ki arkadaşının daha "cesur bir piç" için önerdiği diz manevrasını yapmak zorunda kalmadı.

"Git başımdan," dedi adam, ellerini sallayarak ve topallayarak uzaklaştı. "Longford'un kaba sürtüklerinden biri için havamda değilim."

Longford'un kaba sürtüklerinden biri mi? Dük böyle kadınları tutar mıydı? Hayır, bu olamaz.

Sonra bunun ne kadar doğru olabileceğini fark etti.

Elinor onun arkasında Dük "ün konuklarından birine söylediği farklı sesi duydu, "İyi vakit geçiriyor musun?"

"Mükemmel, Majesteleri. Bizi eğlendirmek için topladığınız bir başka mükemmel güzellik koleksiyonu. Ve yenileri, tam da iddia ettiğiniz gibi. Her zaman mükemmel çiçekleri elinizin altında bulunduruyorsunuz. Güzel güller ve biraz da dikenler. İlginç."

"Evet, evet," dedi Longford mütevazı bir kıkırdamayla, "bahçede çeşitliliği severim."

İki adam da güldü.

Adam Dük'e yaklaşarak, "Duyduğuma göre," dedi, "Dük'ten bir tane koparmışsınız. Standon dulları ve o bu gece burada olacaktı."

Longford başını salladı. "Gerçekten de onu büyük bir hevesle yetiştiriyordum. Edward Sterling ile evliydi, bu yüzden ona çok kötü numaralar öğrettiğini tahmin ediyorum."

Elinor "un yanakları alev alev yanıyordu. Bu onu kurtaracak bir adam değildi, onu kurtarmaya gelecek ve tüm sorunlarını ortadan kaldıracak parlak zırhlı bir şövalye değildi.

"Gerçekten de," dedi diğer adam ellerini birbirine sürterek.

"Onu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum," diye itiraf etti Longford. "Şimdi gelelim

"Sakıncası yoksa yeni küçük gülümü koparın."

"Önemli değil, Majesteleri. Mutlu yolmalar," diye arkadaşı ona dilekte bulundu.

Elinor sırtı ona dönük olacak şekilde döndü. Gerçekten de koparılmış! Oh, korkunç adam.

Bir dükle evlenmeyi kafasına koymuştu ve birdenbire bunun yanlışlığını gördü. Unvanın bir erkeği yenilmez kıldığını, onu sıradan bir adamdan daha iyi yapacak zarafet ve centilmenlik onuruyla donattığını düşünmenin.

Ama durum böyle değildi.

Bir insanı büyük yapan kalbi, ruhu ve aklıydı. Bu bir tutkuydu Kişinin merakını takip etmesi. Beceriklilik. Ve başkalarına yardım etme

arzusu. Bunlar bir insanı büyük yapan, onu asil bir kalbe sahip kılan

niteliklerdi. Bunu Aziz Maur'dan öğrenmişti.

Ah, neden Lord Lewis'in sözlerinin kalbini zehirlemesine izin vermişti? Longford kadar sığ mıydı ki, aşık olduğu adamı unvansızlığından başka bir şey için terk etmişti?

"James," diye fısıldadı. "Ne düşünüyordum ki?"

"Benimle eve gelmeyi tercih edeceğini mi?"

James sıkıcı biri olabilirdi, ama bu onların arasında olup bitenleri bilmediği anlamına gelmiyordu.

ton ve Longford "un özel toplantıları pek çok dedikodu için yemdi.

Gentleman Jim "in ya da Tattersall "ın zamanını dolduran türden şakalaşmalar. kadınların yokluğu her türlü şehvetli övünmeye yol açtı.

Longford "un Little Queen Sokağı "ndaki evi de uzun zamandır tartışma konusuydu - bu evdeki eğlencelere davet edilenler tarafından ve davet edilmeyenler tarafından spekülasyon konusu yapılıyordu.

Bu yüzden James için Elinor'u oradan çıkarmaktan başka çare yoktu.

Yine de Longford "un kötü şöhretli partilerine girmenin ne kadar zor olduğunu kısa sürede keşfetti.

Geçen gün onunla alay etmişti, bu başka türden bir meydan okumaydı.

Kapıdaki uşak ona "Defol git," dedi. "Davetiyeniz yoksa içeri giremezsiniz." Sonra iri yarı adam kollarını göğsünde kavuşturdu ve sanki sorun çıkarmasını umuyormuş gibi James'e baktı.

Bu şekilde engellenen James, uzaklaşırken seçeneklerini düşündü. "Jack ne halt ederdi ki?" diye mırıldandı. Sonra mews'in yakınında bir araba gördü, birkaç adam kutuları mutfak merdivenlerinin karanlığına taşıyordu.

Şarap kasaları, fark etti. Bir parti için.

James yolu geçti ve uşağın dikkatinden kaçarak etraftan dolaştı, uşak bir başka umutlu davetsiz misafir grubunu geri çeviriyordu.

"Bunlar ağır görünüyor," dedi James, adamlardan biri ağır bir yükü kaldırmaya çalışırken başını sallayarak. Sandık.

"Öyle sanıyorum," dedi adam, "ve geç kaldığımız için hazretleri nadir görülen bir durumda." "Yardım edebilir miyim?" James çantalardan birine uzanarak teklif etti.

"Evet," dedi üçünün en büyüğü, James "in ellerini kutudan uzaklaştırarak. "Kendisi şarabını kimin kullanacağı konusunda oldukça seçicidir." Üçü de ona arkalarını döndüler ve James çenesini tuttu.

Sonra Jack "in numarasını hatırladı ve cüzdanını çıkarıp içindeki altınların cazip bir şekilde titremesi için cüzdanına hafifçe vurdu.

Bu, adamları durdurdu ve geri döndüler.

James üç altın çıkardı, muhtemelen bir çeyrekte kazandıklarından daha fazlaydı. "Sadece yükünüzü hafifletmeme izin verin."

Üçlü, "Neden olmasın?" der gibi bir bakış paylaştı.

"Babamın her zaman dediği gibi, yükü hafifletmek için bir eşek daha," ilk adam rüşvetini cebine koyarken güldü. "Ama bunlardan birini düşürmeyi düşünme-"

"Ya da bir tanesiyle kaçmak," diye ekledi diğeri.

"Onun hazretleri tehlikeli bir tiptir," dedi

sonuncusu.

James başını salladı. Ne yazık ki bunu zaten biliyordu.

Şarap kutusunu kaldırarak sakın bir nefes aldı. Demmit, bu şeyler ağırdı ama içeri girmesi gerekiyordu ve bu yük onun biletiydi.

Adamları merdivenlerden mutfığa kadar takip etti. İçeride hizmetkârlar çılgın bir telaş içinde geç saatte hazırladıkları akşam yemeğine son rötuşları yapıyor, bir yandan da şarap şişelerini açıp üst kata çıkarıyorlardı.

O kargaşada çantasını bırakıp dar merdivenlerden tepsiler taşıyan hizmetkârların arasına karışmak kolay oldu. Geçit karanlık ve dar bir salona açılıyordu; hizmetkârların rahatça girip çıkabilmeleri için evin yan tarafına inşa edilmiş bir geçidi takip ettiklerinden, ışığın olmaması hiçbirini korkutmuyordu.

Sonuncusu koridorun sonundaki bir kapıdan içeri girdikten sonra James beşe kadar saydı ve ardından aynı şekilde büyük, gölgeli bir odaya adım attı.

Karanlıkta hemen kayboldu ve Elinor'u çıkarma görevinin içeri girmekten biraz daha zor olabileceğini fark etti.

Şimdi onu nasıl bulacaktı? Sanki bir konik alabilecekmış gibi. ve doğru kadını bulmak için bulduğu her çifti incelemeye başladı.

Ama sonra gözünün ucuyla kırmızı bir parıltı gördü; bir adamın kollarında bir kadın vardı ve kadın orada kendi isteğiyle durmuyor gibiydi. Sonra küçük fingerdek ayağını kaldırdı ve topuğunu adamın ayağının üzerine indirdi.

Elinor. En azından o olduğunu umuyordu.

Kalabalığın arasından ilerlerken, kadının gelmesi için hızlıca dua etti. Onunla sessizce konuşur, topuklarını tekmeleyecek kadar öfkelenmezdi.

Ta ki Longford'un yanında durduğunu fark edene kadar.

James bir küfür savurdu ve sinsice ona doğru ilerledi. İlk önce onu dışarı çıkaracaktı.

ve sonra onun mantıklı düşünmesini sağla.

Longford misafirlerinden birine bir şey söyledi ve iki adam da yüksek sesle güldü, sonra ikisi de yoluna devam etti. James rahat bir nefes aldı ve sonra ilerledi.

Onun arkasına geçtiğinde, "James, ne düşünüyordum ki?" diye mırıldandığını duyabiliyordu. "Benimle eve gelmeyi tercih edeceğini mi?" diye kulağına fısıldadı.

Kadın etrafında döndü ve adam yarı yarıya yumruğunun onu takip etmesini beklerken, onun yerine kadın kendini onun kollarına bıraktı. "Benim için geldin!"

"Sana bunu düşündüren ne?" diye alay etti onu güvenli kollarına çekerken. "Belki de bu eğlencelere sık sık katılıyorumdur. Sık sık, diye ekleyebilirim."

Hiç de hanımefendiye yakışmayan bir tavırla homurdandı ve ona tam olarak ne yapması gerektiğini söyledi
Biliyorum. "Hayır, asla! Ama aptallık ettim. Seni düşündüm-"

"Evet, ne düşündüğünü biliyorum." James onu kendine yakın tutarak kaçış yollarına baktı. "Minerva bana söyledi."

Longford odanın etrafında bir tur atmıştı ve şimdi onlara doğru geri dönüyordu. Bakışları kalabalığı taramaya devam ediyordu ve James onun kimi aradığına dair iyi bir fikre sahipti. Ve adamın kişisel misafirini burnunun dibinden çalarken yakalanmak hiç de iyi olmazdı.

"Lewis "in beni kandırmasına izin verdiğime inanamıyorum. Ya da Longford "un,"

diyordu. "Evet, evet," dedi ona aceleyle. "Kendini suçlamayı sonraya sakla. Biz hala henüz köpüklerden çıkmadı."

Longford daha da yaklaşıyordu, bu yüzden James Elinor'u görüş alanından uzak tutmak için ne gerekiyorsa yaptı.

Onu etrafında döndürdü ve duvara doğru bastırarak vücudunu kendi vücuduyla kapladı.

"Ooh," diye nefesini tuttu adam onu yerinde sabitlerken, dudakları onunkilerin üzerine çöktü.

Belki de şehvetli ortamdan, etraflarını saran cümbüşten, elbisesinin doğasından kaynaklanıyordu ama Elinor tutkulu bir tepki verdi. Kalçaları ona doğru yükseldi, elleri başını kavradı ve onu daha yakına çekti. Bacaklarından biri yukarı kalkarak adamın etrafına dolandı, böylece ona daha da yaklaştı.

Göğüsleri adamın göğsüne bastırıyordu, dolgun ve gürdü, yuvarlak üst kısımları tehlikeli bir şekilde elbiseden dışarı fırlamaya yaklaşıyordu.

Adam onun şehvetine boyun eğdi ve kalçalarını çekiştirerek parmaklarını saçlarına geçirdi, ama bu oyunları, Longford'dan saklanmak için yaptıkları bu hile, kısa sürede bir oyundan fazlası haline geldi.

Çünkü aralarındaki bu ateş, Colston "da yaktıkları bu fitil yeniden alevlenmişti.

Vücudu sertleşti - özlemle kalınlaştı, onu doldurma, onunla sevişme, ikisini de birbirine bağlayan serbest bırakmayı bulma ihtiyacıyla zonkluyordu.

Bütün gün bunu hayal etmemiş miydi?

Eli göğüslerinden birinin altında kıvrıldı, başparmağı gergin ve olgunlaşana kadar meme ucunun üzerinde oynadı. Tatmak istiyordu, onu çıplak istiyordu.

Bir an durakladılar ve birbirlerine baktılar.

"Üst katta odaları var," dedi, öpücükten şişmiş dudaklarında hınzır bir gülümsemeyle.

"Daha iyi bir fikrim var," dedi, elini tuttu ve kalabalığın arasına daldı. Ancak

dikkati kapıyı bulmaya odaklandığından, kapıyı açan adamı görmedi. sarhoş bir şekilde yoluna çıktı.

Adam bulanık bir sesle, "Orada diyorum," dedi.

Sonra, James'i dehşete düşüren bir şekilde, adamın bakışları James'in yüz hatlarına kilitlendi ve tanıma adamın gözlerini genişletti. "Tanrı beni korusun, *seni* burada göreceğimi düşünmemiştim."

"Ve sen yapmadın," dedi James ona, adamın yanından eğilerek geçti ve Elinor'u hızla arkasından sürükleyerek kapıya yöneldi.

Merdivenlerden aşağı bir çift hırsız gibi kaçtılar ve aceleyle mutfağa girdiler.

Tek bir hizmetçi bile onlara doğru bakmadı, çünkü bu tür ayrılışlar her zaman oluyordu - Dük'ün partisinde buluşan ve bir randevu için geceye kaçan yasak aşıkla.

Dışarı çıktıklarında, mews boyunca devam ettiler ve caddeye ulaşana kadar uçuşlarını durdurmadılar. Rahat bir sıcaklıkla parlayan gaz lambasının altında, bir kez daha birbirlerinin kollarına girdiler, aklıkla öpüştüler, çok şiddetli bir şekilde yanan arzu alevlerini beslediler.

"Bana güveniyor musun?" diye

fısıldadı. "Güvenmek mi? Seni

seviyorum," diye itiraf etti.

"Bunu söylemeni umuyordum." O da sırtarak ceketini çıkardı ve çıplak omuzlarına doladı. "Gel aşkım, Elinor'um."

Ve geceye doğru aceleyle ilerlediler, James küçük bir dua etti. çok önemli bir görevde ihmalkâr davranmıştır.

Bölüm 15

Elinor, James "i her yerde takip edebilirdi. Ancak James bir sıra evin arkasındaki uzun bir sokağa dönüp bir bahçe kapısında durduğunda ve onu küçük duvarlı alandan içeri çektiğinde birkaç bloktan fazla gitmemişlerdi. Patikadan yukarı çıktılar, yolları çevredeki evlerin ışıklarıyla aydınlanmıştı.

Topraktan çıkan çıplak saplardan başka bir şey olmayan bir dizi gülün önünde durdu ve ortadaki çalının önünde duran bir taşı ters çevirdi.

Bir süre etrafı eşeledikten sonra yerden küçük bir şişe çıkardı.

"Elini uzat," dedi.

"Ya içinde böcek varsa?" dedi, isteksizce ona elini uzatarak, Avucunu kaldır.

"Böcek yok," diye söz verdi. "Sadece kalbimin anahtarı ve sana olan arzum." Sonra da içindekileri eldivenli avucunda salladı ve içine küçük, paslı bir anahtar düştü.

"Umarım bu hâlâ çalışıyordur," diye mırıldanarak arka

merdivenlerden yukarı çıktı. "Burası neresi?" diye sordu

kadın, paltosunun içinde titreyerek. "Yeni evin," dedi adam

ona. "Eğer istersen."

"Kazancından daha fazla mı?" diye sordu.

James başını salladı. "Hayır. Bu ev bana bir süre önce miras kaldı." Evin kapısında ve sonunda anahtar döndüğünde omzunun üzerinden ona baktı ve sırıttı. "Ve şimdi onu sana vermek benim için bir zevk, çünkü ona hiçbir zaman ihtiyacım olmayacak. Bu gecedен sonra olmaz."

Bir eve ihtiyacı yok muydu? Elinor, Aziz Maur'un tamamen delirdiğine inanmaya başlamıştı. Çünkü böyle bir şeyin hiçbir anlamı yoktu.

İçeri girdiklerinde, ev yeni yapılmış bir temizlikten kalma limon yağı kokuyordu. Masanın üzerinde yanan bir lamba vardı ve son bir saat içinde yakılmış gibi görünen ateşlerle birlikte hoş bir parıltı sunuyordu.

Ev dar ve küçüktü ve tam da Aziz Maur gibi bir adamın kalabilir.

Elinor tek başına duran mobilyalara ve evin boş görünmesine neden olan kişisel dokunuşların eksikliğine baktı. "Bana yer açmak için hanımını dışarı mı çıkardın?"

Güldü. "Burada hiç metres tutmadım," dedi ona. "Aslında bu evde bir hanımefendi bulunmayalı epey zaman oldu. Aslında zaman zaman burada kaldım, o da sadece kaçmak için."

"Bu ev yalnız hissettiriyor," dedi, çünkü tırabzanın altında hâlâ bir ürperti vardı. parmakları, döşeme tahtalarında.

"Artık yalnız değilsin," dedi, onu kollarına aldı ve Longford "da yaptığı gibi duvara yaslayıp öptü, vücudu onunkini sarıyordu.

Bu kez aceleleri, telaşlı tutkuları yoktu ama bütün gece sahip oldukları durgunluk ve bilgi vardı.

Onların gecesi.

"Elinor," dedi, ondan uzaklaşıp gözlerinin içine bakarak. "Orada Sana söylemem gereken çok şey var."

Şimdi mi? Şimdi mi konuşmak istiyordu? Elinor'un konuşacak hali yoktu, özellikle de vücudu onun öpücükleri ve dokunuşları altında canlanmaya açken. Artık onunla birlikte olmaya karar verdiğine göre, sadece bunu istiyordu.

Onunla birlikte olmak için.

"Lütfen James," dedi ve parmağını dudaklarına götürerek sözlerini durdurdu. "Konuşabilir miyiz

sonra?"

Kendini savunmak için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve dudaklarını onunkilere değdirdi.

"Ama ben-"

"Evet, evet," diye fısıldadı. "Seni dinleyeceğim, ama daha fazla beklemek istemiyorum.

Daha uzun. Çok uzun zaman oldu."

Colston "da geçirdikleri günlerin üzerinden çok zaman geçmişti ve şimdi tutkunun ne olabileceğini, sevişmenin ne anlama geldiğini keşfettiğine göre, kendine engel olamıyordu.

Onu istiyordu.

Ellerini adamın pantolonunun ön kısmında gezdirerek avını buldu, keşfetmesi zor değildi, çünkü zaten özleminden kaskatı kesilmişti.

Kız ellerini onun üzerinde gezdirip aşağı yukarı kaydırırken James

inledi. Onu yakaladı, öptü ve merdivenlerden yukarı taşıdı.

Bir an için onun da aynı şeyi yaptığını hatırladı ama bu nasıl olabilirdi?

Adam onu büyük perdeleri ve geniş, derin şiltesiyle büyük bir mesele olan yatağına bıraktığında, hatırladığı her neyse, bir kenara itildi.

Adam kızın başında durmuş, yüzünde aç bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Şimdi elbisemi beğendin mi?" dedi.

"Sen bunun dışında kaldığında daha çok hoşuma gidecek," dedi, üzerine tırmanarak, eliyle kadifeyi beline kadar çekerek, ağzını açgözlü bir öpücükle onunkinin üzerine indirerek. Dili kızın dilini yuttu, elleri saçlarında gezindi, omuzlarını okşadı, göğüslerini sarstı.

Sanki ona doyamıyormuş gibiydi.

Ve onun nasıl hissettiğini tam olarak anladı, çünkü vücudu onun altında kıvrıldı ve gerildi.

Ona dokunmak için ne kadar istekliyse, o da ona sahip olmak için o kadar istekliydi.

Adam aceleyle ilerlerken elbisesi bağıının üzerine geldi ve sonra da üstünü çıkardı. Ağzı bir meme ucuna kenetlendi, onunla alay etti, emdi ve Elinor "un kalçaları yükseldi, ona karşı sallandı.

Aşağı uzandı ve pantolonunu çıkardı, aynı çılgınca ihtiyaçla kalçalarından itti ve çekti.

Giysilerinin geri kalanı bu pervasız tarzda çıktı, gelişigüzel bir yöne ve sonra diğerine savruldu. Bütün geceyi geçirmiş olmaları önemli değildi, birbirlerini inkar edilemeyecek kadar sabırsız bir arzuyla istiyorlardı.

Çünkü şimdi çıplaktılar ve birbirlerinin kollarına dolanmışlardı. Tutkulu keşiflerinin.

Parmakları bacaklarının arasına kaydı ve kendini ona açarak yüksek sesle iç çekti, çünkü adam onun seksini bulmuş, oradaki yumrunun üzerinde yavaş ve alaycı bir daire çizmişti. Kalçaları adamın dokunuşu altında dans ederken, nefes almaya çalışırken başı geriye doğru eğildi.

Onu aynı şekilde kavradı, eli şaftının ıslak başı üzerinde aşağı yukarı kayarken inlemesini duymaya bayılıyordu.

Arzu sarmalları içinden geçerek onu daha sıkı ve daha sıkı çekerek, tamamlanmasına çok yaklaştı.

Ama henüz değil... Onu içinde istiyordu, onu okşamasını, doldurmasını istiyordu.

Ve sanki onun ihtiyaçlarını biliyormuş gibi, onun üzerinde hareket etti, onu kapladı ve sonra onu doldurdu, onu tek bir vuruşta aldı.

Adamın eli Elinor'un kalçasına dolanarak onu kendine doğru çekerken, Elinor da onunla birlikte hareket ediyor, dans ediyor, adamın Elinor'un üzerinde kayarken hissettiklerinin tadını çıkarıyor ve ona ayak uydurması için Elinor'la alay ediyordu.

Ağzını kendi ağzıyla kapatıp onu öptü, okşadı ve öylesine bütünleşmişlerdi ki arzularının içinde boğulmamak, onlar tarafından tamamen çözülmemek imkânsızdı.

Sert ve hızlı bir şekilde geldi, nefes nefese kaldı ve James tamamlandığını bulduğunda çığlıkları bir koro haline geldi, onu doldurdu, üzerlerinde yıkanan her son arzu dalgasını bulurken aceleyle, endişeli vuruşlar yaptı.

Bir süre sonra, doymuş ve bitkin bir halde birbirlerinin kollarına düştüler ve iç çekti.

Elinor kaç kez seviştiklerinin sayısını unutmuştu. Burada yatakta, oturma odasındaki kanepede, hatta kilerde bir şey olup olmadığına bakmak için gittikleri mutfakta bile (henüz yemedikleri bir tabak ekmek ve peynir).

"Aman Tanrım," dedi Elinor. "Bana ne yaptın böyle?" "Seni memnun ettiğimi söyleyebilirim," diye alay etti.

Uykulu bir şekilde güldü ve onun kollarına kıvrıldı. "Son derece."

"Yarın evleneceğiz," dedi, parmağı Sterling'in üzerinde gezinirken. taktığı tek şey elmaslardı.

"Bu iyi bir şey," dedi ona esneyerek, "çünkü bu elmasların takanı bereketli kıldığı iddia ediliyor."

James doğrulup oturdu. "Bir çocuk mu?"

"Aman Tanrım, bilmek için çok erken," dedi ona, onu yorganın sıcaklığına geri çekerek. Bir süre öylece yattılar ve sonra kadın ona baktı. "Bunu daha sonra düşünüyoruz." Çok sonra, çünkü Elinor neredeyse rüyalar dünyasında kaybolmuştu. Uykuya dalmadan hemen önce ona, "Burada mı yaşayacağız?" diye sordu.

Güldü, ellerini başının arkasına koyarak sırt üstü yuvarlandı. "Nerede istersen yaşayabiliriz. Tia da öyle. Çünkü onun vasiliği artık senin. Her zaman senin olmasını sağlayacağım."

Elinor mutlulukla içini çekti. "Sanırım bundan sonra bana paylaşacak bir şatonuz ve sarayınız olduğunu da söyleyeceksiniz."

"İsterseniz," dedi elini cömertçe sallayarak. "Colston şimdilik idare eder mi?"

Colston mı? Şimdi onun deli olduğuna ikna olmuştu, hem de hoş bir şekilde.

Ama uykuya dalmak için güzel bir rüyaydı, çünkü orada keşfedebilecekleri pek çok oda vardı...

Ve uykuya dalmadan hemen önce, Elinor yuvarlandı, James onu kendine yaklaştırdı, kollarına aldı. Başını eğdi ve James'in eline baktı; bu tutkulu mutluluğu bedeninden çıkaran parmaklara.

Ve uykulu bir an için adamın bir yüzük taktığını fark etti - kalın, ağır bir mühür yüzük, kanatları havada meleklerle çevrili bir aslan başı.

Belli belirsiz tanıdık geliyordu, daha önce gördüğü bir şey gibiydi, ama tam olarak anlayamadı.
Nerede?

Ama bu gecenin çoğu gibi, bu da bir rüyadan uyanmak gibiydi ve bunu çözecek gücü yoktu, şimdi değil, mutlu bir şekilde uykuya dalarken değil.

Yarın ona bunu soracaktı. Yarın...

Elinor her zaman erken kalkan biri olmuştu ve ertesi sabah da öyle oldu - sevişerek geçirilen saatlere rağmen, bir saat önce James'in mutlu bir şekilde horlamasına neden olan uykulu bir nöbet de dahil olmak üzere, Elinor'un zihni koştururken.

Bugün evlenecekse bazı düzenlemeler yapması gerekiyordu ve James'in uyanmasını beklemek zaman kaybı gibi görünüyordu.

Bir an önce birlikte yaşamaya başlamak istiyordu.

Sessiz ve hızlı bir şekilde kıyafetlerini topladı, giyindi ve evden sıvıştı.

Onun evi, gülümsedi.

Köşeden bir hackney çağırarak, mutlu bir sersemlik içinde Brook Sokağı'na geri döndü. Orada bahçe girişinden içeri süzüldü ve odasına çıktı, basit sabah abdestini aldı ve günlük elbisesini giydi.

Gerekli eşyaları bir valize yerleştirdikten sonra, Minerva'ya görkemli haberlerini vermek ve birkaç günlüğüne Tia'ya göz kulak olup olamayacağını sormak için aşağı indi.

Kendi düşüncelerine daldığında, Minerva "nın odada yalnız olmadığını bile fark etmedi. çok geç olana kadar yemek odası.

"Elinor! Ne kadar yalancı!" Leydi Chudley seslendi.

Minerva'ya bir bakış atarak, "Leydim," demeyi başardı.

Arkadaşının kaşları, "Onu dışarıda tutmaya çalış." der gibi kalktı.

"Bedelia Teyze, canım. Herkes bana öyle der." Kadın Elinor'a bir fincan çay doldurdu. ve ona oturmasını söyledi.

Kapana kısılmış gibi duran Elinor yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve oturdu.

"En lezzetli dedikodular için tam zamanında geldiniz ve en iyisi de sonunda Longford gerçeğine ulaştım!"

"Longford mu?!" Elinor'ın nefesi kesildi. Oh, Tanrım. O sefil adamın adını bir daha asla duymamayı umuyordu.

"Evet, doğrudan Lord Spedding'den aldım."

"Spedding mi?" Minerva burnunu çekerek söyledi. "O yaşlı serseri mi?"

"Oh, çoğu gün serseridir, kabul, ama ikiden önce asla. Ayrıca, ona bu gece rastladım. Ben merdivenlerden inerken o da içeri giriyordu."

Minerva açıklama olarak, "Bedelia Teyze'nin bitişiğinde oturuyor," dedi.

Elinor kibarca gülümsedi, çünkü bütün bunların ne ile ilgili olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

Longford.

"Görünüşe göre Spedding, Longford'un Little Queen Caddesi'ndeki özel toplantılarından birinden günah keçisi yeğenini almaya gitmek zorunda kalmış. Ne biçim bir yer adı, Küçük Kraliçe. Neden, oradaki bayanlar zor-"

"Küçük Kraliçe Sokağı mı?" Elinor belli belirsiz konuştu.

"Evet, böyle şeyler söylemeli miyim bilmiyorum ama şehrin o kısmı Beyler evleri... evleri... tutarlar." Sanki daha fazla açıklama yapmak istercesine başını anlamlı bir şekilde salladı.
gerekli değildi.

Minerva bir iç çekti. "Kadın sevgililerini barındırdıkları yer. Gerçekten, Teyze Bedelia, bizim için reçelle örtmene gerek yok."

"Evet, Elinor "un sevgili kız kardeğinin buralarda olup olmadığını asla bilemem," diye yanıtladı çayını karıştırarak. "Ama dediğim gibi, bu sabah Spedding "e rastladım."

"Evet, bunların hepsini hatırlıyoruz," dedi Minerva, "ama bu masalın ne kadar değerli olduğunu anlayamıyorum.
tekrarlamaktan."

"Tekrarlamaya değer mi, canım?! Bu hikaye Elinor'un iyiliği için çok önemli." Bedelia Teyze durakladı ve masanın karşısındaki Elinor'a çok anlamlı bir bakış fırlattı.

Bu tanıma ile Elinor sandalyesine çöktü. Oh, Tanrım. Birisi Longford'da onu tanıdın mı? Mahvolmuştu. Bitmişti. Bitmişti.

Ama çok geçmeden, senaryoyu sadece kısmen doğru anladığını fark etti.

"Bir bakayım," dedi Bedelia Teyze, hâlâ çayını hararetle karıştırarak. "Ah, evet, Spedding'in yeğeni. Spedding yeğenini Longford "un partisinden kurtarmak zorunda kaldığı için çok sinirlenmişti. Çocuk bir fahişeye tutulmuş ve onu oraya götürmüştü ve Spedding'in kız kardeşi Leydi Saffle, sevgili oğlunun Cyprian'ın korkunç pençelerinden kurtarılması için çaresizdi." Durdu ve çayına bir parça daha şeker atarak yeniden karıştırmaya başladı. "O da en az amcası kadar ayyaş ama bunu belirtmek

bana düşmez."

"Kesinlikle," dedi Minerva, onaylamaktan çok kibarlık olsun diye.

Kadın derin bir nefes aldı ve hikâyesine geri döndü. "Pekala Elinor, sana kendini hazırlamanı söylemeliyim, çünkü söyleyeceklerim korkunç bir şok etkisi yaratabilir." Bedelia böyle bir anonsa gereken ilginin gösterildiğinden emin olmak için durakladı ve sözlerine şöyle devam etti: "Canım, Longford korkunç bir çürük."

"Hayır!" Minerva korkmuş gibi yaparak, "Hayır," dedi.

"Evet, doğru," dedi Bedelia, çayını karıştırmaya pek ara vermeden. "Spedding'e göre Longford'un partileri" -Tia'nın evdeki varlığını hatırlayarak sesini alçalttı- "aşağılık türden korkunç olaylardan başka bir şey değil." Başını iki yana salladı. "Onu listenden çıkarmalısın, Elinor. Onu kalbinden, her türlü düşüncenden çıkar."

Elinor kendi iç çekişini yaptı ve ciddiyetle başını sallayarak onayladı. "Kesinlikle, madam. Onu hasta olarak kabul edin."

Bedelia Teyze, "En kötüsü de bu değil," diye açıkladı.

En kötüsü mü? Daha fazlası mı vardı? Elinor gözlerini kapadı ve kendini

destekledi. Bedelia Teyze durakladı, çayını inceledi ve karıştırmaya devam etti.

"Bir an önce

"Bu sabah size başka bir parti önerisiyle geldim, gerçi onun adını anmaktan çekiniyordum ama Şimdi iyi ki anmamıŞım diyorum, çünkü korkarım dün gece Longford "un evindeydi!" Yine başını salladı. "Bu Kasabanın erkeklerinin ne hale geldiğini bilmiyorum!"

Minerva, Elinor'a göz kırparak, "Gerçekten üzücü," diye ekledi.

"Evet, evet, çok üzücü," diye devam etti Bedelia Teyze. "Çünkü Parkerton gibi sıkıcı bir sopanın bir aptalla birlikte olacağını kim düŞünebilirdi ki? Ama işte Longford'daydı, herkesin görmesi için bu Jezebel'i sergiliyordu."

"Parkerton?" Elinor adını güçlkle söyleyebildi.

"Jezebel?" Minerva dudakları seğirerek, "Jezebel?" dedi.

"Evet, inanabiliyor musunuz? Parkerton Dükü. Spedding, kırmızı kadife ve elmaslarla süslenmiş bir fahişeyi çektiğini söyledi. Neden insanlar bir kralın fidyesi kadar mücevheri bu tipler için harcarlar, asla bilemeyeceğim." Bedelia Teyze devam etmeden önce ofladı, "Kana bulandı. Bu Tremontlar çok çılgınlar ve ben burada Her zaman Tremont'un aptallaşma eğiliminden kurtulacağını düşünmüşümdür." İçini çekti. "Onun yerine kararlı bir haydut oldu."

"Parkerton?" Elinor tekrarladı, tüyleri diken diken olmuştu. Kırmızı kadife ve elmaslar. Dün gece orada bir sürü kadın vardı ama...

"Oh, hiç kuşkunuz olmasın, Spedding bir hödüktür, ama iyi bir on dit söz konusu olduğunda nadiren hata yapar." Kadın çayından bir yudum aldı ve memnuniyetle başını salladı. "Uyuyan aslanlar, annem onlara hep Tremont derdi! Ne zaman uyanıp kükreyeceklerini asla bilemezsiniz."

"Parkerton Dükü'nün bu kadınla birlikte gittiğini mi söylüyorsunuz?" Minerva Elinor'a bakıp gülümseyerek sordu. "Kırmızı kadife ve elmaslar içinde bir kadın. Ne kadar da büyüleyici."

Bedelia Teyze ona, "Hiç de büyüleyici değil," dedi. "Bu utanç verici. Ve eğer dün gece Longford "da idiyse, bir hanımefendi değildi. Bu kesin. Ama bütün bunların korkunç trajedisi, Şimdi iyi bir dükün adı bir kadın yüzünden çıldırmış olması. Erkeklerin bu tür kadınların peşinden koşması bizim gibi terbiyeli ve saygın hanımların pek işine gelmiyor. bir çeşit hesaplama."

Minerva dudaklarını birbirine bastırdı, çünkü toplumda hiç kimse Bedelia Teyze kadar hesapçı olamazdı, ama bunun bir önemi yoktu, çünkü Elinor hâlâ bu haberi kabullenmeye çalışıyordu.

Parkerton kırmızı kadife ve elmaslar içinde bir kadınla gitmişti.

Onunla birlikte gitmişti. Ama bu olamazdı, St. Maur'la gitmişti. Ve o olamazdı...

Sonra yüzüğü hatırladı. Aziz Maur'un elindeki kalın mühür yüzüğü.

Bir anda sandalyesini geriye itti ve yemek odasından fırladı.

"Bence de," dedi Bedelia Teyze yeğenine. "Bu haberi almak ona çok ağır geldi." Minerva çayından bir yudum alarak, "Oh, iyileşecek," dedi. "Sözlerimi unutma."

Elinor merdivenleri uçarak çıktı ve hızla odasına girdi. Bakışları, aradığı tek şeyin üzerine düşene kadar sağa sola savruldu.

Felicity'nin Debrett's cildi. Kitabı kaptığı gibi, Parkerton Dükleri'nin uzun girişini bulana kadar baronet ve kontları geçerek kayıtları taradı.

Ve gerçeği bilmek için Tremontların ayrıntılı tarihini okumasına gerek yoktu. Dükün aile armasının oyulmuş kopyasında yazıyordu. Meleklerle çevrili bir aslan.

Dükün tabaklarında, arabasında, kırtasiye malzemelerinde ve tabii ki mühür yüzüğünde yer alacak olan arma.

Hava odadan dışarı fırladı. Onu kandırmıştı. Hem de tamamen! Ama neden? Çünkü o bir Tremont. Çünkü onlar kadar deli.

Tanrım, ona bir ev vermişti! Ve evlenme teklif etmişti. Ona evlenme teklif etmişti.

Elinor durakladı. Yapmıştı, değil mi?

Hatırlaması zordu, önceki geceye ait diğer görüntüler aklına geldikçe kızardığını fark etti. Tüm bunların gerçekliğini öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Elinor, Debrett "s" i göğsünde sıkıca tutarak kapağı kapatıp hışımla aşağıya indi. Yemek odasına vardığında Minerva'nın çayına yeni bir ilgi duyduğunu ve teyzesinin daha önce yaptığı gibi aynı gayretle karıştırdığını gördü.

"Biliyordun!" Elinor masanın etrafında bir tur atarak ve elindeki kalın ciltli kitabı yere çarparak şöyle dedi
Öyle ki tüm masa sarsıldı. "Biliyordun ve bana söylemedin."

Minerva gözlerini kapadı ve ürperdi. "Lucy "ye onun kimliğini senden saklamanın iyi bir fikir olmadığını söyledim ama o ısrar etti."

Elinor gözlerini kapadı ve ürperdi. "Lucy de biliyor muydu?"

"Tia da biliyor ve eğer Tia biliyorsa-"

Elinor'un kirpikleri açıldı. Eğer Tia biliyorsa, evdeki herkes de biliyordu; Bedelia Teyze hariç, o da bu skandal görüntü karşısında şoke olmakla, buna tanık olmaktan büyük bir mutluluk duymak arasında gidip geliyordu.

Yaşlı kıza bunu söylemek zordu.

Elinor ellerini havaya kaldırarak, "Bu dayanılmaz bir şey," dedi. "Beni nasıl böyle kandırabildin? Beni aptal yerine koymasına izin mi verdin?!"

"Hayır, hayır, asla öyle olmadı," diye açıklamak için acele etti Minerva. "Sana yardım etmek istediğine inanıyorum, en azından ilk başta. O önce..." Sözleri kesildi ama duyguları odanın içindeydi.

Sana aşık oldum.

Ancak şimdi Elinor neye inanacağını, kime aşık olduğunu nasıl bileceğini bilmiyordu.

Deli bir düğ ya da şimdiye kadar tanıştığı en mükemmel adam.

Gözlerini kapadı, St Maur'un Petticoat Lane'de alışveriş yaptığı, Avenbury Dükü'ne uçurtma getirdiği, onunla alay ettiği, onunla güldüğü, Colston'ı memnun bir uzman gibi gösterdiği, onu öptüğü, ona sarıldığı, onunla seviştiği görüntüler zihninde yanıp sönüyordu.

Onu seviyordu, değil mi?

Elinor gözlerini açıp masanın karşısındaki Minerva "ya baktığında gözleri yaşlarla doluydu. "Neye inanacağımı bilemiyorum," diye fısıldadı. "Beni gerçekten sevdiğini düşünüyor musun?"

"Sanırım bunun cevabını zaten biliyorsun." Minerva gülümsedi. "Ne de olsa dün gece seni kurtarmaya geldi. Öyle olmasaydı bunu yapmazdı..."

Ama Elinor çoktan odadan çıkmış ve deli dkle yüzleşmeye gitmişti. kalbini çalan kişi.

"Minerva Sterling, bütün bunları bana bir an önce aıklamanı istiyorum!" Bedelia Teyze n kapı çarparak kapanırken konuştu. "Elinor'un-"

"Evet."

"Ve tuttuğu bu avukatın aslında-" "Parkerton, evet."

"Spedding, Parkerton'ı elinde bir do-" Yaşlı kız sanki bir şeyler söyleyecekmiş gibi oldu, ama kendini kontrol ederek, "Hanımefendi, Elinor'un-" dedi.

Minerva başını salladı.

Bedelia Teyze koltuğuna geri yaslandı. "Tanrım, keşke bunu daha önce bilseydim." "Nedenmiş o, teyze?"

"nk o zaman Leydi Finch "e daha önce uğramazdım. Biliyorsun o korkunç bir dedikoducu ve öğle yemeğinden önce bu hikayeyi tüm kasabaya yayacak."

Eğer ondan önce davranmazsan, diye düşündü Minerva alaycı bir tavırla.

James uyandığında Elinor'un gitmiş olduğunu gördü. Ne bir not, ne de ondan bir iz vardı, sadece parfümünün yumuşak havası hala yanındaki yastığa yapışmıştı.

Giysilerini toplayıp giyinirken, bu güne başlamak için en az kendisi kadar heyecanlı olmalı, diye düşündü. Yapılacak çok şey vardı.

Evlenmek gibi. Durakladı, enesi düştü. Ve eğer evlenebilseydi personelinin müdahalesi olmasaydı.

İşgüzar, haddini aşan personeli. Oh, onlar için bazı seçme kelimeleri vardı davranış..

Ama evin kapısını kilitleyip Cavendish Meydanı'na dönmeye gittiğinde durakladı, çünkü pencereden profiline bir göz attı ve kendini zar zor tanıdı.

Ve bu sadece artık solmaya başlayan mor gözü değildi. Dağınık ve tıraşsız olması da değildi; bundan daha derin bir şeydi. Başka bir şey daha.

Yumuşak bir sabah esintisi çıplak başını karıştırdı ve etrafına sırlarını fısıldadı. Şafağın tüm sakin güzelliğini ve yeni bir günün sunduğu tüm gizemi barındırıyordu.

Ve bu esintide, James gerçekten bulduğu şeyin bir memnuniyet duygusu olduğunu biliyordu. Yıllarca süren kontrol, düzen ve etrafındakilere hükmetmesinden sonra, bir haftadan daha uzun bir süre önce onu yere seren darbe onu Elinor'la tanışma yoluna sokmuştu. Onunla tanışmak, ona aşık olmak, onun için çok önemli görünen tüm o şeyleri azaltmış, hatta yasaklamıştı.

Şimdi önemli olan tek şey onun gülümsemesini görmek, onu güldürmekti. Hayatını sevgiyle doldurmaktı. Evet, eğer bir şey varsa, kalbine sadık olmanın, kalbini takip etmenin bir Tremont olmanın gerçek mirası olduğunu keşfetmişti.

Yine de bu mirasın diğer yarısıyla yüzleşmek zorundaydı: personelinin onu tamamen deli olarak gördüğü gerçeğiyle. Eski tavırlarına alışkın olduklarını biliyordu ama işler değişmişti ve kendisi gibi onlar da değişmek zorundaydı. Ama önce onlara eski Parkerton'dan bir doz vermesi gerekiyordu.

Zorba ve küstah. O zaman onları yola getirebilirdi.

James sırttı. Eğer bu bir delilikse, o da ailesinin en kötü şöhrətli Mart tavşanı.

Elinor Bloomsbury "deki eve geri dönmek yerine doğruca Parkerton Dükü "nün ikamet ettiği Cavendish Meydanı "na gitti. Sokaklar artık trafikle doluydu, bu yüzden bir taksi çağırmak yerine yürüdü ve

büyük bir hışımla kaldırıma çıktı.

Öfkeli mi yoksa rahatlamış mı olduğunu bilmiyordu.

Öfkeli. Evet, yabancıların ve tanıdıklarının bakışlarını görmezden gelerek yürürken içinde bulunduğu ruh halini tanımlamanın en iyi yolu buydu.

St. Maur, Parkerton Dükü müydü? İnanması çok zor görünüyordu ama Yine de, eğer bir Tremont ise, hayal gücünün o kadar da zorlanması gerekmiyordu.

"Dün gece bana verdiği evi talep edeceğim," diye mırıldandı nefesinin altında. "Ve Tia "nın vasiliği!" dedi yüksek sesle.

"Eğer onu istiyorsan, anne, senin olmalı," dedi temkinli görünümlü bir adam caddeyi hızla geçip kızın yolundan çekilirken.

Tanrım, St. Maur kadar çıldırmak üzereydi. Ama sonra tekrar, o biriydi Ona evi kim vermişti ve şimdi onu inkar edemezdi.

Böyle bir hediye reddetmeyecek kadar onurluydu. Elinor durakladı ve bu fikir karşısında irkildi. Ah, canım! O her zaman çok onurluydu.

Lanet olası adam! O sadece bu ve daha fazlasıydı. Sefil herif!

Bu sefer özür dilege iyi olur, diye düşündü yoluna devam ederken, Avenbury ile görüşmesinden sonra onun pişmanlık duymayan tavırlarını düşünerek.

Onu affetmesi için yalvarmaya hazır olsa iyi olur. Alçakgönüllülükle ve mütevazı bir şekilde, bu aldatmacanın tüm ağırlığı ayaklarının altındayken. Kadın onu affedecek durumda değildi. Neden, onca zorba, aldatıcı, çirkin...

Ama onu böylesine kandırdığı için alçaldığını görme konusundaki kararlılığı, Cavendish Meydanı'nda Dük'ün konutunun karşısındaki köşede durduğunda bir duraksamaya uğradı.

Büyük ev tıpkı Colston gibi onun da nefesini kesmişti.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Burada mı yaşıyor?"

Dudağını ısırды ve ona ne kadar kızgın olduğunu hatırlamaya çalıştı. Onu nasıl kandırıldığını. Ama öfkesi, evindeki sayısız bacadan yükselen dumana karışmaya başlamıştı; bahse girerdi ki bu bacalar Brook Sokağı'ndaki evdekiler gibi hiç tütüyor ya da cereyan yapmıyordu.

Elinor merdivenlerden yavaşça çıktı ve ön kapının hafifçe aralık olduğunu gördü. Açıklığa yaklaştığında, içeriden gelen derin, net ve son derece mantıklı Aziz Maur'un sesini duydu.

Parkerton, diye düzeltti kendini. Botheration, ona böyle hitap etmeye nasıl alışacaktı ki?

İhtiyacı olduğundan değil. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Onun tüm zenginlik... bakışları mermer zemine ve merdiven boşluğundaki yıldızlara takıldı, hepsi bir sultanın sarayı kadar ışıltılı ve zengindi.

Sonra sesi ilgisini çekti, çünkü ses tonu o kadar emrediciydi ki yaklaşmamak elde değildi.

"Bu evde ihanetten başka bir şey olmayan bu durumdan hiç hoşnut değilim," dedi. diyordu.

Elinor içeri baktı ve tüm personelinin bir araya toplandığını gördü - kahya, uzun bir uşak dizisi, uşak ve sağdaki ikisinin görünüşüne göre sekreter, hizmetçiler, bir aşçı, ahır elçileri, kahya ve hatta düzenli bir alay gibi dizilmiş tencere delikanlıları.

Ailesi bile oradaydı, çünkü Lord John ile karısını ve büyük olasılıkla Parkerton'ın kızı olan genç bir bayanı üst kattaki merdivenlerde görebiliyordu.

Görünüşe göre hiç kimse dükün gazabından muaf değildi.

Komutanları, efendileri önlerinde yürüyor, çizmesinin topuğunun mermer zeminde çıkardığı her tıkırtı bir tüfeğin horoz sesi gibi duyuluyordu. "Hiç hoşnut değilim," diyordu. "Leydi Standon'a karşı davranışlarınız affedilemez."

Sırtı kapıya dönük olduğu için onun içeri kaydığını görmedi, ancak birkaç Onun gelişiyile birlikte kaşlar kalktı ve meraklı bakışlar arttı.

Hepsine gülümsedi ve bir parmağını dudaklarına götürdü.

Ancak bu, iri yarı, yaşlı bir adamın "Majesteleri-" demesine engel olmadı.

"Cantley, şimdi olmaz. Daha bitirmedim. Ayrıca, bu olaydaki rolün için hiçbir mazeretin yok." Ellerini arkasında kavuşturarak önlerinde volta attı. "Aranızda benim sağlığımla ilgili bazı endişeler olduğunu anlıyorum, ama gördüğünüz gibi duyularımın kontrolü tamamen bende ve bu evin kontrolü hâlâ bende ve ilk işimiz bazı değişiklikler yapmak."

Elinor onun sözlerinin gücünü terliklerine kadar hissetti, çünkü karşısındaki gerçek Parkerton Dükü'ydü, zorba ve kibirli bir adam. Çalışanları bile biraz şaşırmış ve korkmuş görünüyordu.

Parkerton birkaç adım daha attı. "Ceketimin düğmeleri eksik mi Richards? Tsk. Tsk. Bana daireler mi çizdiriyorsun, Evans? Londralı olduğunu iddia ediyorsun ama mews'ten ön kapıya giden yolu bulamıyor musun? Yazışmalarımı mı yönlendiriyorsun, Cantley? Hainlik!" diye kükredi.

Hizmetçilerden biri ağlamaya başladı ve hepsi yere baktı.

"Hepsi tek bir amaç için yapıldı," dedi ve en kötüsünü bekledikleri için bakışlarını tekrar kendisine dikmelerini emretti: referansları olmadan kovulmak. "Beni güvende tutmak için. Ve bunun için size teşekkür ediyorum. Çünkü eğer size daha önce teşekkür etmediysem, şimdi etmek istiyorum. Hizmetiniz, her biriniz, her zaman örnek teşkil ettiniz ve ben bunu size söylemeyerek ihmalkâr davrandım. Her biriniz bu çılgın işte üzerinize düşeni yaptınız çünkü kendinizi aileme ve iyi ismime adadınız ve bunu şimdi görüyorum. Bunu görüyorum çünkü sonunda aşık olmanın ve bir başkası için en iyisinden başka bir şey istememenin ne demek olduğunu keşfettim."

Elinor'un ki de dahil olmak üzere çenesi düşmeyen kimse yoktu.

Devam etti, "Bu yüzden sizden, hepinizden, yeni düşesimi evimizde ağırlamak için bana yardımcı olmanızı rica ediyorum. İsteyerek gelmeyebilir, çünkü onu utanmadan kandırdım ve eğer beni asla affetmezse, bu benim hatam olur. Tek açıklamam, tek mazeretim, onunla tanıştığım anda çılgına dönmüş olmam ve onun iyiliğini düşündüğüm için yapmam gerekeni yapmış olmamdır." Parkerton durakladı ve personeline gülümsedi. "Şimdi, onun iyiliğini kazanmama yardım edebileceğinizi düşünüyor musunuz? Leydi Standon'ın sevgisini kazanmama?"

Yüzü gözyaşlarıyla aydınlanan Bayan Oxton, "Ah, seni mübarek adam, sanırım her şeyi tek başına başardın," diye haykırdı.

Öyle de oldu, çünkü arkasını döndüğünde Elinor'un kapısının önünde durduğunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra ona gülümsedi, orantısız bir sırıtış, gözleri muziplikle parlıyordu, düklük gururuyla o kadar doluydu ki, nasıl olur da Elinor onu affetmezdi?

Böylece Elinor bir düke aşık olan her kadının yapacağını yaptı. Onun

kollarına koştu ve tam bir delilik hayatına başladı.

Bu da demek oluyor ki, sonsuza dek mutlu oldu.

Dünyasına bir göz atmak için sayfayı çevirin
Bekarlık Günlükleri
yazar Elizabeth Boyle'dan!

Dük Hakkında Çılgın'da Hollindrake Düşesi'nin *Bekârlık Günlükleri*'nin içinde tam olarak ne olduğuna dair çok şey anlatılıyor ve ben de sizlerle bu meşhur günlüğün içine bir göz atmak istiyorum.

Felicity Langley tarafından Bayan Emery "nin Kibar Genç Hanımların Eğitimi için Kurduğu Kuruluş "a devam ederken (ikiz kız kardeşi Thalia ve kuzenleri Leydi Philippa Knolles "un yardımıyla) başlatılan *Bekârlık Günlükleri* "nin başlangıçta sadece İngiltere "deki uygun düklerin isimlerini ve ilgili bilgileri içermesi gerekiyordu. Ancak çalışkan bir tür olan Felicity, kendisiyle yazışmaya istekli olan herkesten bilgi derlemeye ve haber istemeye, gazetelerden dedikodu toplamaya ve şüphelenmeyen dükleri köşeye sıkıştırmaya devam etti, sonunda Felicity "nin *Bekarlık Günlükleri*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.